

Giới thiệu Phụng Sắc Khuynh Thành

Phụng Sắc Khuynh Thành là truyện ngôn tình nói về nàng Phụng Nhị Nhị - một nữ nhân thích ngủ lại có thể khiến một nam nhân một lòng muốn báo thù vứt bỏ cừu hận để tìm được tình yêu chân chính của mình. . . Phụng Nhị Nhị. . . Nga Mi nguyệt do thương Khuynh thành vũ phi sương Ai liên khanh độc ngâm Duy có thủy tiên hương Phụng Nhị Nhị. . . Ngoại trừ là người thân, với ai nàng cũng chỉ lạnh lùng đối đáp. Nhị Nhị vĩnh viễn là nữ nhân ham ngủ, lạnh lùng mà xinh đẹp. Lý Âm Diệp: đứng đầu cả nước thì làm gì chứ, thù giết cha mẹ nhất định không đội trời chung. Vì hấn, Nhị Nhị mới biết thế nào là tương tư, đau khổ. . . Xem ra về sau đã có người trông trị nàng, khiến nàng đắm chìm trong mùi ngọt đắng của tình yêu. Những tình tiết tiếp theo về cuộc sống nàng sẽ có trong Phụng Sắc Khuynh Thành. Mời độc giả đón đọc truyện hay hoặc cùng đắm mình trong những truyện ngôn tình đặc sắc khác: Quân Phu Trắng Mịn Là Con Sói và Gà Cho Lão Nam Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Trà Trộn Vào Lý Phũ

Năm thứ nhất.

“Chưa sinh sao? Chưa sinh sao?”

Nam nhân trung tuổi vừa lùn vừa béo đi đi lại lại, xoa xoa hai bàn tay vào nhau ngày một nhanh, lo lo mừng mừng đến nỗi trên trán tựa như đã lấm tấm mồ hôi: sinh một đứa bé mà lâu như vậy ư???

Cổ nhân có dạy: làm con bất hiếu có ba tội, tội lớn nhất chính là không có con nối dõi tông đường. Năm nay ngài đã gần bốn mươi lại không phải là người “vô dụng”. Nhưng khốn nỗi vô cùng sợ vợ, không dám bàn tính đến việc nạp thiếp. Ôi, một vương gia như vậy thì cũng coi là vô dụng, không quyền không thế tiền tài cũng không, chỉ là hữu danh vô thực.

Không được, không được! Giờ không phải lúc nghĩ đến việc này. Phúc tấn ba mươi tuổi mới mang thai. Nàng đã đau ba ngày rồi mà thai nhi trong bụng vẫn không chịu rời mẹ, ngoan cố không ra ngoài.

“Xin đừng xảy ra chuyện gì” Phụng Vương gia thấp giọng cầu khẩn “Ông trời ơi, cầu ngài phù hộ Phụng gia ta: mẹ tròn con vuông, sinh con trai đầu lòng. Cầu xin người”

Bất chợt một tiếng sấm từ trên trời giáng xuống, trong phòng truyền ra tiếng vui mừng của bà mẹ.

“Sinh rồi! Sinh rồi”

Bất chấp mọi lễ nghi hàng ngày, Phụng vương gia xông thẳng vào phòng sinh.

“Sinh rồi sao? Sinh rồi sao? Là nam hay nữ?”

“Chúc mừng Phụng vương gia. Phúc tấn đã hạ sinh một tiểu quận chúa. Ngài xem có đáng yêu không? Tiểu nhân đã chờ đợi nhiều năm như vậy mà cũng không gặp được một tiểu hài nhi đáng yêu như vậy nha.”

“Là nữ sao?” Tuy rằng có chút thất vọng nhưng Phụng vương gia vẫn vội vàng tiến đến ôm lấy tiểu hài nhi không để gì mà có được này “Đáng yêu sao? Những đứa bé mới sinh không phải đều giống...”

Bỗng nhiên vương gia ngừng nói, tiểu quận chúa trong vòng tay khiến ngài rung động.

Ôi, thực sự... thực sự là rất đáng yêu! Mắt phụng mở to, hắc bạch phân minh nhìn phụ thân. Thật là vẻ đẹp làm mê hoặc lòng người không ngôn từ nào tả xiết.

Nhưng mà cả ngài cùng phúc tấn về ngoài bình thường sao có thể sinh ra đứa bé đáng yêu, xinh đẹp như vậy?

Lúc này phúc tấn nương nương cũng đã tỉnh lại, nhìn tiểu nữ nhi xinh đẹp của mình, mà tự hào nói.

“Vương gia. Xin ngài đặt tên cho tiểu quận chúa.”

Trong lòng vương gia sớm đã suy nghĩ nhiều về việc đặt tên cho tiểu hài tử. Ngài thuận miệng nói ra một cái tên vừa đơn giản lại vừa dễ nhớ.

“Vậy... gọi luôn là Phụng Nhất Nhất đi”

Liên sau đó.

Năm thứ hai.

Năm thứ ba.

Rồi năm thứ tư.

Phúc tấn nương nương mỗi năm lại hạ sinh một tiểu quận chúa. Như vậy Phụng vương gia đã có bốn tiểu nữ nhân xinh đẹp như hoa, nghiêng nước nghiêng thành. Các nàng là Phụng Nhị Nhị, Phụng Tam Tam cùng Phụng Tứ Tứ.

Năm nay, liệu có điều gì khác biệt chăng?

“Thế nào rồi? Thế nào rồi? Sinh rồi sao?”

“Chúc mừng vương gia!”

Liên tục bốn năm bốn nữ nhi, trên gương mặt bà mẹ không khỏi nhin cười.

“Lại là tiểu quận chúa ư?” Thấy vẻ mặt như vậy của bà mẹ, vương gia thật chỉ muốn khóc nức nở.

“Không phải ạ”

“Không lẽ nào...” Lần này Phụng vương gia như muốn ngắt xiu “... lại là... tiểu vương gia?”

Bà mẹ lắc đầu, vẻ mặt xấu hổ.

“Không phải là một. Mà là... ba vị tiểu quận chúa”

“Sao?”

Cuối cùng thì vương gia ngắt xiu thật!

Năm thứ sáu.

“Sinh chưa?” Phụng vương gia đã chuẩn bị sẵn tinh thần thật tốt để chào đón tiểu nữ nhân thứ tám của ngài.

“Sinh rồi” bà mẹ mắt có chút ngấn lệ.

“Lại là quận chúa sao?”

“Không phải ạ.”

“Vậy là sinh đôi? Hay sinh ba?”

Bà mẹ lắc đầu.

“Chẳng lẽ nào sinh tư?” giọng vương gia đột nhiên cao vút, trong lòng không khỏi tính toán, nhiều nữ nhi như vậy có nuôi nổi được không đây? Chắc phải đuổi bớt nô bộc trong nhà thôi.

“Không! Vương gia!” bà mẹ xúc động, nước mắt đã dàn dụa, cảm thấy cuối cùng không phải xấu hổ vì công việc của mình. “Lần này... lần này là một tiểu... vương gia ạ!”

“A...” Vương gia không hề nghe thấy lời của bà mẹ, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đuổi ai thì tốt nhỉ? Gác cổng Triệu Tứ hay là thị vệ Lư Ngũ đây?

Tại sao lại không có phản ứng? Bà mẹ có chút sợ hãi. Vương gia rốt cuộc là mừng quá hóa ngu rồi chăng?

“Vương gia. Tiểu nhân nói, phúc tấn nương nương đã sinh tiểu vương gia rồi ạ!” bà cẩn thận nói.

“Cái gì?” Phụng vương gia cuối cùng cũng nghe thấy lời nói của bà mẹ. Có thật là ngài đã nghe được như vậy không hay do tuổi già mà nghe lầm?

“Là thật ạ! Phúc tấn thật sự đã hạ sinh một tiểu vương gia vô cùng đáng yêu” Bà mẹ trong lòng có chút khó hiểu? Vương gia thật lâu mới có một tiểu vương gia, tại sao khi sinh tiểu tử ra rồi lại không có phản ứng gì?

“Trời”

Vương gia lần nữa lại ngắt xiu!

...

Cứ như vậy, Phụng phủ thất nữ nhất nam, tất cả đều có vẻ ngoài lồng lẩy tuyệt sắc, nhân gian tương truyền đó là “Phụng phủ bát tuyệt”.

Phụng Nhất Nhất về ngoài tao nhã, tà mỹ, sinh ra đã là một bậc kì tài nhất là trong lĩnh vực thương hồ (buôn bán), từ mười tuổi đã rời khuê phòng ra ngoài buôn bán, tính tình trầm ổn mà giao hoạt, lấy thủ đoạn mạnh mẽ mà đứng trên thương trường, mười năm sau, nhờ tay nàng mà Phụng phủ trở nên giàu có bậc nhất một phụng, nắm trong tay huyết mạch tiền tài của kinh thành. Các muội muội của nàng cũng dần dần lớn lên giúp đỡ nàng sẽ chia gánh nặng, hiện nàng chủ yếu là phụ trách phường vải của Phụng phủ, nơi buôn bán y phục, vải dệt. Từ đó trở đi phường vải Phụng phủ trở thành nơi thường xuyên lui tới của các thiên kim tiểu thư quan lại quý tộc cho dù là khó tính nhất.

Phụng Nhị Nhị, trừ mỗi nét ham ngủ, còn lại đáng vẻ bên ngoài xinh đẹp mà lạnh lùng, tính thông ca múa, giọng hát trong trẻo, kĩ thuật nhảy tuyệt diệu. Ca vũ phường của Phụng phủ chính là do nàng phụ trách. Nghe tin nàng mở lớp dạy múa các quan lại quyền quý đều mang gia cơ nhà mình đến học hỏi, những nhà muốn với cao cũng đem kí gửi nữ nhi nhà mình ở đây.

Phụng Tam Tam tuy ham ăn nhưng lại vô cùng quyến rũ, tính thông nhạc cụ, nàng phụ trách Nhạc khí phường của Phụng phủ. Nghe nói khi nàng thổi tiêu cũng có thể thu hút cả thấy vạn vật xung quanh đến nghe. Phụng phủ Nhạc khí phường của nàng nói không ngoa chính là tinh túy của tinh túy.

Phụng Tứ Tứ, yêu thơ, đoan trang mềm mại đáng yêu, tính thông thi họa, giỏi dụng độc, thay đại tỷ tiếp quản phường tranh chữ, tài bình thơ không ai sánh bằng, người được nàng vẽ chỉ có thể đẹp thêm gấp trăm lần tuyệt đối không thể kém.

Phụng Ngũ Ngũ hay khóc lại nhất gan nhưng rất am hiểu y thuật, phụ trách Y quán của Phụng phủ. Chỉ khám bệnh khi có hứng, nhìn vào gia cảnh của từng người mà thu tiền thuốc.

Phụng Lục Lục thông minh kém linh, tính thông trộm thuật. Nghe nói trên đời chỉ có vật nàng chú ý không thêm trộm chứ không có vật nàng không thể trộm được. Phụ trách tiệm cầm đồ của Phụng phủ.

Phụng Thất Thất mê uống rượu, tính tình hào sảng tinh xảo, (tuy có gương mặt giống Phụng Ngũ Ngũ cùng Phụng Lục Lục như đúc, nhưng tính tình lại khác nhau vô cùng), tư lượng của nàng cực kì cao, uống ngàn chén không say, trông coi Tử quán của Phụng phủ, khiến nơi này trở tửu quán bậc nhất kinh thành.

Phụng Tiểu Bát lại có cái tên thật hay: Phụng Thừa Nghiệp. Tính cách gian trá, khép mình, giỏi nhất việc giả khờ ngây thơ, lại am hiểu việc đào hố cho người ta tự nhảy vào, giết người không cần đền mạng. Hắn lại chỉ ở nhà, không chịu ra ngoài làm việc. Thế nhưng như có quý nhân phù trợ, hắn có được rất nhiều tiền, rất vô trách nhiệm trong việc quản lý sông bạc nhưng không hiểu sao vẫn ăn nên làm ra khiến người ta phải đổ kị.

Tám tỉ muội, tỉ đệ Phụng gia cùng nhau gây dựng lại Phụng phủ đã rách nát khiến nó phát triển tiền tài không ngừng, trở thành huyền thoại của đất nước.

Mười lăm năm sau.

“Tiểu Bát, con không sao chứ? Tiểu Bát?”

Phụng vương gia khóc hết nước mắt. Phụng gia mãi mới có người nói dối tông đường, chẳng lẽ ông trời nhẫn tâm bắt nó đi?

“Cha, đệ ấy nhất định sẽ không sao đâu. Người đừng quên từ nhỏ đệ ấy luôn là người gặp dữ hóa lành, người đừng khóc mà ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Nữ nhân tà mỹ khác thường vừa nói vừa đưa ánh mắt gian tà nhìn mọi người xung quanh khiến một số người không nhận được mà mặt đỏ tim run không dám nhìn trực tiếp.

“Đúng vậy, cha. Tai họa hội di hại vạn năm, ông trời cũng muốn bình yên mà. Người an tâm đi.”

Nữ nhân đoan trang ôn nhu an ủi phụ thân. Cả người nàng toát ra khí chất thanh cao thực giống bông hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chỉ có thể đứng ở đẳng xa mà ngắm nhìn chứ không thể lại gần mà chạm vào.

Lại có mấy tên gia nhân nữa không dám ngẩng đầu lên.

“Cha như vậy thật bất công” nữ hầu môi nói rồi tiếp tục thưởng thức đồ ăn vặt trong tay mình.

Nhưng mà trông nàng vẫn vô cùng xinh đẹp.

“Nếu không có chuyện gì thì con đi ngủ đây.” Nữ nhân lạnh lùng ngáp một cái rồi xoay người bỏ đi.

Trời ạ! Đến ngáp mà cũng xinh đẹp như vậy sao?

“Nhị tỉ nói đúng, con cũng thấy buồn ngủ. Ôi...”

Mỹ nhân say rượu, bước đi lảo đảo, mắt phụng đã lơ đãng phủ một màn sương. Thật chỉ muốn yêu.

“Tiểu Bát, đệ cũng thật không tốt, hức”

Nữ tử hay khóc nhè này mắt đã lại ngấn ngấn nước mắt, khóc đến nỗi không biết trời đất là gì nữa rồi.

“Ngũ Ngũ, đừng khóc nữa!” Nữ nhân này cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

Nàng hung hăng tới bên giường đệ đệ, mạnh bạo túm lấy cổ áo hắn mà mắng “Phượng Tiểu Bát, không đùa nữa! Ngươi mau chóng đứng dậy cho ta.”

Nữ nhân này, đến tức giận cũng quẫn rũ đến vậy!

“Các con... các con à... xin đừng âm ỹ... Thừa Nghiệp cần được nghỉ ngơi mà.”

Ôi, người cha già vô dụng này không dám lớn tiếng với nữ nhi của mình chỉ dám nhỏ giọng trách mắng. Khó trách được, ai bảo vương gia là người “nhỏ” nhất nhà chứ!

“Cha, người đừng trách các tí ti. Con... khụ khụ... con không sao đâu.”

Nam nhân lúc này lên tiếng. Khuôn mặt của hắn khiến cả nữ nhân cũng phải gan tị, đôi mắt phượng nữa vô tình nữa cố tình khép hờ tựa nam tựa nữ, dáng vẻ xinh đẹp yêu kiều khác thường. Chỉ tiếc là giờ sắc mặt hắn không được khỏe, môi đẹp tái nhợt khiến cho Phượng vương gia trong lòng không khỏi thương xót.

“Tiểu vương gia, con nhất định không được xảy ra việc nghe chưa. Tuy rằng con có chút nghịch ngợm lại hơi ác bá, gian trá, nhưng con vẫn rất tốt, nếu chết đi thì thật đáng tiếc.”

Câu nói này nói ra được tất cả nô tì tán thành. Bất chợt cả Phượng phủ cùng nhau than khóc.

“Thần y đến rồi”

“Cha, xin người đừng khóc. Khụ khụ. Trên đời này chỉ có thần y này mới chữa khỏi bệnh cho con được.”

“Thần y! Xin hãy cứu lấy Tiểu Bát. Xin hãy cứu lấy Tiểu Bát.”

“Được rồi. Được rồi.”

Vị thần y vừa bước vào gian phòng trong thì không tránh khỏi rung động, y hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh. Là thực hay sao? Đến cung nhân của Hoàng đế chưa chắc đã đẹp bằng.

Thần y đi bước tới giường bắt mạch cho Phượng Tiểu Bát rồi lắc đầu thờ dài.

“Ồi! Có lẽ các vị sớm chuẩn bị hậu sự thôi.”

“Sao cơ?” vương gia theo thói quen lại trở nên choáng váng.

“Không thể nào, ngài đoán chắc không phải là hấn giả vờ?” Phượng Tam Tam nheo mắt uy hiếp, nhưng mà, thế nào lại cảm thấy nàng vô cùng quẫn rũ, tựa như nàng đang liếc mắt đưa tình.

“oa oa oa...” nước mắt của Ngũ Ngũ khóc nhè lại trào ra như đê vỡ “ta đã nói mà các tí muội không nghe, đến y thuật của ta còn không chẩn đoán ra được bệnh gì nữa mà, thật sự là rất nguy hiểm mà. Oa oa oa...”

“Đừng khóc mà Tiểu Ngũ” cuối cùng thì phúc tấn cũng lên tiếng “nghe thần y nói thế nào đã.”

Tất cả mọi người cùng hướng về phía thần y. Tiểu Bát dù sao vẫn là tiểu đệ đệ mà các nàng thương yêu nhất, cho dù hấn thường xuyên chơi đùa các nàng nhưng khi hấn gặp biến các nàng vẫn lo lắng cho hấn nhất.

“Cũng không phải có cách trị” thần y chậm rãi vuốt râu nói.

“Nói mau! Bao nhiêu tiền ta cũng có thể trả.”

Một người luôn yêu tiền như mạng như Phượng Nhất Nhất lại nói những lời này liệu có phải giả không đây?

“Có những thứ tiền cũng không thể lấy được.”

“Hừ, Phượng Lục Lục ta có thứ gì không thể lấy được.”

Nói như vậy chẳng khác nào khinh thường thần trộm là nàng sao?

“Thời gian còn lại của tiểu vương gia...”

Thần y thôn thức ý muốn nói thời gian gấp gáp mà bệnh tình lại hiểm nghèo.

“Cái gì?”

Phượng Tam Tam nóng nảy xoa tay.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, nghe tiểu y này nói đã” thần y lại chậm rãi vuốt râu của mình “Tiểu vương gia bị bệnh thế này là do âm khí quá nặng, phải bổ sung dương khí để trung hòa.”

“Ngài muốn bảo vật gì thì cứ nói thẳng ra.”

“Theo tiểu y được biết. Bảo vật chứa dương khí gồm bảy mảnh, phải đem nó về hợp lại thành một thể mới có thể trị bệnh được cho tiểu vương gia. Nhưng chúng lại ở bảy nơi đáng sợ khác nhau trong tay bảy nam tử quyền thế hơn nửa người ta cũng yêu nó như mạng, tuyệt đối sẽ không nhượng lại chứ đừng nói là tặng cho. Mà tiểu vương gia lại chỉ còn sống được ba tháng nữa, tiểu y e là...”

“Chúng ta sẽ đi tìm” cả bảy nữ nhân cùng lên tiếng “Vì Tiểu Bát của ta.”

Phượng vương gia như bùng tình bất đầu khóc rống lên.

Phượng Ngũ Ngũ cũng muốn khóc nhưng vẫn đưa khăn tay đã ướt nước mắt cho cha.

“Cha. Xin người đừng khóc nữa, chúng con sẽ cứu Tiểu Bát! Người yên tâm, chúng con sẽ tìm được bảy nam nhân đáng sợ kia đoạt lấy bảo vật trong tay hắn.”

Chỉ trong chớp mắt Phượng phủ đã vắng vẻ, trống rỗng.

“Con gái yêu của ta...con gái yêu của ta...” Phượng vương gia khóc đến mức động tâm can “không có các con Phượng phủ ai sẽ gánh vác đây?”

Cứ như vậy Phượng phủ tuyệt sắc bắt đầu bước đi trên con đường định mệnh của mình.

“Đi cả rồi sao?” Một thanh âm hữu khí vô lực truyền từ trên giường tới.

“Đi cả rồi ạ.” Thần y đại nhân bất đắc dĩ nói.

“Thật tốt quá.” Nam tử đáng nhẽ đang lâm trọng bệnh lại nhảy dựng lên.

Bột mì trắng trên mặt nhanh chóng được lau đi, ôi, sắc đẹp trời ban cho lại phải che đi thật là lãng phí.

“Tiểu vương gia, ngài không cảm thấy lần này hơi quá đáng sao?”

Nghĩ đến việc đại tì yêu nhất là tiền kia vì “bệnh tình” của hắn mà trong lòng không chút do dự Phượng Thừa Nghiệp có chút ảm áp.

“Không hề quá đáng, ta hiểu rõ các tì tử của ta, không thể có người có thể khi dễ được các tì ấy. Hơn nữa các tì tử đều là tuyệt sắc giai nhân, đến lúc này mới giải phóng các tì e là còn chậm! Đã thế quá nhiều nữ nhân sinh ra âm ỉ, họ lại chỉ biết quản giáo ta còn gọi ta là “Sâu gạo” Trương huynh, huynh nói xem làn da ta non nớt, mịn màng như thế này làm sao có thể chịu nắng gió bên ngoài chứ? Như vậy tốt nhất là lừa các tì ấy đi để đổi lại mấy ngày thanh tĩnh” Ngẫm nghĩ một lát hắn lại nói “Ta cảnh cáo huynh đó, nếu huynh dám hé răng thì chẳng khác nào đắc tội với tám tì đệ Phượng phủ chúng ta, đến lúc đó...”

Đắc tội với tám người cùng một lúc?

Nghĩ đến cái hậu quả kia “thần y” không khỏi rung mình.

Biết thời thế mới là kẻ khôn ngoan.

“Cho nên...”

“Thần y” gỡ râu cùng tóc giả xuống, lộ ra tướng mạo thật sự của mình rồi ngửa cổ lên trời than oái. Ôi. Tại sao hắn lại quen biết một người như tên tiểu tử kia chứ?

“Cho nên... huynh hãy ngoan ngoãn cùng ta ngồi chờ xem sẽ có chuyện gì xảy ra nha.”

“Chủ nhân, ngài đúng là chưa tính kỹ, khó trách Trương công tử được.” Một tiếng nói nghiêm trang truyền tới.

Ai? Là ai đang nói mà không dám ra mặt? Họ Trương kia theo tiếng nói, nhìn thấy người ta dần dần cũng ngây người. Ôi! Mối không tở mà cũng đỏ, mày không vẽ nhưng cũng đậm, vòng eo mềm mại như dương liễu, bước đi nhẹ nhàng như thiên tiên.

Thật không hổ là Phụng phủ trong truyền thuyết, ngay đến cả một tiểu nha đầu mà cũng tuyệt sắc.

“Thái Nhi, sao giờ nàng mới tới, thật tiếc đã bỏ lỡ màn biểu diễn mà ta “dày công” chuẩn bị mất rồi!” vừa trông thấy nữ nhân này ngay lập tức Phụng Tiểu Bát cười sùng nịnh.

Về mặt của nha đầu Thái Nhi kia có chút bất đắc dĩ:

“Nô tì thấy không cần phải đi, nếu bị hiểu lầm là đồng lõa thì thật là thảm.”

“À, ta với nàng thử đánh cược một lần xem các tì tì của ta sẽ làm thế nào được không?” trong đáy mắt của hắn che dấu tính toán, nha đầu kia sắp phải ra khỏi phủ, hắn phải nhanh chóng tính kế dụ nàng mắc mưu mới được.

“Đặt cược tiền?”

Nghe đến việc được đồ, hai mắt Thái Nhi bỗng chốc lóe sáng, nàng từng bước tiến lên thô lỗ túm lấy cổ áo Phụng Tiểu Bát. Hừ đồ thì đồ, xem ai sợ ai.

Nhìn thấy một tiên nữ đoan trang bỗng chốc biến thành con ma cờ bạc, thần tượng trong lòng ai đó nhanh chóng sụp đổ.

Sau đó họ Trương kia cũng dần trở lại hiện thực: là người của Phụng phủ Tiểu Bát

Vương gia vốn không thể bình thường.

“Cái gì?” tiên nữ - ma cờ bạc kêu lên “Muốn kéo dài khế ước bán thân của ta sao?”

“Đánh cược hay không chỉ cần nói một câu.”

“Được! Vậy thì đánh cược với ngài một lần”

Phụng Nhị Nhị ngồi trong một chiếc xe ngựa rộng rãi, thoải mái, mắt phụng đánh giá bốn phía.

Trong xe bài trí cổ hương cổ sắc, lụa trắng lay động, cửa sổ chạm khắc hình phụng hoàng vừa tỉ mỉ vừa sống động. Ăn uống đầy đủ tiện nghi.

Thật không hổ danh là đại tì nổi danh thủ đoạn khôn lường, mọi việc đều được chuẩn bị thật chu đáo, kĩ càng.

Nhưng mà, đi bằng xe của Phụng phủ cao quý ra ngoài như thế này, e rằng thiên hạ lại đàm tiếu điều không hay. Đại tì có ả ý gì đây?

Tuy rằng các phụng trong Phụng phủ đều do các nàng chia nhau phụ trách nhưng phía sau vẫn là do đại tì quyết định cao nhất. Mỗi lần các nàng ra ngoài, đều che mặt lại bằng hắc sa bởi e sợ hồng nhan họa thủy, mang đến cho các nàng lắm điều phiền toái.

Có lẽ đại tì là lo lắng cho các tiểu muội muội, đường xá xa xôi có cái danh quý tộc che chở có lẽ sẽ an toàn hơn. Như vậy thiên hạ có nói xấu thì cũng không cần phải để ý.

Quên đi! Không nghĩ nữa...

Phụng Nhị Nhị nửa nằm nửa ngồi ngã xuống giường. Thấy vậy, nha đầu Chanh nhi nhanh nhẹn đem một chiếc gối tơ tằm mềm mại đặt sau thắt lưng của chủ nhân.

Thật tí muội Phụng phủ đều có một nha hoàn bên người, bọn họ lần lượt là Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Từ đi theo thất chủ nhân từ lâu vì vậy hiểu rất rõ tính tình của các nàng. Tiểu Bát cũng có một nha hoàn, danh gọi là Thái Nhi, nghe cái tên này người ta cũng đủ biết chủ nhân đối với nàng ta có biết bao nhiêu là sủng ái, so về nhan sắc thì bảy nha hoàn kia còn kém xa.

Ôi, thật thoải mái! Phụng Nhị Nhị thoải mái thở ra một tiếng, chuẩn bị mộng chu công...

“Nhị quận chúa, chúng ta phải đi đâu tìm bảo vật để chữa bệnh cho tiểu vương gia đây?”

Biết chủ nhân sắp chìm vào mộng đẹp cho nên Chanh nhi tranh thủ Phụng Nhị Nhị trong lúc còn ba phần thanh tỉnh nhanh nhẹn hỏi.

Phải biết là một khi chủ nhân đã ngủ thì đến cả trời sập cũng không dậy. Trong lòng nàng vụng trộm nghĩ đến tiểu vương gia: không thể không nghĩ đến bệnh tình của tiểu vương gia được.

Không chỉ có nàng, ngoại trừ Thái Nhi ở ngay cạnh tiểu vương gia, còn có Xích, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Từ, bảy tí muội họ trong lòng đều thương thầm trộm nhớ đến Phụng tiểu vương gia tuấn mỹ tuyệt trần. Tất nhiên là trừ bỏ tính tình gian trá của hắn.

Cũng đúng. Phụng Nhị Nhị vất vả đuổi con buồn ngủ đi, lấy ra bản chỉ dẫn đi tìm bảo vật do “thần y” đưa cho. Lúc rời đi do vội vàng nên nàng chưa kịp đọc, thiếu chút nữa quên mất vật quan trọng này.

Bảo vật: Long Huyền Quang hoàn. Nằm trong tay chủ nhân của đệ nhất phủ: Lý Âm Diệp.

Lý Ám Diệp hiện đang ở Huyền Nguyệt quốc nằm ở phía Tây. Hắn là người âm tà, thủ đoạn độc ác, đối với nữ nhân có khẩu vị...

Tại sao phải viết mấy thứ nhảm thế này vào đây chứ?

Phượng Nhị Nhị đâu có quan tâm đến hắn thích loại nữ nhi như thế nào?

Nàng chỉ cần mang về “Long Huyền Quang hoàn” là được rồi.

Mất thì giờ!

Giờ phải nghĩ xem làm thế nào để trà trộn vào Lý phủ được đây?

“A” nàng vận vẹo cái eo lười. Vươn vai để lộ ra vẻ khuynh thành phong tình, khiến cho Chanh nhi bên cạnh ngày nào cũng phải hốt hoảng, nếu để người khác nhìn thấy không điên đảo mới lạ.

Chanh nhi không nhịn được đưa tay lên vuốt má.

Những tưởng nàng dáng vẻ đã thanh tú, quyến rũ; mày liễu, cánh mũi, khóe miệng nhỏ nhắn, hai con ngươi đen lay láy, lại thông minh thảo hỉ coi như cũng là một tiểu mỹ nhân. Nhưng mà khi đứng cạnh chủ nhân vẫn thật là xấu hổ.

Nhưng nàng sẽ không ghen tị đâu, có thể được hầu hạ chủ nhân xinh đẹp như vậy cho dù cùng là nữ nhân nhưng nàng vẫn thấy thật vinh hạnh!

Thật là đẹp quá mà...

...

Ôi buồn ngủ quá...

Bên trong xe ngựa xóc nảy, Phượng Nhị Nhị không nghĩ ngợi gì đến trách nhiệm dần dần tiến vào mộng đẹp.

Cách thì sớm muộn rồi cũng nghĩ ra thôi, cái chính là làm sao để che dấu được cái dung nhan họa thủy này đây??? Thật là đau đầu.

“Quận chúa à...quận chúa...!”

Chanh Nhi cố gắng lay chủ nhân nhưng cuối cùng chỉ nhận được một câu: “Chanh Nhi ngoan, đừng âm ỉ, trước hãy để ta ngủ một chút, khi nào đến phía Tây sẽ tỉnh tiếp!”

Cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn khẽ dương lên, truyền đến tiếng hít thở đều đều.

“Quận chúa, híc, người đừng bỏ lại Chanh nhi” Chanh nhi túm lấy vạt áo của Phượng Nhị Nhị khóc thê thảm.

“Chanh nhi ngốc nghếch! Lý phủ chỉ cần một nha hoàn, không thể mang người theo được, tốt hơn hết người hãy ở lại nhà trọ chờ ta.”

Thật là không uống phí công sức, vừa đúng lúc có cơ hội cho các nàng.

“Nô tì không đi, từ nhỏ nô tì đã đi theo người, xa người nô tì không quen được.” Chanh nhi tiếp tục khóc sụt sùi “Hơn nữa sao có thể để quận chúa đi làm nha hoàn được?”

“Vậy thì đổi cho người vậy.” Phượng Nhị Nhị bình tĩnh nói.

“Nô tì...nô tì...- nhiệm vụ quan trọng như vậy-...nô tì”

“Hừ người ngốc như vậy, làm sao có thể mang bảo vật về được?”

Tuy rằng trong lời nói của quận chúa có phần làm tổn thương người khác nhưng điều này lại là sự thực. Chanh nhi ầm ức mím cái miệng xinh xắn lại “Nhưng, người phải thật cẩn thận đấy.”

“Được rồi.”

Phượng Nhị Nhị khép lại mắt phượng, tâm tư đã muốn bay đến nơi khác...

Chanh nhi phiền phức, làm mất giấc ngủ của ta!

Ôi...

...

Cứ như vậy đến ngày hôm sau, Lý phủ thông báo muốn nha hoàn, Phượng Nhị Nhị trà trộn vào Lý phủ thành công nữa nữa.

Hiện tại nàng có một thân phận mới: nha hoàn phủ Lý.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Xuân Sắc Vô Ngân

Rầm!

Hắn thô bạo đẩy nàng lên giường, nàng bỏ dậy định bỏ chạy lại bị hắn tóm lấy ống tay áo.

Roẹt!

Ống tay áo bị xé lìa.

Rồi sau đó, hắn tóm lấy cánh tay nàng, đè nàng xuống, hung hăng xé nát phần quần áo còn lại, miệng oán giận mắng:

“Mặc vào làm gì cho lãng phí thời gian cơ chứ!”

Không đến nửa khắc dưới sàn la liệt áo quần bị xé rách, trên giường, nàng như con nai

bị dồn vào đường cùng.

“Đừng... đừng tới đây!” Nàng sợ hãi! Mắt thấy bàn tay hắn sắp đụng vào cơ thể, nàng hét toáng lên, “Đừng chạm vào ta!”

Nhưng bây giờ ánh mắt hắn đã bị lạnh lẽo bao phủ. Hắn không còn là người nữa, hắn đã biến thành ác quỷ địa ngục rồi!

“Tại sao ta không được chạm vào người nàng?” hắn lướt lên làn da trơn bóng của nàng,

“Chỉ một lát nữa thôi, nàng có khi lại phải van cầu ta chạm vào nàng hơn nữa ấy chứ!”

Van cầu hắn?! Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng.

“Ngươi... ngươi không giữ lời! Vừa nãy ngươi chẳng phải đã đồng ý không chạm vào ta nữa đấy thôi! Ác quỷ!”

Ác quỷ?! Hắn không giận còn phì cười.

“Ha ha ha! Nữ nhân đáng thương của ta à! Nhớ cho kỹ, lần sau đừng tin lời ác quỷ nhé!” hắn vỗ lấy cánh môi của nàng, không chút dịu dàng cắn một cái thật đau.

Không! Không thể cứ thế này khuất phục!

Hắn! Hắn không được làm vậy...

Lưỡi hắn lùa vào cái miệng nhỏ xinh của nàng, không ngừng quấy quả, nàng nhịn xuống nước mắt đã lưng tròng dùng hết sức cắn lấy lưỡi hắn.

“Á!”

Hắn hét lớn một tiếng rồi nhanh chóng rời môi nàng, nhân cơ hội đó nàng trườn về phía cuối giường.

“Nàng... nàng dám làm thế với ta!”

Nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, lý trí hắn như thức tỉnh một chút, nhưng thân thể trần trụi của nàng lại hấp dẫn hắn khiến lửa dục trong mắt hắn càng bùng lên dữ dội.

Hình ảnh của nàng lúc này quá đáng yêu, quá mê người. Một khi đã bị khơi dậy thú tính thì nam nhân nào có thể tỉnh táo trở lại. Hắn bắt lấy tay nàng, quyết không từ bỏ “bữa ăn ngon”...

“Lại đây! Ta hứa sẽ ôn nhu với nàng!” hắn xuống nước nhượng bộ.

“Không!”

Tính nhẫn nại của hắn đã bị dùng hết, chỗ nào đó gào thét được giải phóng.

“Ta nói rồi đấy!” đôi mắt hắn âm tà, “Ôn nhu hay bạo lực, là do nàng lựa chọn!”

“Cái gì ta cũng không chọn! Kiểu gì cũng bị ăn sạch, ta không bao giờ tin tưởng ác quỷ nữa!” nàng vẫn còn ghi nhớ lời hắn nói.

“Tốt!” hắn lại cười, “Ta rất thích lựa chọn của nàng!”

Hắn từng bước một di chuyển về phía góc giường, bây giờ, đối với hắn mà nói, nàng đã là cá nằm trên thớt, chỉ cần đưa tay ra với...

“Á!”

Nàng không cẩn thận nhìn trúng bộ hạ của hắn...

Hắn định dùng “vũ khí” gì để “hành hung” nàng?

Nàng thét lên sợ hãi, hai tay ôm lấy thân để bảo vệ mình.

Nhưng sức nữ nhân sao địch nổi sự áp đảo của hắn. Nàng bị hắn khống chế dưới thân.

Toàn bộ thân hình hắn chiếm lấy khoảng không gian phía trên nàng.

“Đừng...” biết trốn cũng không được, nàng đành phải khẩn thiết cầu xin. “Xin ngài...”

Đáng tiếc, hắn không nghe thấu lời cầu xin của nàng.

“Hur!”

Hắn đặt của hắn lên hạch hoa của nàng, giận dữ nói.

“Đừng chọc giận ta! Nếu không...nàng sẽ phải gánh đủ...”

Sau đó hắn không cần nói thêm lời nào để chứng minh...

“Đau...!”

Nàng gào hai tay lên định ngăn hắn lại, nhưng sức nàng đâu đủ để địch lại thân thể cường tráng của hắn.

Vì thế, nàng lắc lư thân thể mềm mại những tưởng có thể ngăn hắn xâm nhập, ngờ đâu hành động này chỉ càng kích thích thú tính của hắn.

“A...!”

Hắn không nhẫn nại được nữa, thẳng lưng tiến quân thần tốc vào cơ thể mềm mại của nàng.

Bị xé rách! Đau đớn dồn dập đau đớn...

Vì thân thể nàng không được chuẩn bị kĩ càng nên lúc hắn đi vào nàng chỉ có duy nhất cảm giác đau đớn. Mà hắn, không chút mềm lòng, nhấn tâm bắt đầu “đoạt lấy”.

Sự tiến công của hắn như con đại hồng thủy đột ngột ập tới, mạnh mẽ và mãnh liệt. Cơ thể nàng mong manh như thế chịu sao thấu...cho nên nàng ngất lịm đi...

Ngắm nhìn vàng trán đầm mồ hôi của nữ nhân dưới thân hắn nở nụ cười thỏa mãn.

Cuối cùng hắn cũng có được nàng...bây giờ hắn muốn bắt đầu từ từ hưởng thụ nàng.

Sự quán quýt nguyên thủy nhất giữa nam và nữ bắt đầu...

Nhiệt độ trong phòng dâng cao...Không khí trở nên ám muội...Hai thân thể trần trụi quán quýt lấy nhau không rời...Bắt đầu hành vi dục tiên dục từ...

...

Không biết đã qua bao nhiêu lâu nàng mới từ từ tỉnh lại. Ấy vậy mà hắn vẫn đang miệt mài tàn sát bừa bãi không biết mệt mỏi...nàng liền co rúm lại...

Nhưng kì lạ là...thân thể nàng từng chút một thay đổi. Đau đớn chậm rãi tan biến để thay vào đó là khoái cảm xa lạ hỗn loạn đánh vào thần kinh của nàng rồi lan đi khắp tứ chi...

Cảm giác này...làm cho người ta vừa muốn trốn chạy lại vừa muốn trầm luân...

Không được! Nàng không thể trầm luân như vậy...nhưng...khoái cảm chết tiệt này sắp đánh bại nàng rồi!

Nàng cắn môi, cố gắng quên đi sự khoái lạc này. Thế rồi hắn phát hiện ra biểu hiện của nàng. Hắn cười khinh miệt rồi mạnh mẽ động thân một cái làm nàng yêu kiều thét lên:

“A...um...”

“Như vậy mới ngoan!” hắn cười tà mị, “Ta rất thích tiếng kêu của nàng! Nó làm cho ta...”

Hắn không nói hết câu mà dùng hành động để thay thế. Âm thanh yêu kiều của nàng khiến hắn điên cuồng, khiến hắn muốn đoạt lấy toàn bộ ngọt ngào của nàng..

Hai người càng lúc càng chìm sâu trong ái dục...

Mãi cho đến khi...

Nàng mệt mỏi rã rời, khẽ rên lên một tiếng rồi lại lâm vào trạng thái hôn mê...

Hắn cũng gằm lên, sau cùng gieo vào sâu thẳm trong cơ thể nhu nhược của nàng những hạt giống dục vọng.

Hắn yêu thương vuốt ve nữ nhân đã ngất lịm đi dưới thân hắn, hai mắt tràn ngập mỹ mãn.

Nàng là của hắn! Hoàn toàn thuộc về hắn...từng chân tơ kẽ tóc...từng góc ngách trong cơ thể nàng...

Nữ nhân hoàn mỹ tuyệt vời này đã trở thành của hắn!

Nghĩ tới đây, dục vọng trong hắn lại bắt đầu rục rịch. Hắn cũng không dám tin một kẻ trước đây không quá đổi miệt mài với ái dục như hắn, giờ đây, sau khi gặp nàng thì giống như ăn phải xuân dược: muốn nàng một lần rồi lại muốn nàng thêm nhiều lần nữa!

Hắn có lẽ đã quá coi nhẹ sức ảnh hưởng của nàng đối với hắn!

...

“Đừng tới nữa mà...”

Nàng cầu xin bằng âm thanh mong manh. Từ khi nàng trở thành “nữ nhân chân chính” thì nàng càng tuyệt mỹ hơn, cả người tản ra ma lực kêu gọi vô cùng xinh đẹp.

“Nàng chỉ cần ngoan ngoãn nằm im là được!”

Bị cảnh đẹp như thế dụ hoặc phạm nhân như hắn đâu đủ bản lĩnh cưỡng lại? Hắn chồm lên người nàng, một lần nữa đoạt lấy...

Một lần, hai lần, ba lần...

Rồi...không đếm được nữa...Cuộc chiến này dường như mãi mãi không có hồi kết.

Ban đầu hắn chỉ định thỏa mãn dục vọng của mình nhưng sau cùng lại bất tri bất giác đối với nàng ôn nhu, dịu dàng.

Nàng cũng cứ nghĩ mình đang bị cưỡng bạo nhưng hóa ra lại không phải.

Nàng...đang toàn tâm toàn ý phối hợp nhịp nhàng với hắn.

...

Cho đến lúc Phụng Nhị Nhị tỉnh dậy thì đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi trên giường, hắn nằm ngủ say bên cạnh nàng. Lúc hắn ngủ không hề có hơi thở xâm chiếm mà tựa như tiểu hài tử đáng yêu, hai tay ôm

yếm ôm lấy “món đồ chơi” là nàng.

Thật kì lạ! Đối với việc bản thân mất đi trinh tiết nàng chẳng có mấy may cảm giác đau buồn.

Là tại bản tính lạnh nhạt của nàng hay là vì kẻ lấy đi ngàn vàng của nàng là hắn?!

Lòng nàng vô cùng hỗn loạn không sao đưa ra được câu trả lời.

Vấn đề đau đầu tiếp theo là: lát nữa nàng phải đối mặt với hắn như thế nào sau khi quan hệ của họ thay đổi đến nước này?

Thôi mặc kệ...trước tiên phải kiểm soát cảm xúc của mình đã...để hắn nhìn thấy nàng trấn tĩnh thế này...xấu hổ chết mất...

Nàng lặng lẽ dời khỏi cánh tay hắn, bước xuống khỏi giường...

“Á!” hai chân bủn rủn vô lực làm nàng sắp ngã xuống đất.

Ôi...hậu quả của miệt mài quá độ đây!

Một cánh tay sắt vòng lấy eo nàng đứng lúc nàng sắp chạm đất.

“Nàng định đi đâu?” âm thanh lúc mới tỉnh dậy của hắn thật gọi cảm, tay kia của hắn bắt đầu hờ hững xoa khắp cơ thể mềm mại của nàng.

“Ha...” nàng thở nhẹ ra “Thiếp...thiếp đi lấy quần áo!”

“Không cần phải lấy!” vẻ mặt hắn âm tà khiến người khác không thể nhìn ra ý định của hắn “Bây giờ, nàng không cần mặc quần áo!”

“Hả?” ý hắn là sao?

“Sùng vật bị nhốt đầu cần quần áo...cứ lo hầu hạ chủ nhân cho tốt đi!” đôi mắt hắn bùng lửa.

Nam nhận đáng giận này!

“Ngươi...”

Lời nói tức giận của nàng bị môi của hắn bá đạo chặn lại.

“Hừ! Ta quyết định hai ta cần “tập thể dục buổi sáng” một chút!”

Tập thể dục buổi sáng?! Hắn...hắn không biết mệt sao? Nàng khiếp sợ tròn tròn hai mắt phượng.

“Ta...ta mệt lắm rồi...” mà quan trọng là...chỗ kia hãy còn đau...

Con ngươi đen của hắn lóe lên, hắn “ân cần” nói:

“VẬY...trước hết chúng ta đi tắm!”

Hắn ôm lấy nàng đi về phòng tắm thông với phòng ngủ, không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Nước trong bồn này là từ một suối nước nóng từ ngoài chảy vào, nhiều năm vẫn chưa ngừng.

Nàng mệt mỏi rồi chẳng thể nhấc chân động tay được nữa cho nên nàng ngoan ngoãn như tiểu oa nhi để mặc hắn đặt nàng vào làn nước ấm áp. Ngón tay của hắn bắt đầu tô vẽ lên cơ thể trắng nõn của nàng khiến nàng run rẩy từng trận.

“Chỗ này còn đau không?” hắn thì thầm hỏi, ngón tay dịu dàng vẽ hoa trên bầu ngực sữa của nàng.

Cái này...nàng phải trả lời thế nào đây.

Hắn chỉ vào những dấu hôn trái khắp trên người nàng, mỗi lần chỉ lại “hào tâm” hỏi.

“Còn chỗ này?”

Nàng xấu hổ không dám nói lời nào.

“Thế chỗ này?” lần này còn quá đáng hơn, ngón tay hắn đang dần dần trượt vào “cấm địa”.

"A!"

Bất ngờ bị xâm nhập khiến nàng đau đớn kêu lên.

“Không nói lời nào tức là nàng không thấy đau!” hắn tự tiện kết luận.

Kết luận kiểu gì thế này?!

Không màng tới kháng nghị của nàng hắn phục hạ thân tử chiếm lấy thứ mình muốn.

Trong tình dục, nàng đâu phải đối thủ của hắn.

Trong giây lát, hai thân hình hòa quyện với nhau, âm thanh hỗn loạn.

Nhất thất kiều diễm. Xuân sắc vô ngần.

...

Cùng lúc đó, trong một căn phòng tại Ngàn Hồng Uyển.

“Ngươi nói gì?”

“Tiểu mỹ nhân...ta không nói dối! Chủ nhân cùng với ả đã ở trong phòng ba ngày

không ra khỏi cửa! Ngay cả việc trong phủ cũng không quản!”

“Không được! Không được! Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch...” tâm nàng thất loạn.

“Không sao...chỉ cần “phúc lợi” của ta không đổi là được!”

Tay hán bắt đầu quấy rối, ánh mắt nổi cơn dâm tà.

Nữ nhân bắt dĩ cởi quần áo của mình, để lộ ra thân hình kiều diễm.

“Yên tâm...chỉ cần chàng giúp ta thật tốt, “phúc lợi” tuyệt đối sẽ không ít!”

Giờ phút này, gian phòng cũng đầy lên sắc xuân...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Hoa Ở Nguyệt Lạc

Nguyệt Lạc là trấn nhỏ nhưng không nhỏ chút nào.

Nguyệt Lạc là cái tên mà chủ nhân của trấn đã đặt cho nó.

Nguyệt Lạc...

Thanh âm ngân nga mà ám ách đầy ma lực khiến người nghe phải run sợ... Nguyệt Lạc...Mỗi lần phát âm ra hai tiếng ấy, răng của hán lại nghiến ken két, dường như hận không thể đem hai chữ ấy cắn thành nhiều mảnh.

Nguyệt Lạc: có Nguyệt nhất định Lạc sẽ hội về.

Ở phía tây Hiên Nguyệt quốc có một trấn gọi là Nguyệt Lạc do một người làm chủ.

Phủ nằm trong Nguyệt Lạc trấn xa hoa, thanh u mà khí phái, cột nhà chạm trổ tráng lệ, đình viện lý lại tri tuyền núi giả, sắc màu rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Sống trong phủ rộng lớn, hoa nữ như thế này, khí chất của người ta cũng trở nên cao quý tao nhã, không sai, những người sống trong phủ này từ cách cư xử đến nói năng đều vô cùng lễ độ, mẫu mực.

Nhưng hình như có chút thái quá!

Chính là mỗi người trong nhà này đều lạnh lùng như băng. Nhất là vị đứng đầu khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đủ run sợ.

Chủ nhân của Lý phủ: Lý Âm Diệp.

--- -----

Lý Âm Diệp tao nhã, tuấn mỹ, nhưng lại khiến cho người ta phải e sợ.

Nghe nói, thân thể hắn không hề bình thường, mười lăm tuổi đã tự tay dựng nghiệp, trong thời gian ngắn từ bàn tay trắng làm nên một cơ đồ lớn. Có khi bản thân hắn cũng không biết mình nắm trong tay bao nhiêu tài sản, chỉ biết rằng số tài sản ấy vẫn không ngừng tăng lên.

Một nam nhân như vậy đương nhiên có rất nhiều nữ tử bám lấy, hắn cũng không ngại liên tục thay đổi khẩu vị. Thậm chí trong nhà còn nuôi mấy nàng tỳ nữ xinh đẹp, lúc tâm tình hắn tốt còn có thể khiến một trong số các nàng hóa phượng hoàng.

Vì vậy, ở hậu viện, hắn cho xây một khu chuyên biệt gọi là Ngàn Hồng Uyển làm nơi ở cho những con phượng hoàng may mắn này.

"Nhị Nhị tỷ, tỷ biết gì chưa? Chủ nhân sắp chọn nha hoàn đấy! Mỗi ngày được ở bên chủ nhân có lẽ còn hạnh diện hơn mấy cô nương ở Ngàn Hồng Uyển kia. Các nha hoàn trong phủ đi chuẩn bị đi là vừa!" Một tiểu nha đầu nói.

Tiểu nha đầu này ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, nàng mặc váy dài màu lục, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt tròn tròn đen láy, lấp lánh bao nhiêu là mơ mộng. "Ước gì muội được chọn! Chủ nhân mỹ mạo tựa như thiên binh thiên tướng! Ngày ngày được ở bên người thì còn gì sánh bằng!"

Một nữ tử mặc áo trắng, tóc dài che mặt, làn da ngăm đen, quần áo đơn giản, trên người không có lấy một điểm đặc sắc chen vào.

"Thôi đi, xin muội ăn nói thực tế một chút. Còn dám so sánh với "thiên binh thiên tướng", muội không sợ bị thiên binh thiên tướng thật xuống trừng phạt à?"

Không nghi ngờ gì nữa, nàng chính là Phượng Nhị Nhị cải trang thành.

Ha, cải trang như vậy, trà trộn vào Lý phủ này, ai sẽ phát hiện ra nàng chứ!

"Tỷ không biết chủ nhân tuấn mỹ, oai phong凛冽 đến thế nào sao?" Tiểu nha đầu còn muốn ca ngợi hơn nữa nhưng đáng tiếc không thể tìm ra ngôn từ nào. Nàng khẽ thở dài, "Chỉ sợ có khen chủ nhân cả ngày cũng không hết!"

Phượng Nhị Nhị khẽ gõ vào đầu tiểu nha đầu tên gọi Hi Thước, rồi nói:

"Nam nhân lạnh lùng như vậy, vẻ mặt lại đầy tà khí, làm sao sánh được với thiên binh thiên tướng? Nếu đúng là thần tiên thì sẽ trông như thế nào?"

Nghe đại thần trong lòng mình bị chế nhạo, tiểu nha đầu xoa xoa đầu cãi lại:

"Nhị Nhị tỷ, sao tỷ có thể nói chủ nhân như thế? Tuy ngài ấy có chút lạnh lùng, không hay cười, có chút ác bá..." chợt nhận ra mình nói quá, nàng nhanh chóng bưng miệng lại. "Không phải, ý của muội là... là..."

"Thấy chưa, chính miệng muội còn nói vậy! Nhưng yên tâm, tỷ sẽ không nói cho ai biết đâu!" Phượng Nhị Nhị cười "ngọt"!

"Cảm ơn tỷ nha! Ôi, nếu để người khác nghe được, e cái mạng nhỏ của muội..." tiểu nha đầu đã sớm quên ai mới là kẻ nói trước, lại còn quay lại cảm tạ người ta.

"Có gì đâu!" Phượng Nhị Nhị trả lời mà sắc mặt vẫn không đổi. "Nhanh ra tiền sảnh đi kéo lỗ! Được đi theo hầu hạ chủ nhân thì còn gì vinh quang bằng!"

"Nhưng ở đây..." tiểu nha đầu nhìn lá rụng đầy mặt đất, nàng còn chưa quét xong, lỡ bị mắng thì... nhưng... nàng rất muốn tới tiền sảnh xem thế nào.

"Yên tâm, để tỷ làm cho, dù sao tỷ cũng sẽ không được chọn!"

Hi Thước nhìn khuôn mặt ngăm đen bị mái tóc dài che đi một nửa của Phượng Nhị Nhị rồi gật đầu đồng cảm. Ôi, thật đáng tiếc! Con người Nhị Nhị tỷ tốt như vậy, nhưng về ngoài thì...

"Thật sự cảm ơn tỷ, nếu muội được chọn vào Ngàn Hồng Uyển, nhất định sẽ báo đáp tỷ chu đáo" tiểu nha đầu vui sướng như thể ngày mai sẽ được đổi đời. "Muội đi nha..."

Phượng Nhị Nhị nhìn theo bóng dáng Hi Thước chạy bắt đắc dĩ lắc đầu.

"Tiểu nha đầu, không biết vào Ngàn Hồng Uyển thì làm gì mà cứ muốn vào. Chỉ mong nam nhân kia còn chút nhân tính tha nha đầu ấy"

Nàng thở dài.

Thôi thì thân ai người ấy tự lo!

Tự cầu phúc cho mình đi tiểu nha đầu!

Gió lại nổi lên.

Cuộn theo bao nhiêu lá rụng. Mái tóc dài của giai nhân cũng bị thổi lên làm lộ ra khuôn mặt thật của nàng.

"Chỗ lá cây hư đồn này! Không bay đi nữa! Mau dừng lại!"

Nàng không nghĩ làm nha hoàn lại khó như vậy, đến lá cây cũng khiến người khác phải khó chịu.

Nàng lại muốn lười rỗi, buồn ngủ quá!

Phượng Nhị Nhị còn đương cố gắng quét lá rụng đi nên không phát hiện phía sau có một bóng người quý dị, cao lớn cuốn theo những cái lá rụng “hư đồn” nhẹ nhàng đi ra.

Nam tử mới thoáng nhìn đã rung động, từ khi nào trong phủ hần có một giai nhân tuyệt sắc như vậy?

Một nữ tử như thế lại bí mật sống trong phủ này là vì mục đích gì?

"Nhị Nhị à?"

Hần dùng lời nói quý dị mà lạnh như băng cẩn thận nhớ kĩ hai chữ này. Kì lạ là, khi nghiền ngẫm hai chữ ấy lòng hần có chút phập phồng như đang lo lắng.

“Ta muốn nữ nhân này!”

Con người nam nhân khẽ lóe lên tia dục vọng của kẻ đi săn.

Đúng lúc ấy Phượng Nhị Nhị không khỏi rung mình một cái.

Hà, hôm nay thời tiết thay đổi à? Chắc không phải đâu?!

Rầm!

Tiếng đập bàn giận dữ khiến nhiệt độ trong phòng như giảm xuống mười độ, bọn thuộc hạ sợ hãi nhất loạt quỳ xuống.

“Chủ nhân, xin ngài tha mạng!”

Ôi...Chỉ mong chủ nhân giọng cao đánh khẽ, nể tình hàng ngày họ vẫn cung cúc phụng sự mà tha tội chết.

“Mặt mũi thế này mà cũng dám dâng lên à?” Lý Ám Diệp bình thản, tao nhã nói, con người hần âm nhu vô cùng.

"Quân gia đâu! "

“Chủ nhân, tôi thực sự đã lo chu tất! Tôi cam đoan đây đều là những nữ tử của phủ ta đấy ạ.” Bị điểm đích danh, lão quân gia tỏ vẻ già nua khổ sở, nước mắt nước mũi tèm lèm kể lể với hy vọng chủ nhân vĩ đại của lão có thể đột nhiên rủ lòng thương lão tuổi già sức yếu mà tha cho. Nhưng rồi chợt nhớ ra lòng thương của Lý Ám Diệp đã biến mất từ tám năm trước.

Ôi, phải làm sao với chủ nhân đây, ngài trông đáng sợ thế kia thì lấy đâu ra lòng thương chứ!

“Vậy người tên Nhị Nhị đâu?”

“Nhị Nhị ấy ạ?” Lão quân gia chớp chớp mắt, Nhị Nhị nào? Lão nhanh chóng nhìn vào bản danh sách, nhìn đi nhìn lại...nhưng không thấy cái tên Nhị Nhị nào cả!

Thật sự không có! Chỉ có Diễm Diễm, Hồng Hồng, Hoa Hoa... Đâu có tên Nhị Nhị nào?

“Vậy gọi tiểu nha đầu Hi Thước kia vào!”

“Dạ!” Lão vuốt cái trán đầm mồ hôi lạnh, gọi tiểu nha đầu đó là ổn rồi! Chỉ cần không phải Nhị Nhị, Tam Tam gì đó là được!

“Tham kiến chủ nhân!”

Tiểu nha đầu Hi Thước cúi đầu đi vào tiền sảnh, trong lòng hồi hộp, chủ nhân, chủ nhân định chọn nàng sao? Trời ơi! Vậy là ngày ngày nàng sẽ được ở bên chủ nhân tuần nấy như thần tiên sao? Nàng thật sự sắp đổi đời rồi sao?

Không đợi tiểu nha đầu tận hứng, Lý Ám Diệp lãnh khốc truyền lệnh.

“Dẫn nữ nhân tên Nhị Nhị đến cho ta!”

“Hả?!” Chủ nhân tìm Nhị Nhị tỷ có việc gì? Tiểu nha đầu chau mày, khẩu khí như vậy, không lẽ Nhị Nhị tỷ đã đắc tội với chủ nhân rồi ư?

“Phải, tội của nàng rất lớn! Hừ! Hai người lớn mật nói chuyện gì ta đều đã nghe thấy cả!” Lý Ám Diệp cười đến quý dị mà vẫn tuấn mã.

“Sao?!” Hi Thước thắc mắc tại sao chủ nhân biết được suy nghĩ của nàng, nhưng giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện này...

Tội lớn? Chủ nhân đã nghe thấy hết những gì hai nàng nói?! Nàng không nghe nhầm chứ?

Ôi Nhị Nhị tỷ đáng thương, người tốt như vậy mà không được hưởng phúc! Còn cái mạng nhỏ của nàng nữa, chủ nhân sẽ không bỏ qua cho nàng đâu, không lẽ nàng còn chưa được hóa phượng mà đã phải chịu rơi xuống rồi ư?

Ôi...

Phượng Nhị Nhị mới ngủ được một lúc đã bị nha đầu Hi Thước túm tai lôi dậy, trong con ngái ngủ nàng vừa xoa xoa cái tai đáng thương, vừa cố gắng “tiêu hóa” những lời tiểu nha đầu nói. Lý Âm Diệp tìm nàng? Làm gì?! Một tiểu nha hoàn mới vào phủ như nàng có phúc đức gì mà đã được “chủ nhân” triệu kiến? Không lẽ hán đã nghe thấy những lời kia...

Hừm, cũng tốt!

Tưởng phải chờ lâu, ai ngờ mới vào phủ nửa tháng đã được triệu kiến, không chừng đây sẽ là cơ hội tốt, nàng chỉ cần cẩn thận một chút là được...

"Oa..."

Nàng lười biếng vịn thất lưng, vẫn còn buồn ngủ lắm a...

Gió nhẹ lướt qua hai gò má nàng, để lộ ra mắt phượng yêu kiều khiến cho tiểu nha đầu đương lưu lo nhất thời há miệng kinh ngạc không nói lên lời.

Gì thế này?

Không hiểu sao nàng đột nhiên thấy Nhị Nhị tỷ đẹp đến vậy! Quá đẹp, còn đẹp hơn cả tiên nữ giáng trần! (Nhưng mà sắc đẹp của tiên nữ đã là tối thượng rồi!)

“Đi thôi...” bây giờ lại đổi thành Nhị Nhị dẫn tiểu nha đầu đi về phía tiền sảnh.

Lúc này, thủy tiên trong ao theo gió khẽ lay động.

Đậm đẹp như sen, tao nhã khẽ nở.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Phúc Hê Họa Hê

"Đến chưa?"

Nam tử ngồi ngay ngắn trong tiền sảnh, nín thở hỏi.

"Bẩm, nha đầu xấu xí kia đã được mang đến."

Đám thuộc hạ cứ tưởng chủ nhân muốn trừng phạt Nhị Nhị nên khẩu khí đối với nàng bất kính.

Nghe thuộc hạ nói vậy, Lý Âm Diệp không hiểu vì sao khó chịu nhíu mày nạt nộ.

"Ai cho phép ngươi dùng những lời này để nói người của ta?"

Người của chủ nhân?!

Đám thuộc hạ hoảng hốt.

"Chủ... chủ nhân... thuộc hạ nhất thời hồ đồ..."

Hán vung tay ngắt lời tên thuộc đang lắp bắp.

"Mang vào đi!" Ánh mắt của kẻ đi săn lộ ra khiến người người sợ hãi "Xong việc rồi thì cho các ngươi lui!"

"Tuân lệnh."

Phượng Nhị Nhị cúi đầu đi vào tiền sảnh, nhẹ nhàng hành lễ với nam nhân.

"Ngẩng đầu lên!"

Kẻ ngồi trên ghế cao ra lệnh.

Phượng Nhị Nhị theo lời ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn nhau, không khỏi ngẩn ngơ. Rõ ràng là lần đầu gặp gỡ nhưng cả hai lại có cảm giác đã từng quen biết nhau rồi.

Phượng Nhị Nhị cẩn thận đánh giá nam nhân trước mắt, hần mặc quần áo trắng, mặt mày tuấn lãng tựa như thần tiên nhưng khí chất lại âm tà chẳng khác nào ma quỷ.

Ánh mắt Lý Âm Diệp càng có ý tứ hơn. Hần nhìn Phượng Nhị Nhị một lượt từ đầu tới chân rồi khẽ cười.

Nàng tự che dấu bản thân lại còn để mái tóc dài lộn xộn che đi khuôn mặt khiến cho người ta nhìn cũng thấy ngán, nào ai còn đủ kiên nhẫn để xem dung nhan ẩn sau mái tóc kia nữa.

Ha ha, thông minh, rất thông minh!

Nghe hần cười khiến cho kẻ chờ bên ngoài sợ hãi. Chủ nhân trước giờ luôn tiết kiệm nụ cười sao lúc này lại... không lẽ nha đầu kia xấu quá khiến chủ nhân hóa ngu rồi?

“Sao ngài lại cười?”

Phượng Nhị Nhị cũng bị hần làm chột dạ bất chấp cung kính hỏi.

Hừ, cười cái gì chứ?! Làm như biết được bí mật gì kinh thiên động địa lắm ấy!

“Ngươi tên là Nhị Nhị?” Hần không trả lời mà hỏi lại.

“Phải.”

"Họ gì?"

"Dạ?!" Nam nhân này có ý gì?

"Ta hỏi ngươi họ gì?"

"Nô tỳ thân thể phiêu linh, dòng họ đã không còn không muốn nhắc lại!" Phượng Nhị Nhị cẩn thận trả lời.

Họ Phượng dù gì cũng là danh gia vọng tộc đứng thứ hai của đất nước, chỉ con cháu dòng dõi quý tộc mới được dùng, nói cho hần biết khác nào lộ tẩy thân phận!

“Nếu đã vậy ta sẽ ban cho ngươi một cái họ.” Ánh mắt Lý Âm Diệp lóe lên “Lấy họ Lý của ta đi!”

Ngữ khí của hần ái muội vô cùng.

Cùng họ với hần?

Thế khác nào xuất giá tòng phu, theo họ phu quân, mặt nàng ửng đỏ, may là có phấn đen che dấu, nếu không thì...

Tên đăng đồ tử đáng giận này!

Tĩnh tĩnh nàng trước giờ luôn lạnh nhạt nhưng không hiểu sao trước nam nhân này lại không thể nén được cơn tức giận.

“Đa tạ ân đức của chủ nhân nhưng nô tì không dám nhận, nô tì sợ thân phận thấp kém làm vấy bẩn lên họ của chủ nhân.”

Lời nói rõ ràng hèn mọn nhưng lại mang ý khiêu khích.

“Thôi được!” Hần biết quá vội vã sẽ không nên việc lớn, “Vậy ta sẽ gọi nàng là Nhị Nhị.”

Hần vừa nói, vừa đến gần nàng, đem hai chữ “Nhị Nhị” nhẹ nhàng nói vào tai nàng.

Hơi thở của hần phả vào tai khiến bầu không khí trong phòng trở nên ái muội.

Phượng Nhị Nhị vừa thẹn vừa giận, lỗ tai trắng nõn trở nên đỏ au.

Tên đăng đồ tử này rõ ràng có thâm ý, gọi hai chữ “Nhị Nhị” ái muội thân mật như đang gọi “Yêu Yêu”.

Nhị Nhị, Yêu Yêu...

Trước giờ nàng không hay biết tên mình lại khiến nàng bối rối đến vậy!

Hơn nữa, hơn nữa...

Hắn gần nàng quá, hơi thở nam tính nguy hiểm phả vào má nàng làm nàng không khỏi run rẩy.

“Chủ là chủ, tớ là tớ, gọi như vậy, nô tỳ sợ thân phận của chủ nhân bị mạo phạm.”

Quan trọng là tên của khuê nữ sao để cho người ngoài tùy tiện gọi được?

“Ta không quan tâm! Ta cũng rất ghét lễ nghi phiền phức, cứ gọi như thế đi!”

Ghét lễ nghi phiền phức? Hừ! Nam nhân cao cao tại thượng kia không phải đều bắt thuộc hạ phải cung kính hắn sao, thế nào đối với nàng lại không câu lệ nghi lễ? Ai mà tin được!

Cùng lắm chỉ là cái tên Phụng Nhị Nhị lại đi tranh cãi với hắn.

Lý Ám Diệp đột nhiên phát hiện, làn da nữ nhân này ngăm đen nhưng vành tai lại trắng nõn quyến rũ hẳn tiến lại gần để nghiên cứu.

Nàng giật mình lùi lại hai bước.

Trong lòng hắn hừ một tiếng, không nên lộ nguyên hình bây giờ dọa cho con mồi sợ chạy mất. Đối với hắn quá trình săn bắt con mồi càng lắt léo thì lúc hưởng thụ sẽ càng thơm ngọt.

Sớm muộn cũng sẽ có ngày nàng là của ta, dưới thân ta mà hầu hạ, mặc ta tàn sát bừa bãi.

Nghĩ đến cảnh tượng hương diễm kia con người hắn càng thâm sâu, thân thể chợt có chút biến hóa kì lạ...

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng ái muội... Phụng Nhị Nhị khó chịu muốn tìm cách thoát thân.

Trước cú lách đi đã, bảo vật để tìm sau! Lục Lục là thần trộm, nếu muội ấy xong việc có khi sẽ đến giúp nàng...

Nàng nhìn thế này mà hắn vẫn đề ý đến, phẩm vị của nam nhân này có vấn đề sao?

“Chủ nhân cho gọi “nhị thứ hai” có chuyện gì ạ?” Nàng cố ý gọi tên mình như vậy cho người ngoài hiểu rõ khuê danh là không để cho hắn tùy tiện thân mật gọi.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi nô tì nào đó trong phủ dám cả gan nói “chỉ mong nam nhân kia còn chút nhân tính...”?”

Nghĩ đến những lời nói lớn mật của nàng, Lý Ám Diệp xoay người trở về chỗ cũ, ánh mắt như chim ưng, vẻ mặt càng lúc càng tà mị nguy hiểm.

Nữ nhân không biết trời cao đất dày này, ta nên phạt nàng như thế nào đây?

Đại nam nhân ánh mắt dịu dàng nhìn xuống, nhưng tiếc là Phụng Nhị Nhị lại không thấy, nàng nói.

“Nô tì lỡ miệng, tội đáng muôn chết. Dám mong chủ nhân tha thứ.” Ý thức mình đang trong vai nô tì nàng phải xuống nước.

“Người nói ta phải phạt người thế nào?”

Lý Ám Diệp hơi nheo mắt, ý tứ rõ ràng là đang uy hiếp.

Hắn không nói thêm gì nữa, lạnh lùng mà xa cách. Phụng Nhị Nhị mơ hồ cảm giác sự thân mật vừa rồi của hắn chỉ là ảo giác.

Làm sao người ta có thể coi trọng nàng? Chắc chắn là nàng đa tâm rồi!

“Chủ nhân muốn phạt thế nào?”

Tuy là câu hỏi nhưng khẩu khí của nàng lại rất to gan.

Có lẽ người ta sẽ đuổi nàng ra khỏi phủ, ôi, nàng còn chưa biết Long Huyền Quang Hoàn trông như thế nào nữa! Thực xin lỗi Tiểu Bát, có lẽ nhị tỳ phải nghĩ cách khác.

“Vậy...” hắn cố ý kéo dài lời nói, “phạt người ở bên cạnh làm tì nữ hầu hạ ta, thế nào?”

Làm tì nữ hầu hạ bên người?!

Phượng Nhị Nhị ngẩn người.

Sau đó đột nhiên vui vẻ cười.

Mỗi ngày ở bên hấn, tuy sẽ gặp nguy hiểm nhưng cơ hội lấy được bảo vật sẽ nhiều hơn, Tiểu Bát của tì, để được cứu rồi. Để quả là phúc tinh của tì nha!

Vì vậy nàng trả lời: “Được!”

Nghe câu trả lời của nàng, Lý Âm Diệp bỗng cười phá lên khiến những người đứng chờ ở ngoài vừa sợ hãi vừa tò mò.

Hấn nói: “Yêu Yêu, nàng phải nói “đa tạ ân đức của chủ nhân” mới đúng chứ!”

Hả?!

Phượng Nhị Nhị ngậy người nhìn hấn, không nói gì.

Nam nhân này thực kì lạ!

Trở thành nữ tì bên người hấn rốt cuộc là họa hay phúc đây?

Phúc hề họa hề? Phúc họa tương y.

--- ----

"Lão quản gia, ông nói xem chủ nhân đang tính toán gì?"

Từ lúc Lý Âm Diệp từ đại sảnh đi ra chỉ vào Phượng Nhị Nhị tuyên bố nàng trở thành tì nữ bên người hấn, toàn bộ bầu không khí Lý phủ trở nên là lạ.

Ai ai cũng vô cùng kinh ngạc.

Chủ nhân luôn thích nữ tử lần này sao lại chọn một nha đầu kém cỏi như vậy?

Nam nhân đáng sợ này đang suy tính cái gì?

Tốt nhất là đi hỏi người hiểu biết chủ nhân nhất-lão quản gia, để còn sớm chuẩn bị!

“Hừm, đừng có hỏi tôi, tâm tư chủ nhân bí hiểm, hạ nhân như chúng ta sao biết được!” Nghĩ đến chủ nhân hi nộ vô thường, lão quản gia thở dài, “Trước đây chủ nhân không hề vậy, nếu năm đó không xảy ra biến...”

"Lão quản gia ông nói sao?"

Nhĩ Tiêm thị vệ hỏi.

"Không có gì, không có gì!" Lão quản gia biết đã lỡ lời, nhanh chóng chuyển sang chuyện khác, “Nắng hôm nay thật đẹp!"

"Ừm, đúng vậy, đúng vậy!"

Người kia phụ họa.

Mãi khi đến chỗ không có người, lão quản gia mới vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh.

Thật đáng chết, suýt nữa nói ra điều cấm kị của chủ nhân, nếu để ngài nghe thấy, cái mạng già của lão sợ rằng...

Ai, thật sự là lão lâu!

--- -----

Lý phủ, Ngàn Hồng Uyển.

"Sao rồi?"

Một nữ nhân hồng y sốt ruột hỏi tiểu nha đầu vừa mới chạy vào.

“Bẩm, đã nghe được rồi ạ!”

Nha đầu vẻ mặt thông minh đáp lời.

"Như thế nào?" Nữ nhân gấp gấp hỏi.

"Đây là một nha đầu xấu xí, nhỏ bé không đáng kể, thấy bảo ăn nói mạo phạm nên chủ nhân phạt làm tì nữ ở bên cạnh người!"

"Sao?" Ra chuyện chỉ đơn giản như vậy.

"Tuệ chủ nhân, người yên tâm, ả ngay cả tư cách bước vào Ngàn Hồng Uyển cũng không có, làm sao trở thành mối lo của người được!"

"Như vậy ta chỉ cần tận lực đối phó với hai tiểu tiện nhân Như Tuyết cùng Nhu Tâm kia thôi." Nghe nha đầu nói vậy, hồng y nữ tử thoáng yên lòng.

"Người nhất định sẽ thắng!" Tiểu nha đầu hùa theo.

"Vẫn không được!" Nàng lại muốn gì đó, đứng dậy đi tới trước cửa sổ. "Hiện tại chưa thể khinh suất, vẫn nên tìm cơ hội đi gặp ả!"

Hừ! Chủ nhân là của nàng, không ai được cướp đi!

Ánh mặt trời chiếu rõ khuôn mặt tràn đầy ghen tỵ của nàng, lúc này, nàng mới hiện nguyên hình khuôn mặt dữ tợn nhăn nhó.

Nữ nhân lúc đó kị thực đáng sợ.

Toàn bộ Ngàn Hồng Uyển phòng nhiều vô số. Mỹ nhân cũng nhiều vô số. Đêm nay đối với các nàng khôn tài nào ngủ được.

Bốn bề sóng dậy nhưng vẫn bị dấu kín sau vẻ ngoài bình tĩnh.

Màn đêm buông xuống.

Gió nhẹ nhẹ thổi.

Cái người khiến cho người khác mất ngủ giờ lại đang say giấc nồng.

Có gì đặc biệt đâu, chỉ là ngày mai sẽ thành tì nữ đi theo hầu hạ nam nhân đáng sợ kia thôi mà.

Việc gì phải đến khác sẽ đến. Lo nghĩ làm gì.

Trời đất bao la giờ phút này ngủ là quan trọng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Giai Nhân Ngủ.

Nháy mắt đã ba ngày trôi qua.

Phượng Nhị Nhị giờ đã cảm nhận được sâu sắc nỗi chua xót của phận làm tì nữ hầu hạ người ta.

Hắn ngủ muộn, nàng còn ngủ muộn hơn.

Hắn dậy sớm, nàng còn dậy sớm hơn nữa.

Hắn muốn uống trà, nàng pha trà; hắn buồn ngủ, nàng trải giường chiếu, hắn muốn đi tắm, nàng đi đổ nước...

Ôi chao...

Đường đường là một quận chúa mà nàng lại phải chịu những uất ức này...

Mới đây thôi, Phượng phủ tuy rách nát nhưng vẫn là danh gia vọng tộc, cha vẫn lo com bung nước rót đến tận nơi cho các nàng. Sau đó, đại tì đứng lên quán xuyến, Phượng phủ càng ngày càng mạnh, các nàng càng không phải động tay vào việc gì. Thêm vào đó, lại có tám nha đầu Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, Mâu ở bên hầu hạ, các nàng lại càng được chiều chuộng đến điều...

Chanh nhi đáng thương, giờ ta mới biết từ trước đến nay em thật vất vả, vậy mà ta lại luôn cười em..

Em yên tâm, về sau, bản quận chúa sẽ đối xử với em thật tốt...

Có một điều may mắn là nam nhân này sẽ không tùy tiện mang nữ nhân về phòng mình làm điều sằng bậy. Nghe nói, nữ nhân của hắn đều ở Ngàn Hồng Uyển, khi cần hắn sẽ tới đó. Sau khi xong việc sẽ lập tức về phòng quyết không lưu luyến...

Thật phong lưu, mà không! Phải là hạ lưu bại hoại!

Làm nữ nhân của loại người vô tình như thế, các nàng có lẽ phải roi nhiều nước mắt.

...

Thấy ti nữ bên người không chút để ý đến mình, Lý Âm Diệp không khỏi tức giận.

Trước giờ ánh mắt của nữ nhân không thể nào rời khỏi người hắn, tuy rằng hắn không thích bị vậy nhưng nha đầu kia lại hoàn toàn miễn dịch với dung mạo của hắn khiến hắn vô cùng khó chịu.

Đâu còn là lòng tự trọng của nam nhân nữa?

Hừ! Để chứng minh sức quyến rũ của mình, Lý Âm Diệp thề với lòng:

Nhất định sớm có ngày biến nàng trở thành của hắn, khiến nàng phải yêu hắn đến chết đi sống lại...

Vì không muốn đánh rần động cỏ nên đã nhiều ngày hắn đối xử với nàng rất chừng mực.

Trừ việc cố ý chạm vào bàn tay nhỏ bé của nàng ra thì không làm gì cả. Buổi tối nàng ngủ gần hắn để tiện sai bảo, hắn nhẫn nại vô cùng, không hề làm loạn, đến kì lưng cũng tự mình làm chứ không bắt nàng hầu hạ.

Thế mà tiểu nữ nhân này lại nghĩ rằng công việc của ti nữ chỉ có vậy... Thật đáng giận...

Hắn đối với nàng như mèo vờn chuột, không vội vàng một phút ăn nàng ngay để mà làm roi mắt miếng ngon sắp tới miệng.

Có lẽ, lúc nào đấy phải dạy cho nàng biết thế nào là ti nữ chân chính.

...

Đêm xuống.

Trăng rằm lấp ló sau rặng liễu ngoài cửa sổ, liễu theo gió nhẹ nhàng lay động, dưới ao in bóng một dáng người quyến rũ.

Mặt nước khẽ gợn sóng...

“Một vòng, hai vòng, ba vòng...”

Phượng Nhị Nhị tựa vào đồ án điêu khắc tinh xảo bên cửa sổ, nhắm chán chống má.

Đêm đã khuya mà nam nhân kia vẫn chưa trở về...

Buồn ngủ quá!

Hắn còn chưa về sao nàng dám ngủ! Thật đáng giận!

Người nhà đều nói nàng là một nữ nhân đậm mực, hi vọng cũng không biểu hiện ra ngoài,

nhưng mọi người lại không biết rằng, nhiều lúc, chẳng qua là nàng lười; lười nói chuyện, lười giải thích, lười so đo...

Nhưng khi gặp Lý Âm Diệp, không biết tại sao mọi thứ đều thay đổi.

Nàng nhận ra nàng chẳng thể nào duy trì được thế giới tĩnh lặng của nàng dưới ánh mắt đầy ma mị của hắn...

Chuyện này rốt cuộc là vì sao đây?

Thật hao tâm tổn trí! Vẫn là đừng nghĩ nữa...

Phượng Nhị Nhị khẽ gõ vào đầu mình, có thời gian để nghĩ ngợi lung tung thì thà ngủ một chút cho xong!

Ngủ một lúc thôi cũng được...

Một lúc thôi...

Oáp...

...

Lý Âm Diệp vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy,

Tiểu nô tì của hắn, mái tóc ẩm ướt làm lộ ra nửa khuôn mặt ngăm đen, đương tựa vào bên cửa sổ say sưa ngủ. Tiểu nha đầu này cứ nghĩ mình đã che dấu thật kĩ, nhưng kì thực, trong mắt người khác lại có đến cả trăm ngàn điểm sơ hở. Như là lúc này, nàng không biết bản thân đang vô tình để lộ ra một thân tuyệt thế giai nhân.

Ngũ quan có thể làm nên một nữ tử xinh đẹp thanh tú nhưng không thể làm nên một nữ nhân xinh đẹp phong tình. Giống như Phụng Nhị Nhị lúc này, làn da ngăm đen cũng không thể che đậy được vẻ phong hoa tuyết nguyệt của nàng.

Tựa như nước bùn chẳng thể che được ánh sáng rực rỡ của trân châu.

Tựa như mây đen chẳng thể che được ánh trăng sáng tỏ.

Loại ý vị mê người này ngũ quan xinh đẹp cũng không thể tạo nên được.

Cái tao nhã tuyệt thế của nàng là từ nhiều điểm thần vận, từng cử chỉ giơ tay nhắc chân đến dáng ngủ an nhàn mà đầy phong tình cũng từ vẻ xinh đẹp của nàng tạo nên.

Người vì ngũ quan hoàn hảo mà xinh đẹp thì chỉ là mỹ nữ bình thường, người vì phong tình mà xinh đẹp mới là tuyệt thế giai nhân.

Hắn bị nàng hấp dẫn không tự chủ tiêu sái bước đến gần nàng, tự ý đưa tay lên áp lấy hai má nàng...

Thật mềm mại.

Tựa như ma xui quỷ khiến, rất nhanh, chỉ tay sờ không thấy thỏa mãn, môi hắn không

khách khí in lên làn da ngăm đen...

“Ừm...”

Phụng Nhị Nhị trong lúc ngủ mơ cảm thấy má có chút khó chịu, tay có ý đẩy ra, rồi sau đó, đôi mắt nhu nhu đáng yêu càng chìm sâu vào mộng đẹp.

Khôe môi của Lý Âm Diệp khẽ cong lên để lộ ra nụ cười tà mị. Hắn khom người ôm lấy nàng, chậm rãi để cho một cổ hương sắc nằm ngủ trên giường.

Nữ nhân qua tay hắn nhiều không đếm được, nhưng được nằm trên giường của hắn mới chỉ có nàng, cho nên...

“Nàng chính là nữ nhân mà ông trời tạo cho ta!”

Hắn cứ thế bá đạo tuyên bố mặc cho Phụng Nhị Nhị hãy còn ngủ say.

Như vậy cũng cho Lý Âm Diệp thời gian chỉnh trang cho nàng, hắn ngồi bên mép giường, bàn tay xoa lên làn da ngăm đen cẩn thận nghiên cứu...

Màu đen của da là làm thế nào nhuộm được?

Lau không sạch mà tắm cũng không hết?

Nàng trà trộn vào phủ có âm mưu gì?

Nhưng dù có thế nào đi nữa thì hắn cũng đã quyết định nàng là nữ nhân của hắn.

Con mồi tự chui đầu vào lưới, kẻ ngu xuẩn mới không biết hưởng thụ.

Nghĩ vậy, bàn tay của hắn không chút khách khí luồn vào bên trong vạt áo...

Sau khi cởi bỏ áo khoác một làn hương mê ly tỏa ra, cái cổ trắng nõn, màu đỏ tươi của cái yếm càng làm nổi bật làn da tình khiết.

Môi hắn lần nữa lại in lên thân hình băng thanh ngọc khiết, mùi hương của nàng vương vào hốc mũi khiến hắn tâm mê thần đắm, không tự chủ được bản thân.

Không khí trong phòng trở nên khô nóng ái muội...

Không kiềm chế được thú tính bộc phát, tay hắn cởi đi cái yếm vương vãi, cảnh xuân hiện ra đầy sống động.

“Làm càn!”

Phượng Nhị Nhị cũng không tỉnh lại, nhưng trong mộng đẹp bỗng nhiên xuất hiện cảm giác khô nóng không chịu nổi rồi đi, nàng muốn mặc kệ, nhưng cảm giác đó không hề buông tha nàng, làm nàng mơ hồ hồ hồ muốn...

Hừm, nàng cũng không rõ là bản thân muốn gì nhưng mà không được ngủ yên thì thật khó chịu, cho nên, nàng vung tay lên, cái miệng xinh xắn thốt ra như mệnh lệnh.

“Làm càn” ư?!

Sắc mặt Lý Âm Diệp nhất thời trầm xuống, dừng động tác, nhìn nàng khó hiểu:

Cái vung tay khiến hấn hoài nghi thân thể của nàng. Nhất định không phải một nha hoàn đơn thuần.

Nàng...

Nàng!

Âm trầm còn chưa kịp che kín đôi mắt thì cảnh tượng trước mắt đã khiến hấn nở nụ cười.

Phượng Nhị Nhị cọ vào bàn tay hấn, yên lành ngủ. Giờ phút này, đột nhiên lòng hấn có chút đổ kị.

Phải! Là đổ kị!

Hấn đổ kị nàng vô lo vô nghĩ, đổ kị nàng có thể bình thân say giấc nồng.

Còn hấn thì sao?

Đã bao lâu rồi hấn không được ngủ an lành như thế?

Biết bao nhiêu đêm đen mất ngủ, vì lòng thù hận, vì sợ hãi, vì công việc... vô vàn những nguyên nhân khiến hấn chẳng thể có được một giấc ngủ trọn vẹn, nội tâm trầm trọng chẳng cho hấn một giây yên bình.

Để lại dĩ vãng phía sau, hấn tới Ngàn Hồng Uyển, tìm nữ nhân để phát tiết, chẳng cần biết đến danh tính hay diện mạo của người kia, để rồi sau đó, âm lãnh quay về phòng mình, thiếp đi vì mệt mỏi, ấy thế nhưng, dù có đương ngủ, nhưng tâm vẫn không tài nào tĩnh lại được.

Trầm trọng, hắc ám, sợ hãi, huyết tính...

Chính là thế giới của hấn.

Vậy mà nàng vẫn có thể ung dung say mộng đẹp...

Làm sao có thể? Làm sao có thể!

"Đứng dậy! Mau trở về giường của ngươi!"

Hấn thô lỗ đẩy nàng muốn đánh thức nàng dậy.

Nhưng hấn đâu có biết Phượng Nhị Nhị bẩm sinh lúc đã ngủ đầu trời sập cũng không tỉnh dậy.

Chỉ thấy nàng hơi nhứ mày rồi như con mèo nhỏ “ưm” một tiếng, xoay người rồi lại chìm vào mộng đẹp, vẫn không quên đoạt lấy “gối ôm” thoải mái.

Toàn bộ cử chỉ của nàng làm lòng hấn mềm đi.

Khéo môi lại cong lên.

Tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái.

Buồn ngủ quá!

Vốn định tới thư phòng làm việc, nhưng lúc này hấn lại muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nữ nhân kì quái này rốt cuộc có ma lực gì mà khiến một kẻ cuồng công việc như hấn lúc này chỉ muốn ngủ một giấc bình yên?

Mí mắt đã sắp sụp xuống, mà hấn vẫn cố ương ngạnh chống cự, nhắc lại tuyên thệ của mình:

“Nàng là của ta! Trốn cũng không thoát!”

“Chu công” cũng không muốn cùng hấn đôi co, vì thế,

Ra lệnh một tiếng.

"Hò..."

Hắn cuối cùng cũng chìm vào mộng đẹp ngọt ngào.

--- -----

“Chủ nhân, đã không còn sớm nữa, tới thư phòng thôi!”

Thị vệ ở ngoài cửa bấm báo mấy lần cũng không thấy đáp lại, nhin không được phải bước vào thăm dò.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn nhất thời choáng váng.

Hắn thật sự cũng không phải kẻ lăm chèo.

Nhưng cảnh tượng này thật khiến người ta rung động!

Chủ nhân... chủ nhân...

Nửa canh giờ sau, tin sấm rền lan truyền khắp Lý phủ.

--- -----

Ngàn Hồng Uyển.

Trong một gian phòng.

“Rầm!”

Nữ tử xô đẩy hết đồ đạc, gương mặt dữ tợn, ả bặm miệng lại.

“Tiểu tiện nhân, Minh Vóc ta phải đi gặp người!”

Màn đêm dày đặc.

Khác với nơi nào đó đương bốn bề dậy sóng, nơi này ngược lại yên tĩnh bội phần.

Đôi nam nữ như uyên ương giao gáy, ôm nhau say sưa ngủ.

Nam tuấn lãng phi phạm, hiếm khi được yên giấc khiến khóe môi cong lên mãi.

Nữ tử...

... làn da ngăm đen nhưng chẳng làm mất đi tầm thân tao nhã...

Gương mặt nàng như cánh hoa đào, gôi đầu trong lòng hắn ngủ say, muôn hoa nhất loạt nở rộ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Ngưng Hương Lan Tỏa

Ngày hôm sau.

Nắng mới rọi xuống mặt ao, phản chiếu với nước tạo thành nhiều điểm lấp lánh chói mắt, trong phòng cũng tràn ngập ánh sáng.

Phượng Nhị Nhị khẽ cựa mình, từ từ tỉnh dậy.

“Hả?!”

Nàng dụi hai mắt còn ngái ngủ, phát hiện mình đang thoải mái nằm trên giường của tên chủ nhân cổ quái kia, bảo sao tối qua lại ngủ ngon đến vậy.

Trong lòng tự nhiên có chút khó hiểu. Tại sao nàng lại tỉnh dậy trên giường của hắn?

Tối qua...

Hình như nàng phải chờ hắn, chờ mãi, chờ mãi... rồi... ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Rồi sau đó...

Nàng không còn nhớ gì nữa.

Lẽ nào nàng mộng du rồi trôi lên giường hắn?

Chẳng lẽ hắn lại “tốt bụng” để yên...

Nghĩ vậy, mặt nàng bỗng nhiên nóng ran.

Nam nữ thụ thụ bất thân, hắn...hắn làm sao có thể?

Nếu nàng biết lúc đang ngủ hắn lại chiếm tiện nghi gì của nàng thì phải phản ứng sao đây?

Nhưng hắn đâu rồi?

Đêm qua hắn ngủ ở đâu?

Đừng bảo là tới Ngàn Hồng Uyển ở với một nữ nhân nào đó nhé... sẽ không... sẽ không đâu... nàng gõ gõ cái đầu, nội tâm không hiểu sao lại chua xót. Quái nam nhân kia luôn thích sạch sẽ có lẽ nào lại muốn qua đêm trên giường nữ nhân.

Cũng không có khả năng hắn ngủ chung giường với nàng, làm sao hắn có thể để một nữ nhân có dung mạo cùng thân phận như nàng tùy ý “làm bẩn” giường? Chắc chắn là do nàng trong cơn mơ ngủ muốn tìm một nơi thoải mái để ngã lưng, đứng, chắc chắn là như vậy!

Cứ như thế chiếm lấy giường của chủ nhân lại còn không biết hắn đang ở chỗ nào, nàng rốt cuộc có xứng làm nô tì đi theo hầu hạ hắn không đây?

Nàng còn đang mãi suy nghĩ thì từ ngoài cửa bỗng truyền vào một âm thanh trầm thấp, kêu gọi.

“Tỉnh rồi à?”

Nàng nhìn về nơi phát ra tiếng nói, không khỏi ngẩn ngơ. Ánh sáng chói lòa bên ngoài theo động tác đẩy cửa của hắn mà đổ vào trong phòng.

Ánh nắng làm nàng nheo mắt lại, nhưng khóe miệng tựa tiểu phi tiểu của hắn còn làm nàng chói mắt hơn.

Không hiểu vì sao chỉ sau một đêm hắn lại đổi tính trở nên tươi cười, chân thật, rõ ràng mà lại...

Nói như thế nào nhỉ? Nhất thời nàng không thể tìm được mĩ từ nào để hình dung vẻ mê ly của ánh sáng trên khóe môi hắn đang trực tiếp xuyên vào lòng nàng.

“Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng!” nàng tựa hồ như nghe thấy trái tim đập mỗi lúc một nhanh.

Nàng...nàng bị sao thế này?

“Sao vậy?! Nha đầu lớn mặt nhà người bị ta làm cho đứng hình rồi sao? Dám hầu hạ bản chủ tử như vậy hả?”

Trong lời nói của hắn vừa giống như đang khiển trách lại vừa giống như đang trêu đùa.

Hết thảy như có một sự thay đổi lớn từ sau khi nàng tỉnh dậy...

“Úi!” Lúc này nàng mới có phản ứng, nhanh chóng chạy khỏi giường hắn.

Chấn động thoải mái như vậy, cái giường thoải mái như vậy...

Thật đáng tiếc!

Nhưng sao khi thấy nàng ngủ trên giường của hắn, hắn lại không phản ứng gì?

Thật kì lạ!

“Đói bụng rồi hả? Tới ném thử điểm tâm đầu bếp vừa làm đi!”

Nàng theo lời hấn nói mà nhìn lại, thấy một bàn bày toàn những thức ăn ngon, nhưng chân nàng vẫn không nhúc nhích.

Nàng không phải Tam Tam, thấy nữ thực là mất hết kiểm soát, lúc này, nàng chỉ muốn biết nam nhân này đang suy tính cái gì!

“Ngài... ngài có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hiện tại đây là đáp án có khả năng nhất, đơn giản nhất, trực tiếp nhất.

“Đúng! Ta đang cực kì không thoải mái!”

Sắc mặt hấn trầm xuống vì cư xử không biết tốt xấu của nàng.

Biết bao nhiêu nữ nhân đến mơ còn không được, ấy thế mà nàng...

Không lẽ hấn còn phải nói với nàng là hấn đang sùng bái nàng?

“Biết ngay mà! Làm gì có chuyện mặt trời mọc đằng tây...”

Nàng cúi đầu lẩm bẩm.

Còn chưa nói hết, nàng đã bị hấn bá đạo kéo tới trước bàn ăn.

“Điều làm ta không thoải mái chính là sợ trong cơm có người hạ độc, vì vậy, thân làm nô tì bên người phải vì chủ nhân mà lấy thân ra thử độc! Mau! Ăn hết cho ta! Trông nàng gầy quá!”

“Gầy? Nô tì đâu có?!”

Bị ép phải ăn, nàng miễn cưỡng nhin xuống, nói.

“Không có ư?”

Ánh mắt nóng bỏng của hấn không chút kiêng dè quét lên thân hình nàng, cảnh xuân được chiêm ngưỡng tối qua lại hiện về trong trí nhớ của hấn.

Có lẽ nàng nói đúng, trong ấn tượng của hấn, thân hình lung linh kia không quá mập mà cũng không quá gầy, rất vừa vặn hơn nữa...

“Ngài cũng muốn ăn à?”

Tiểu nữ nhân ngây thơ này lại tưởng ánh mắt tràn ngập dục vọng của hấn là vì đang “thèm ăn”. Câu hỏi rõ đơn thuần mà lại tràn ngập dụ hoặc.

Tiểu yêu tinh này!

“Phải, ta đang rất đói bụng đây!”

Đại sói hoang rốt cuộc không giấu được cái đuôi của mình nữa, quyết định không làm khó bản thân mà hảo hảo hưởng thụ “bữa ăn ngon” mình đã thèm nhỏ dãi bấy lâu nay.

Ngại giường xa, hấn không chút khách khí gạt hết nữ thực trên bàn đi, bắt đầu sử dụng cái bàn rộng rãi chắc chắn vào mục đích “tà ác”.

Đúng lúc này thì một âm thanh thanh thúy truyền vào.

“Tiện tì! Dám chọc giận chủ nhân, còn không mau lui ra!”

Nghe tiếng bát đĩa rơi xuống đất, một nữ nhân tự cho là thông minh tưởng Lý Âm Diệp nổi giận nên không khách khí đẩy cửa bước vào, không chút lo lắng cho hậu quả hành động tùy tiện mà mình gây ra.

Khi thấy gương mặt của Phượng Nhị Nhị, ả thờ dài nhẹ nhõm.

Đúng là vừa đen vừa xấu như trong tin đồn, không thể thành mối lo được.

“Hong Tuệ, người thật to gan!” một âm thanh mềm mại khác theo ngay phía sau.

“Ái chà! Như Tuyết, Nhu Tâm, hai muội cũng tới sao?”

Nữ nhân này ý mình vào phù sấm hơn có mấy ngày liền tự nhận mình là lớn nhất khiến hai nữ nhân tới sau vô cùng bất mãn. Hoàng y nữ tử hoàn hảo quay đầu đi không thèm để ý, trong khi đó nữ nhân áo trắng lại biểu hiện rất rõ ràng, ả lạnh lùng “xùy” một tiếng rồi nhìn nữ nhân kia khinh thường.

Ả tự cho mình được sùng ái khác thường nên mới liều lĩnh xông vào, hai ả kia cũng theo lấy được, chung quy cũng là chỉ muốn nhìn “hồ ly tinh” trong tin đồn!

Ba nữ nhân được sủng ái ở Ngàn Hồng Uyển xếp hàng ngang trước cửa cho Phụng Nhị Nhị đưa mắt đánh giá: bạch y trắng tuyết là Như Tuyết, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, kiều ngạo; hồng y trắng hồng tên gọi là Hồng Tuệ, xinh đẹp mà khí diễm kiều ngạo; hoàng y danh gọi Như Tâm, nhu nhược mà uyển chuyển hàm xúc.

Ba nữ nhân này nói có đặc sắc thì cũng có đặc sắc, nhưng, đều rất bình thường!

Phụng Nhị Nhị bắt đầu nghi ngờ con mắt của Lý Âm Diệp...

Nhưng mà, Phụng nhị quận chúa ơi là Phụng nhị quận chúa, sao nàng không ngắm lại, tuyệt thế giai nhân như tí muội nhà nàng trên đời này có mấy người? Đã vậy ngày ngày các nàng đều đi đường nhan, chả phải rất khác so với người thường sao?!

“Gia... thiệp nhớ ngài quá...”

“Gia...”

Ba nữ nhân vây chặt lấy Lý Âm Diệp, đương nhiên cũng không quên “thuận tiện” đá “chướng ngại vật” – Phụng Nhị Nhị qua một bên.

Vẫn biết hần là một tên hoa tâm sắc quý, nhưng khi chính mắt thấy hần quần quýt với nữ nhân khác, không hiểu sao, tâm Phụng Nhị Nhị vốn đang bằng phẳng đột nhiên gợn sóng.

Buồn, nóng lại chua xót... Cảm giác này thực khó chịu!

So với nàng, còn có tên sói hoang nào đó còn khó chịu hơn.

Hừm, “miếng ngon” đến tận miệng rồi còn rơi, khó chịu chết đi được!

“Ai cho các người bước vào phòng ta!”

Âm thanh ma mị, lạnh lùng như vọng về từ địa phủ của hần làm trong phòng đang ồn ào bỗng dưng im bật.

Nam nhân bạc bẽo này! Một đêm hoan hỉ chỉ đổi lấy một câu này của hần thôi sao?

Như Tâm nhu nhược nước mắt lưng tròng, hai người kia cũng cố nén không rơi lệ, biểu tình vô cùng thống khổ.

“Cút!”

Theo lệnh hần, ba nữ nhân vội vàng vàng chạy biến đi. Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Phụng Nhị Nhị cũng chuẩn bị theo tiếng “Cút!” mà biến khỏi tầm mắt của nam nhân đáng sợ này.

Nam nhân này không biết uống nhầm thuốc gì nhưng cứ biến đi cho yên ả. Đúng lúc đó thì một cánh tay mạnh mẽ quán lấy eo nhỏ của nàng.

“Nàng muốn đi đâu?”

“Là chủ nhân lệnh nô tì cút đi mà!”

“Ta không bảo nàng!”

Môi hần nhẹ nhàng dán lên vành tai nàng khiến nàng không khỏi run rẩy.

“Chủ nhân, nô tì vừa nhớ ra còn việc phải làm...”

“Không cho phép! Nàng cứ ngoan ngoan ở bên ta là được rồi!”

Hần vùi đầu vào cổ nàng, tham lam hít hà hương thơm của nàng.

“Cũng được, nhưng mà...”

“Đừng nói mấy lời vô nghĩa chọc giận ta!” Hần bá đạo ra lệnh.

Mặt Phụng Nhị Nhị đỏ bừng, tên thất đại sắc lang này, đến nữ nhân “thiếu muối”

(không đặc sắc) như nàng cũng không tha.

Thật sự là... là...

Hần nhẹ nhàng cắn cái gáy trắng như tuyết của nàng.

Bùn rùn, tê dại, khô nóng...

Phượng Nhị Nhị cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình có thể đun sôi một hồ nước!

Ôi...nàng đâu phải “đồ ăn”, đừng ăn nàng!

“Chủ...chủ nhân...”

“Hửm?”

Nam nhân đang chuyên tâm hưởng thụ “mỹ thực” thì bị xen ngang khiến mắt hắn vằn lên tơ máu.

“Ta...nô tì thật sự còn có việc phải làm...”

“Sao?” hắn nhướn mày không hề giận.

“Ta...ta...ta...ta buồn...!”

Bất chấp ngưng ngừng, nàng dùng sức ôm lấy cái thắt lưng còn đang bị cánh tay hắn quấn lấy...

Hử? Nam nhân nhất thời bất động tựa như bị ma pháp điểm huyết.

Chớp lấy cơ hội nàng nhanh chóng thoát khỏi vòng tay, xoay người chạy bán sống bán chết, bỏ lại phía sau nam nhân kia vừa giận, vừa buồn cười.

Trên hai má “ngăm đen” hóa điểm vẫn chưa phai đi.

Ôi...

Phượng Nhị Nhị ảo não vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng.

Thật đáng sợ!

--- -----

Bởi vì còn có công việc nên sau đó Lý Âm Diệp liền rời phủ. Hắn đương nhiên sẽ không vì nữ nhi tình trường mà hủy bỏ đại kế báo thù bấy lâu nay!

Còn về phần tiểu nữ nhân kia? Hử, chạy đâu cho hết nắng!

Cứ thế...đem lại buông xuống.

Con sâu ngủ Phượng Nhị Nhị vẫn không thể cưỡng được lời dụ dỗ của chu công, lại dựa vào cửa sổ ngủ say.

Lý Âm Diệp vừa vào phòng đã lại được chứng kiến cảnh mỹ nhân ngủ.

Kim khâu đỏ niêm, thêu bình tà ý.

Hắn ngựa quen đường cũ ôm lấy nàng. Giây phút này hắn như tiểu tử lần đầu nếm thử trái ngọt của tình yêu. Phải đợi đến ngày hôm nay, lúc này hắn không có lý do gì để ngừng lại. Còn lệnh cho ngoài cửa không cho bất cứ ai vào quấy rầy.

Cuối cùng cũng có thể yên tâm hưởng thụ “đại tiệc”, hắn thỏa mãn thở dài, ngang nhiên coi đi “chương ngại vật” trên người nàng, một chút cảm giác tội lỗi cũng không có.

Áo khoác, trung y, áo lót, yếm...

Y phục từng cái một rơi xuống, trong giây lát, Phượng Nhị Nhị đã bị lột một nửa mà vẫn ngủ yên, dưới ngọn đèn, thân thể xinh đẹp của nàng như bao phủ một lớp quang mang, ngưng hương lan tỏa khắp phòng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Nghi Là Âm Tuyệt

Lý Ám Diệp tham lam thưởng thức thân hình nàng như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Nghĩ đến mỹ nhân có một không hai này chốc lát nữa thôi sẽ thuộc về hắn mà khiến hắn vô cùng vừa lòng!

Đây là báu vật trân quý của hắn, kẻ nào động tới giết không tha!

Đôi mắt hắn chớp động lóe lên tia sát khí làm người ta sợ hãi.

Năm ấy hắn mười lăm tuổi bị người khác lấy đi không biết bao nhiêu là thứ mà không có khả năng bảo vệ. Năm mười lăm tuổi ấy hắn cũng từng thê, một khi đã là đồ của hắn, hắn sẽ không cho người khác làm vậy bản!

Không biết là do da thịt đột nhiên bị lộ ra ngoài hay còn do sát khí của nam nhân kia mà trong lúc mơ ngủ, Phượng Nhị Nhị bỗng run run, hai luồng phấn bạch trước ngực cũng run run dựng lên theo, một đôi nhũ tiem sắc hồng phấn như mời gọi hắn nhắm nháp...

Hắn không nhịn được đưa tay nắm lấy hai luồng ngưng tuyết, khẽ vân vê, cảm giác được nhũ tiem của nàng dần dần đứng thẳng, thật đáng yêu.

Rồi sau đó...hắn cúi đầu ngậm lấy hai điểm đỏ bồng kia...

Tinh dịch như lửa cháy thiêu đốt lý trí hắn, một chỗ ngọt không đủ làm thỏa mãn hắn, hắn chuyển sang cắn lấy những nơi trắng mịn non mềm khác...

Thật thơm, thật ngọt...

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng, cái gáy nhỏ, bộ ngực sữa đầy đặn, cái rốn nhỏ đáng yêu...

Chỉ một lát sau, da thịt trắng như tuyết của Phượng Nhị Nhị toàn những vết xanh tím...Trong lúc giai nhân mơ ngủ, tuy thần trí không tỉnh táo nhưng thân thể theo bản năng nhịn không được nhẹ nhàng “ưm...” một tiếng yêu kiều.

Tiếng ngân nga của nàng chính là thứ xuân dược công hiệu nhất, hoàn toàn phá hủy ý trí của hắn.

Sói tính của nam nhân bị nửa thân trần của tiểu yêu tinh trước mắt làm sống ra, không chờ đợi thêm giây phút nào nữa, hắn thắm nghĩ muốn nhanh chóng được hòa quyện vào thân thể non mềm của nàng, phóng thích nhiệt tình của bản thân...

Cho nên...trận địa công kích bắt đầu dần dần di chuyển xuống dưới...

Tiết khó rơi xuống đất làm lộ ra đôi chân dài trắng nõn, tay hắn đi xuống dần, bá đạo xoa bóp lấy đôi chân dài để lại biết bao là ấn kí.

Chính là lúc này!

Hắn dồn dập coi bỏ ý phục của mình, tay lại đưa lên phía trên hầu hạ nàng nhào nặn.

Bàn tay to ngăm đen lại bắt đầu ác ý hướng về nơi tối mật của nàng mà “dò hỏi”...

Bỗng nhiên...mặt hắn biến sắc! Cái gì thế này?!

Nơi tối mật của Phượng Nhị Nhị đang được bảo vệ bởi một loại vải gì đó bán trong suốt, dưới ánh nến, màu đen thần bí kia như ẩn như hiện yêu dã dụ hoặc.

Khó chịu nhất là, loại vải kia nhìn thì mềm mại nhưng lại vô cùng chắc chắn, hắn lấy kéo sắc bén để cắt cũng không đứt, lấy kiếm chém sát như chém bùn mà hắn luôn mang theo người ra dùng cũng vô dụng, hắn dùng đủ mọi phương pháp mà mảnh vải chết tiết kia vẫn không hề hấn gì.

Chết tiết! Tiểu nữ nhân ở ngay trước mắt hắn, vậy mà hắn lại không thể tiến vào trọn vẹn!

Như vậy thật là sỉ nhục hắn sâu sắc!

Không được, không được!

Lý trí cùng thân thể hắn cùng kêu gào được giải phóng...giải phóng...giải phóng!!!

“Này! Tiểu nữ nhân chết tiết kia! Mau tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại!”

Hắn muốn gọi nàng dậy để hỏi nàng cách gỡ bỏ mảnh vải chết tiết kia, nhưng mà, bây giờ thì sao có thể...

(Vâng chúc mừng các nàng đã thành công bị tác giả troll)

Phượng Nhị Nhị của chúng ta nổi danh yêu ngủ như mạng, ban ngày ngủ còn có thể dùng phương pháp kịch liệt nhất để đánh thức. Nhưng mà...ban đêm thì...ha ha...quên đi! À, tặng kèm thêm một câu: ông giò xuống cũng không có cửa đâu!

Vì thế cho nên, đại tỉ nhà nàng sau một lần ra ngoài làm ăn, có được vật này liền dứt khoát...bán cho nàng (___”), đại tỉ nhà nàng nói, “Nhị Nhị, muội ban đêm ngủ say như chết, đừng có cười vật này thừa thãi, nó dùng để bảo vệ trinh tiết cho muội nếu không muốn bị người ta ăn sạch, khi cần chỉ cần

theo hướng dẫn mà coi bỏ là được.” Sau đó còn ca thêm, “Nhị Nhị ạ, không phải tí tham mấy lượng bạc này đâu, tí chỉ thương cho đứa cháu trai bé bỏng trong tương lai của tí đến cha mình là ai cũng không biết a...”

Lúc ấy, tuy bên ngoài Phụng Nhị Nhị vẫn duy trì vẻ bình tĩnh chỉ nhàn nhạt cười nhận lấy vật kia nhưng trong lòng lại xấu hổ vô cùng. Đại tỉ nhà nàng chẳng qua chỉ muốn lấy trêu chọc nàng làm vui, muốn nhìn xem đằng sau mặt nạ đậm mạc kia là cái bộ dáng gì!

Nếu đại tỉ mà biết mảnh vải này đang hoàn thành xuất sắc sứ mệnh của nó, giúp Nhị Nhị bảo vệ trinh tiết, không biết tí ấy sẽ có cảm tưởng gì đây?

Chắc chắn, một khi Phụng Nhất Nhất biết tin này, nhất định sẽ vỗ ngực cười đắc ý “công lao to lớn” của mình. Thượng nhớ thượng nhất bút. "Xoẹt" (tiếng chém gió ấy mà).

Phụng Nhị Nhị ngủ càng lúc càng sâu, chép miệng thỏa mãn, lúm đồng tiền tràn ngập ma lực.

Nhưng trong mắt người nào đó, đẹp thì có đẹp nhưng cũng thật chướng mắt!

Nàng...nàng còn dám cười nhạo hần!

Mặc kệ, mặc kệ!

Dục hòa này nhìn qua cũng biết là không dễ dập tắt, hần không muốn lại lần nữa mất đi “món ngon”, ôm chặt thân thể nàng một cái rồi hưởng thụ đứng lên.

Ăn không được đại tiệc thì đi gọi món khai vị vậy!

Nam nhân đáng thương mang trong mình “dục hòa” thì không có cái gì gọi là ôn nhu. Đôi mắt rực lửa của hần nhìn Phụng Nhị Nhị như thiêu đốt.

Một lúc sau...

Nam nhân tức giận đứng dậy đi ra khỏi phòng, nhanh chóng hướng về phía Ngàn Hồng Uyển.

Trong đôi mắt của hần lóe lên tia thèm khát của con sói đói, thật ra thì, món khai vị càng ăn càng thấy đói.

Nữ nhân, nữ nhân! Hần chọn lấy gian phòng gần nhất, gian gần nhất là được rồi.

Hần nhắc chân đá văng cửa phòng đi vào...

...

“Chủ nhân... ừm... ngài...ừm... ngài nhẹ một chút!” Âm thanh kiều lãng không ngừng phát ra, vừa thống khổ lại vừa cực lực rên rỉ.

“Bớt nói nhảm!”

Thân thể cường tráng ngấm đen không ngừng nhấp nhô, thầm nghĩ muốn giải quyết nhu cầu mãnh liệt của mình, muốn nhanh chóng đạt tới đỉnh cao.

“Chủ nhân...ừ...a...nô tí...nô tí...a...ngài nhẹ một chút...nô tí không...được!”

"Ít nói nhảm! Lại lần nữa!"

Nam nhân nhìn xuống, cố gắng ảo tưởng nữ nhân dưới thân là tiểu yêu tinh đang ngủ say kia.

Lúc rời đi, hần còn mặc lại áo quần chỉnh tề cho nàng, nguy tạo cảnh thái bình. Về sau, hần sẽ chậm rãi chơi trò chơi này với nàng.

A?! Sao hôm nay chủ nhân lại mãnh liệt đến vậy, đừng nói...đừng nói là đối với mình...

“A...ừ...” nữ nhân dưới thân vẫn phóng túng rên rỉ, trong lòng lại tính toán. Ngày mai có nên tới trung uyển mà khoe với mấy tiểu tiện nhân kia không?

Trên trời lúc này...không trăng không sao...

Có lẽ ánh trăng trốn ngấm đến đoạn uyển ương thoát ý cũng ngưng ngừng đi trốn rồi.

...

Ngày hôm sau.

Phụng Nhị Nhị đã quen với việc tỉnh dậy trên giường ngủ của hần. Nàng nhẹ nhàng xuống giường, bỗng cảm thấy làn da của mình có chút lạ, vừa đau vừa chua xót, nàng bị sao thế này?

Không suy nghĩ nhiều, nàng nghi hoặc xốc vạt áo lên, lạnh người sợ hãi vì cảnh tượng trước mắt.

Sao thế này? Cả người xanh tím là sao?

Nàng chưa từng thấy dấu hôn ngân bao giờ nên chỉ nghĩ mình bị bệnh gì đó hoặc là...

“Bị trùng độc cắn ư?” nàng nhỏ giọng thì thầm.

"Cái gì?! Trùng độc?!"

Lý Âm Diệp vừa có việc bên ngoài trở về thì đúng lúc nghe được lời nói “đại bất kính”.

Tiểu nữ nhân này thật biết làm hấn nổi giận, dám so sánh dấu hôn của hấn với vết cắn của trùng độc sao, hừ!

Nhưng rồi nhận ra tình cảnh trong phòng, về mặt hấn lập tức quay ngoắt 180 độ.

Tiểu nữ nhân của hấn, lộ ra phần nửa bộ ngực sau vạt áo, cái yếm đen nạm vàng càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, trên da thịt nàng không chỗ nào không có “kiệt tác” tối qua hấn để lại, chứng minh nàng thuộc quyền sở hữu của hấn.

Nữ nhân điềm đạm đáng yêu như vậy thật phù hợp với đại nam nhân kiêu ngạo như hấn.

Hấn bỗng có cảm giác vô cùng tự hào! Nữ nhân của hấn!

Chú ý tới tầm mắt nóng bỏng của hấn, Phượng Nhị Nhị nhảy dựng lên.

“Ai cho người vào, mau rút ra!”

Nàng luống cuống kéo lại vạt áo, không cẩn thận cất tiếng ra lệnh.

“Hừ...ta nhớ đây là phòng của ta!” âm thanh hấn ám ách, tựa như đang khổng chế điều gì.

“Ồi! Nô tì...nô tì xin lỗi...nô tì ra ngoài ngay!”

Bản năng nữ tính khiến nàng ý thức được sự nguy hiểm, nàng bối rối muốn nhanh chóng tránh đi nam nhân đáng sợ trước mắt.

“Ai cho nàng ra ngoài!” hấn nổi cơn thịnh nộ vì nàng không biết tốt xấu.

“Xin chủ nhân ra lệnh!” nghe hấn nói như vậy, nàng chỉ có thể dừng lại.

“Không có gì ra lệnh cả, chẳng qua hôm nay, ta bỗng nổi hứng muốn ngâm thơ.”

“Hả?! Ngâm thơ?”

“Người biết viết không?” đôi mắt hấn nheo lại hỏi.

“A...nô tì...nô tì...nô tì thuở nhỏ gia bản, chưa từng được đi học!” nàng cúi đầu che đi ánh mắt.

Nàng đang nói dối, tiểu lừa đảo này! Hấn giận lắm nhưng vẫn che giấu đi hoàn hảo.

“Hết cách, không biết chữ cũng không sao, ta đi trước đọc một câu người đi sau đối lại là được!” khóe mắt hấn bắt đầu tính toán.

“Nô tì ngu dốt, sợ không hiểu được ý thơ...”

“Ít nói nhảm, ai cần người hiểu ý thơ, theo ta học niệm, đây là mệnh lệnh!”

Nàng đành gật đầu nhận lệnh, “Nô tì xin vâng!”

"Thiên chúc phong nguyệt ánh hoa ánh,

Kiều diễm cảnh xuân ôn nhu hương.

Khởi la lưu màu đầy ngọc dung,

Hồng Tụ thêm hương tựa vu vật."

Nam nhân này đâu phải đang ngâm thơ, rõ ràng là đang nói nàng.

Nhận ra hòa điểm trong mắt hấn, nàng cho dù còn đang thắc mắc vẫn làm ra vẻ cả kinh khản trương nói:

“Nô tì quá ngu ngốc, về đối của chủ nhân quá dài...”

“Vây đối câu ngắn hơn... nhị bát hoa điền, trước ngực như tuyết, sắc mặt như hoa.”

Hấn cố ý gần từng tiếng, đôi mắt chăm chăm nhìn ngực nàng.

“Á!”

Nghĩ đến tình cảnh lộ ra một nửa bộ ngực sữa trước mặt hấn khi nãy, rồi lại nghĩ đến câu đối mang thâm ý kia... Mặt nàng không khỏi đỏ ửng lên.

Đáng giận, rõ ràng hấn đang ám chỉ nàng, muốn lấy nàng ra đùa giỡn...

“Sao thế? Còn không mau đối lại? Mau đối lại! Chậm thúc la bán lộ ngực... So le xấu hổ sát tuyết phù dung... Khỏi la tiêm lũ gập da thịt...” Nam nhân cười xấu xa, giọng điệu càng ngày càng ái muội, sợ nàng còn chưa đủ ngượng ngùng xấu hổ.

“Chủ nhân... nô tì... nô tì... lại có chuyện phải làm!”

Nhìn bóng dáng nàng chạy trốn chết, hấn cười mỗi lúc một xấu xa...

“Yêu nô của ta, còn một câu nữa ta chưa đọc xong đâu!”

Nàng liều mạng che lỗ tai lại, ha ha, loại hành vi ngây thơ này, từ năm sáu tuổi nàng đã bỏ rồi, ấy vậy mà...

Nhưng mà dù làm gì thì âm thanh ghê tởm kia vẫn nhẹ nhàng bay đến tai nàng...

"Phấn ngực che đây nghi ám tuyết, dài lưu tuyết trắng chiếm trước ngực!"

Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Hoa Dung Thất Sắc

Cứ mỗi khi Lý Âm Diệp phải vội vàng ra khỏi phủ để xử lý công việc là Phượng Nhị Nhị có được một ngày nhàn hạ hiếm hoi. Như là bây giờ, nàng tranh thủ tới Thiên Viện tiêu bên cạnh một cái ao, phơi nắng rồi chuẩn bị ngủ một giấc.

Cảnh liễu rủ xuống mặt nước gọn sóng.

Không người quấy rầy, đến gió cũng chiều lòng người, nhẹ nhàng đưa giai nhân vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời lan tỏa trên khuôn mặt nàng khiến nàng khẽ híp mắt lại thoải mái. Mơng đẹp ơi...mơng đẹp à...ta tới đây...

Nhưng đáng tiếc, chẳng được bao lâu thì nàng bị đánh thức bởi một tiếng quát:

“Ngươi là nha đầu của phòng nào? Sao dám chạy tới đây trốn việc?”

Nàng miễn cưỡng mở mắt, đập vào mắt nàng là một gương mặt vừa lớn vừa tròn như cái bánh. Đại thẩm này ước chừng ngoài năm mươi, đáng người thấp lùn, ngũ quan bình thường nhưng ánh mắt thì sắc bén.

Nàng thực sự không muốn để ý tới, nhưng vị đại thẩm kia lại không hề bỏ qua hành động thờ ơ của nàng khiến Phượng Nhị Nhị phải cười thầm.

Người này tự cho mình là chủ nhân của phủ này, thấy hạ nhân lười biếng ngoài mặt lộ đầy vẻ bức bối.

“Đại thẩm, ta là...”

Sau khi thấy diện mạo của nàng, trong lòng vị đại thẩm này không ngừng đánh giá. Diện mạo thế này, nhất định là nha hoàn của người nào đó trong Ngàn Hồng Uyển, những nữ nhân kia sợ khuôn mặt của nha hoàn quá đẹp sẽ đe dọa tới địa vị của họ cho nên đều chọn những nha hoàn có diện mạo ít nhất là không bằng mình. Giống như nha đầu trước mặt này, đã xấu xí lại còn dám trốn việc.

Trần mẹ như bà, thân là đại tổng quản, khi phũ hưng thịnh thì cảm thấy tự hào, khi phũ suy tàn thì lương tâm xấu hổ, sao có thể để cho tiểu nha đầu như

thế làm nha hoàn rồi phá vỡ quy củ trong phủ?

Chủ nhân quá tốt, quá “bác ái”. Vô duyên vô cớ xây ra cái “Ngàn Hồng Uyển” vớ vẩn gì đó nuôi một lũ sâu gạo mà chẳng biết để làm gì?! Ý của bà là, chủ nhân nên sớm hỏi tâm chuyển ý, sớm chọn lấy một cô nương để yên bề gia thất. Ví dụ như tiểu chất nữ bên nhà mẹ đẻ của bà, gia thế trong sạch, diện mạo xinh đẹp, lại yêu chủ nhân say đắm!

Ha ha, vừa hay cơ hội đến, nhất định phải dùng chiêu “rung cây dọa khỉ” để tạo uy cho nữ nhân sau này! Tiểu nha đầu ơi là tiểu nha đầu, số ngươi đen đủi rồi!

Vì vậy bà ta hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời giới thiệu của Phụng Nhị Nhị:

“Ta chẳng cần biết ngươi là nha hoàn trong phòng của người nào, một khi đã làm sai ta sẽ thay chủ nhân dạy dỗ ngươi!”

Đúng là bao nhiêu chủ nhân thì bấy nhiêu nô tài! Phụng Nhị Nhị thầm nhủ.

Người hầu trong Phụng phủ ai nấy đều biết, nhị quận chúa bình thường tính tình tốt, nhưng không phải vì thế mà to gan đi quấy nhiễu giấc ngủ của nàng. Nếu không, hừ, hừ! Nằm chờ chết đi!

Sau một hồi bị quấy nhiễu, Phụng Nhị Nhị trong tâm vốn còn đang bực mình lại phải

nhìn về mặt của Trần mẹ, sắc mặt nàng không khỏi lạnh xuống.

“Ta cũng muốn xem xem, bà dạy dỗ ta như thế nào!”

Bị khí thế của nàng áp đảo, trong lòng Trần mẹ hoảng hốt, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống.

Tại sao bỗng nhiên lại cảm thấy tiểu nha đầu này rất uy nghiêm?! Khí chất của nàng với chủ nhân thật giống nhau! Mỗi một lúc sau, bà mới hoàn hồn, quyết tâm không để cho tiểu nha đầu giáo hoạt kia áp bức, nhất định phải khiến nha đầu kia sợ hãi.

“Ngươi, ngươi, ngươi!” bà chỉ ngón tay béo ú vào Phụng Nhị Nhị, đầu ngón tay run rẩy, “Tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng kia, ngay cả chủ nhân trong phòng nhà ngươi cũng phải gọi ta một tiếng Trần mẹ, thế mà ngươi... ngươi... hôm nay ta không dạy dỗ ngươi đến nơi đến chốn thì ta không phải Trần mẹ nữa!”

Phụng Nhị Nhị không nghĩ bà ta sẽ làm vậy, nàng theo bản năng lùi lại một bước, rồi... “Ừm” một tiếng, thật bất hạnh, Phụng nhị quận chúa của chúng ta rơi xuống ao mất rồi.

"Cứu, cứu mạng!"

Phụng Nhị Nhị trời sinh lười vận động, không bao giờ nghĩ tới việc học bơi, bởi nàng cho rằng: cả ngày ở trong phòng ngủ thì làm sao chêt đuối được! Nhưng giờ nàng hối hận rồi, đúng là báo ứng mà...

Trần mẹ không ngờ sự việc lại thành ra như vậy, chân tay luống cuống đứng trên bờ, mắt choáng váng!

Ai... ai tới cứu nha đầu ấy đi!!!

Phụng Nhị Nhị chới với trong làn nước. Cứ thế này thì nàng chêt mất.

Nước xộc vào khoang mũi nàng, vào phổi nàng, nguy cấp lắm rồi!!!

Ý chí nàng dần mờ hồ...

Nàng... sẽ chêt ư?

Không ai tới cứu nàng ư?

...

“Nhị Nhị, Nhị Nhị”

Là hần! Là hần tới ư?

Nhưng sao ánh mắt hần đáng sợ thế?

Âm thanh hần sao thê lương thế?

Mặc kệ, trước khi hôn mê, Phụng Nhị Nhị nhất định phải thấy hần...

Lý Ám Diệp như thiên binh hạ phàm cứu lấy nàng.

Không hiểu sao, khi thấy hấn tới, lòng nàng liền an tâm?

An tâm được rồi...Nhắm mắt được rồi...

...

“Nàng tỉnh lại cho ta!”

Âm thanh cuồng bạo của nam nhân vẫn không ngừng vang bên tai.

“Ta đã thề không để kẻ khác cướp đi đồ của ta! Ông trời cũng không được!”

“Nhị Nhị, Yêu Yêu!”

“Nhị Nhị, Yêu Yêu!”

...

“Ta tên là Nhị Nhị, không phải Yêu Yêu!”

Việc đầu tiên sau khi nàng tỉnh dậy là đính chính lại tên của mình.

“Yêu Yêu, nàng tỉnh rồi!”

Nam nhân không để ý tới phản đối của nàng, tiến đến đỡ nàng dậy, chăm chú nhìn nàng, sợ xảy tay sẽ làm nàng đau.

“Chủ nhân, tôi...” bị hấn nhìn đến ngưng ngừng, nàng muốn vùng đứng lên, bỗng phát hiện y phục của mình đã bị đổi, nàng tái mặt.

“Quần áo của tôi?!”

Nàng mới tỉnh dậy nên không muốn chọc ghẹo nàng, hấn thân nhiên nói:

“Hi Thuốc thay giúp nàng!” kỳ thực hấn vốn tính “tự mình khám phá”, ai ngờ, nha đầu Hi Thuốc kia nghe nàng bị ngã xuống nước liền khóc lóc sụt sùi chạy tới đòi giúp việc. Thật là đáng tiếc!

Tốt rồi! Nàng thở phào nhẹ nhõm. Phải biết rằng, tám vãi bảo vệ trinh tiết kia gặp nước là sẽ bị tháo ra, không có nó bảo vệ thì rất nguy hiểm!

“Nàng thấy sao rồi? Có muốn uống nước không?” giọng nói của hấn ôn nhu bất thường.

Nước?! Nghĩ đến tình cảnh kia nàng khẽ run lên, gương mặt lại tái nhợt.

“Tôi...tôi muốn đứng lên!”

Hấn khẽ kháng đỡ nàng dậy, bốn mắt nhìn nhau không khỏi ngây ngời.

Về tiêu tụy của hấn làm nàng kinh ngạc. Nàng mới chỉ hôn mê một lúc, khi tỉnh dậy hấn đã tiêu tụy như vậy là sao? Râu lõm chòm, đôi mắt thâm sâu, đây mà là hấn sao?

Bản thân hấn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Đối với nữ nhân này vốn chỉ định chơi đùa để thỏa mãn dục vọng. Nhưng hiện giờ tất cả đều thay đổi, thấy nàng sắp vượt khỏi tay mình, hấn không hề nghĩ ngợi nửa giây lao xuống cứu nàng.

Khi hấn ôm lấy thân hình đang hấp hối trong nước của nàng, ngực hấn đau nhói.

Thân thể nàng nhẹ bẫng, hơi thở mong manh, dường như nàng có thể rời bỏ thế gian này bất cứ lúc nào. Hấn đối trời lừa đất nhưng chẳng thể gạt được chính mình, hấn, để ý nàng nhiều hơn những gì hấn nghĩ!

Tại sao? Tại sao có thể như vậy?!

“Chủ nhân! Tội phụ Trần thị xin thỉnh tội với Nhị Nhị cô nương!”

Giọng nói của Trần mẹ đã mất đi sự bình tĩnh.

Sắc mặt hấn trở nên âm trầm, tà mị, hấn nói:

“Vào đi!” Trần mẹ rụt rè, sợ hãi đi vào, theo sau bà...là lão quản gia.

Bà thật sự không biết, tiểu nha đầu đáng vẻ bình thường kia lại chính là “tân sủng” trong truyền thuyết! Ôi...ai mà ngờ được khẩu vị của chủ nhân lại sa

sút đến mức này! Nghĩ đến ánh mắt lúc chủ nhân ôm nằng, bà không khỏi run lên, chủ nhân đối với nha đầu kia... xem ra... chân tình đã lay động rồi...

Bà vốn dĩ không nghĩ tới việc đi thỉnh tội, muốn nhờ lão quản gia tới nói giúp bà mấy câu, may ra chủ nhân nể tình chủ tớ bấy lâu nay, nhưng mà, lão lại lôi bà đi, còn nói bà phải vì cái mạng già của lão. Lúc ấy, bà không cho là đúng, mạng già nào chứ? Không lẽ chủ nhân vì một tân sủng mà muốn lấy mạng người? Nhưng sau khi nghe lão quản gia nói xong, bà mới nhận ra mình sai quá nhiều rồi, nha đầu kia bị roi xuống nước, hôn mê suốt ba ngày liền, chủ nhân không thiết tha việc gì chỉ ở bên chăm sóc nằng! Hơn nữa còn ra lệnh rút hết nước ao ở trong phủ đi! Gì thế này? Chủ nhân đã bị bỏ bùa mê gì thế này?

“Nhị Nhị cô nương! Lão thân đến thỉnh tội, xin cô tha thứ cho...”

“Tha thứ? Yêu Yêu của ta đương nhiên sẽ tha thứ cho ngươi!” hần thay nằng đáp lời. Âm thanh mềm mại dị thường, làm người ta... ừm... có chút sồn tóc gáy.

Nằng chỉ biết ngây ngốc gật đầu theo.

Đúng vậy, dù sao Trần mẹ cũng không cố ý, nằng lại không bị làm sao, vậy thì tha đi!

“Người đâu! Đem Trần mẹ quẳng xuống ao, đợi đến lúc sắp chết thì vớt lên!”

“Chủ nhân, xin tha mạng!”

“Chủ nhân, xin ngài nể tình tôi hầu hạ ngài bấy lâu nay...”

Trần mẹ cùng lão quản gia nhất loạt quỳ xuống.

"Kéo ra ngoài!"

Hần không do dự ngắt lời cầu xin của hai người.

Như vậy là sao?! Phượng Nhị Nhị không biết phải phản ứng thế nào.

Trong phòng sao lại có nhiều người như vậy? Sao lão quản gia cùng Trần mẹ lại quỳ thế kia?

“Nhị Nhị cô nương, xin hãy cứu mạng...!”

Cầu xin chủ nhân máu lạnh chẳng bằng đi cầu xin Phượng Nhị Nhị. Lão quản gia bắt đầu chuyển hướng về phía Phượng Nhị Nhị.

Mắt thấy bọn thị vệ sắp sửa lôi Trần mẹ ra ngoài, lúc này nằng mới hiểu chuyện, nóng nảy quát.

“Dừng tay! Ta lệnh cho người dừng tay!”

Tinh thể cấp bách khiến nằng quên mất việc phải che dấu thân phận mà lên tiếng.

Không biết do khí chất tôn quý trời sinh của nằng làm rung động, hay do đám thị vệ đồng tình với vợ chồng lão quản gia mà mệnh lệnh của nằng hữu dụng, khiến mọi người ngừng động tác, đồng loạt nhìn về phía chủ nhân chờ hần ban lệnh.

“Tại sao lại dừng lại?” hần không để ý tới lời nói, lạnh lùng hỏi.

"Chủ nhân..."

Một thị vệ to gan lên tiếng muốn nói đỡ nhưng lại bị Lý Ám Diệp lườm một cái sắc lạnh mà ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Không đành lòng đẩy mọi người vào thế nguy, Phượng Nhị Nhị mở lời.

“Nếu ngài vì tôi ngã xuống nước mà trách tội Trần mẹ thì không cần! Ngài xem, tôi có bị làm sao đâu, hơn nữa cũng không phải Trần mẹ làm tôi rơi xuống nước.”

Nghe nằng nói như vậy, Trần mẹ rất cảm động, không nghĩ, bà đối xử với nằng như vậy mà nằng vẫn vì bà mà nói dối, đúng là một cô nương tốt, khó trách chủ nhân lại xem trọng đến vậy. Cổ nhân dạy quả không sai, “cái nết đánh chết cái đẹp”!

“Cảm ơn Nhị Nhị cô nương, cảm ơn cô nương! Xin cho Trần mẹ tôi được dập đầu đa tạ!”

Lần này, lời nói của bà là thật tâm.

Phượng Nhị Nhị trên đời sợ nhất việc người khác đối với mình quá nhiệt tình, nằng nhanh chóng chạy tới đỡ Trần mẹ dậy.

“Lão nhân gia, mau đứng dậy, đừng làm Nhị Nhị tổn thọ!”

Hai người họ còn đang diễn cảnh tình cảm mùi mẫn thì người nào đó cố tình chen vào.

“Xin hỏi, ở đây ai mới là chủ nhân vậy?!”

Giọng nói Lý Ám Diệp trầm thấp mà uy nghiêm, rõ ràng là lễ phép hỏi nhưng lại cảm giác như con hổ đang tức giận.

Nhìn mọi người trong phòng ai nấy đều run rẩy, Phụng Nhị Nhị bất đắc dĩ lựa chọn ra vẻ dửng dưng, đi tới bên hắc hủ:

“Vậy ngài muốn thế nào mới chịu tha cho Trần mẹ?”

“Có một điều kiện!” Hắc cúi xuống ghé vào tai nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Phiến Môi Khẽ Mở

....

“Vậy ngài muốn thế nào mới chịu tha cho Trần mẹ?”

“Có một điều kiện!” Hắc cúi xuống ghé vào tai nàng nói.

Trước mặt nhiều người như vậy mà hắc dám bày trò cợt nhả, tai Phụng Nhị Nhị nóng bừng lên.

Tên đáng đồ tử này!

“Nói đi, điều kiện gì?” Phụng Nhị Nhị bực bội chịu đựng.

Người rơi xuống nước là nàng, người chịu thiệt là nàng, nàng đã rộng lượng tha thứ, người này còn muốn cố chấp cái gì? Đã vậy còn uy hiếp nàng, ra điều kiện với nàng!

Nam nhân này, thật không hổ cái danh gian thương giao hoạt!

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao phủ hắc đứng đầu cả nước!

Hừ! Trình độ gian trá còn vượt xa tiểu đệ nhà nàng!

Phụng Nhị Nhị tuy trời sinh tính tình đậm nhạt, nhưng cũng rất dễ mềm lòng, không muốn người khác vì mình mà chịu khổ. Mà hắc như đã bắt được nhược điểm này của nàng cứ thế mà lợi dụng.

Nàng làm sao mới thoát được đây?

“Nàng sẽ không hối hận chứ?” hắc cố ý ra vẻ nhìn nàng khinh thường.

Biết hắc đang khích tướng, nhưng trông những ánh mắt đang nhìn nàng cầu khẩn, nàng bất đắc dĩ “đắm lao thì phải theo lao”, đành lòng xuống mà đáp.

“Không hối hận!” Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

Được rồi, trong lòng nàng có chút đắc ý: trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, nam nhân này sẽ không thể ra điều kiện quá càn rỡ.

“Tốt, các người lui đi được rồi!” hắc vung tay đặc xá cho những kẻ đang chờ phán quyết.

Điều kiện của hắc là tối mật sao có thể cho hạ nhân biết.

Hử? Sao lại cho họ đi? Phụng Nhị Nhị bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Mọi người như trút được gánh nặng, tạ ơn xong thì ba chân bốn cẳng chạy đi, không quên “cẩn thận” đóng cửa lại, nhường cho hai người họ không gian yên tĩnh.

Có lẽ chuyện ngày hôm nay sẽ lại trở thành giai thoại trong phủ...

“Thình thịch...”

Mọi người rời đi đã lâu mà trong phòng hai người vẫn chỉ nhìn nhau không nói gì, không gian quá yên tĩnh, đến cả tiếng tim đập của ai đó nghe cũng rất mãnh liệt.

Bốn mắt giao nhau, không khí ái muội...

Nàng..nàng bị sao thế này? Bị hấn nhìn chăm chú là chân tay lại luống cuống, miệng lưỡi

khô khốc, tim đập liên hồi!

Nửa khắc sau, nàng không nhịn được nữa mà cúi đầu, tránh đi ánh nhìn nóng bỏng của hấn.

Mà hấn đã tới gần nàng từ lúc nào không hay.

Thấy hấn tới gần, nàng hốt hoảng lùi lại hai bước, đụng vào cái bàn phía sau càng làm nàng sợ hãi hơn. Nàng định cúi xuống tìm đường thoát nhưng hấn lại nhanh hơn một nhịp chặn lại đường lui, dần dần dồn nàng vào góc tường.

Rồi nàng bị hấn vây hãm trong hai cánh tay, nhìn thì tưởng là đang bảo vệ nhưng kì thực là chuẩn bị xâm lược.

Nàng hồn giãy quay mặt không nhìn hấn lại bị bàn tay hấn nắm lấy cằm khiến nàng phải ngẩng lên, vừa vận bất gặp gương mặt tuấn đạt đang mỉm cười tà tính...

Thình thịch! Thình thịch!

Nàng chưa bao giờ hoảng hốt như thế này!

Nàng cảm giác như mình là tiểu bạch thỏ vừa sa bẫy của sói đói, sắp sửa bị hấn ăn đến xương chẳng còn...

“Đừng...đừng ăn ta!”

Nàng cũng không biết mình đang nói gì.

“Nàng bảo sao?” đại sói hoang vẫn đang nắm lấy cằm nàng tựa như không nghe thấy lời nàng nói, khuôn mặt tuấn tú mỗi lúc một gần.

Không ăn nàng? Thế hóa ra hấn là sói ăn chay à? Làm gì có chuyện đó!

Gần...gần quá! Gần đến nỗi nàng có thể ngửi thấy mùi hương chỉ về nam nhân trên người hấn, gần đến nỗi nàng có thấy rõ hàng mi đang rủ xuống của hấn.

Hử, hấn là nam nhân sao lông mi lại dài như vậy? Tuy giờ không phải lúc nghĩ ngợi lung tung, nhưng mà, nam nhân bá đạo này, sao lông mi lại dài như nữ nhân vậy, ha ha...

Nhìn thế nào cũng thấy không hợp nha!

Nghĩ vậy, nàng không khỏi bật cười.

"Cười cái gì?"

Thấy nàng bỗng nhiên bật cười, âm thanh của hấn càng ám ách. Lúm đồng tiền kia tuyệt

đại tao nhã, mê hoặc ánh nhìn của hấn. Trong phút chốc, hấn như quên mất mình định làm gì...

“Không, không có gì!” nàng biết nếu nói ra kết quả sẽ như thế nào, vì thế nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

“Chủ nhân, không phải ngài muốn cùng tôi đàm điều kiện sao?” “tiểu bạch thỏ” ngây ngốc nhắc nhở “đại sói hoang” mà không hề ý thức được câu nhắc nhở này đã chính thức đưa nàng vào miệng sói.

“Đừng rồi! Điều kiện!” được nàng nhắc nhở, hấn lộ ra nụ cười xấu xa. “Điều kiện rất đơn giản, ta cần người mỗi ngày làm ấm giường cho ta!”

Hấn nhận ra nàng có thể đuổi ác mộng cho hấn, mang đến cho hấn những giấc ngủ ngon, lại phát hiện, được ôm nàng ngủ chính là điều hạnh phúc nhất từ trước tới giờ của hấn. Ở thì đương nhiên, được làm việc khác nữa thì càng tốt!

Hả?! Ấm giường! Nàng ngây ngốc nhìn hấn, cái miệng nhỏ khẽ mở.

Nàng phải lý giải thế nào đây? Hắn ngủ một mình sợ lạnh nên muốn tìm người ngủ cùng cho ấm ư?

Còn chưa đợi nàng lý giải xong...mặt hắn tiến tới càng ngày càng gần...rồi...hôn nàng!

Uỳnh! Uỳnh!

Thực ra hắn đã sớm muốn làm như vậy, hôn lên cánh môi phẩn nộn mê người của nàng.

Tuy nữ nhân qua tay hắn nhiều vô kể nhưng hắn chưa từng cùng một nữ nhân nào hôn môi, có lẽ, trong tâm niệm của hắn, hôn môi chính là lúc trao linh hồn cho nhau mà những nữ nhân kia không xứng đáng để hắn trao đổi linh hồn.

Nhưng nàng thì khác!

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hắn biết hắn đã tìm thấy linh hồn phù hợp với hắn, nàng chính là món quà mà ông trời bồi thường cho những gì trước kia đã bị cướp đi của hắn. Cuối cùng, hắn cũng đợi được đến ngày được “bồi thường”...

Ban đầu, hắn định cùng nàng từ từ bồi dưỡng tình cảm, không muốn dọa nàng sợ mà chạy mất. Nhưng mà tại nàng, tại cánh môi khê mở của nàng quá mức mê người...

Vừa giống yêu lại vừa giống tiên, vừa thuần vừa mị...yêu mị dụ dỗ lại hồn nhiên an ủi...

Hắn...hắn không muốn đợi chờ nữa...hắn muốn thuận theo trái tim mình...muốn buông thả cảm xúc...bắt lấy hương vị ngọt ngào của phiến môi kia...Hắn hôn...mới đầu chỉ ôn nhu lướt qua, tựa như con bướm nhỏ khê đậu lên nhành hoa kiêu diễm, tựa như thanh phong thổi qua sơn cốc, tựa như nắng sớm sà xuống mặt đất. Hắn mon men lấy môi nàng, nhẹ nhàng, tinh tế...

Dần dần...một nụ hôn nhẹ nhàng như lướt qua không đủ làm thỏa mãn hắn...hắn hôn mỗi lúc một sâu như thể muốn hút lấy linh hồn của nàng đem hòa quyện với linh hồn của hắn...dùng sức...trấn trọc...

Mới đầu Phượng Nhị Nhị có chút bị dọa choáng váng nhưng rồi nàng ngoan ngoãn cho hắn tùy ý xâm lược...

Cảm giác này ngựa ngửa tê tê như điện giật! Nàng run lên nhè nhẹ tựa như nhành hoa mềm mại khê đung đưa trước gió.

Mãi đến khi cánh môi truyền tới cảm giác đau đớn nàng mới giật mình ý thức được nàng đang bị tên đặng đồ tử này làm càn!

Nàng bắt đầu phản kháng lại kịch liệt. Nhưng mà, nữ nhân yếu đuối, khi nàng định đẩy hắn ra, hắn đã nhanh hơn bắt lấy tay nàng vòng ra phía sau, cái chân định đá loạn tức thì bị hai chân hắn kẹp lấy, cả người nàng bây giờ...hoàn toàn không nhúc nhích được!

Nàng nổi giận mở miệng định mắng hắn, hắn lại nhân cơ hội đá lười vào bên trong chính thức “công thành chiếm đất”...

Cái lười linh hoạt của hắn không ngừng treu chọc nàng, dụ dỗ nàng quần quýt với hắn.

Loại gắn bó môi răng thân mật như thế này, loại gắn bó đầu lười quần quýt nhau như thế này, nàng chưa bao giờ tưởng tượng tới...

Hô hấp bị đứt đoạn...ngực bị đè nén...nàng cảm giác sắp ngất đến nơi...

Đúng lúc này, hắn lưu luyến tạm buông lỏng cánh môi nàng. Trải qua “lễ rửa tội”, phiến môi nàng như vừa mới uống nước thánh, đậm mị, ướt át.

“Tiểu nha đầu, nàng quên không hít thở kia!” hắn trên gheo nàng

“Ngươi...ngươi...!” nàng vừa thẹn vừa vội, thấy chân tay mình vẫn bị khóa chặt, nàng hét lên, “Mau buông ra!”

“Vẫn kêu được lớn tiếng như vậy, xem ra vẫn chưa bị ngộp thở!” con người hắn âm u, hun hút, hoàn toàn không nhìn ra được gì.

“Hả?!” nàng bị con người hắn hấp dẫn, ngây người ra.

“Lần này đừng quên hít thở nhé!” con người hắn kéo lên.

“Đừng!” biết được ý đồ của hắn, nàng liền nhanh chóng ngăn cản.

Tiết là đã quá muộn, khi nàng la lên, hắn đã hôn sâu xuống. Thực sự! Thực sự, nàng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ cùng hắn hôn môi, thần trí nàng mỗi lúc một mơ hồ, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng cao...

Ừm...chắc chắn kỹ nghệ hôn môi của hắn phải đạt đến trình độ cao siêu nên mới dụ dỗ được “thiên chân vô tà” (bản tính ngây thơ) như nàng!

Không biết từ lúc nào hắn đã buông hai tay nàng ra mà ôm nàng vào lòng, vuốt ve đường cong duyên dáng của nàng...từ từ đi xuống...

Mà tay nàng...vô thức đưa lên vòng qua gáy hắn...

Đột nhiên nàng như bừng tỉnh nhận ra đôi tay hấn đang đi dần xuống, kinh ngạc nhận ra bản thân mình cũng đang vô cùng thân thiết phối hợp với hấn. Vừa thẹn vừa giận nàng nhanh chóng đẩy nam nhân vẫn còn đang mê đắm kia ra...

“Nàng sao thế?” hấn ngạc nhiên hỏi.

“Đồ trướng thối!” nàng tức giận quát, hoàn toàn quên giờ phút này mình đang sấn thân phận gì. “Ai chuẩn cho ngươi mạo phạm ta?!”

“Nàng!” hấn vô lại trả lời.

“Ta?!” Phụng Nhị Nhị tròn mắt, “Ta chuẩn cho ngươi khi nào?!”

“Nàng quên rồi sao?” hấn vô tội nhìn nàng rồi nhắc nhở, “Là điều kiện đó đó!”

“Hử?”

“Một nụ hôn đổi lấy một mạng người, rất có giá trị, đúng không?” hấn nháy mắt.

"Tôi...tôi..."

Thấy nàng không nói lên lời, hấn lại tiếp tục tấn công.

“Nhưng mà, nàng đừng tưởng một nụ hôn đã làm ta thỏa mãn!” hấn nóng bỏng nhìn môi nàng, “Đây mới chỉ là tiền lãi, ta thu trước, còn tiền vốn, ta sẽ chậm rãi thu sau!”

Hấn tin, ngày thu vốn về sẽ nhanh chóng tới!

Nhìn hấn cười sáng lạn, lòng nàng chợt bối rối.

“Vốn lãi cái đầu ngươi! Ta...ta nghe không hiểu! Nghe không hiểu!”

Nói xong, nàng đẩy hấn ra, không chút khí phách chạy trốn chết.

Tiếng cười to của hấn truyền đi thật xa. Thị vệ, nha hoàn trong phủ đều nói, chủ nhân đạo này thật hay cười không còn lạnh lùng tựa băng sơn như trước nữa!

Tâm tình chủ nhân tốt cũng khiến mọi người làm việc hăng hái, vui vẻ hơn.

Nhờ Phụng Nhị Nhị, toàn bộ Lý phủ đang lặng lẽ thay da đổi thịt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Hoa Sen Mới Nở

Địa điểm: Ngàn Hồng Uyển, tại một gian phòng nào đó.

Nhân vật: một nữ nhân xinh đẹp, một gã nam nhân gian xảo.

“Sao? Ngươi nói lí lịch của nha đầu kia có vấn đề?”

“Không sai!” nam nhân tỏ vẻ thần bí, không nói nhiều lời.

Thấy vậy, ánh mắt khinh khinh của nữ nhân biến mất, nàng ta chạy nhanh tới bên nam nhân, xà vào lòng hấn rồi kiêu mị mở miệng quyến rũ.

“Chàng nói đi...yên tâm...ta sẽ không bạc đãi chàng đâu a...”

Ban đầu hấn chỉ tính kiểm chác chút bạc nhưng hiện tại...

Nàng ta là nữ nhân của chủ nhân mà sao lại làm vậy? Hừ...Hoa mẫu đơn mà cũng có lúc biến thành quý phong lưu!

Hấn áp vào thân thể mềm mại của nàng, động tác thô bỉ, cuồng bạo.

“Chủ nhân cùng nha đầu xấu xí kia quần quýt nhau làm nằng lâu nay vắng vẻ à? Vậy thì để ca ca ta phụng bồi nằng nhé!”

Nữ nhân cố nén nước mắt ủy khuất, miễn cưỡng cười:

“Thế chuyện là như thế nào?”

Nam tử khẽ co rúm lại:

“Nghe... nghe nói là mua được chiêu công... chủ nhân...”

“Vậy ta phải làm sao?”

“Tiểu yêu tinh... hiện giờ nằng chỉ cần chuyên tâm ở dưới thân ta rên rỉ, làm ca ca hưởng thụ là được rồi!”

Cái miệng rộng hôi rình của hắn nhanh chóng ngăn lại lời nói của nằng.

Trong bóng tối, ánh mắt nữ nhân mỗi lúc một thâm trầm!

Nhục nhả ngày hôm nay nằng phải chịu sau này sẽ trả lại cho tiện nhân Nhị Nhị kia gấp bội!

...

Kỳ lạ là, từ ngày hôm ấy trở đi, Lý Âm Diệp không có bất cứ cử chỉ can rờ nào đối với Phượng Nhị Nhị.

Trời đã chạng vạng, Phượng Nhị Nhị đi lại trong tiền sảnh, nhằm chán đá hòn đá nhỏ dưới chân. Nhớ tới người nào đó, lòng bực mình không thôi! Hừ, làm hại nằng lo lắng phòng bị mấy ngày liền.

Biết ngay mà! Nằng “bình thường” như vậy, làm sao có thể khiến hắn nhìn trúng!

Nằng có thất vọng không?!

Không! Tuyệt đối không!

Ý nghĩ ấy làm nằng tự cười bản thân mình một cái, làm sao nằng phải thất vọng chứ?!

Nằng... nằng chỉ là hận cái tên đáng đồ tử kia dám cướp đi nộ hôn đầu của nằng thôi!

Đúng vậy! Làm gì có chuyện nằng thất vọng chứ!

Không được! Không được!! Phượng Nhị Nhị, người tuyệt đối không được có bất kì chờ mong nào với tên nam nhân hư hỏng này! Người đâu cũng phải kẻ không có mắt!

Đúng vậy! Việc bây giờ là phải tìm thấy cái bảo vật kia để cứu mạng Tiểu Bát, sau khi tìm được rồi thì nhanh chóng cao bay xa chạy, không bao giờ gặp hắn nữa!

Nằng bỏ được sao?

Nực cười! Đương nhiên là bỏ được! Nằng làm sao có thể luyến tiếc hắn! Làm sao có thể?!

Vậy, lúc nằng nghe được việc hắn suốt ba ngày liền ở bên cạnh chăm sóc nằng, đôi mắt nằng vì sao hồng lên? Lúc nghe được việc hắn sai người rút nước toàn bộ ao trong phủ, vì cái gì mà nằng cảm động?

Đâu có! Ta đâu có!

Lòng nằng thất loạn, chân vô thức đá mạnh vào hòn đá nhỏ, khiến nó bay lên.

“Nhìn xem ta bắt được cái gì này!” nam nhân đáng ghét này lúc nào cũng đột nhiên xuất hiện. Lại còn cố tình xuất hiện lúc nằng không muốn thấy mặt hắn nhất, tiện tay bắt được hòn đá của nằng.

Hắn nhìn nằng nở nụ cười anh tuấn mà tà ác, thứ hắn bắt được, xem ra không chỉ có hòn đá...

“Sao giờ này người lại ở đây?” từ lúc bị hắn vô lại cướp đi nộ hôn, lúc đối mặt với hắn, nằng không còn có thể cúi đầu giả bộ làm một nha hoàn ngoan ngoãn nữa.

“Sao ta không được phép ở đây giờ này?” hắn hỏi lại.

Đúng vậy, vì sao hắn không được ở đây chứ? Nằng có quyền gì mà nói vậy, cả cái phủ này đều là của hắn mà!

“Coi như ta chưa nói gì!” nàng tiết khí xoay người bước đi, lại bị hắn bắt lấy cánh tay.

“Hử?” đôi mắt phượng nhìn hắn khó hiểu.

“Ta có cho phép nàng đi sao?”

“A... chủ nhân có gì sai bảo?” nàng nhận mệnh đáp.

“Có thật là việc gì nàng cũng vâng?” hắn mập mờ hỏi “Kể cả việc giúp ta “ra mồ hôi” hằng ngày?”

Hắn tà ác khẽ nheo mắt lại, ám chỉ việc làm cho ra mồ hôi tuyệt đối không phải dùng phương pháp thông thường.

“Chủ nhân, xin hãy tự trọng!” vì mặt bị bôi đen nên những biểu hiện trên mặt nàng được che dấu hết nhưng khi cúi đầu lại lộ ra cái cổ trắng nõn đang ửng hồng.

“Ha ha ha, Yêu Yêu của ta, nàng nghĩ đi đâu vậy, bản chủ tử ta chỉ muốn đi tắm thôi mà!”

Tắm?! Nhìn về mặt cười gian của hắn, nàng vừa thẹn vừa quẫn, xoay đầu bỏ chạy.

Hắn...hắn nhất định là cố ý làm nàng hiểu lầm!

“Yêu Yêu, nàng chạy đi đâu!” hắn buồn bực hỏi.

“Nô tỳ đi chuẩn bị nước cho chủ nhân!”

Gần phòng ngủ của Lý Ám Diệp cũng có phòng tắm, nhưng hắn lại nói thích tắm trong thùng gỗ, hại nàng lúc nào cũng phải đứng bên hầu hạ hắn đổ nước.

Gặp phải tên chủ nhân khó hầu hạ như vậy, mệnh nàng thật là khổ! Cũng may nàng chỉ đóng giả nha hoàn, khi xong việc có thể lập tức đào tẩu...

Nhưng mà...cái bảo vật có thể cứu được Tiểu Bát nó nằm ở chỗ nào? Thư phòng, phòng ngủ nàng đều đã tìm, không lẽ, trong Lý phủ này còn có mật thất?

“Nàng đang nghĩ gì thế?” hắn nhẹ nhàng tới gần nàng khiến nàng sợ tới mức hai tay run lên, đánh rơi cái chậu vào thùng nước, nước bắn tung tóe ướt hết người nàng.

“Không, không nghĩ gì cả!” nàng chột dạ “Nước đã được rồi, ngài...ngài...cứ tắm rửa trước...tôi đi thay quần áo.”

Hắn chọc ghẹo nàng.

“Nếu quần áo đã ướt rồi thì nàng cũng tắm luôn đi, ta cũng không ngại cùng nàng uyên ương hí thủy (tắm uyên ương)! ”

"Hạ lưu!"

“Không phải đây là mục đích của nàng ư?”

“Hả?”

“Cố ý làm ướt y phục, không phải là để quyến rũ ta sao?”

“Nói bậy!”

“Ta nói bậy?! Cả ta và nàng đều hiểu, nữ nhân vào phủ ta chẳng qua đều vì muốn leo lên giường ta mà thôi. Chẳng lẽ nàng không phải?”

“Đương nhiên không phải! Nếu không phải vì Tiểu Bát...”

Ý thức được mình bị hắn làm tức giận đến nói lỡ, nàng nhanh chóng che cái miệng nhỏ lại.

Tiểu Bát?! Mắt hắn lóe lên, sắc mặt vẫn không đổi.

Tiểu nữ nhân này thật đơn giản, hắn chỉ cần nói có vài câu mà có thể tra ra mọi việc.

Nhưng tốt nhất nàng vẫn nên ngoan ngoãn làm tiểu nữ nhân của hắn đừng đại dốt mà dở trò gián điệp nằm vùng.

“Tiểu Bát là ai?” hắn giả vờ hỏi bằng quơ.

“A...không là ai cả, nó...nó...chỉ là con chó nhỏ mà tôi nuôi thôi

Xin lỗi Tiểu Bát, nhi tử không muốn gọi đệ là chó nhỏ, nhưng tình thế bây giờ đang rất khẩn bách.

“Ồ!” Lòng hắn yên tâm trở lại, Tiểu Bát trong lời giải thích của nàng hẳn không phải là kẻ quan trọng gì. Đương nhiên, dù có là người quan trọng trong lòng nàng đi chăng nữa thì hắn cũng không bỏ cuộc!

“Vậy sao nàng lại phải vì nó mà tới phủ này?”

“Nó... nó bị bệnh! Tôi, tôi không có tiền để chữa cho nó, nên đành phải...”

“Bán mình cứu chó!” Hắn cười xấu xa, “Nàng quả là vĩ đại!”

Á!

Không ngờ bị hắn ép hỏi, nàng bối rối muốn trốn.

“Chủ nhân, nước cũng nguội rồi, để tôi đi lấy nước nóng!”

Nước nguội ư? Có thật không vậy?

“Được!”

Hắn “tốt bụng” để nàng đi.

Đêm dần buông xuống. Quần áo ẩm ướt dính chặt lấy thân thể làm nàng vừa khó chịu vừa lạnh buốt. Nàng run nhè nhẹ, định về phòng để thay quần áo thì từ trong phòng

truyền ra giọng nói tức giận của hắn.

“Yêu Yêu, nước lạnh quá!”

“Dạ!”

Nàng bất đắc dĩ đẩy cửa vào, chuẩn bị đổ thêm nước cho hắn. Nhưng...

“Á!” vừa vào cửa, nàng liền cả kinh hét âm lên, “ngươi... ngươi... sao ngươi không mặc quần áo?”

Hắn ngâm mình trong thùng gỗ rộng rãi, thoải mái thờ dài hỏi:

“Thế lúc tắm nàng vẫn mặc quần áo à?”

“Nhưng... nhưng bình thường ngài vẫn dùng bình phong đẩy thôi!” nàng che đôi mắt lại, sợ cái hình ảnh không nên thấy sẽ lọt vào mắt.

“Ày... ta quên mất!” hắn làm bộ muốn đứng dậy “Vậy để ta đi lấy...”

“Đừng, không cần! Cứ để vậy đi, ngài đừng có đứng lên, nhất định không được!”

“Thật không?”

“Thật!”

Hắn ngồi trở lại trong nước, biểu tình tiếc nuối.

"Vậy thì thôi!"

Nàng nhanh chân bước vào phòng, cẩn thận đổ nước vào thùng gỗ.

“Được chưa ạ?” nàng không dám chuyển hướng nhìn.

“Tạm ổn!”

Hắn xoay người, để lại cho nàng ánh mắt tươi cười.

Hắn vô tình mà như cố ý để lộ khoảng ngực ngăm đen không một mảnh vải, khí chất

nguy hiểm như sói hoang mà tao nhã như hắc bá long khiến “con mồi” bất hạnh bị mê hoặc.

Vẻ tươi cười của hắn làm nàng nhất thời hoảng hốt. Đột nhiên, một vật ở cổ hắn thu hút ánh nhìn của nàng. Vật đó là gì? Nhìn tựa như... tựa như... Long

Huyền Quang hoàn trong truyền thuyết!

Tìm đông tìm tây, rốt cuộc cũng không uổng phí công sức! Hay lắm, tìm thấy rồi! Lòng nàng như mở cờ reo vui.

Tiểu Bát được cứu rồi!

Thế nhưng... niềm vui còn chưa trọn, nàng đã bị một cánh tay sắt quán lấy lôi xuống làn nước ấm áp.

“Á?!” nàng cố giãy dựa đứng dậy, trong mắt lộ vẻ khó hiểu?!

“Là nàng quyến rũ ta!” hần thì thảo “làm gì có nữ nhân nào mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực nam nhân? Trừ khi... là muốn quyến...rũ!”

“Hả?! Quyến rũ?!”

Lần này, chẳng ai trả lời câu hỏi cho nàng. Một nụ hôn rơi xuống môi nàng!

Thùng gỗ tuy rộng nhưng chẳng thể vừa cho hai người, thế nên thân thể hần với nàng dính sát với nhau.

Nước làm tôn lên toàn bộ đường cong kiều diễm của nàng.

Nụ hôn hần dồn dập như vũ bão. Tay hần chẳng buông tha nơi nào trên cơ thể nàng.

Nước ấm như đang sôi lên!

Hần hôn một đường dọc theo vành tai nhỏ nhắn của nàng, thỉnh thoảng lại khẽ nhắm nháp làm thân thể nàng run lên từng đợt.

Ôi! Nàng quá mức non nớt trong chuyện nam nữ, hoàn toàn không thể ngăn cản được những đợt tấn công mãnh liệt của hần, chỉ có thể bất lực mặc hần hoành hành.

Xiêm y của nàng bị hần cởi ra từng cái một rồi vứt ra ngoài thùng gỗ. Hần kiên nhẫn từng chút một như đang bóc một món quà quý trời ban.

Làn da nàng tựa như trứng gà mới bóc, kiều mị như hoa chậm rãi nở rộ trong lòng hần.

Hơi nước bốc lên đem theo tình dục. Lúc này chẳng còn gì có thể ngăn cản hần...

Cúi xuống nhìn chỗ nào đó, con người hần mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một đen. Thú tính chồm lên nuốt chửng lấy hết thảy lý trí...

Cái vật “đáng chết” vẫn luôn bảo vệ cho nàng giờ đây gặp nước chậm rãi bị lỏng ra.

Tốt lắm! Thì ra cần nước để cởi nó! Khóe miệng hần mỉm cười cực kì vừa lòng.

Trước hần có nghĩ nếu tạm thời chưa chiếm được nàng thì sẽ cho nàng chậm rãi quen với chuyện nam nữ, nhưng hiện giờ... còn cái gì ngăn nổi hần đây?

Nhìn nụ cười nguy hiểm của hần nàng càng thêm sợ hãi.

“Nàng lạnh không?” hơi thở hần khê khàng phả vào tai nàng khiến nàng run rẩy một trận, “Đừng sợ... có ta đây rồi...”

Nhưng...nàng...nàng sợ hần nha!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Phượng Hoàng Được Giải Ấn

“Nếu hai ta đều đã muốn...thì sao nàng không đối với ta thẳng thắn một chút?” bàn tay hần bắt đầu chuyển động trên bộ ngực của nàng.

Còn nàng...nàng chẳng thể phản kháng lại hần dù là lời nói hay hành động...

“Người...người bảo sao?”

“Còn giả ngốc?!” đôi mắt hần cụp xuống, hai tay dùng sức gắt gao ôm trọn lấy bầu ngực nàng hàm ý trừng phạt không chút lưu tình. Miệng tiến gần tới một bên.

Đau đớn làm nàng hơi nhú mảy, nàng cố sức gầy dựa lại không biết, càng quần quai bao nhiêu thì nụ hoa càng tươi thắm đứng thẳng bấy nhiêu, tựa như đang mời gọi hân nhấp nháp.

Diễm hương như mời như gọi làm sao hân có thể khước từ, hân há miệng định ngậm lấy... đúng lúc này nàng tỉnh táo né được! Muốn chạy ư?! Mày kiêu nhú lại, hân đem hai tay nàng xoay về phía, khóa trụ nàng trong lòng. Còn tay kia... lần dọc theo cơ thể nàng kĩ càng như vị tướng quân đi kiểm tra biên giới. Mối hân không chút khách khí ngậm lấy “viên kẹo” ngọt ngào...

Đầu ngực truyền tới cảm giác tê dại như điện giật, nàng vô lực phản kích nhưng rồi cũng bị đánh bại, chỉ có thể mặc hân làm càn, phát ra tiếng kêu yêu kiều.

"A, a! Ui..."

Phản ứng tự nhiên của nàng lại lấy được lòng hân, kích thích tới tận sâu thẳm trong tâm khảm hân. Tay hân đã đi tới u cổc.

Tuy thần trí mê muội nhưng bản năng vẫn điều khiển nàng khép hai chân lại, cự tuyệt “chuyến viếng thăm” của hân.

“Ngoan...ta sẽ không làm nàng đau đâu!” hân ôn nhu lừa gạt, đôi mắt tản ra yêu khí ma mị.

Thiếu chút nữa thì nàng bị mê hoặc...nhưng gần hai mươi năm được dạy dỗ lễ giáo đã cứu nàng khỏi lầm lạc. Nhất quyết không mở hai chân ra.

Thấy nàng không thuận phục, đôi mày hân nhú lại, thô lỗ vặn bung hai chân nàng ra...

Nơi giữa hai chân bị người ta nhìn sạch làm cho nàng cảm thấy nhục nhã, kéo nàng lên khỏi vùng lầy nhục dục, tỉnh táo trở lại:

“Buông ra ngay!” nàng cao giọng ra lệnh.

“Đừng bảo với ta là nàng không muốn!” đối với hành động “nũng nịu” của nàng hân coi như không nhìn thấy, ngón tay cứ thế đi thẳng vào trong...
“Chẳng phải khác trước...nàng còn rên rỉ vô cùng dâm dăng hay sao?!”

Dị vật xâm nhập đau đớn, nhục nhã chong chát nhục nhã, tựa hồ nàng sắp ngất đến nơi...

“Tên khốn! Buông...buông ta ra! Ta...không...muốn!”

“Ngoan nào!” tay hân bắt đầu chuyển động không chút lưu tình, “Đừng có dại mà chọc giận ta...một chữ cũng đừng mơ hé răng...nữ nhân...thì chỉ cần rên rỉ thôi...nếu không...”

Cùng với lời lẽ uy hiếp ngón tay hân không báo trước thúc mạnh một cái.

"A..."

Đau đớn, nhục nhã...Nàng đến cuối cùng là vì cái gì chứ?!

“Hôm nay nguoi cả gan bắt kính với ta...sau này...ta...nhất định...”

“Nàng dựa vào cái gì?” đôi mắt hân lóe lên, ngón tay không có ý định buông tha cho nơi mềm mại kia.

“Dựa vào...Phượng...”

Nàng giật mình ngậm miệng lại.

“Nói tiếp đi...” con nguoi hân đen như mực, rét lạnh, “Hừ! Chẳng phải là Phượng vương phủ? Nàng nghĩ có thể qua mặt được ta?”

Tên này...lời nói của hân làm nàng khiếp sợ! Hân biết rồi ư?!

“Nguoi...nguoi...”

“Ta làm sao? Tiểu Phượng nhi của ta!” hân rút ngón tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng.

Hai người đều không một mảnh vải che thân! Nhận ra điều này, thân thể nàng cứng đờ không dám nhúc nhích. Nhưng...còn có việc nàng phải hỏi.

“Nguoi...nguoi...đã biết hết mọi việc?”

“Tiền tài và quyền thế của ta không đủ khả năng để điều tra một người à?” hân kiêu ngạo hỏi, “chẳng qua, Phượng nhị quận chúa vì lý do gì mà phải hạ cổ trà trộn vào tị phủ, tại hạ đây còn chưa rõ!”

“Ta...ta...chỉ là...muốn đến thăm quan một chút, giờ ngài đã biết...ta nghĩ...ta...cũng đã đến lúc hỏi phủ!”

Không lấy nữa! Không lấy nữa! Giờ chạy xa khỏi nam nhân đáng sợ này mới là ưu tiên hàng đầu!

“Thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng đến vậy? Lý phù của ta tuy chẳng phải danh môn hào trạch, nhưng cũng không có chuyện muốn đến thì đến muốn đi thì đi!”

Muốn chạy ư? Hừ! Không có cửa đâu! Món ngon một khi đã dâng lên cho hần thì làm gì có chuyện hần bỏ qua cho!

“Vậy ngài muốn gì?” nàng lạnh lùng nhìn hần, dòn hết dũng cảm hỏi.

Nếu hần đã biết thân phận của nàng rồi thì nàng phải ra dáng cho đúng quận chúa của Phụng hoàng phủ, tuyệt đối không làm mất mặt Phụng hoàng!

“Ta nghe nói... quận chúa Phụng hoàng phủ, người người quốc sắc thiên hương... không được phép động vào...”

“Cho nên...” nàng nín thở hỏi tiếp.

“Giờ ngài có hai lựa chọn: hoặc là cho ta xem diện mạo thật của ngài hoặc là...” hần nhìn nàng cười tà ác, “Chúng ta làm nốt chuyện tình vừa nãy.”

Nàng trầm tư suy nghĩ. Muốn xem diện mạo thật của ngài ư? Còn cái thứ hai... cái đó... mặt ngài đỏ bừng... có chết ngài cũng không chọn! Còn về phần cái thứ nhất...

“Ngài... ngài sẽ giữ lời chứ?”

“Thương nhân luôn đặt chữ tín lên hàng đầu!”

“Được!” nàng quyết định được ăn cả, ngã về không, “vậy ngài nhắm mắt vào đi!”

Hả? Hần nhìn nàng đầy nghi vấn.

“Ta đi lấy thuốc tẩy trang cát trong quần áo!” nàng không thể để hần nhìn thấy hết được.

“Cần gì phải vậy!” hần cười xấu xa, “Sờ cũng đã sờ rồi!”

Á! Cái tên này! Cả thân ngài đỏ bừng lên!

“Thế ngài có nhắm mắt hay không?”

“Được rồi, được rồi!” hần nhượng bộ nhắm mắt lại.

Không bị hần nhìn, áp lực của ngài nhanh chóng giảm đi, ngài trèo ra khỏi thùng gỗ chạy đi lấy quần áo mặc vào chỉnh tề, tìm lọ dung dịch lau đi lớp phấn đen trên mặt.

“Được chưa?”

Phải đợi lâu, hần mất kiên nhẫn thúc giục.

“Được rồi!”

"..."

Hần nghe nói ngài rất đẹp, biết ngài rất đẹp, nhưng đến khi được tận mắt chiêm ngưỡng hần vẫn không khỏi ngây người.

Ngài đẹp đến chói mắt.

Sắc đẹp của ngài phải dùng từ gì để miêu tả nhỉ? Hần chợt nhớ tới bài “Lạc Thần Phủ”...

Kỳ hình dã. (hình dáng của ngài)

Phiên nhược kinh hồng. (nhẹ tựa chim hồng)

Uyển nhược du long. (uyển chuyển như rồng)

Vinh diệu thu cúc. (rực rỡ thu cúc)

Hoa mậu xuân tùng. (tươi rạng xuân tùng)

Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt. (phảng phất như mây che bóng nguyệt)

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết. (phiêu diêu như gió bay làn tuyết)

Viễn nhi vọng chi, hạo nhược thái dương thăng triều hà. (đứng xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai)

Bách nhi sát chi, chưc nhược phù dung xuất lục ba. (tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biếc)

Nùng tiêm đắc trung. (to nhỏ vừa tầm)

Tu đoãn hợp độ. (ngắn dài hợp độ)

Khiên nhược tước thành. (vai tựa vót thành)

Yêu như thúc tố. (eo như được bó)

Duyên cảnh tú hạng. (cổ gáy thon dài)

Hạo chất trình lộ. (da ngần hể lộ)

Phương trạch vô gia. (sáp thơm không dùng)

Duyên hoa phát ngư. (phấn màu chẳng ngư)

Vân kế nga nga. (tóc búi mây hồng)

Tu my liên quyên. (mây uốn thon cong)

Chu thần ngoại lãg. (ngoài môi đỏ thắm)

Hạo xỉ nội tiên. (bên trong răng ngà)

Minh mâu thiện lã. (con ngươi khê liếc)

Yếp phụ thừa quyền. (má lúm đồng tiền)

Khôi tư diễm dật. (phong tư kiều diễm)

Nghi tĩnh thể nhân. (dáng vẻ điềm tĩnh)

Nhu tình xước thái. (nhu mì khoan nhã)

Mị ư ngữ ngôn... (giọng nói mê hoặc)

(Phần dịch có tham khảo bài tại <http://www.thivien.net/T%C3%A0o-Th%E1%B...70hzYu0a0Q>)

Nhưng rồi hần lại thấy, “Lạc Thần Phú” vẫn chưa thể hình dung hết được vẻ đẹp của nàng.

Về tao nhã của nàng xuất phát từ ánh sáng, mỗi cái nhúu mày mỉm cười cũng tràn đầy ma lực.

Giờ khắc này, nàng duyên dáng yêu kiều, như cánh bướm phá kén bay lên, như phượng hoàng được giải thoát phong ấn hồi sinh.

Toàn thân nàng tỏa sáng tựa như tiên nữ đáng trần lại có chút điểm như yêu nữ quý giới làm say đắm lòng người.

Vừa thánh khiết vừa ma mị... Vẻ đẹp nhân gian hiếm có thế này vô tình rơi vào tay hần, một khi hần đã muốn thì nàng sao thoát được!

Không gian, thời gian như ngưng đọng, ánh mắt hai người trao nhau không thốt nên lời...

Lúc này...hần không biết phải “làm” sao với nàng, còn lòng nàng...

Bị hần nhìn như vậy, lòng nàng như lửa đốt.

Tuy mọi người đều nói nàng xinh đẹp, nàng tao nhã. Nhưng từ nhỏ bên cạnh nàng còn có tới sáu tí muội tuyệt sắc giai nhân khiến nàng không thấy nàng độc đáo chỗ nào.

Ánh mắt hần nhìn nàng tuy cũng kinh ngạc giống người khác, nhưng không hề có vẻ si mê mà ngay lập tức tỉnh táo lại.

Nàng không biết hần có thấy nàng xinh đẹp hay không? Có coi nàng là mỹ nhân độc nhất vô nhị trên thế gian này?

“Ngài...ngài nhìn đủ chưa?”

Nàng ngượng ngùng cúi đầu hỏi.

“Lại đây!” Ngón tay hắn ngoắc lên.

Nàng như bị thôi miên, theo cái ngoắc tay của hắn mà chậm rãi bước đến.

Hắn dịu dàng xoa hai má nàng.

“Đẹp thế này mà phải che giấu. . . thật đáng tiếc!”

“Hử?!”

“Nhưng. . . ta mong rằng, ngoài ta ra thì không ai có thể thấy nó nữa. Hắn thì thảo. “Nàng hãy cứ tiếp tục che giấu nó đi nhé!”

“Được! Nhưng phấn đen cũng sắp hết rồi!” nàng cúi đầu “Lúc xuất môn, ta không nghĩ sẽ đi lâu như vậy. . .”

Nghe nàng nói vậy, lòng hắn trầm xuống.

“Giờ nàng vẫn còn nghĩ vậy sao?” hắn hỏi.

“Đương nhiên!”

Tiểu Bát còn đang ở nhà chờ nàng, nàng đâu thể chậm trễ, chỉ cần. . .

Nàng cẩn thận liếc trộm Long Huyền Quang hoàn trên ngực hắn.

“Nàng dám!”

Hắn đột nhiên đứng dậy, khí lực hùng tráng tựa như thiên binh thiên tướng, chỉ một bàn tay khóa trụ lấy nàng.

“Nàng là của ta, đừng mong đi đâu!”

“Ta là ta! Bây giờ ngài cũng đã biết thân phận của ta, ngài còn dám giam lỏng ta sao?”

Giam lỏng?! Hắn gật gật đầu vừa lòng, thích thú với cái ý này.

“Ý kiến rất hay! Ta quyết định sẽ nhốt nàng cả đời!”

“Ngài dựa vào cái gì!” thấy hắn không có vẻ gì là nói đùa, nàng nổi giận, “Trong mắt ngài không còn vương pháp nữa hay sao?”

Vương pháp?! Thời khắc này nàng ngàn vạn lần không nên nhắc tới hai tiếng hắn kiêng kỵ nhất.

“Vương pháp chỉ là thứ dành cho đám vương công quý tộc nhà nàng thôi!”

Ánh mắt hắn bỗng trở nên thâm lương như quỷ, toàn thân phát ra luồng khí hắc ám.

“Quên cái thứ vương pháp ấy đi! Lúc này, nàng là tiểu mỹ nhân của ta, nàng là món quà mà ông trời bù đắp cho ta, nàng sinh ra là để dành cho ta, hãy chấp nhận đi!”

Hắn ôm nàng về phía giường mà không để ý tới sự run rẩy của nàng. Giờ phút này, trong mắt hắn nàng chính là đại diện cho lũ vương công quý tộc kia tới chịu tội, nàng phải chịu tất cả lửa giận của hắn, hoặc là. . . lửa dục!

Hắn như bị ma xui quỷ khiến.

Không cách nào quay đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Ca Hồn Vũ Tâm

Phượng Nhị Nhị dựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt.

Nàng mệt mỏi quá!

Nam nhân đáng sợ này mấy ngày nay nhốt nàng trong phòng, lại không cho nàng mặc quần áo. Cái đáng sợ hơn là dục vọng của hắn như vô đáy, vĩnh viễn không thấy no đủ.

Nghĩ đến mấy ngày triền miên, nàng xấu hổ, mặt đỏ bừng lên.

Khuôn mặt không có phần đen che đi trở nên xinh đẹp bội phần.

Thời hạn ba tháng ngày càng tới gần, nàng tính phải nói rõ với hắn về việc lấy khỏi Long Huyền Hoàn để trở về cứu tính mạng của Tiểu Bát, nhưng lại sợ nói không khéo sẽ khiến hắn cảnh giác, cơ hội trộm ngọc sẽ tiêu tan.

Nàng...phải làm sao đây?

Có lẽ...trước mắt nàng phải làm hắn bớt cảnh giác, sau đó mới tính tới chuyện trộm ngọc cho Tiểu Bát.

Nhưng...liệu hắn có hạn nàng không?

Nàng, nàng thực sự không muốn hạn nàng!

Thực không muốn! Hơn nữa quan hệ của hai người lại thân mật như vậy...

Hay nàng bóng gió hỏi hắn xem hắn nghĩ gì về Long Huyền Hoàn, xem có giống như lời thần y nói không?

“Nàng đang nghĩ gì thế?” đúng lúc này hắn đẩy cửa đi vào.

“Không, không có gì!” nàng che đi khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Mặc vào đi!” hắn vung tay thấy bộ quần áo lên giường.

“Ta được mặc à?”

“Mà thôi, đừng mặc!” hắn vờ đi tới.

Nàng vội vàng vươn tay ôm lấy quần áo vào lòng, cánh tay ngọc ngà làm mất hắn lập tức tối sầm lại.

Thấy thần sắc của hắn khác thường, nàng nhanh chóng kéo chăn bông bao bọc lấy mình. Dưới con mắt tà mị của hắn, nàng phải làm vậy mới thấy “an toàn”.

Hắn bước vội tới bên nàng, giật phắt cái chăn ra.

“Đừng!”

Biết hắn sẽ không để ý đến chữ “đừng” của nàng nhưng nàng vẫn dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Nàng mệt sắp chết rồi!

Lòng hắn chừi rủa một tiếng. Ánh mắt nàng làm hắn cảm giác như mình vừa thực hiện một tội ác tày trời.

Nhìn sắc mặt hắn biến hóa khôn lường, nàng nhanh chóng tìm đề tài để dời sự chú ý của hắn đi.

“Ngài...ngài có muốn xem ta múa không?”

“Hử?”

“Ca hát nữa!”

Nàng chờ đợi cái gật đầu của hắn.

Mãi lâu sau nàng mới được toại nguyện. Hắn đồng ý rồi! Tốt quá!

Người bình thường nghe nàng hát, xem nàng múa đều bị mê đắm, cứ như vậy, hôm nay nàng sẽ “an toàn qua cửa”.

Nàng đơn giản nghĩ rằng: chỉ cần không phải cùng hắn...ừm...như vậy thì hát thế nào đối với nàng cũng không thành vấn đề.

“Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý.

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.
Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện,
Nguyệt chiếu hoa lâm giai như tiền.
Không lý lưu sương bắt giác phi,
Đỉnh thượng bạch sa khan bất kiến.
Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,
Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.
Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?
Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?
Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,
Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.
Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân,
Đãn kiến trường giang tổng lưu thủy.
Bạch vân nhất phiến khứ du du,
Thanh phong giang thượng bất thăng sầu.
Thùy gia kim dạ biên chu tử,
Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,
Ứng chiếu ly nhân trang kính đài.
Ngọc hộ liêm trung quyển bất khứ,
Đào y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thời tương vọng bất tương văn,
Nguyên trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ,
Ngư long tiềm được thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ,
Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân quy,
Lạc nguyệt dao tình mẫn giang thụ.”

Giọng hát của nàng trầm thấp tuyệt vời, mỗi âm điệu như dải lụa mềm mại khẽ lướt qua tai hần. Từng dáng múa uyển chuyển của nàng làm người ta hoa mắt, tâm trí rối

bồi, mê đắm

Võ thuật tạo ra nghệ nhân, cái gọi là “Người kiếm hợp nhất, người là kiếm, kiếm là người” đang được nàng thể hiện rõ ràng.

Xem nàng ca múa, hẳn lại cứ ngỡ trước mắt là một bức vẽ tuyệt đẹp.

“Sáng sớm nghe chim khách kêu;

Trên nhành cây bông mảnh khảnh;

Trong không gian tĩnh lặng;

Mỹ nhân u sầu khẽ ngoảnh đầu lại nhìn...”

Nàng dùng cả tâm hồn mình để hát, dùng cả trái tim mình để múa: nàng là ca, ca chính là nàng; nàng là vũ, vũ chính là nàng; lời ca, điệu múa và nàng, thiếu một thứ thôi cũng không thể ghép lên bức tranh hoàn hảo.

Nàng là tiên nữ giáng trần, khí chất thanh tao không thể bị nhiễm chàm.

Đáng lẽ ra hẳn không nên nảy sinh dục vọng đối với nàng nhưng nó lại đột ngột ập đến, khiến hẳn nheo nheo lại hai tròng mắt nguy hiểm.

Nàng vẫn múa không ngừng nghỉ. Xiêm y khiến đường nét cơ thể nàng như ẩn như hiện, mời mọc người thăm dò.

Đôi khi, vẻ đẹp như thấy rõ như hư vô lại dụ dỗ người ta hơn là xác thịt trần trụi.

Hắn bị mê hoặc đến trầm mê, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng như xuyên thấu qua lớp quần áo.

Ánh mắt nàng mê ly, mồ hôi thấm ướt khiến lớp vải nơi hõm vai nàng trở nên trong suốt, lộ ra xương quai xanh khêu gợi. Động tác đá chân của nàng làm lộ ra cái đùi thon trắng như tuyết...

Bộ quần áo đáng chết này! Hẳn tức giận rửa thậm mà quên mất người đưa quần áo cho nàng là hẳn...

Cảm thấy sau lưng như có lửa, nàng quay đầu lại thì kinh hoàng phát hiện ánh mắt hẳn nhìn nàng sắp bùng cháy đến nơi.

Tại sao? Tại sao lại không có tác dụng? Nàng kinh ngạc.

Nàng đâu biết, trước kia, khi nàng múa hát khiến người người bị thôi miên là do người ta không dám vấy bẩn sự thánh khiết trong lời ca điệu múa của nàng. Nhưng đối với hẳn thì hoàn toàn không có tác dụng bởi hẳn muốn nàng là người của hẳn, một khi đã là người của ác quỷ thì sao có thể sạch sẽ?

“Ngài... ngài còn nói sẽ không làm gì!”

Nàng yếu ớt phản kháng, đã biết là không thể vẫn hỏi.

“Ừ!”

Hắn trả lời đúng lý hợp tình: tiểu nữ nữ, ai bảo nàng cứ ngây ngốc đi tin lời nói của nam nhân!

Nàng không trốn tránh nữa vì có trốn cũng chẳng thoát lại còn khơi dậy bản tính thính sẵn mồi của nam nhân.

Nàng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ như con vật nhỏ ngược đời mắt đen vô tội lên chờ đợi.

Hắn vừa lòng đi về phía nàng, từ từ cởi áo bào rộng thùng thình ra. Cái giường hôm nay sao xa tít tắp.

“Từ nay về sau, ta không cho phép nàng hát cho người khác nghe nữa, một câu cũng không được!” Hẳn mạnh tay xé tan cái váy nàng mới mặc. “Đương nhiên, múa lại càng không!”

Cảm nhận lần xâm lược này của hẳn mãnh liệt hơn bình thường, nàng không dám nói gì chỉ bất lực gật đầu. Được thể, hẳn thừa thắng xông lên...

“A! Chậm... chậm một chút...” nàng yếu ớt than thở.

“Nói... nói nàng là của ta!”

“Ta... ta là của ngài!”

“Ai? Ta là ai?” Hẳn vẫn chưa hài lòng, muốn chính miệng nàng phải gọi tên hẳn.

“A... Ừm... Lý... Lý Ám Diệp!” nàng không ngừng thờ gập, cơ hồ muốn van xin.

“Gọi ta là Diệp!”

“Diệp!” nàng không dám không làm theo, lập tức thốt lên tên hấn.

“Nhắc lại cả câu!”

Người này!

“Ta...ta là...của Diệp!” nàng bị hấn bức ra nước mắt, khê khóc thành tiếng.

Đến đây hấn mới thả lỏng tiết tấu, miệng mỉm cười hài lòng.

“Nàng là của ta!”

“Của ta!”

“Chỉ có thể là của ta!”

Lời nói buống bình của hấn cứ văng vẳng bên tai nàng cho đến khi mọi thứ rơi vào yên lặng...

Hấn bế nàng còn đang nửa tỉnh nửa mê đặt lên chiếc giường rộng rãi thoải mái. Lúc này, đêm mới bắt đầu.

...

Lúc Phụng Nhị Nhị tỉnh lại thì trời đã hưng hửng sáng.

Từ lúc nam nhân này bò lên giường nàng, thời gian ngủ của nàng càng ngày càng ít.

Vất vả lắm hấn mới để cho nàng chút thời gian để ngủ nhưng...lúc này nàng lại không thể ngủ! Nàng còn một việc phải làm! Ôi, thương thay cho nàng!

Cánh tay cường tráng của hấn vòng chặt lấy eo mảnh khảnh của nàng, hai chân bá đạo kẹp nàng vào trong lòng khiến Long Huyền Quang hoàn trên cổ hấn vừa vịn rơi xuống cổ nàng.

Nàng khẽ nhúc nhích cố ý đánh thức hấn.

“Hử?” hấn khẽ cau mày, nói mát. “Tối hôm qua muộn thế mới ngủ mà nàng vẫn còn muốn nữa à?”

Nàng xấu hổ cắn môi, làm nũng:

“Ta...ta chỉ muốn cùng ngài nói chuyện!”

Cái chiều này là nàng học tập từ Tiểu Bát - thiên hạ đệ nhất làm nũng. Mỗi khi tiểu tử thú vị đó có việc gì là lại lôi chiều làm nũng ra dùng, thế mà vẫn trăm phát trăm trúng.

Lần này, nàng thử làm xem sao. Thử xem có dùng được với hấn không?

“Nói đi!”

Thấy hấn bên ngoài ra vẻ lạnh lùng nhưng thực ra đang rất hưởng thụ, nàng liều chết nói.

“Ta...ta muốn nói, chúng ta đã...ừm...thân mật như vậy rồi! Vậy có nên hiểu nhau hơn một chút?”

“Cũng đúng!” hấn nói cho có lệ, hai tay bắt đầu lần mò, thám hiểm trên thân thể trắng nõn của nàng.

“Ta nói nghiêm túc đấy!” nàng gượng dữ mắng, muốn loại bỏ ý đồ đen tối của hấn.

“Một nam một nữ không nặc gì cùng nằm trên một chiếc giường, không làm gì mới là không nghiêm túc đó!” hấn gắt gao ôm nàng vào lòng rồi thờ dài.

“Ngài...ngài thực ra đâu muốn hiểu ta! Ngài chỉ tham luyện thân thể ta thôi!” Nàng ra vẻ ủy khuất, cẩn thận quan sát phản ứng của hấn. Chiều này liệu có hiệu nghiệm không đây?

“Được rồi! Được rồi! Tìm hiểu thì tìm hiểu!” hấn bất dĩ nói, trách mình vô lực khi bị nàng làm nũng, “Nàng, Phụng Nhị Nhị, nhị quận chúa của Phụng phủ, thích ngủ, xinh đẹp mà lạnh lùng, tình thông ca múa, mười hai tuổi tiếp quản phùng Ca múa của Phụng phủ, bị đại tỷ tham tiền biến thành cây vàng cây bạc...” xem ra, vị đại tỷ của nàng không làm hấn vừa lòng cho lắm, hấn hừ lạnh một cái rồi tiếp tục nói, “Đại tỷ nàng...tên Phụng Nhất Nhất, tham tiền...”

“Ta...ta không muốn ngài nói vậy...”

“Vậy thì nói về tam muội của nàng...”

“Hiểu biết người nhà ta không có nghĩa là đôi ta hiểu nhau...”

Hai tiếng “đôi ta” từ miệng nàng thốt ra làm hắn thực thích, hắn thân thiết tiếp tục nói:

“Mọi thứ về nàng ta đều biết cả. Năm nàng mười một tuổi thì xuất hiện một tên hồn đản chạy tới Phụng phủ cầu thân...” nhắc tới người này, đôi mắt hắn chợt lóe, sát khí đằng đằng, tên tiểu tử to gan lớn mật ấy dám mơ ước nữ nhân của hắn! Hắn...

“Cái đó cũng không tính!” nàng vội vàng lảng sang chuyện khác, sợ cứ để như thế thì có khi hắn sẽ tìm người kia mà dạy dỗ mất.

Lúc ấy tên đó cũng nhận đủ rồi: bị đại tỷ “chặt chém”, bị tam muội đánh cho một trận lại còn bị Tiểu Bát lôi ra làm trò cười...

Ôi...một đứa bé mới tám tuổi thì biết gì đâu! Thật là đáng thương...

“Ta còn chưa đủ hiểu nàng ư?” đôi mắt hắn thâm trầm, xoay người đặt nàng dưới thân,

“Vậy...ta sẽ “thâm nhập” để hiểu nàng hơn chút nữa...”

Đại...đại sắc lang này!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tình Cảm Nảy Sinh

Phượng Nhị Nhị tinh táo bứt người hắn ra, học...học... khó khăn lắm mới có cơ hội, không thể “vật lộn” lãng phí được.

“Được rồi, được rồi! Dù ngài có hiểu ta thì ta cũng cần phải hiểu rõ về ngài nữa!” nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn.

“Ta thì có gì cần phải hiểu?” đôi mắt hắn thâm trầm không muốn nói nhiều.

“Cái gì mà không có?! Ngài không có thực sao? Không công bằng! Ngài biết mọi thứ về ta trong khi ta lại chẳng biết gì về ngài!” chà, nàng cũng giỏi làm nũng thật.

“Ta...” hắn định nói gì đó nhưng lại im bặt.

Trong ánh mắt hắn chợt xoẹt qua một tia lo lắng.

“Nếu ngài không muốn nói thì chuyển sang nói chuyện khác!” đôi mắt nàng khê đảo, bàn tay ngọc ngà hướng về phía Long Huyền Ngọc hoàn trên cổ hắn, nàng hỏi, “Khối ngọc này thật đẹp, ai tặng cho ngài vậy?” vòng vòng vo vo cuối cùng cũng vào được chủ đề chính.

Vừa nghe nàng nhắc đến khối ngọc, con người hắn càng thêm thâm trầm đáng sợ.

“Không đến lượt nữ nhân quản chuyện của ta!”

Hắn tức giận mắng.

Thua keo này ta bày keo khác, Phượng Nhị Nhị “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”, không sợ chết tiếp tục tính kế.

“Hừ...không phải chỉ là một khối ngọc thôi sao? Có gì độc nhất vô nhị! Hừ! Hóa ra...trong mắt ngài, ta còn không bằng một khối ngọc! Ta...ta...hức...”

Nàng vờ khóc! Người tinh táo sẽ biết ngay nàng đang giả vờ. Nhưng hắn thì lại mềm lòng!

Ôi! Từ rày về sau, hắn sẽ không coi thường sức ảnh hưởng của nàng đối với hắn nữa!

“Ta đâu có nói là nàng không bằng một khối ngọc!” hắn bắt đầu dĩ giải thích, cũng không biết phải giải thích điều gì.

“Ngài rõ ràng vừa bảo còn gì!” nàng vui đầu vào cổ hắn, lớn tiếng khóc.

Ôi! Nước mắt nữ nhân thật đáng sợ! Hắn thở dài một tiếng rồi nâng mặt nàng lên, hắn thật sự sợ nàng buồn, “Nàng muốn biết điều gì?”, hắn thỏa hiệp hỏi.

“Khối ngọc này là ai trao cho ngài?”

Ai ư? Nghe đến đây, đôi mắt hắn hiện lên vẻ phức tạp, thống khổ lẫn tuyệt vọng.

Hắn nhớ tới cái đêm của tám năm về trước, cái đêm mà một tiểu tử mới mười lăm tuổi là hắn bỗng chốc mất đi mọi thứ, bị bạn bè xa lánh, phải ăn nhờ ở đậu, chịu bao nhiêu thiệt thòi. Trong đêm đen hắn nằm co ro, nước mắt hòa với máu tanh thè một ngày nào đó sẽ lấy lại tất cả, một ngày nào đó sẽ bắt những kẻ có tội với hắn phải trả một cái giá thật đắt!

Đấy cũng sẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời hắn rơi lệ, từ đó về sau hắn sẽ không tin tưởng vào bất cứ ai, bất cứ điều gì...

Thế giới của hắn giờ chỉ còn băng giá không ánh mặt trời.

Báo thù là cuộc sống của hắn, hắn mưu ma chước quỷ, máu lạnh vô tình, không từ một thủ đoạn nào, báo thù đã trở thành lẽ sống của hắn, khiến hắn đêm không ngủ ngon, cả thể xác lẫn tinh thần đều lạnh như băng, đau đớn không chịu được...

Mãi cho đến khi hắn gặp nàng – người giúp hắn an giấc. Nàng như ánh mặt trời đột ngột soi sáng cuộc sống âm u của hắn, làm mọi ngõ ngách trong tâm hồn hắn trở nên ấm áp lạ thường. Nàng vô tình trở thành thứ quan trọng của hắn, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc báo thù.

Hắn có thể không? Có thể buông xuống mọi ân oán?

Hắn...hắn còn có thể...yêu không?

Yêu?

Nhìn vẻ mặt âm tình bất định, thống khổ, tuyệt vọng, hỗn loạn của hắn lòng nàng đau như cắt. Nàng tiến tới ôm lấy hắn, đem hơi ấm của mình trao cho hắn.

Hắn nhìn ngọc trên cổ rồi nói tiếp:

“Ngọc này tên Long Huyền Hoàn, là bảo vật gia truyền, cũng là nó hại chết toàn bộ ba mươi sáu mạng nhà ta...”

Lúc này, nhìn hắn yếu ớt như một đứa bé khiến bản năng làm mẹ của nàng trào dâng.

Nàng cảm thấy trong sâu thẳm trái tim mình đau nhói. Vì vậy nàng không gắng hỏi hắn nữa.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” nàng ôm lấy hắn, dùng môi của mình ngăn hắn nói.

Ngoài biện pháp này ra nàng không biết phải an ủi hắn thế nào.

Vậy mà hắn tự động giải thích hành động của nàng là tự nguyện dâng hiến, hắn không chút khách khí, xoay người chồm lên thân thể mềm mại của nàng. Bây giờ hắn cần an ủi như thế này.

“Đừng phản bội ta!” âm thanh hỗn loạn của hắn vang vọng bên tai nàng.

“Không đâu! Không đâu!” nàng cam đoan, cam đoan, đôi mắt đã đầm lệ.

“Nàng sẽ vĩnh viễn ở lại với ta chứ?” hắn không lập tức tiến vào người nàng mà kiên định nhìn vào đôi mắt nàng, âm thanh ám ảnh, hắn cần sự cam đoan của nàng.

“Vâng!”

Nàng gật đầu chấp thuận không chút do dự, đồng thời để hắn tiến vào. Diệt môn, huyết hận...

Trời ơi! Nam nhân này đã trải qua những đau khổ như thế nào?!

Chuyện ngày đó đáng sợ đến mức nào mà có thể làm hắn lộ ra vẻ mặt hoang mang đến vậy?

Hắn là một kẻ hung ác, nham hiểm, kích cuồng, tá ác, bá đạo, không gì không làm.

Làm sao hắn lại có biểu tình như bây giờ?

Nàng biết hắn muốn toàn bộ ấm áp, toàn bộ bảo bọc, toàn bộ ôn nhu, toàn bộ yêu thương của nàng...

Nhưng...nàng vô lực ngăn cản bản thân trầm luân.

Giây phút nàng mở lòng chào đón hắn, nàng biết nàng xong rồi...

Nàng sợ, sợ một khi đã cho hắn một ít thì hắn sẽ đòi tất cả...

Lòng nàng để ý, lòng nàng yêu!

Dù nàng có tình nguyện hay không thì cuộc đời này của nàng đã trầm luân.

...

“A...um...” âm thanh rên rỉ yêu kiều của nàng lại vang lên hòa chung với tiếng thở dốc của hắn.

Nghe được lời cam đoan của nàng tâm hắn ấm áp trở lại, cảm thấy trái tim mình như khôi phục sự sống. Hắn biết nàng sẽ không lừa gạt hắn, nàng đối với hắn là thật, từ nay về sau, nàng phải ở bên cạnh hắn cả đời.

Nếu nàng đúng là món quà mà ông trời bồi thường cho hắn thì hắn nguyện ý buông xuống thù hận...

Chỉ cần cả đời được ở bên nàng là đủ!

Hắn và nàng đều đã không thể quay đầu.

Sau đó... cả hai chìm vào bể tình hỗn loạn...

Không biết từ lúc nào quan hệ của họ đã thành ra như thế. Từ những lúc quay cuồng, triền miên; họ còn có thể lẳng lặng ở bên nhau. Dưới ánh mặt trời, hắn ngồi đọc sách còn nàng gối đầu lên đùi hắn say sưa ngủ; khi trăng lên, nàng tựa người vào lòng hắn rồi cả hai cùng ngắm sao. Hoặc là chẳng làm gì cả, chỉ ngồi nhìn nhau rồi cười ngọt ngào, cõi lòng cảm thấy thật bình yên.

Thế nhưng, trước khi bão đến luôn là sóng yên biển lặng...Phượng Nhị Nhị lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, hưởng thụ hơi ấm của hắn nhưng không tài nào ngủ được.

Phượng nhị quận chúa nổi tiếng mê ngủ giờ này lại không ngủ được, bảo ai tin nổi!

Nhưng thật sự đây là lần đầu tiên nàng mất ngủ buồn rầu, vì trong nàng đang có mâu thuẫn rất lớn.

Ôi...lẽ ra lúc trước nên cho Chanh nhị đi cùng, nha đầu đó tuy ngốc nghếch nhưng ít ra còn có người tâm sự.

Nàng hưởng thụ tình yêu Lý Âm Diệp dành cho mình nhưng lòng khi nhớ đến bệnh tình của Phượng Tiểu Bát lại lo lắng buồn rầu.

Bên tình, bên nghĩa, phải lựa chọn thế nào đây?!

Không có Lòng Huyền Ngọc hoàn, Tiểu Bát sẽ chết; nhưng nó cũng là vật nhắc nhở Lý

Âm Diệp phải nhớ đến những thống khổ hắn phải chịu đựng. Nàng phải lựa chọn lấy một cái.

Vì Tiểu Bát càng là vì...hắn!

Không thấy ngọc này thì hắn sẽ không phải ngày đêm đối mặt với vết thương của mình nữa, như vậy chẳng phải hạnh phúc hơn sao?

Nàng chỉ mong hắn hạnh phúc thôi.

...

“Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!”

Một người vợ vã tiến vào một gian phòng nhỏ trong Ngàn Hồng uyển.

“Ngươi không muốn sống sao?! Ban ngày ban mặt mà dám tới!” nữ nhân sợ hãi chạy nhanh đi đóng cửa, hướng về cửa sổ mà nói.

“Yên tâm đi! Giờ chủ nhân đã có tân sủng, lý nào ngài còn tới đây?” nam tử không biết sợ vớ về hai má phồng nộn của nàng.

“Cẩn thận vẫn hơn, nhờ để bọn kia thấy thì chúng ta không có đất chôn đâu!”

Nữ nhân này có cố gắng đến mấy cũng không che dấu được ánh mắt chán ghét đối với hắn! Hừ, tưởng hắn không nhận ra sao!

“Hay nàng định qua cầu rút ván?” hắn đánh mặt lại, “Tiểu kỹ nữ, dù mặt ngươi đẹp đến mấy thì chủ nhân cũng không cần một đôi giày rách! Được ta chiếu cố cho là phúc đức của nhà ngươi rồi! Nếu không hầu hạ ta cho tử tế thì hai ta đường ai nấy đi!”

Nghe hắn uy hiếp, nữ nhân vội vàng sà vào lòng hắn rồi nín nọt.

“Ồi...chàng thật đáng ghét! Thiếp cũng chỉ vì muốn hai ta được ở bên nhau lâu dài mới lo xa thôi, mà mấy con giặc cái bên kia cũng ma quỷ lắm, thiếp không phòng không được!”

“Càng ngày càng thủy linh, hà hà hà...” hần cười dâm dăng.

“Chàng yên tâm, chỉ cần chàng lo việc cho ta, nha đầu kia sẽ là của chàng!” trong mắt nữ nhân ánh lên tia âm hiểm, để đạt được mục đích chút nhân tính nàng cũng đánh mất rồi.

“Vậy khi nào đây...hà hà hà...”

Nghĩ đến bông hoa nhỏ nhắn kia, hần cười mỗi lúc một dâm dăng, đại tiệc ăn ngấy thì có thể đổi sang điểm tâm thanh đạm, trái ôm phải ấp, nhân gian ai sung sướng bằng hần, huống hồ, đóa hoa nhỏ kia còn chưa bị người nào chà đạp, mùi vị có lẽ...

“Trước tiên phải lo chính sự đã! Chờ đến lúc thành công...” nữ nhân nhìn về mặt đáng khinh của hần trong lòng cực kì chán ghét nhưng ngoài miệng vẫn phải ung thuận.

“À...đúng rồi....vào việc chính! Biết không? Ta tìm được rồi!”

...

Phượng Nhị Nhị vẫn chưa biết lúc này đây, có một đôi câu nam nữ đương tính kẻ hại nàng.

Tình cảm của hai người như chồi non mới nhú liệu có gánh được phong ba bão táp sắp sửa ập tới?

Nếu như tình cảm của họ bị vùi dập nàng sẽ phải đi đâu về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Nguyệt Lạc Không Tiếng Động

Cảnh xuân tươi đẹp. Ánh dương chói lọi.

Gió xuân khẽ khàng vờn qua cành liễu làm liễu lay động.

Cảnh đẹp nên thơ như vậy lại thiếu mất làn xuân thủy. Bởi nước trong ao đã bị chủ nhân nào đó của Lý phủ “giận dữ vì hồng nhan” hệ lệnh tháo hết rồi. E rằng cảnh đẹp trước kia sẽ không bao giờ được thấy nữa.

Lý Ám Diệp cúi đầu ngắm giai nhân ngủ, vẻ mặt thỏa mãn.

Người ta nói, “Anh hùng không qua được ái mỹ nhân”, hần là không qua được hay là tình nguyện không qua?

Lúc này, nàng say sưa ngủ như vậy, không biết có mơ về hần không? Hần tự hỏi.

Trong tình yêu, ai cũng lo được lo mất, không ai có thể tránh khỏi.

“Tiểu Bát! Tiểu Bát!”

Phượng Nhị Nhị lạc giữa mộng mị tối đen, không gian mịt mùng. Tiểu Bát nhà nàng bị trôi ở trên cao, vẻ nghịch ngợm thường ngày biến mất thay vào đó là khuôn mặt tràn đầy bất lực, tuyệt vọng. Hần kêu gào: Tỷ tỷ... tỷ tỷ... Không gian mù mịt khiến hần không tìm thấy đường thoát thân... Lúc này, bỗng lại xuất hiện một Tiểu Bát khác tà mị tươi cười, vươn tay về phía nàng. Đùng! Một tia sét xé trời đánh xuống, làm nàng thấy rõ cảnh vật xung quanh: chỉ có rắn độc cùng dã thú nhưng nhúc nhúc trong vùng lầy...

Nhưng bóng tối chưa phải là chuyện đáng sợ nhất. Điều đáng sợ nhất là Tiểu Bát đang cười tà mị kia, khi hần tới gần lộ ra hàm răng trắng nhon, há miệng chuẩn bị nuốt chửng lấy nàng cùng Tiểu Bát đang kêu gào tuyệt vọng...

“Nhị tỷ, cứu...cứu...cứu đi!” Tiểu Bát bị nuốt trước, vươn cánh tay còn sót lại về phía Nhị Nhị thống thiết kêu gào.

Không phải! Đệ đệ Tiểu Bát của nàng không phải là đứa nhỏ mang lại may mắn sao?

Tiểu Bát của nàng tỉnh khí dồi dào, nghịch ngợm gian trá... làm sao có thể đoán mệnh như vậy được!

Cứu... cứu Tiểu Bát! Nhưng dù cố gắng thế nào nàng cũng không thể nắm được lấy tay hắn... Nàng... nàng không cứu được đệ đệ của mình rồi...

“Đừng! Đừng! Đừng...” nàng từ trong mộng vùng tỉnh, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thấy nàng bị ác mộng, hắn vội vàng ôm nàng vào lòng rồi an ủi:

“Đừng sợ! Đừng sợ! Có ta đây rồi!”

Nàng nghĩ tới giấc mơ đáng sợ, sắc mặt tái nhợt, biểu tình phức tạp. Nàng vội ôm lấy hắn, hưởng thụ hơi ấm của hắn.

Vì Tiểu Bát hay là vì hắn... nàng nên làm gì đây?

“Hôm nay, chàng phải ra ngoài thị sát sản nghiệp à?” nàng rung rung nhìn hắn, “Không

đi được không? Thiếp sợ lắm, chàng ở lại với thiếp được không?”

“Ngoan... Nàng phải ở nhà!” trong đáy mắt hắn có chút lay động, nhưng, nam tử hán chí ở bốn phương, sao có thể bị ảnh hưởng bởi nữ nhi hồng quần?!

“Hay chàng mang thiếp theo!” nàng tiếp tục năn nỉ, “Mang thiếp đi đi! Xin chàng!”

Nghe lời năn nỉ yêu mị của nàng, con người hắn trở nên thâm trầm.

“Nếu nàng ở trên giường cầu xin ta... ta nhất định sẽ đồng ý!”

Thật... tình! Nam nhân này!

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, không dám tiếp tục nói.

Thật ra nàng muốn đi cùng hắn để nhân lúc hắn không để ý mà liên lạc với Chanh nhi, đã hai ngày rồi mà tiểu nha đầu kia chưa liên lạc gì cho nàng.

Nhưng xem ra bây giờ... kế hoạch của nàng đã bị phá sản...

“Đấy chàng đi đi”

Lòng nàng còn đang suy tính cách mới nên không rảnh để ý tới hắn.

Hừ! Làm như không có hắn nàng sẽ chết ấy!

Nghe nàng nói vậy, hắn bỗng có chút lo lắng.

“Ngoan ngoan ở trong phòng đợi ta, nhất định ta sẽ trở về!” hắn cam đoan.

“Không được ra khỏi phòng ư? Thế thì buồn lắm!” nàng chu môi.

Hắn nhìn không được khe hôn lên đôi môi ấy, rồi dần dần, nụ hôn mỗi lúc một mãnh liệt. Thật lâu sau hắn mới đẩy nàng ra, ép mình phải bình ổn hô hấp, nếu không hắn sợ hắn sẽ không ra khỏi phủ được mất!

“Ra khỏi phòng cũng được nhưng nàng phải dùng khăn che mặt lại, ta không muốn người trong phủ bị dọa!”

Đôi khi khuôn mặt đẹp cũng có thể dọa được người! Huống chi, nàng là người của hắn, toàn bộ vẻ đẹp của nàng đều do hắn sở hữu...

“Vâng!” nàng nhu thuận đáp.

Hắn vừa lòng gõ gõ cái mũi nhỏ của nàng, vẻ mặt cưng chiều.

“Ngoài ra... chuyện vừa rồi... chờ ta về rồi làm tiếp!”

Nhìn ánh mắt đầy ám chỉ của hắn nàng lại xấu hổ.

“Được... thiếp... thiếp chờ chàng trở về!”

Lý Ám Diệp ra khỏi cửa chưa lâu, Phượng Nhị Nhị nhảy cẫng lên. Không cấm cửa là tốt rồi! Ha ha ha!

Nàng mang khăn che mặt lại, mất một lúc mới cải trang xong rồi lặng lẽ ra khỏi phòng, nàng nhớ rõ... cửa sau cũng không xa lắm...

“Nhị Nhị cô nương... người muốn ra ngoài sao?”

Là thím Trần! Nàng quay người lại, mặc kệ thím Trần có thấy hay không trước tiên cứ phải giả vờ tươi cười.

“Ha ha... tại thời tiết hôm nay thật đẹp... ha ha... tôi... tôi không hề muốn ra ngoài... chỉ muốn ở trong viện phơi nắng thôi! Ha ha...”

Từ lần được Phụng Nhị Nhị cứu, thím Trần đối với Nhị Nhị biết ơn sâu sắc, nên không hề nghi ngờ lời nàng nói, nhiệt tình tiếp đón:

“Phơi nắng là tốt! Rất có lợi cho sức khỏe!” bà thân thiện nói, “Người nha... thân thể gầy gò như vậy... phải bồi dưỡng thật nhiều vào để tương lai gả cho chủ nhân còn sinh nhiều tiểu chủ nhân...”

“Á!” Nhị Nhị thẹn thùng nhìn thím Trần...

“Người biết không, từ ngày gặp người, chủ nhân trở nên sáng sủa hơn. Mọi người đều nói, được một nữ nhân thiện lương như người yêu chủ nhân thật có phúc... Tuy trước kia ngài ấy phong hoa tuyết nguyệt, nhưng người yên tâm, trong lòng chúng tôi chỉ có cô nương mới xứng làm phu nhân của phủ... Người xem, chủ nhân thực sùng người, đi một bước theo một bước, Ngàn Hồng uyển đã lâu chưa lui tới... khiến những ả nữ nhân kia tức mà sợ, ha ha, mọi người đều nói, Ngàn Hồng uyển đó sớm muộn sẽ giải tán thôi...”

Thím Trần nói không ngừng không nghỉ. Phụng Nhị Nhị nhìn không được thở dài, trời ạ, làm sao trốn được đây!

“Ha ha, tôi đâu có tốt đến mức ấy!” nàng nói.

“Sao lại không?” về mặt thím Trần rất chân tình, “Tuy mặt mũi người không được đẹp cho lắm, nhưng nhân phẩm của người rất tốt, hơn nữa tuy gầy nhưng thật đầy lụng ong, tương lai chắc chắn sẽ sinh được rất nhiều con...”

Trời ạ! Ở đâu có cái hồ để nàng chui xuống với!

Nếu cứ để thím nói tiếp, nói cho đến khi Lý Âm Diệp trở về thì nàng ra ngoài thế nào!

Không được! Nàng phải nghĩ cách!

“A đúng rồi thím Trần, vừa rồi hình như lão tổng quản tìm thím đây!”

“Thật không? Ở đâu?”

“Ừm... ở tiền sảnh!”

“Không đúng! Tôi vừa từ tiền sảnh tới mà!”

“Úi! Tôi nhớ nhầm, là ở thiên viện!”

“Hừm, lão già này không biết tìm tôi có chuyện gì!” thím Trần tưởng thực, “Người cứ ở đây phơi nắng, đợi lát nữa tôi rảnh lại tìm người nói chuyện!”

“Cảm ơn thím Trần!” nàng nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng vừa mới đi một bước, thím Trần xoay người lại gọi nàng:

“Đúng rồi, Nhị Nhị cô nương!”

“Hà?”

Thím Trần biểu tình phức tạp:

“Tôi nói người đừng trách bà già này nhiều chuyện! Tuy xét về nhan sắc người không bằng những nữ nhân trước kia của chủ nhân nhưng người nhất định không được tự ti nhé!”

“Sao?!” Phụng Nhị Nhị mặt khó hiểu.

“Đứng phơi nắng mà cũng phải che mặt, chắc người tự ti lắm, thật là đứa nhỏ đáng thương!”

Thím Trần vừa đi vừa lẩm bẩm.

Phụng Nhị Nhị nhìn theo bóng dáng thím, trầm mặc không nói lên lời... mãi lâu sau... mãi lâu sau... nàng thật sự bị thím Trần “đánh bại” rồi!

Ôi, phải nhanh lên!

Phụng Nhị Nhị chuồn ra khỏi phủ, đi thẳng tới quán trọ nơi Chanh nhi đang ở.

“Ngươi nói sao? Nàng ấy trả phòng rồi?”

“Vâng!” tiểu nhị gật đầu.

“Nàng đi với ai? Đi khi nào?”

“Nàng chỉ trả phòng rồi đi, đi đâu thì tiểu nhân không biết!”

Chanh nhĩ trả phòng rồi! Chanh nhĩ trả phòng rồi!

Phượng Nhị Nhị hồn siêu phách lạc bước đi, trong đầu ngập tràn nghi vấn.

Chanh nhĩ không nói tiếng nào với nàng đã trả phòng, chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi. Nhưng mà là chuyện gì mới được!

Đừng nói Tiểu Bát...đệ ấy...

Không! Không đâu! Phượng Nhị Nhị! Ngươi không được tự hù dọa mình! Tiểu Bát là cát

nhân thiên tướng, làm sao có việc gì được!

Không lẽ là...

“Ồi!”

Một chiếc xe ngựa rầm rập lao về phía nàng, trong mắt nàng tràn ngập hoảng hốt!

May thay...đúng lúc ấy có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo nàng, cứu sống nàng. Khăn che mặt của nàng theo quán tính bị tuột ra...

Chuyện gì thế này?!

Không gian trở nên tĩnh lặng! Thời gian như bị ngưng đọng!

Người qua đường như bị điểm huyết, đứng chết trân nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, nàng đứng đó, cả người tao nhã...

Vẻ đẹp của nàng phạm nhân không thể có được!

Nam tử xa lạ cứu nàng: áo lam hắc khó, lưng hùm vai gấu, mày kiếm mắt sáng, một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt trái xuống tận môi trông thật hung tợn, khóe môi khẽ cong lên như cười châm chọc, thân thể toát lên khí thế uy vũ, bất phàm không thể đựng tới.

Đôi mắt hán kinh diễm nhìn nàng, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Hắn tìm thấy rồi...

“Cô nương, ta...”

“Còn không mau bỏ cánh tay bẩn thỉu của ngươi ra! Ngươi nhất định chán sống rồi!”

Từ sau truyền tới một giọng nói ồm ồm

Là hắn!

Sắc mặt Lý Âm Diệp tái nhợt, ánh mắt âm hiểm dọa người.

Phượng Nhị Nhị sợ hãi chỉ muốn biến mất, theo bản năng trốn ra sau lưng nam tử vừa cứu nàng mà không biết hành động đó càng chọc tức Lý Âm Diệp. Đôi mắt hán như bùng cháy.

“Lại đây!” hắn ngoắc tay, biểu tình như vừa từ âm phủ trở về.

“Ngài không thể trách tôi chuẩn khôi phủ, tôi buồn lắm, ngài lại không mang theo tôi...”

“Ta bảo tới đây!” hắn cắt ngang lời nàng, ra lệnh.

“Tôi...tôi...”

Một trận gió lướt qua, cuốn nàng vào cái ôm ấm áp quen thuộc.

“Chủ nhân!”

Bọn thị vệ hỏi hắn...

Con người đen của hắn quét qua một lượt về phía nam tử, cánh tay vừa mới ôm Nhị

Nhị kia làm hắn chóng mặt.

“Chặt cánh tay kia của hắn đi!”

Hắn tàn khốc ra lệnh.

“Đừng, huynh ấy vừa mới cứu tôi mà!” nàng vội vàng can ngăn.

Nghe nàng che chở cho nam tử kia, cơn tức giận của hắn bị thổi phồng lên!

“Nàng lo cho mình trước đi!” hắn ghé vào tai nàng nói, “Đây là nơi nàng chờ ta sao? Tiểu nữ nhân! Nàng! Thực! Không! Ngoan! Cho nên! Ta! Đang! Rất! Tức! Giận! Đây!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Tra Tấn Ngọt Ngào

Thời tiết thay đổi à?

Đứng trước Lý Ám Diệp đang bùng bùng lửa giận, đám người xung quanh không dám nhúc nhích.

Sinh tồn của mọi người trong trấn đều phụ thuộc vào hắn, ở đây hắn chính là thần linh...Mà hiện giờ, thần linh nổi giận rồi!

Lý Ám Diệp định ôm nàng về phủ “trừng phạt” nhưng...

“Á!”

“Ồi...”

Tiếng kêu thảm thiết sau lưng khiến hắn dừng bước, quay lại nhìn.

“Một lũ vô dụng!”

Cảnh trước mắt càng làm cho hắn thâm trầm.

Thuộc hạ của hắn bị đánh như ngã rạ, mà nam tử kia vẫn điềm nhiên như không.

“Hừ!” hắn buông nàng ra, “Cũng được! Đã lâu rồi chưa vận động gân cốt!”

Cơn giận của hắn cần được nguôi, đánh một trận xem ra là cách tốt nhất.

Nam tử xa lạ này kiếm vi chọn, khí phách tấn hiện, tâm tình y cũng đã buồn bực quá lâu, cần chỗ phát tiết, lại đúng lúc gặp đối thủ xứng tầm là Lý Ám Diệp.

“Chúng ta tới nơi yên tĩnh hơn!”

“Tới phủ ta thì sao?”

“Được!”

Nam tử không hề sợ hãi khi sắp bước vào “hang hùm miệng hổ”, gật đầu đồng ý.

Tình hình hai người đó thế nào Phượng Nhị Nhị không được chứng kiến bởi hắn cấm nàng đi xem.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” nàng đi đi lại lại, sốt ruột như “kiến bò trên chảo nóng”.

Nam tử kia không biết từ đâu tới mà chỉ trong một chiêu đã đánh gục hết cả đội quân thị vệ, y tuyệt đối không phải là người có thể đứng vào.

Nàng chưa từng nhìn qua thân thủ của Lý Ám Diệp nên rất lo lắng.

Hắn là kẻ buôn bán sao có thể là đối thủ của người nọ!

Ông trời ơi! Xin người phù hộ độ trì cho hắn tai qua nạn khỏi!

“Chắc sẽ không có chuyện gì đâu, đừng tự hù dọa mình nữa!”

Nàng ôm lấy thân mình, trái tim lo lắng quặn thắt, nàng đi đi lại lại, đếm từng bước chân để cố quên đi nỗi bất an trong lòng.

“Hai mươi...năm mươi...một trăm năm mươi...một ngàn năm trăm...” đếm rồi lại đếm, hức hức hức...nàng không nhìn được nữa mà bật khóc. Áo nảo, phấn nọ, lo lắng, sợ hãi, mất mát, thương tâm, tự trách... Tất cả những cảm xúc phức tạp cùng trộn lẫn, lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực!

Nỗi bất an trong nội tâm nàng ngày một đầy lên, như từng giọt từng giọt nhỏ vào ly nước, đến một giọt nước nào đấy sẽ làm tràn ly.

Không hiểu sao nàng cứ có cảm giác sắp mất đi một thứ gì đấy rất quan trọng.

“Chỉ mong chàng bình an...”

Sau một hồi chờ đợi đằng đằng, cửa cuối cùng cũng mở ra.

“Ngài không sao chứ?” nàng lo lắng nhìn hắn, cẩn thận xem xem có chỗ nào có vết thương không.

Trên mặt hắn có chút vết xước, nhưng tổng thể thì không sao. Lúc này nàng mới thở ra nhẹ nhõm, an tâm mỉm cười.

“Không cần phải cười với ta!”

“Hà?”

“Vì như thế sẽ khiến ta mềm lòng!” hắn cúi xuống căn lấy môi nàng, thô bạo hôn khiến nàng đau đớn.

“Ta nên trừng phạt nàng thế nào đây? Tiểu yêu nô của ta?”

Bàn tay của hắn di động theo đường cong trên thân thể nàng, môi lần lần đi xuống cổ.

“Cắn đứt cái cổ mảnh khảnh của nàng...” tay hắn dần chuyển xuống mông nàng, “Hay...”

đánh tét cái mông nhỏ nhắn đáng yêu này...”

Âm thanh hắn ma mị trầm thấp khiến toàn thân nàng nổi da gà.

“Là thiếp sai rồi!”

Ai...kẻ đứng dưới hiên không thể không cúi đầu! Lúc này mới dũng cảm nhận sai liệu có muộn hay không?

“Nàng nhận sai như vậy...có lẽ ta cũng nên thay đổi phương pháp trừng phạt!”

Hắn áp tay lên khuôn ngực cao ngất của nàng chế trụ, thô lỗ nhào nặn, muốn đánh đổ

sự kiêu ché của nàng.

“Chàng...thiếp...”

Lời nàng còn chưa kịp nói ra đã bị môi hắn ngăn cản.

“Xoẹt!” áo quần của nàng bị xé nát, lộ ra thân thể mê người.

Nhưng...lần này hắn không nhanh chóng tiến vào...mà kiên nhẫn dùng tuyệt kỹ cao siêu

của mình khiêu khích nàng...

Nàng dám trốn đi làm hắn tức giận, lại suýt nữa chết dưới vó ngựa làm hắn sợ hãi.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi như thế, ngay cả khi gặp đại họa diệt môn, hắn đau khổ lập chí báo thù nhưng cũng không bằng cảm giác mất đi nàng, hắn cảm thấy nếu thiếu nàng hắn không thể sống nổi.

Hắn thật sự sợ hãi...hắn cần cơ thể mềm mại của nàng an ủi.

Nhưng...lần này, hắn muốn nàng hoàn toàn bị thuần phục.

Hắn muốn nàng cầu xin hắn!

“A...!”

Biểu tình của nàng quỵến rũ mà thống khổ, toàn thân ngửa ngáy vô cùng...

Không được...cảm giác này...

“Nàng khó chịu lắm à?” đôi mắt hắn sâu thẳm, lửa dục bùng sáng.

Thật ra hắn cũng vô cùng khó chịu, thân thể hắn kêu gào được phóng thích, nhưng...để

đạt được mục đích...hắn phải kiềm nén lại...

“Phải...thiếp...thiếp rất khó chịu!”

Ngón tay thô cứng của hắn đâm vào trong nàng mỗi lúc một nhanh, nàng vận vẹo thân

thể trắng như tuyết, ham muốn ngày càng tăng.

“Vậy...cầu xin ta đi!”

“Không...không cần!”

Lời nói hư hỏng như vậy nàng làm sao có thể thốt ra.

Ngón tay tà ác của hắn chuyển động nhanh hơn, không đạt được mục đích hắn tuyệt

đổi không bỏ cuộc.

“A...a...” nàng hét to, nước mắt lăn chảy ra, “Không...đừng...thiếp không muốn!”

“Khẩn trương xin ta đi!” hắn thẳm thì ra lệnh bên tai nàng.

Cuối cùng, không chịu nổi loại tra tấn này nàng phải hét to.

“Muốn...thiếp muốn chàng...”

Thế nhưng hắn vẫn chưa hài lòng. To lớn của hắn để trước cửa mình của nàng, hắn cắn răng hỏi:

“Muốn ta làm sao?”

“Muốn...muốn chàng tiến vào...tiến vào!” bất chấp mọi e thẹn, nàng lớn tiếng ra lệnh,

“Mau... mau giữ lấy thiếp...nhanh lên!”

“Được! Như ý nàng muốn!”

Hắn vừa lòng gật đầu, mãnh liệt đâm vào hành lang chật hẹp của nàng...

Mưa gió qua đi, nàng vô lực gục vào lòng hắn, đôi mắt ướt át.

“Sao vậy?” âm thanh hắn khàn khàn, chứa đầy nhục dục.

“Chàng...chàng bắt nạt thiếp!”

Nghĩ lại biểu hiện dâm đãng vừa rồi của chính mình nàng cực kì xấu hổ, ôi, còn đâu thanh danh Phụng phủ nữa, nàng thật có lỗi với Phụng phủ!

"Đừng khóc!"

Hắn gạt đi hạt nước trên mắt nàng, an ủi. Nhưng nàng lại càng khóc to hơn.

“Hức...thiếp đâu muốn khóc! Thiếp...trước kia thiếp cũng không phải người hay khóc! Đều tại chàng...tại chàng!” tay nàng cố gắng đánh lên vai hắn, biết rõ là vô ích nhưng nàng không biết phải phát tiết thể nào nữa...

“Rồi...rồi...đều là tại ta” hắn bất đắc dĩ nhận tội.

“Thiếp vốn nghĩ... vốn nghĩ bản thân đã yêu chàng rồi... nhưng hiện tại nghĩ lại... thì hoàn toàn sai lầm... làm sao thiếp có thể yêu thương một người xấu xa như thế này chứ... thiếp muốn thu hồi tình cảm này...”

Nghe lời nàng nói, hắn ngạc nhiên đến bất động. Nàng... nàng nói nàng yêu thương hắn!

Thật tuyệt vời!

Trừ Ngàn Hồng uyển ra hắn còn có vô số hồng phần tri kỉ ở bên ngoài. Đối với họ, hắn hữu dụng vô tình, đối với lời yêu thương của họ, hắn coi rẻ nhảm chán. Nhưng... nàng vừa nói yêu thương hắn... nàng vừa nói vậy...

Khoan đã! Nàng muốn thu hồi cái gì!

“Không được! Không được thu hồi!” hắn vội vàng ôm lấy nàng, khẩn trương mà bá đạo,

“Ta... ta cũng...”

Hắn cố lấy dũng khí chuẩn bị tỏ tình lần đầu tiên trong đời...

“Ta cũng...”

“Lý huynh, huynh quên đã hứa hẹn với ta điều gì rồi sao!” (hự, máu hủ lại nổi lên)

Bên ngoài truyền đến âm thanh của một vị nam tử xa lạ, đập tan toàn bộ dũng khí của hắn.

Đôi mắt Lý Ám Diệp tối sầm lại, tức giận quát lớn.

“Họ Phong kia! Ta chỉ đáp ứng cho ngươi cơ hội để hỏi nữ nhân của ta mấy điều nhưng đâu đồng ý cho ngươi hỏi lúc này!”

“Lý Ám Diệp! Ý ngươi là sao?” nam tử kia cũng tức giận, hỏi gần từng tiếng.

Trong chớp mắt, giọng tố ập đến.

Phượng Nhị Nhị thấy vậy vội vàng ra mặt ngăn cản.

Thật là... hai nam nhân mà cứ như ngưu tầm ngưu...

“Tiểu nữ xin đội ơn cứu mạng của ân nhân!”

“Không cần cảm tạ! Ân tình này tự khắc có người trả thay cho cô nương!” nam tử họ

Phong về mặt quý dị, nếu hắn đoán đúng thì sẽ tới đòi “nàng” ân tình này!

“Phong mỗ có một điều muốn hỏi, thỉnh Lý phu nhân chỉ giáo!”

Lý phu nhân?! Trong phòng có hai người cùng nghe thấy nhưng phản ứng lại không giống nhau.

Phượng Nhị Nhị về mặt ngượng ngùng:

“Tôi... tôi không phải...”

Nhưng nàng bị Lý Ám Diệp chặn họng lại.

“Thỉnh Phong huynh tới phòng khách ngồi chờ một lát... ở đây không tiện tiếp khách!”

“Được!”

Họ Phong nhận lệnh đi ra.

Lời lẽ như vậy... ai mà ngờ được một khắc trước họ còn chuẩn bị đánh nhau!

Phượng Nhị Nhị giận dữ tròn mắt, nhìn cái người nào đó còn đang rất đắc ý rồi

lặng lẽ đi thay quần áo.

Nhưng vừa mới bước được một bước đã bị Lý Ám Diệp ôm lên.

“Sao?” nàng thở nhẹ một tiếng, vẻ mặt khó hiểu.

“Đeo cái này vào!” rồi hắn đeo khăn lên cho nàng, mãi khi vừa lòng mới cười cười nói,

“Ta với nàng cùng đi!”

Phòng khách Lý phủ.

Đại sảnh rộng lớn, kim bích huy hoàng. Hai nam nhân cùng ở đó, khí chất phi phàm như nhau.

Một bên khí thế uy vũ, thân hình cường tráng, một bên khuôn mặt tuấn tú, một bên...sắc mặt tím ngắt!

Đem hai người ngạo khí ngất trời này ra so sánh thật làm người ta buồn cười...

Phượng Nhị Nhị nhìn không được cười thành tiếng.

“Cười cái gì?” hắn ôm nàng vào lòng, thân thiết hỏi.

"Không, không có gì!"

Nếu biết đáp án, khẳng định hắn sẽ không thích. Vì vậy, khôn hồn thì không nên nói ra.

“Tốt nhất là không có!” hắn hồ nghi nhìn nàng, cái khăn vô tình đã che đi biểu tình trên khuôn mặt nàng.

“Xin hỏi ân nhân...” phượng mâu chuyển hướng tới nam tử kia.

“Phong Dực Khiếu!” y giới thiệu.

“A...Phong công tử...chẳng hay có chuyện gì muốn hỏi tiểu nữ?”

“Xin hỏi, cô nương còn tỷ muội nào nữa không?” y hỏi cẩn thận, giống như điều đó vô cùng quan trọng.

Tỷ muội? Phượng Nhị Nhị trầm tư: vừa nghe tên y đã cảm thấy quen thuộc nhưng còn chưa kịp nghĩ kỹ, giờ mới nhớ đây là một trong bảy nam nhân nắm giữ bảo vật. Đúng rồi, người này là nhiệm vụ của Ngũ Ngũ. Tám ti đệ nhà nàng đều có nét đặc sắc riêng nhưng giống nàng nhất vẫn là Ngũ Ngũ. Có lẽ người y muốn hỏi là Ngũ Ngũ.

Ngũ Ngũ lấy được rồi ư? Y tìm Ngũ Ngũ làm gì? Nàng có nên nói với y không?

“Ngài...ngài vì sao lại hỏi vậy?” nàng cẩn thận hỏi.

“Tôi muốn tìm nương tử đang bỏ trốn!”

Nghĩ đến nữ nhân nhất như cây kia mà dám tự tiện bỏ trốn, Phong Dực Khiếu lại bực mình.

Nương tử bỏ trốn?! Phượng Nhị Nhị khiếp sợ.

“Ngũ Ngũ gả cho người lúc nào chứ?!” Phượng Nhị Nhị buột miệng quát, đến lúc nhận ra sự lỗ mãng của mình thì quá muộn rồi. Lời nói đã nói ra chẳng nào bắt nước đã hắt đi, không thể lấy lại được nữa.

“Vậy nàng đúng là tỷ muội của cô?!” Phong Dực Khiếu nghiêng răng trèo trẹo hỏi, “Nói cho ta biết, hiện nàng ở đâu?”

Y kích động tiến lên chộp lấy nàng, định bụng phải hỏi cho ra nhẽ lại chọc tới “thiên hạ” của nàng bất mãn.

Lý Ám Diệp ôm lấy nàng, cứu nàng khỏi nanh vuốt của họ Phong.

“Muốn tìm người thì tới Phượng phủ mà tìm, đừng động chân động tay với nữ nhân của ta!” hắn ôm nàng đi khỏi tiền sảnh, không chút khách khí nói, “Người đâu, tiễn khách!”

Q.1 - Chương 16: Mùi Dấm Chua Bốc Lên

“Sao chàng lại nói cho y biết?” Phụng Nhị tức giận chất vấn nam nhân trước mặt,

“Nếu Ngũ Ngũ có mệnh hệ gì...thiếp...thiếp liền...”

“Y là nam nhân của muội muội nàng!”

Hắn biết rõ mọi chuyện hơn nàng, nếu không phải đã tỏ đầu đuôi câu chuyện hắn làm sao có thể để một nam tử xa lạ nói chuyện với nàng.

“Sao...”

“Mối quan hệ của họ cũng giống chúng ta!” giọng điệu hắn ái muội.

“Nhưng...vạn nhất Ngũ Ngũ không muốn bị y tìm thấy...”

“Y yêu nàng!” hắn khẳng định.

“Y nói cho chàng biết?” Phụng Nhị Nhị hồ nghi.

“Chỉ nói một chút...không cần nói rõ!”

Hắn nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Phong Dực Khiếu giống như ngọn lửa hắn đối với nàng.

“Nhưng...họ Phong kia...thiếp thấy chẳng có gì là tốt...” nàng bất an nói.

Ngũ Ngũ nhát gan lại hay khóc, tí muội trong nhà ai ai cũng quan tâm yêu thương.

Nàng sao có thể ứng phó với nam nhân đáng sợ này?

“Y vừa cứu nàng một mạng đấy!”

Một câu nói, phá tan mọi oán giận trong lòng nàng.

Nhưng...dù có là ân nhân thì nàng cũng không thể bán tiểu muội của mình cho y!

“Thiếp sao biết được y không phải người xấu!”

“Nếu để người khác nghe thấy nàng đang nói xấu trấn tây đại tướng quân thiện chiến dũng mãnh thì chắc nàng sẽ thảm lắm!”

Vì để cho nàng an tâm hắn đành phải lộ ra ít tin tức.

Trấn tây đại tướng quân?! Chính là vị chiến thần trong truyền thuyết? Chính là người có công lớn trong việc bảo vệ Hiên Nguyệt quốc?

Nàng thoáng yên lòng.

Chỉ mong Ngũ Ngũ yêu thương y, chỉ mong y là chân mệnh thiên tử của Ngũ Ngũ. Nếu không phải...e tiểu muội nhà mình sẽ thật thảm!

“Cho nên...”

“Cho nên, chuyện của người khác hãy để họ tự quản! Nếu muội muội nàng không muốn, ai ở trong Phụng Nhị phủ có thể ép nàng?” hắn cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bá đạo cướp đi suy nghĩ của nàng.

“Ta còn chưa nguôi giận đâu!” âm thanh hắn ám ách, ánh mắt như lửa nóng.

“Hả?” nàng ngây ngốc nhìn hắn.

“Ta quyết định phải trừng phạt nàng lần nữa!”, “đại sói xám” vứt bỏ lớp cải trang lương thiện, lộ ra răng nanh sắc nhọn. Hắn cực kì thích cảm giác trừng phạt nàng.

“Á!” nàng thét chói tai toan chón nhưng không kịp nữa rồi.

Trong phòng xuân sắc giăng kín.

...

Lý Âm Diệp nhìn giai nhân ngủ, trong lòng hẳn vẫn có điểm khả nghi.

Nàng chưa hoàn toàn thuần phục hẳn. Vì chuyện gì nàng phải tới phủ của hắn?

Vì sao muội muội của nàng cũng phải xuất phủ?

Chuyện gì mà khiến toàn bộ quận chúa Phụng phủ phải ra đi?

Hắn không thích việc nàng lừa gạt hắn. Nàng là nữ nhân của hắn, phải lấy hắn làm trời, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn.

Đôi mắt hắn tối sầm lại, đứng dậy phi y đến ngoài cửa.

“Ám Ảnh!”

"Có thuộc hạ!"

Một bóng dáng quý dị tức thì xuất hiện trước mặt hắn.

“Đi tìm hiểu cho ta một việc...” hắn hạ giọng nói.

“Rõ!”

Trong chớp mắt bóng dáng biến mất vào đêm đen.

...

Sáng sớm.

Phượng Nhị Nhị vốn định ngủ đến nửa ngày nhưng trời không chiều lòng người, một nha đầu tới báo có khách đến thăm.

Nàng lười biếng nằm trên giường, dịu dàng nói.

“Thỉnh họ đi vào!”

Khách tới có ba người: một người áo trắng hơn tuyết, khí chất trong trẻo nhưng lạnh

lùng, cao ngạo; một vị áo đỏ hơn lửa, xinh đẹp mà khí điểm kiêu ngạo; một vị hoàng y phấn nộn, nhu nhược mà uyển chuyển hàm xúc.

Biết Nhị Nhị đang được sủng ái nên các nàng xuống giọng. Vị hồng y nói trước.

“Muội muội... nghe nói chủ nhân ra ngoài... sợ muội tịch mịch các tỉ tới tìm muội nói chuyện phiếm!”

Một câu muội muội này là muốn nhắc nhở tiểu tiện nhân đó phải biết chú ý thân phận đến sau của nó.

“Không cần khách khí!” nàng lười không muốn nói, lạnh lùng đáp.

Trước kia nàng không hề chú ý đến sự tồn tại của hắn nên sự tồn tại của ba người họ: nàng càng không xem đến.

Nhưng giờ không như trước!

Nàng yêu thương hắn!

Nhìn thấy những nữ nhân trước kia của hắn, trong lòng nàng tràn ngập chua xót.

Thấy nàng vẫn nằm trên giường mà không dậy tiếp khách, Hồng Tuệ biến sắc:

“Bọn ta nguyện ý gọi người một tiếng muội muội là để cất nhắc người, người lại không biết tốt xấu! Lý phủ ta trước giờ chưa bao giờ có người nằm trên giường tiếp khách! Hừ... tiện nhân! Đừng tưởng chủ nhân đang sủng người mà người cho rằng mình giỏi! Bộ dạng xấu xí thế kia, không biết đã dùng tà thuật gì với chủ nhân! Ta...ta...”

Từ lúc biết Lý Âm Diệp, Phượng Nhị Nhị luôn luôn bình tĩnh, sóng lòng thỉnh thoảng mới gợn lên một chút. Vì vậy, nàng không nghĩ sẽ để “người qua đường Giáp” này làm ảnh hưởng tới cảm xúc của nàng.

Về mặt nàng bình tĩnh vô ưu xem kịch.

Nữ nhân tên Hồng Tuệ này cho rằng ả là chủ nhân của Lý phủ sao?

“Ngươi xấu quá không dám cùng người khác nói chuyện à?” lần này là vị Như Tuyết kia quạt gió thổi bão.

Ai... tình hình thật đau đầu! Vị nữ nhân cao ngạo này giọng điệu độc ác, thật giống một con đàn bà chanh chua.

“Quên đi Như Tuyết! Tiểu tiện nhân này không biết trên dưới, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm!”

“Nhưng...” Nhu Tâm ôn nhu, nhurọc nhurọc, do dự nói.

“Còn do dự cái gì, chúng ta cho nó cơ hội nhưng nó không biết quý trọng! Đối với loại nữ nhân mặt dày này không cần nương tay!”

“Đúng rồi, ả “chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ”! Chúng ta đi tìm chủ nhân!”

Như Tuyết châm ngòi chọc giận Hồng Tuệ. Làm con phượng đậu trên cành cao nhất đầu phải muốn là được!

“Ai muốn tìm ta?”

Một giọng nói tà mị truyền đến.

“Chủ nhân, ngài tới rồi!”

Gặp Lý Ám Diệp đi vào, ba nữ nhân cùng sửng sốt, vội vàng chạy tới đón.

“Chủ nhân, lâu lắm rồi ngài chưa tới gặp Hồng Tuệ! Hồng Tuệ nhớ ngài quá...”

“Đúng vậy, Nhu Tâm cũng rất nhớ ngài!”

Ba nữ nhân vây quanh hần, tiếng huyên náo không ngừng.

Con ngươi hần hiện lên một tia không kiên nhẫn, hần tự nhiên thấy không hiểu vì sao trước kia lại chịu đựng được những nữ nhân dong chi tục phấn này.

“Chủ nhân... người tới xem... tiểu tiện... tiểu muội muội kia còn dám nằm trong giường không ra nghênh đón. Rất có chí khí nha!”

“Sao hôm nay chàng tới sớm vậy?” nàng nhẹ giọng hỏi.

Hần ôn nhu nhìn mạn giường, không để tâm đến lời nói của nàng, “Nàng mệt mỏi, cứ nằm nghỉ là được rồi!”

Bọn họ tình chàng ý thiếp, đem “người ngoài” quăng sang một bên.

Thấy hai người như vậy, bọn “người ngoài” tất không chịu được!

“Chủ nhân... ả vào phủ là có dụng tâm... xin người làm chủ!” Hồng Tuệ cắn phẫn thét lớn.

“Sao?” về mặt hần không đổi, đôi mắt thâm trầm.

“À... ả là quận chúa của Phượng phủ!”

“Vậy thì sao?” hần hỏi lại.

“Vậy thì sao?” Hồng Tuệ lại càng lớn tiếng hơn, “Ngài không phải hận nhất bọn vương

công quý tộc sao? Hơn nữa, ả trà trộn vào phủ không biết vì mục đích gì!” Hồng Tuệ lại yêu sách.

“Làm sao nàng biết?” thần sắc hần như cũ không hề thay đổi.

“Thiếp có chứng cứ!” Hồng Tuệ lộ vẻ đắc ý, tiểu tiện nhân, chờ chết đi.

“Người đâu... dẫn nó ra!”

Một nha hoàn và một thị vệ của ả cùng áp giải một nữ tử ra.

Phượng Nhị Nhị giật mình, là Chanh Nhị!

“Đây chính là chứng cứ của nàng?” về mặt hấn thất vọng.

“Nó chính là nha hoàn bên người của tiểu tiện nhân kia. Thiếp đã vất vả tra hỏi một ngày, nhưng miệng nó quá cứng đành phải giao cho ngài xử lý...”

“Người giám tra khảo người của ta!” Phụng Nhị Nhị ngồi trên giường không yên, giọng nói của nàng âm trầm mà uy nghiêm, như gọi giông bão đến.

“Quận chúa... cứu em!”

“Đến tiểu tiện nhân đó còn không cứu được mình thì sao cứu được người!” Hồng Tuệ bừa bãi nói.

“To gan!”

Phụng Nhị Nhị chậm rãi rời khỏi giường, lần này nàng không che mặt, để lộ ra dung nhan tuyệt trần, khí chất tao nhã của nàng tự nhiên áp đảo ba ngọn “cỏ dại” kia.

Nàng...nàng không phải mỹ nhân trần tục...mà giống như tiên nữ!

Đẹp như vậy, khiến ba nữ nhân kia thần hồn điên đảo, chân tay bủn rủn.

“Ai cho nàng ra!” hấn tức giận quát.

Trong lòng hấn, vẻ đẹp của nàng phải do một mình hấn hưởng, trừ hấn ra, nam hay nữ đều không có quyền!

“Nếu thiếp không ra, người của thiếp còn sống được sao?” nàng đau lòng nâng Chanh Nhi dậy, nhìn vết thương đầy đặc trên người em, nàng không kìm được nước mắt.

Chanh Nhi đã ở bên nàng từ nhỏ, cùng nàng lớn lên, giống như người thân của nàng.

Đến nàng còn chưa đánh em ấy một cái sao có thể để kẻ khác vũ nhục.

Nhìn nàng rơi lệ, tâm hấn đau đớn:

“Người đâu!” đôi mắt hấn lộ ra vẻ tàn khốc, lạnh như băng, “Đuổi những nữ nhân này đi, từ nay về sau ai dám thu lưu chúng thì chính là muốn đối địch với Lý Âm Diệp này!”

Một câu nói của hấn đã chặt đứt toàn bộ sinh khí của Hồng Tuệ.

“Chủ nhân...xin tha mạng!”

Hấn không để ý tới Hồng Tuệ đang đau khổ cầu xin, chỉ nhìn Nhị Nhị:

“Như vậy, coi như đã đòi lại được công bằng cho nàng!”

Nhìn bộ dạng Hồng Tuệ ôm chân hấn cầu xin, Nhị Nhị mềm lòng, định mở miệng cầu xin thì lại nghe Hồng Tuệ nói:

“Chủ nhân, “một đêm vợ chồng, ân nghĩa trăm năm”, không phải ngài thích nghe thiếp đánh đàn sao, ngài...”

Lòng đồ kị của Phụng Nhị Nhị nổi lên, tim như có ngàn cái kim xuyên qua, đau đớn chua xót. Nàng ôm ngực nhìn kẻ vừa khỏi xương.

“Nữ nhân của chàng, tùy chàng xử lý! Liên quan gì đến thiếp!” nàng dìu Chanh Nhi lên giường nằm nghỉ, “Ta muốn xem vết thương cho Chanh Nhi, thỉnh những người không liên quan đi cho!”

“Yêu Yêu của ta, nàng quên ai mới là chủ nhân của phủ này rồi sao?”

Tuy hấn rất muốn biến nàng trở thành nữ chủ nhân của Lý phủ nhưng cũng không thể chiều nàng lên tận trời, nữ nhân xuất giá tòng phu, nàng phải nghe lời hấn!

“Vậy tức là chàng muốn đuổi thiếp về Phụng phủ ư?” nàng sở vi bất động.

Phản! Phản rồi! Nữ nhân đáng giận này dám cãi lại hấn!

“Nàng đang cãi lại ta sao?” hấn nheo mắt nhìn nàng. Hấn nhường nhịn, yêu chiều nàng đến thế mà nàng không có chút cảm kích!

Ghen tuông che mờ mắt nàng, nàng lười nhác nhìn nam nhân một cái rồi lạnh nhạt nói:

“Thật đáng tiếc, chủ nhân của tôi, chúng ta đúng là đang cãi nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Lạ Thử Tội Hoa

Đêm.

Trong một căn phòng tại Ngàn Hồng uyển.

“Ha ha ha! Cứ nghĩ đến cái cảnh Hồng Tuệ đó phải quỳ lạy cầu xin mà ta lại... ha ha ha!”

Nữ nhân không giấu được sự đắc ý sung sướng, cuối cùng ả cũng loại bỏ được một cái gai trong mắt, tiếp sau đó sẽ là...

Nam tử một bên say sưa ngắm nữ nhân nhu nhũ, một bên lo lắng nói:

“Nàng không sợ Hồng Tuệ nói ra nàng mới là người đứng sau tất cả mọi chuyện sao?”

“Ha ha, kẻ hận ả ta nhiều không kể xiết, còn ta lại luôn không màng tranh đấu, người nói xem, mọi người sẽ tin ai?”

“Chiều này của nàng thật cao tay, có thể nói là “nhất tiễn hạ song điều”, vừa loại bỏ được Hồng Tuệ lại vừa làm lung lay mối quan hệ giữa chủ nhân với nữ nhân họ Phượng kia...”

Nhắc tới Phượng Nhị Nhị, nữ nhân nghiêng răng:

“Đáng tiếc, chủ nhân lại không truy cứu tội lừa gạt của tiểu tiện nhân đó! Chắc chắn là do cái gương mặt đẹp kia!”

Ai có thể ngờ rằng nha đầu vô cùng bình thường đó lại nhanh chóng hóa thành thân phận vương công quý tộc, lại còn có một khí chất đại tuyệt tao nhã. ả chỉ hận một điều không thể phá hủy dung nhan đó đi!

Nghĩ đến Phượng Nhị Nhị dung nhan tuyệt trần, dâm tâm của nam tử lay động.

“Đúng là hôm nay được mở mang tầm mắt, cái gì mới gọi là mỹ nữ thực sự, nếu có thể cùng nàng...”

“Nhìn người tham lam chưa kia! Nếu người giúp ta hoàn thành đại sự, ta nhất định sẽ dâng ả cho người!”

“Thật chứ?”

Dù sao nếu bị chủ nhân bắt thóp, hẳn nhất định cũng không sống nổi. Không bằng trước khi chết, hưởng thụ mỹ nhân tuyệt trần kia...

“Chỉ cần dụ nàng ra khỏi Lý phủ, không phải người sẽ...” nữ nhân cười độc ác.

“Kể hay! Kể hay!”

Nữ nhân đang định mỉm cười đắc ý thì sắc mặt bỗng tối sầm lại, ả lấy tay phải che miệng, ho một tiếng ý bảo nam tử không được lên tiếng. Sau đó cẩn thận đi tới cửa, mạnh mẽ mở toang cửa ra khiến tiểu nha đầu của ả là Tuyết Khiết ngã bổ nhào vào.

Tuyết Khiết run sợ, lắp bắp nói:

“Nhu chủ nhân, em... em chưa nghe thấy gì hết... chưa nghe thấy gì hết!”

“Có thật cái gì người cũng chưa nghe thấy?”

Ánh nến chiếu lên gương mặt nữ nhân: đây chẳng phải Nhu Tâm luôn khiến người ta có cảm giác ôn nhu, dịu dàng hay sao? Nhưng... lúc này ả cười một cách quái dị, vụn vụn mà dữ tợn...

“Em cũng chưa nhìn thấy... chưa nhìn thấy!”

Tuyết Khiết sợ hãi nhắm mắt lại, không dám liếc mắt: hai người kia còn chưa mặc quần áo!

“Muộn mất rồi!”

Nhu Tâm nháy mắt với nam tử ý bảo hắn động thủ...

“Đừng nóng! Ta thấy Tuyết Khiết cũng không phải cố ý...”

Nam tử dâm tà đánh giá Tuyết Khiết đang quỳ dưới đất: chúc quang hạ, mảy lá liễu, đáng người yếu điệu. Ha ha ha, tiểu nha đầu này càng ngày càng đẹp, hần thực đã tham luyện từ lâu, hôm nay nhất định, hắc hắc...

Tạm thời không nghĩ tới Phurong Nhị Nhị tuyệt sắc kia nữa, trước mắt cứ ăn món khai vị là đoá hoa nhỏ này đã.

Đọc được ý nghĩ dơ bẩn của nam nhân, Nhu Tâm cười khinh khinh:

“Vậy thì tùy ngươi!” nàng còn phải lợi dụng hần lâu dài nên cứ thuận theo hần đi.

“Ta có việc phải đi bàn bạc với Như Tuyết, một canh giờ nữa sẽ không về!”

“Khoan đã!” nam tử lại cười dâm dăng, “Nàng am hiểu, ‘nhất tiễn đích song điều’ như vậy, sao không thử đem áp dụng ở trên giường?”

Ả do dự, không muốn tuân theo.

“Nhu chủ nhân, người có ở trong không ạ? Chủ nhân truyền người tới thư phòng hầu hạ!” Âm thanh thị vệ của Lý Âm Diệp từ ngoài cửa vọng vào.

“Thật sao?” ánh mắt ả sáng ngời, vẻ mặt sung sướng.

Chủ nhân lâu rồi chưa tới đây...giờ lại truyền ả qua, không lẽ...

“Ngươi cứ hưởng thụ đi!” nàng nhỏ giọng nói với nam tử nằm trên giường, “Sau này có lẽ sẽ có cơ hội cho ngươi chơi, ‘nhất tiễn đích song điều’ đấy!”

Nói xong, ả nghênh ngang ra khỏi phòng.

Tuyết Khiết sợ hãi nhìn nam tử, hần...hần...sao còn chưa mặc quần áo?

“Hà thị vệ! Cảm ơn ngài đã cứu mạng Tuyết Khiết!”

Nha đầu dập đầu cảm tạ hần.

Thị vệ họ Hà đi đến trước mặt nàng, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, nâng nàng dậy.

“Về sau chúng ta là người một nhà, không cần đa lễ!”

Người một nhà? Tuyết Khiết không hiểu ý nam tử nói, nhưng...đã muộn thế này, cô nam quả nữ ở chung một phòng, hần lại không mặc quần áo!

“Hà thị vệ trưởng! Tôi...tôi còn có việc...xin lui trước...”

Nàng xoay người tính đi ra thì thị vệ họ Hà kia ôm lấy lưng nàng, khéo léo cầm lấy khuôn ngực nàng.

“Ngươi thực sự không hiểu hay giả ngu?” lời lẽ kinh tởm của hần phả vào gương mặt phấn nộn của nàng, “Nếu Nhu chủ nhân đã tha cho ngươi thì ngươi chính là đồng lõa với nàng!”

“Buông ra...ta không hiểu!” nàng giãy dụa muốn thoát khỏi ma trảo của hần.

“Nói cách khác, nàng phải trở thành người của ta!” hần bắt đầu xé nát quần áo nàng, trong lòng phấn khởi.

“Không! Ta la lên đây! Sẽ có người tới cứu ta!”

Nhưng giọng điệu của nàng không đủ uy hiếp hần.

“Kêu lên?!” hần kéo quần áo nàng xuống, ngăn lấy cái miệng nhỏ của nàng, “Nàng kêu lên đi! Kêu lên!”

Đôi mắt hần đỏ sẫm, chớp động thú tính.

“Không...”

Tuyết Khiết nức nở không thành tiếng.

Hần cuồng dã hôn lên thân hình gầy yếu của nàng: cánh tay, đùi mảnh khảnh, lên nhũ hoa còn chưa phát dục hoàn toàn của nàng.

Cuối cùng, môi hần đi vào “cấm địa” của nàng:

“Vẫn là xử nữ sao? Rất tốt!”

Tuyết Khiết nhục nhã chảy nước mắt.

“Ừ!”

Nàng đáng thương nhìn hắn, ánh mắt cầu xin hắn còn chút lương tâm. . .

Nhưng. . .hắn làm gì có lương tâm!

Hắn dùng đại lực xông vào Tuyết Khiết còn chưa chuẩn bị, tảng lá mỏng kia bị xé rách, hắn không màng tới sự đau đớn của nàng thô bạo chuyển động. Hắn kéo mảnh vải bịt miệng nàng ra.

“Giờ thì nàng kêu lên đi, kêu càng lớn càng tốt! Ha ha ha, có người tới xem, ta càng thích!”

Hắn điên cuồng di chuyển. . .

“Chỉ cần nàng không biết xấu hổ thì cứ kêu lên! Chỉ cần ta nói là nàng quyến rũ ta yêu đương vụng trộm thì ai cãi được! Ha ha ha, nàng thực là chặt, lão tử rất thích, rất thích, ha ha ha!”

“Ừ!”

Tuyết Khiết chỉ dám nhỏ giọng nức nở, không dám khóc thành tiếng!

Thấy thế, hắn càng đắc ý.

“Đừng sợ. . .mau. . .mau kêu lên! Ta rất thích tiếng rên rỉ trên giường của nữ nhân! Mau. . .”

Thấy nàng cắn răng quyết không lên tiếng, hắn liền cắn một cái vào gáy nàng.

“Á!” Tuyết Khiết thảm thiết kêu.

“Đúng, chính là âm thanh này. . .nữa đi, nữa đi!” âm lượng vừa đủ, vừa không bị người khác nghe thấy, vừa đủ để khơi dậy thú tính của hắn.

Thực ra hắn cũng sợ bị người khác phát hiện nhưng biết Tuyết Khiết yếu đuối, nhất gan nên hắn yên tâm. Nàng nhất định sẽ không dám kêu to!

So với Nhu Tâm thành thực, dâm đãng, nha đầu này còn rất trúc trắc, ở trên giường cũng rất phối hợp. Thật là một dịp hiếm có.

Cảm giác yêu đương vụng trộm kích thích dục vọng cảm thú của hắn. . .

"A!"

"A!"

Tuyết Khiết kêu thảm thiết không dứt bên tai. . .

“Thình! Thình! Thình!”

Bỗng có tiếng đập cửa khiến tên cảm thú sợ đến mức lui lại, hắn định bỏ Tuyết Khiết lại để bỏ trốn thì nghe thấy tiếng Nhu Tâm truyền vào:

"Là ta!"

Là ả?! Sao trở về nhanh vậy?

Hắn vội vàng ra mở cửa.

“Bảo bối. . .sao nàng về sớm vậy?”

Về mặt Nhu Tâm cảm phẫn: chủ nhân gọi ả đến, đối với sự quyến rũ của nàng qua loa chấp nhận nhưng một khắc sau hắn lại. . .hắn lại đẩy ả ra rồi quát lớn: Cút!

Nhục nhã này ả nhất định phải đòi lại!

“Chuyện này ngươi cũng quản sao?” đôi mắt ả chán ghét nhìn Tuyết Khiết trần trụi trên

giường, “Động tác của ngươi cũng thật nhanh, chưa gì đã “ăn” được nó rồi!”

“Đương nhiên! Với “công lực” của ta đến vài người như vậy cũng không thành vấn đề!

Sao? Nàng ghen tị à?” họ Hà nhéo một cái vào mông Nhu Tâm

Thấy bộ dạng dâm tà của hắn, dục vọng vừa bị Lý Âm Diệp khơi dậy vẫn chưa được dập tắt, hừm, lần này dành cho hắn hưởng tiện nghi vậy.

“Vậy... người còn muốn thử “nhất tiễn trúng song điêu” không?”

À vừa vặn cơ thể vừa còi hết quần áo trên người xuống, không tới nửa khắc, thân hình trần trụi mê người hiện ra trước mắt hắn.

Hắn mở to mắt, nuốt khan.

“Thật không biết nàng còn chiêu này! Tiểu bảo bối!” dục vọng của hắn lại bị khơi mào, ánh mắt hắn lên tia máu.

Hừ! Chiêu này vốn để dành cho chủ nhân mà ngài không biết hưởng thụ. Vậy thì cho hắn đi! Nhu Tâm thầm nghĩ.

“Ha ha ha! Ta còn rất nhiều tuyệt chiêu! Chúng ta từ từ thưởng thức!”

Hai người họ trước mặt Tuyết Khiết không e dè ân ái.

“Tiểu nha đầu này tính sao bây giờ?”

“Mang tới chỗ ta để ta thưởng thức mấy ngày đi!” ánh mắt hắn dâm dăng, “Sao? Nàng

sợ nó đi mất bảo?”

“Nó dám? Nhưng cẩn thận vẫn hơn!”

À lờm Tuyết Khiết một cái sắc lẹm khiến nàng sợ đến nhắm mắt lại.

“Tiểu bảo bối, nàng cũng đừng nhàn rồi như vậy, lại đây hầu hạ bổn đại gia đi!”

Hà thị vệ kéo Tuyết Khiết lại, lần nữa thực hiện hành vi đồi bại.

...

Nguyên Trân Bảo các của Lý phủ (hiện đổi tên thành Phượng các).

Sau hôm ấy, Phượng Nhị Nhị kiên quyết dọn ra khỏi phòng của Lý Âm Diệp dẫn theo

Chanh Nhi chuyển tới đây.

Hừ!

Lý Âm Diệp lại bực mình bỏ đi!

Tiểu nữ nhân này! Hắn đã bao lần gạt bỏ tôn nghiêm tới cửa làm hòa mà nàng...nàng vẫn...

Không có nàng bên cạnh hắn đã ba ngày không ngủ nổi! Tệ hơn là dục vọng mãnh liệt

của hắn lại không thể tìm nữ nhân khác để thỏa mãn.

Hắn thực sự nghiện mùi vị của nàng rồi! Những thứ trước kia khơi gợi cảm giác cho hắn giờ đã thành dong chi tục phấn, làm hắn không tài nào chịu được. Đêm qua hắn gọi tri kỉ Nhu Tâm tới hầu hạ nhưng cuối cùng lại đuổi ả đi.

Hắn không chịu được hương vị của ả! Không chịu được diện mạo của ả! Tất cả không chịu được!

Bởi vì ả không phải nàng!

Làm sao đây? Hắn phải làm sao với nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tương Kế Tự Kế

“Quận chúa, ngài ấy đi rồi!” Chanh Nhi vụng trộm nhìn qua khe cửa, quan sát một lượt rồi nhỏ giọng nói với Phụng Nhị Nhị.

“Ừ!”

Nàng lạnh lùng đáp, ý bảo đã biết.

“Người thực không muốn thấy ngài ấy sao?”

Chanh Nhi không biết ý chủ nhân vẫn huyền não nói.

Thấy hần?! Hừ! Phụng Nhị Nhị nheo mắt, nam nhân không biết kiên nhẫn là gì, chờ có một chút đã bỏ đi, ai cần thấy hần!

“Không cần!” nàng tức giận nói.

“Quận chúa, người cùng vị trang chủ kia... không phải là...”

Chanh Nhi nghe giọng nói như vậy thì cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng rồi mới hỏi.

“Chúng ta quan hệ gì cũng không có!” nàng giận dữ hừ lạnh.

“À!” Chanh Nhi gật đầu, “Vậy chắc chắn ngài ấy cũng không sợ chết cứ quán quyết lấy người giống như những nam nhân trước đây!” Chanh Nhi tự ý kết luận, nam nhân kiểu này trước đây nhà đầu gặp nhiều rồi. Nhưng, có điểm lạ là: chủ nhân luôn luôn làm mặt lạnh với những nam nhân đó, còn với ngài trang chủ kia thì...?

Chẳng lẽ ngài ta đặc biệt đáng giận.

Nghe Chanh Nhi nói vậy, Phụng Nhị Nhị muốn giải thích nhưng lại thôi.

Ai... tâm sự của nữ nhi, Chanh Nhi ngốc như vậy, không hiểu được đâu!

“Vậy... quận chúa, khi nào chúng ta trở về?”

“Trở về? Về đâu?” nàng ngây ngốc lặp lại câu hỏi.

“Về nhà ấy!” Chanh Nhi đáp, “Vết thương của em đã đỡ rồi, ba tháng kỉ hạn cũng sắp hết, không phải tới lúc hồi phủ rồi sao?”

Ồi quận chúa bị sao vậy? Không lẽ bị lây bệnh của Chanh Nhi?

Đúng rồi! Về nhà! mấy ngày qua nàng đều cho rằng Lý phủ là nhà!

Ba tháng sắp hết, bệnh Tiểu Bát vẫn còn đó mà nàng với hần đang chiến tranh lạnh...

Có lẽ... nàng nên về nhà!

“Được!” nàng cười nhạt, quyết định, “Chúng ta về nhà thôi!”

Chạng vạng.

Thiên viện Lý phủ.

Tuy quyết định hồi phủ nhưng Nhị Nhị vẫn chưa lấy được ngọc. Nàng phải làm sao đây?

Phụng Nhị Nhị vừa đi vừa nghĩ, không biết từ bao giờ đã đi tới một đình viện hoang vắng.

Bỗng nàng chú ý tới một dáng người gầy gò...

Một tiểu nha đầu đang ngồi bên giếng thút thút khóc.

Có chuyện gì thế nhỉ? Trên người nha đầu mặc trang phục của Lý phủ? Chuyện gì đã xảy ra?

Phụng Nhị Nhị lặng lẽ tới gần.

“Em có sao không?” nàng chủ động hỏi.

Nghe giọng nói của Nhị Nhị, tiểu nha đầu ngẩng mặt lên rồi hoảng sợ quay đi...

“Ồ...bộ dạng ta đáng sợ thế sao?”

Nàng lấy khăn che mặt xuống.

Tiểu nha đầu nghe nói vậy đành quay mặt lại. Vừa nhìn đến lúm đồng tiền xinh đẹp của

Nhị Nhị, nha đầu vô cùng sửng sốt.

“Tỉ...tỉ là tiên nữ ư?”

Phượng Nhị Nhị không trả lời, chỉ cười rồi hỏi lại.

“Em tên gì?”

“Em...em tên Tuyết Khiết!” nha đầu cúi đầu.

“Vậy...vì sao em lại tới đây...ờ...ngắm cảnh?” nàng cẩn thận hỏi.

“Em...em vì muốn rửa cho sạch!” nha đầu hốt hoảng.

“Em bản chỗ nào?” nàng nhìn khắp người nha đầu, ôn nhu cười, “Có đâu? Tiểu nha đầu thanh tú, đáng yêu như vậy ai dám bảo em bản?”

Tuyết Khiết ngẩn người vì sự ôn nhu của nàng, hơi do dự rồi mắt sáng lên tia hi vọng.

“Thật không? Tiên nữ tỉ tỉ, em...em không bản chứ?”

“Chỉ cần tâm linh sạch sẽ thì tất cả đều không bản!” nàng khẽ vuốt tóc nha đầu, “Em giống như cái tên vậy, tuyết là thứ tinh khiết nhất, sạch sẽ nhất, hãy tin ta!”

Sắc trời đã nhập nhoạng.

Tuyết Khiết như bị thôi miên, nàng nắm lấy tay mình, nhìn về phía ngọn đèn ầu ầu hiện hiện phía xa xa.

Hướng tới ánh sáng.

Hướng tới hi vọng.

Hướng tới tân sinh.

...

Lý phủ, Phượng các.

“Sao? Đúng là đồ cầm thú!”

Nghe Tuyết Khiết kể sự tình tới đây, Phượng Nhị Nhị cùng Chanh Nhi lòng đầy căm

phẫn đập mạnh xuống bàn.

“Quận chúa! Chúng ta nhất định không được tha cho họ!” Chanh Nhi ghen ngào nói.

“Quận chúa?!” Tuyết Khiết giật mình nhìn Phượng Nhị Nhị, “Tỉ là quận chúa của Phượng phủ sao?”

“Không sai!” Chanh Nhi nhanh nhẩu thay Nhị Nhị trả lời, “Yên tâm, quận chúa của chúng tôi là người tốt, người sẽ giải oan báo thù cho tỉ!”

Tuyết Khiết phân vân nhìn Phượng Nhị Nhị, nàng có nên nói ra âm mưu đáng sợ mà nàng đã nghe được cho Nhị Nhị biết?

Nàng giật mình nhớ đến lời lẽ độc ác của Nhu Tâm, cẩn thận cái miệng của người!

Rồi lại nhớ tới Phượng Nhị Nhị dịu dàng: “Em giống như cái tên vậy, tuyết là thứ tinh khiết nhất, sạch sẽ nhất, hãy tin ta!”

Cẩn thận cái miệng của người!

Hãy tin ta!

Cẩn thận cái miệng của người!

Hãy tin ta!

...

Tuyết Khiết đau đón ôm đầu, không biết làm sao cho đúng.

Lúc này, Phụng Nhị Nhị đi đến bên nàng, cầm lấy tay rồi dịu dàng nói.

“Tuyết Khiết, em đừng nghĩ nhiều quá! Hãy tin ta, đem tất cả đau khổ quên hết đi! Ta sẽ bảo vệ em!”

“Thật?” Tuyết Khiết do dự hỏi.

“Thật!” Nhị Nhị kiên định đáp.

Nhìn ánh mắt kiên định của Nhị Nhị, Tuyết Khiết cũng dần dần kiên định theo.

“Quận chúa, em có chuyện nhất phải nói với người!”

...

“Thật lớn mật! Dám nghĩ đến việc hãm hại quận chúa của Phụng phủ, người như thế ắt không được chết tử tế! Cho ngũ mã phanh thây...không...phải lăng trì từng xẻo...”

Phụng Nhị Nhị bình tĩnh ngăn lời Chanh Nhi.

“Trật tự nào!” nàng suy nghĩ trong giây lát, sau đó, đôi mắt bình tĩnh lóe sáng, “Có khi

đó lại là chuyện tốt!”

“Hà?!” Chanh Nhi sững sốt.

Chuyện tốt?! Bị người khác tính kế hãm hại mà là chuyện tốt? Quận chúa có vấn đề sao?

“Quận chúa, người nhất định phải cẩn thận, chúng không phải là người! Không phải là người!” Tuyết Khiết hoảng loạn nói.

Phụng Nhị Nhị cẩn thận an ủi nàng.

“Yên tâm! Ta nhất định sẽ bảo thù cho em!”

“Quận chúa, người muốn làm thế nào?” Chanh Nhi tò mò hỏi.

“Chúng ta sẽ tương kế tựu kế!”

...

Phụng các. Nửa canh giờ sau.

“Nhị Nhị cô nương, a không, là Phụng nhị quận chúa, chúng tôi xin phép vào!”

Lão quản gia cùng thím Trần ở ngoài cung kính cầu kiến.

“Vào đi!” nàng chiến tranh lạnh với Lý Ám Diệp, không liên quan tới hai vị lão nhân gia.

“Bà nói đi!” lão quản gia đầy đặn người bạn già.

“Ông nói đi!” thím Trần đầy đặn lại trách nhiệm.

“Có chuyện gì xin hai vị cứ nói rõ!” Phụng Nhị Nhị mỉm cười, nhất thời làm hai vị lão nhân hoa mắt.

Thật đẹp! Thật có thể sánh ngang với tiên nữ!

“Người ta đều nói người mỹ mạo như tiên nữ giáng trần tôi còn tưởng nói quá, nay được gặp người thật mới thấy không ngoa chút nào...có khi...có khi còn...”

Lão quản gia ngắt lời, khẽ giọng nhắc nhở:

“Nói chuyện chính! Chuyện chính!”

“Ha ha, bảo sao chủ nhân yêu thương người, chiều chuộng người...” thím Trần nhanh thoát lái vào trọng điểm.

“Yêu thương, chiều chuộng ư?” Phụng Nhị Nhị bắt đầu lẩm bẩm.

“Nhị Nhị quận chúa, xin người hãy tha thứ cho chủ nhân!” lão quân gia bắt đầu sụt sịt,

“Chủ nhân đau lòng lắm, người biết không?”

“Đau khổ mà vẫn trắng hoa, vẫn nuôi nhiều nữ nhân vậy sao?”

Đây chính là nỗi bức tức trong lòng nàng.

Hừ! Đồ trắng hoa, phong lưu!

“Trước khi người xuất hiện, chủ nhân máu lạnh vô tình, không biết nói chuyện yêu đương, nữ nhân kia đối với ngài đều không có ý nghĩa!” lão quân gia thay chủ nhân phân bua, “Từ khi người tới đây, chủ nhân cười nhiều hơn, đối với cấp dưới cũng không hà khắc như trước, người xem không khí trong phủ cũng bớt lạnh lẽo đi đấy thôi!”

Đúng là không khí trong Lý phủ có bớt lạnh lẽo đi thật, nhưng là trước khi Nhị Nhị chiến tranh lạnh với hắn, còn hiện giờ lại quay về điểm xuất phát, Lý Âm Diệp cả ngày làm mặt lạnh, không khí lại giống như trước kia: âm u, lạnh lẽo. Mọi người sắp không chịu nổi bầu không khí này rồi, vì vậy, hai người họ mới đi tìm Nhị Nhị. . .

“Kẻ thù của hắn là ai?”

“Cái đấy...” lão quân gia do dự.

“Ông không muốn nói?”

“Không, không! Người là người chủ nhân yêu nhất, người có quyền được biết!”

“Hắn yêu ta?” nàng chưa bao giờ dám chắc hắn có tình cảm gì với nàng hay không.

Hắn chưa bao giờ nói yêu nàng. Đây chính là nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng nàng.

“Phải, chủ nhân yêu người!” lão quân gia vội vàng thay chủ nhân nói ra tâm sự, “Nếu không, ngài sẽ không vì quận chúa mà buông xuống thù hận bao nhiêu năm!”

“Buông xuống? Kẻ thù chàng thì sao?”

Với tính cách của nam nhân kia làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua hận thù? Hắn là chủ nhân của cả một vùng, chỉ cần ho một tiếng sẽ làm kinh tế Hiên Nguyệt quốc rung động, làm sao hắn có thể buông xuống hận thù? Mà kẻ thù của hắn là ai?

“Kẻ thù trực tiếp đã được ‘xử lý’, vấn đề là kẻ thù gián tiếp...” lão quân gia chần chừ.

“Lão quân gia cứ yên tâm nói ra, ta...ta sẽ không đi nói lung tung!”

Bắt gặp ánh mắt chân thành mà kiên định của nàng, lão quân gia an tâm nói.

“Chuyện cũng thực dài...” lão quân gia trầm tư, “...bắt đầu từ Long Huyền Ngọc hoàn kia, ngày đó, bọn vương công quý tộc lấy ngọc hoàn ấy làm cái cớ để vu oan cho Lý gia, chúng bằm lên triều đình khiến tiên đế tức giận ra chỉ dụ chém ba mươi dư khẩu tộc Lý...chỉ có tiểu chủ nhân vì từ nhỏ thân thể không tốt nên được gửi vào chùa, ít người biết mới may mắn thoát kiếp nạn, mang theo Long Huyền Ngọc hoàn bỏ trốn...”

Ngài lúc ấy mới mười lăm tuổi, nụ cười từ ấy tắt ngấm, không tin tưởng bất cứ ai...”

“Chàng...chàng đã phải đau khổ vậy sao?” mắt nàng đã ngấn lệ.

Thì ra kẻ thù của hắn là tiên đế! Khó trách thâm thù khó báo!

Nàng nghĩ đến hắn lại đau đớn, mười lăm tuổi, nhỏ như vậy mà đã phải chịu đau đớn đến tột cùng.

“Chủ nhân vốn muốn đảo chính, đoạt quyền của Long gia, báo thù cho cha mẹ, huynh đệ...”

“Chàng...chàng muốn tạo phản?” nàng thất kinh hỏi, “Nhưng tiên đế đã băng hà, tất cả ân oán nên cho qua thì cho qua đi...”

“Chủ nhân chưa từng buông ý định báo thù nhưng...từ khi gặp người, từ khi biết người mang thân phận vương công quý tộc liền thay đổi chủ ý. Vì người, ngài nguyện từ bỏ kế hoạch báo thù trong nhiều năm, an phận làm một thương nhân! Người nghĩ xem, chủ nhân có yêu người hay không?”

...

Phượng Nhị Nhị trầm tư suy nghĩ không còn biết lão quân gia và thím Trần nói gì nữa.

Xem ra nàng phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch mới được.

Vì Tiểu Bát, vì Tuyết Khiết, vì trừng phạt một kẻ còn ác hơn hẳn...

Nàng biết hẳn không thể buông xuống được hận thù, mỗi khi nhìn Long Huyền Ngọc hoàn ánh mắt hẳn lại hừng hực hận ý.

Nàng muốn thế giới của hẳn về sau tràn ngập ánh nắng trời.

Muốn thế giới của hẳn không còn thù hận, không còn huyết tinh.

Muốn hẳn... có thể yêu...

Quan trọng là...

Muốn hẳn nói ra tiếng “yêu” với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Kế Trong Kế

Sáng sớm hôm sau.

Lý phủ, Phượng các.

“Quận chúa, có người tên Hi Thước xin gặp ạ.”

Hi Thước?

(Hi Thước là nha hoàn làm việc cùng Nhị Nhị ở chương 2, chương đó ta edit thiếu nên không xuất hiện tên của nha đầu, thỉnh mọi người đọc lại chương 2 nếu không biết Hi Thước, ta cũng sẽ sửa lại chương 2 luôn, rất xin lỗi các nàng vì sơ suất này, cúi đầu)

Hi Thước? Đôi mắt Phượng Nhị Nhị chợt lóe.

“Mời nàng vào!”

“Nhị Nhị tỉ, muội nhớ tỉ quá!”

Hi Thước vẫn như cũ: huyền não, lưu lo không ngừng.

“...Nhị Nhị tỉ, muội nghe người ta nói tỉ là quận chúa, có phải không? Á, như vậy thì muội không thể gọi tỉ là Nhị Nhị tỉ nữa...Nhị Nhị tỉ, tỉ là quận chúa, sao lại tới Lý phủ làm nha hoàn?”

“Vì sao ấy hả?” Phượng Nhị Nhị cao giọng, “Bởi tỉ cần trộm một vật của Lý Ám Diệp!”

“Vật gì thế?” Hi Thước tò mò hỏi.

“Là viên ngọc trên cổ hẳn. Trộm xong tỉ sẽ hỏi phủ ngay tức khắc!”

“Thật không?”

“Thật! Sao, muội có muốn giúp tỉ không?”

“Tỉ cần muội giúp?”

“Nếu được thế thì tốt!”

Phượng Nhị Nhị cười tươi như hoa.

Đêm. Phụng các.

Lý Âm Diệp không ngừng đi đi lại lại ngoài cửa phòng, lưỡng lự không biết nên hạ mình xin gấp hay nên tiêu sái quay người bỏ đi.

Lòng tự tôn của hán ra lệnh cho hán phải bỏ đi, đường đường nam tử hán đại trượng phu sao có thể cúi đầu trước nữ nhân! Giờ mà cúi đầu, sau này hán sao quản được nàng! Để nàng được thể lấn tới, trèo lên đầu hán ngồi à!

Nhưng... tìm hán, người hán, suy nghĩ của hán, kể cả “chỗ đó” của hán... đều khát khao cần nàng, thúc giục hán từ bỏ tôn nghiêm, thuận theo “ý dân”.

Hán phải làm gì bây giờ? Nam nhân cao cao tại thượng lại bị một tiểu nữ nhân...

Mà khoan... đây là chỗ của hán, do hán làm chủ, nàng là nữ nhân của hán, dựa vào đâu mà không cho hán gấp! Dựa vào đâu không cho hán ôm nàng ngủ! Dựa vào đâu không cho hán quần quýt nàng!

Xông vào! Hán muốn xông vào! Phải! Cứ xông vào đi!

“Chàng còn đứng đó làm gì? Còn không mau vào đi?”

Đúng lúc này âm thanh mềm mại đáng yêu của Phụng Nhị Nhị truyền ra.

“Nàng bằng lòng gấp ta chứ?”

Sao đột nhiên nàng lại thay đổi thái độ như vậy? Hán ngạc nhiên.

“Ừm!” nàng mở cửa, miệng cười tươi, “Thiếp thật nhớ chàng! Không thấy chàng, thiếp rất khó chịu!”

“Ta cũng vậy!” hán kích động ôm chầm lấy nàng.

“Thiếp rất yêu chàng!” nàng yếu ớt tựa vào lòng hán, mềm mại như dòng nước chảy.

Ta cũng vậy! Trong lòng hán nhũn thắm.

Vì lời yêu của nàng, hán càng ôm nàng chặt hơn nhưng hán vẫn chưa nói ra ba chữ kia!

Con mắt Phụng Nhị Nhị sầm lại nhưng vẫn cẩn thận che dấu nỗi thất vọng đi.

Hôm nay nàng còn một việc quan trọng phải làm.

“Nàng...”

Hán còn muốn nói gì đó thì đã bị đôi môi đỏ mọng của nàng chặn lại.

Nàng... nàng đang chủ động hôn hán sao? Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hán!

Hán nhanh chóng biến bị động thành chủ động, hôn nàng mỗi lúc một sâu...

Chỉ trong giây lát, hai người đã cởi sạch quần áo, cùng nhau trườn miên.

Hán mạnh mẽ, nàng dịu dàng. Ngắm đen cùng trắng nõn. To lớn cùng nhỏ nhắn. Ái

tình nóng bỏng, nhiệt huyết tuôn trào...

Rồi đột nhiên nàng rên rỉ, vẻ mặt đau đớn không cho hán xâm nhập.

“Sao vậy?” đôi mắt hán hán lên vệt máu, thân thể khó chịu, căng cứng.

“Ngọc của chàng làm thiếp đau!” nàng nhăn nhó.

Nhìn thân thể kiều mị của nàng, thần trí hán đã bay đi chôn nào rồi!

Ngọc?! Ngọc nào?

Ý nghĩ duy nhất của hán lúc này là nhanh chóng tiến vào thân thể tuyệt vời của nàng...

Hán dứt viên ngọc đã ở trên cổ của hán nhiều năm ra, vứt sang một bên.

“Giờ được chưa?”

“Ừ!” nàng xấu hổ gật đầu, đồng ý để hắn tiến vào.

Hắn vội vàng xâm nhập khiến nàng duyên dáng thét một tiếng.

Đêm. Chiều rủ màn che. Chiếc giường cổ bằng gỗ lim tàn nát ra không khí ái muội. . .

“Mệt không?” Lý Âm Diệp yêu chiều vuốt ve mái tóc của Phụng Nhị Nhị. Thương nàng

thân thể yếu ớt không chịu nổi mãnh liệt của hắn nên hắn đành nhịn ý nghĩ muốn nàng lần nữa xuống.

Nàng lười biếng nằm trong lòng hắn, vẻ mặt như con mèo nhỏ vừa được ăn no.

“Người ngọc cứ nhom nhóp, mình đi tắm đi!”

Ở giữa Phụng các nơi nàng ở và phòng của hắn có một suối nước nóng.

“Được!”

Ánh mắt hắn rực lửa, vội ôm lấy nàng, ha ha, đi tắm rửa nào. . .

Nỗi buồn khi sắp ly biệt chợt vây hãm lòng nàng. Nàng đi rồi, hắn có nhớ nàng không?

Còn nàng, nàng sẽ rất nhớ hắn, rất, rất nhớ! Ngay lúc này đây nàng đã thấy nhớ hắn rồi. . .

Kế hoạch thành công, chỉ còn lại nỗi buồn ly biệt. Vì vậy, đêm nay nàng muốn gói đầu vào lòng hắn, muốn tạm thời quên đi rứt rứt. . .

Nàng lặng lẽ vươn lưng hông khẽ liếm lên làn da ngăm đen của hắn. . .

Hắn kinh hô, thân thể cứng ngắc.

“Yêu nữ! Lửa này là do nàng nhóm lên, đừng trách ta ba ngày không cho nàng xuống giường!”

“Chỉ sợ chàng không đủ “sức” thôi!” nàng cười yêu mị.

Những lời này là sỉ nhục nam nhân, đã thế, hắn không thêm thương hoa tiếc ngọc nữa,

hắn động thân một cái xuyên vào cơ thể nàng.

“Nhẹ chút!” nàng thở gấp.

Đáng tiếc, nam nhân vẫn mãnh liệt như cũ.

Hắn phải cho nàng biết, hậu quả của việc nghi ngờ thực lực nam nhân.

Đêm còn dài. Mà “sức” hắn thì quá, quá đủ!

Hùng đông. Phụng các.

“Thế nào? Lấy được chưa?” Chanh Nhi khẩn trương hỏi Hi Thước.

“Được. . . rồi!” giọng Hi Thước run run.

Nàng không biết hành động của mình là đúng hay sai. Nếu như bị chủ nhân phát hiện

thì phải đền bao nhiêu mạng cho hết tội đây?

“Nhanh đưa cho tôi!”

“Ban thị vệ này tôi có quen biết, tí mau gọi Nhị Nhị tí đi, thay trang phục nha hoàn rồi chúng ta cùng đi!”

“A. . . quận chúa tới rồi kia!”

Phụng Nhị Nhị ôm thắt lưng khập khiễng bước đi. Hậu quả của việc miệt mài quá độ là

đây!

“Lấy được chưa?” nàng hỏi Hi Thước.

“Rồi!” Hi Thước gạt đầu.

“Vậy còn chờ gì nữa!” đôi mắt nàng thâm trầm.

Việc chạy khỏi phủ Lý dễ dàng hơn nàng tưởng.

Nửa canh giờ sau các nàng đã yên vị trên xe ngựa.

Họ bỗng giật mình khi thấy trên xe còn có một người.

Một kẻ xa lạ, ánh nhìn đậm dặt, tướng mạo đậm tà.

“Ngươi là ai?” Phụng Nhị Nhị bình tĩnh lại, ra dáng quận chúa sẵn giọng hỏi.

Nhưng hắn đã bị tình dục làm mờ mắt đầu còn sợ hãi khí chất tôn quý của nàng.

“Ta là ai hả?” hắn cười đậm đặng, “Ta là người giúp các nàng ra khỏi phủ thuận lợi đây!”

“Ý ngươi là sao?” nàng sừng sốt hỏi.

“Nếu không phải ta lên hạ thuốc mê với bọn thị vệ thì sao nàng có thể dễ dàng trốn

được bảo vật rồi trốn khỏi phủ?”

“Ý ngươi là...”

“Ý ta là...nàng hãy mau mau báo đáp ơn đức của ta đi!” hắn càng cười đậm đặng hơn, ái chà chà, nữ nhân xinh đẹp này thực đúng khẩu vị của hắn!
Mà...bên cạnh nàng còn có hai bông hoa nhỏ nữa!

“Vậy ta phải báo đáp ngươi như thế nào?” giọng nàng lạnh nhạt.

“Ha ha ha, đương nhiên không thể báo đáp bằng lời nói, hay...mỹ nhân lớn nhỏ các nàng lấy thân ra cảm ơn đi, ta sẽ đối xử với cả ba thật công bằng...”

“Cả ba?” Hi Thước hét lớn, “Hà đại ca, huynh có nhầm không?”

“Hắn không nhầm đâu!” Phụng Nhị Nhị lên tiếng, “Hắn tính cả muội vào nữa đấy! Kể

cả trước kia hắn có đồng ý với muội cái gì cũng chỉ để lừa gạt!”

“Không hổ danh quận chúa, thông minh hơn tiểu nha đầu này!” hắn cười ác độc, “Đáng tiếc vẫn không thể thoát khỏi tay ta!”

“Không! Hà đại ca! Huynh để tôi trở về đi!” Hi Thước quỳ xuống, di bước đến bên người Hà thị vệ, ôm lấy chân hắn cầu xin, “Nhu chủ nhân đã thỏa thuận như vậy với tôi rồi mà!”

“Nha đầu ngốc, sao muội có thể tin lời ả đàn bà lòng dạ rắn rết đó?” Phụng Nhị Nhị cảm thông nhìn Hi Thước đang khóc lóc.

“Không khiến tí lo!” Hi Thước xấu xa nhìn nàng, “nếu không có tí, ta đã được chủ nhân lựa chọn, trở thành nha hoàn bên ngài! Tất cả chỉ tại tí! Ta một lòng tôn thờ chủ nhân, ngóng trông được làm người của ngài, nhưng, trong mắt ngài chỉ có tí, chỉ có tí! Ha ha ha, phải rồi, cho dù ta có thất thân, tí với con Chanh Nhi kia cũng sẽ không tốt đẹp hơn ta là bao! Một khi tí tàn hoa bại liễu thì chủ nhân còn muốn tí không? Sẽ còn yêu tí không? Ha ha ha!”

Phụng Nhị Nhị cảm thông nhìn nha đầu...ôi...tình ái có thể làm con người ta làm lạc

đến vậy ư? Tiểu Hi Thước hiền lành, đáng yêu trước kia giờ đã biến thành...

“Muội sai rồi!” nàng nói, “Ta với Chanh Nhi sẽ không bị sao hết! Kể gặp chuyện là bọn

người Hà thị vệ với Nhu chủ nhân kia!”

“Tí nói sao?” Hi Thước kinh ngạc hỏi.

“Người đâu!”

Phụng Nhị Nhị bình tĩnh vỗ tay, ngay tức thì có một đội binh mã xuất hiện bắt lấy Hà thị vệ cùng Hi Thước.

“Chuyện gì thế này?” Hà thị vệ hoảng sợ hỏi.

“Vốn ta không việc gì phải giải thích cho tên mặt người dạ thú như ngươi biết, nhưng bản quận chúa tâm địa tốt đẹp sẽ nói cho các ngươi hiểu, để đến lúc

thành quý còn biết vì sao mình chết!”; thần thái nàng bình tĩnh, “Tất cả chuyện này ta đều đã lên kế hoạch, ta đã dùng lệnh bài Hoàng gia để triệu tập quan phủ binh mã mai phục tại đây, đợi các người sa lưới. Ta đã sớm biết quý kẻ của các người nên tương kế tựu kế, lợi dụng các người để trộm lấy ngọc hoàn, trốn khỏi Lý phủ!”

“Nếu người đã điều động được binh mã sao còn muốn lợi dụng bọn ta?” Hà thị vệ không cam lòng nói.

“Ta có thể dùng quyền lực để ra khỏi Lý phủ... nhưng ta không muốn vì một viên ngọc mà làm loạn người ta yêu, như vậy không đáng!” nghĩ đến hân, nàng lại hạnh phúc mỉm cười, “Lợi dụng các người, ta có thể dễ dàng ra khỏi Lý phủ, ngọc do các người trộm, ‘bắt cóc’ ta là do các người làm, tức giận của hân phiền đổ lên đầu các người vậy!”

“Yêu... yêu nữ!” Hà thị vệ nghĩ đến tình cảnh hân rơi vào tay Lý Âm Diệp, run run nằng

niếc.

“Yêu nữ?” Phụng Nhị Nhi vẫn bình tĩnh cười, “Yêu nữ sao? Đối xử với loại người không bằng cảm thú ta cần nhân tính sao? Cái này gọi là ác giả ác báo! Ra đi!”

Tuyệt Khiết nấp trong góc khuất, vẻ mặt do dự.

“Đừng sợ!” Phụng Nhị Nhi đưa mắt cổ vũ, “Giờ hân là của em, tùy em xử lý!”

“Thì ra là do con tiểu tiện nhân này bán đứng ta... ta sẽ...”

Hân bị nhét ghế vào mồm, bắt lực nhìn Tuyệt Khiết đi đến.

Hân bắt đầu ư ừ cầu xin.

Chứng kiến sự thấp kém của hân, Tuyệt Khiết không còn sợ hãi. Nàng từng bước từng

bước tiến về phía hân, giọng lên cái kéo sắc lạnh.

Kéo lóe sáng. Vật rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Trở Lại Phượng Phủ

Tại phòng khách của Lý phủ.

Lý Âm Diệp ngồi trên ghế, sắc mặt ngưng đọng, hỏa nộ bùng bùng.

Không khí đại sảnh bức bối, mọi người không dám thở mạnh, sợ chọc chủ nhân giận thêm.

“Nói mau! Các người cảm hết rồi à?” tay hân đập mạnh xuống bàn, khiến vài kẻ nhát gan giật bắn lên.

“Chủ... chủ nhân!” một người gan lớn run run đi lên phía trước, “Tôi... chúng tôi không đề phòng Hà thị vệ, hân... hân...”

“Không đề phòng?” hân nheo mắt lại, “Đáp án của người đây sao? Không đề phòng hân hạ thuốc mê bắt nữ nhân của ta đi?!”

Hân nhắc chân đá kẻ vừa tiến lên, “rầm” một tiếng khiến y bay ra ngoài nửa trượng, đầu đón quần quai dưới đất. Vết thương đó có lẽ nửa năm chưa chắc đã rời được giường!

Mọi người sợ hãi nín thở.

Thế nhưng vẫn có người không sợ chết giọng tay xin nói.

Mọi người đều nhìn người đó bằng ánh mắt bội phục, là lão quản gia.

“Chủ nhân... Phượng... Phượng cô nương nàng ấy...”

Nhắc đến nữ nhân giao hoát kia, hân lại bức mình thêm.

“Nàng không chết được đâu!” hấn quát, “Mà...nàng là người của ta, không phải cô nương cô niếc gì hết!”

“Vậy lão phải gọi thế nào mới đúng?”

Lão quản gia không sợ chết tiếp tục vuốt râu cọp! Hỏi ra nỗi thắc mắc của mọi người. Có nên cho lão một tràng vỗ tay hoan hô không?

“Nàng là nữ nhân duy nhất của đời ta, người nghĩ xem phải gọi thế nào?” hấn cười đầy ý vị.

Hừ! Nữ nhân giáo hoạt! Cứ chờ đến lúc ta sờ gáy nàng đi! Xem nàng thâm đến mức nào!

“Chủ nhân, vậy...Hà thị vệ ngoài cửa nên xử lý thế nào?”

Trông thật thê thảm! Hà thị vệ cả thân dưới toàn máu, nằm thờ thoi hóp.

“Bấm ra cho chó ăn!” mắt hấn không chớp.

“Thế còn Nhu chủ nhân và Hi Thước?”

“Bắn vào kĩ viện!” hấn không chút mềm lòng phán quyết, “Còn nữa...đuổi hết nữ nhân ở Ngàn Hồng uyển đi!”

Giữ họ lại, không biết phủ hấn còn gặp họa gì nữa. Chỉ có nàng là ngọn lửa sưởi ấm lòng hấn, hấn không cần biết đúng sai, chỉ đứng trên lập trường của nàng mà lo lắng.

“Ta muốn đi xa một chuyến, mọi việc trong phủ giao cho lão quản gia xử lý!”

“Rõ!” chúng thuộc hạ thờ phào nhẹ nhõm.

“Còn một việc nữa!” ánh mắt hấn sáng quắc, “Tháo bảng hiệu Phụng các xuống đem đốt cho ta!”

“Rõ!”

Lý Ám Diệp đi đến bên bàn gỗ lim, lấy bút ra thảo viết.

“Thay bằng tên này!”

Hấn xoay người bước đi, bỏ lại một mảnh giấy trên bàn.

Đội hấn đi khỏi mọi người mới can đảm bước đến xem hấn viết gì trên tờ giấy.

Giấy trắng mực đen. Chữ như rồng bay phượng múa: Tỏa Phụng Các. (nơi giam giữ phụng)

Nữ nhân to gan này, cần phải nhốt nàng lại!

...

Hấn ngồi trong xe ngựa, con giặc cũng dần ngúi ngoai, trong lòng chỉ nhớ đến dáng vẻ lúc giận lúc cười của nàng.

Đoạn hấn lấy ra xem tờ giấy mà nàng nhờ người áp giải Hà thị vệ và Hi Thước chuyển cho hấn. Nét chữ trên giấy bình tĩnh như con người nàng vậy.

Diệp,

Thiếp biết, nếu không có thiếp bên cạnh chàng sẽ không ngủ được. Nhưng là do thiếp bất cẩn, bị người của phủ chàng bắt cóc. Haiz...ai bảo quý phủ lắm hoa thơm cỏ độc, một khi mưa xuống không thể cùng dính, hai gái không thể chung một chồng, mới sinh là sự tình như vậy.

May mà có người nhà kịp thời xuất hiện, cứu thiếp thoát khỏi ma chướng. Vốn thiếp định trở về với chàng nhưng lại nghe tin ở nhà cha mẹ, huynh đệ ốm đau, thiếp...thân thiếp là tí ti đành phải hồi phủ xem họ thế nào.

Đúng rồi, Long Huyền Quang Hoàn của chàng bị tặc nhân ăn trộm, hiện đã được thiếp giữ gìn, chàng yên tâm, thiếp biết nó rất quan trọng với chàng nên dù có phải hi sinh tính mạng cũng sẽ bảo vệ an toàn cho nó... Mong chàng cứ yên tâm.

À, nếu chàng không ngủ được, chàng có thể tới Phụng phủ đón thiếp! Thiếp sẽ chờ chàng đến. Nhưng thiếp chỉ hi vọng đến lúc ấy chàng đã buông hết hận thù, nhất tâm yêu thiếp.

Chàng hiểu chứ?

Đương nhiên, nếu chàng không tới hoặc tới chậm thiếp cũng không trách, người muốn thành thân với chàng và thiếp còn có rất nhiều.

Nhị Nhị.

Đã vậy, nàng còn sợ hấn chưa đủ tức giận, nhấn người chuyển lời cho hấn: “Nội dung của tờ giấy này chỉ là cách nhìn của quận chúa, muốn biết chi tiết thỉnh hỏi rõ Nhu nữ nhân!”

Hừ! Nữ nhân to gan, rõ ràng nàng không sợ hấn biết rõ sự thật, không sợ hấn biết kể sách của nàng. Nàng... nàng căn bản đã ngồi lên đầu hấn rồi!

Từ những tin tức Ám Ảnh điều tra được, hấn đã biết nàng trà trộn vào Lý phủ để làm gì. Sở dĩ hấn không đưa Long Huyền Quang Hoàn cho nàng là vì hấn muốn nàng tin tưởng hấn, nói ra cho hấn biết. Và cũng là bởi hấn còn biết rõ một sự thật mà nàng không hay: sự thật về bệnh tình của Tiểu Bát.

Hừ! Ngày nào tiểu tử đó cũng mang nha hoàn bên người tới sông bạc chơi đùa thì bệnh nan y chỗ nào?!

Hấn giận nàng không tin tưởng hấn! Hấn định đến đêm sẽ tới đón nàng nhưng trong lòng hấn cũng đã tính phải cho nàng chút lo lắng. Hấn rất yêu nàng, hấn không thể đánh mất nàng.

Những điều nàng nói hấn đều hiểu, nàng muốn hấn từ bỏ hận thù, toàn vẹn yêu nàng. Nhưng nàng đâu biết hấn đã sớm yêu nàng, đã sớm từ bỏ tất cả. Giờ hấn chỉ cần một cơ hội, một chút dung khí để yêu nàng thôi.

Nữ nhân này! Lý Ám Diệp hấn xin thề: lần này đón nàng về, nhất định sẽ nhốt nàng vào Tòa Phượng Các, cho canh phòng cẩn mật, không cho nàng chạy đi đâu nữa!

“Cho xe chạy nhanh hơn đi!” hấn trầm giọng ra lệnh.

“Rõ!”

Trong đêm đen, xe ngựa chạy hết tốc lực.

Cứ với tốc độ này thì Lý Ám Diệp sẽ đuổi kịp Phượng Nhị Nhị, cùng lắm chỉ vào phủ sau nàng một bước. Nhưng đi đến nửa đường thì hấn gặp chuyện...

“Chủ nhân...ngài...ngài xem...” khiến cho Ám Ảnh cũng phải run sợ thì chuyện không phải đơn giản.

Hấn lộ đầu ra nhìn, bốn bề vắng lặng, chỉ có một ngọn cờ hình tam giác màu đen cắm ngay giữa đường đi.

Trên cờ có viết vài chữ: Diêm Vương bảo ngươi chết canh ba, sẽ không để ngươi sống tới canh năm.

Là “hấn”! Đôi mắt Lý Ám Diệp thâm trầm.

“Họ Diêm, còn chưa ra đi?” hấn vận nội lực, hô to một tiếng.

“Lý huynh, lâu rồi không gặp!”

Nhanh như chớp, một nam tử râu xồm, vóc người vạm vỡ xuất hiện trước mặt họ. Ngũ quan thế nào không rõ, chỉ thấy một đôi mắt sắc như mắt chim ưng khiến người khác phải sợ hãi.

“Diêm vương, Lý phủ chúng ta và Diêm Vương trại các ngài xưa nay nước sông không phạm nước giếng, không biết là...” Ám Ảnh cẩn thận lựa từ.

“Ta chỉ muốn mượn Lý Ám Diệp một vật!” hấn nói thẳng.

“Mượn gì?” tâm trạng Lý Ám Diệp cực kì xấu.

“Long Huyền Quang Hoàn!”

Lại là viên ngọc đó! Vì nó, nàng mới...

Con ngươi hấn tóa lửa, “Không có!”

“Không có?” sắc mặt Diêm vương kia không đổi, “Chà, chà, có lẽ cần phải vận động gân cốt một chút!”

“Vậy Lý phủ xin phục vụ!”

Lý Ám Diệp ước chừng, cứ như vậy thì chậm nhất ba ngày sẽ đến được Phượng phủ. Đêm nay chưa đến được cũng chưa muộn.

...

Phượng Nhị Nhị về Phượng phủ sớm hơn Lý Ám Diệp ba ngày.

“Nhị Nhị! Nhị Nhị của cha! Con đã về rồi!” Phượng Đại Thiên vừa thấy con gái yêu của mình trở về bình an, hai hàng lệ đã tuôn trào.

Cha nàng vẫn âm ỉ như vậy, làm nàng...hèm...muốn đi ngủ!

“Con biết không, Nhất Nhất, Tam Tam, Ngũ Ngũ, Lục Lục của cha, chúng nó, chúng nó...hu hu hu...”

Theo lời kể đứt quãng của cha, Phụng Nhị Nhị biết được đại tì, Tam Tam, Ngũ Ngũ, Lục Lục, Thất Thất đều đã trở về trước nàng. Tam Tam trở về cùng với một nam nhân diện mạo trông rất đáng sợ, để lại bảo vật rồi bỏ đi ngay trước mặt thị vệ của Phụng phủ, không coi ai vào mắt. Đại tì sau nửa ngày trở về cũng biến mất một cách kì lạ, tung tích không rõ. Tứ Tứ chỉ nhờ mang bảo vật về, người không thấy đâu, chỉ nhấn rằng đừng lo lắng cho nàng. Còn Ngũ Ngũ và Lục Lục đột nhiên hôm qua đã bị người bắt đi.

“Hức! Tiểu Bát nói ta đừng lo cho chúng nó, còn nói Ngũ Ngũ với Lục Lục là do thằng bé đồng ý để người ta bắt đi! Hức, thằng mất dạy! Nó có quyền gì mà đồng ý để người ta bắt con gái của cha đi chứ? Nó...nó...”

Đúng rồi! Tiểu Bát!

Trong tám tì đệ, chỉ có nàng, Thất Thất và tên Tiểu Bát khỏe re.

Phụng Tiểu Bát đáng chết! Khỏe re đáng chết!

Sinh bệnh gì chứ? Còn sống được ba tháng gì chứ? Chỉ Dương Thất Bảo gì chứ? Tất cả đều là bịa đặt!

Ngay cả bệnh tình của mình cũng đem ra đùa giỡn, hần...hần hại các tì tì hần thật thảm!

“Nhị Nhị, có khi nào cũng có người tới bắt cóc con không, ở bên ngoài con có gặp phải thằng mất dạy nào không? Con...”

“Cha, con mệt rồi, muốn về phòng ngủ một chút!” nàng vội vàng lảng đi chuyện khác.

“A...biết rồi!” nhớ ra con gái mình thích ngủ, Phụng vương gia không hỏi nữa, “Con cứ yên tâm ngủ đi! Cha sẽ tăng cường phòng vệ!”

Nhị Nhị không dám nói với cha, nếu “người đó” muốn tới thì thị vệ Phụng phủ muốn cản cũng không cản được. Cha nàng vừa mất đi mấy người con gái, nàng không muốn trái tim yếu ớt của cha lại thêm một cú sốc nữa.

Đêm

An Thụy hiên, Phụng phủ. (An Thụy có nghĩa là ngủ yên)

“Nhị tì, tì về rồi!”

Nói chuyện với Nhị Nhị là một thiếu nữ cũng có sắc đẹp tuyệt trần như nàng, nhưng khi nhìn kĩ, khi chất hai người không hề giống nhau. Nếu Nhị Nhị xinh đẹp đậm nhạt, thì ngũ quan của thiếu nữ có phần sắc sảo, khí chất hoạt bát, năng động như con gió hoang đã không thể nắm bắt khiến người ta nổi tham vọng muốn chế ngự.

Nàng là tiểu muội của Nhị Nhị: Phụng Thất Thất. Trong nhà, các tì muội nàng khá giống nhau, đặc biệt là Ngũ Ngũ, Lục Lục, và Thất Thất như một khuôn đúc ra. Nhưng do tính tình khác biệt nên người nhà có thể dễ dàng phân biệt.

“Thất Thất, muội có khỏe không?” nàng lo lắng hỏi muội muội, “Nam nhân giữ bảo vật kia có bắt nạt muội không?”

“Muội khỏe lắm a!” Thất Thất thường ngày ăn nói hào sảng nay lại bày ra điệu bộ một thiếu nữ thẹn thùng, “Người đó...người đó không dám bắt nạt muội đâu!”

Về mặt ứng hồng của Thất Thất đã nói lên tất cả. Trời ạ, tiểu muội muội của nàng cũng động tình rồi sao?”

“Nhị tì, còn tì...tì...” Thất Thất muốn hỏi lại thôi.

“Đừng lo lắng, muội xem, không phải tì vẫn rất khỏe sao?” Nhị Nhị cười an ủi, “Muội

nhên lo lắng cho các tì muội khác kia kia...”

“Nhị tì, muội nói cho tì biết một chuyện...” Thất Thất ghé vào tai nàng thì thầm.

“Cái gì? Ngũ Ngũ đã có thai? Cũng gần ba tháng rồi!” nàng kinh hô, không ngờ vị tướng quân trấn tây bá đạo kia lại hành động nhanh như vậy, mới có ba tháng, thể chẳng phải vừa gặp tiểu Ngũ Ngốc ngếch thì hần đã...”

Muội ấy...muội ấy...

Mà thôi...sự việc đã tới nước này, tức giận thì làm được gì!

Thái độ của hần đối với Ngũ Ngũ khản trương như vậy, xem ra, Ngũ Ngũ hạnh phúc rồi!

“Áy! Ti nhỏ tiếng một chút! Cha còn tưởng Ngũ Ngũ phát phì, nếu để người biết sự thật, không khóc đến chết mới lạ!”

Đúng rồi! Phụ thân nàng là người yêu con gái phát cuồng, thấy con gái bị người ta cướp đi còn không chịu được, nếu biết sự thật thì không biết sẽ sao nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Tương Tư Tận Cùng

Tiền Thất Thất, tâm Phượng Nhị Nhị khó có thể bình tĩnh.

Nàng không còn quá lo lắng cho Ngũ Ngũ nữa, nhưng... còn các tỉ muội khác?

Đại tỉ tuy trầm ổn, gian xảo nhưng tinh thần trách nhiệm quá cao; Tam Tam tính tình nóng nảy nhưng hay mềm lòng; Tứ Tứ chỉ là con một sách; Lục Lục thì quá mãi chơi...

Ôi!

Thật lo lắng!

Nàng lo cho các tỉ muội. Lo lắng...cho cả “hắn”!

Giờ hắn thế nào rồi?

Không có nàng bên cạnh, hắn có ngủ được không?

Lúc biết nàng trốn đi, hắn có nổi giận không?

...

“Thánh chỉ đến!”

Sáng sớm, một đoàn người bắt chợt tới, phá tan sự vắng lặng vốn có của Phượng phủ,

khiến Phượng gia bối rối không biết làm gì.

“Phượng Đại Thiên cùng gia quyến tiếp chi!” người truyền chỉ là một công công còn rất

nhỏ nhưng vẫn cố ra vẻ nghiêm túc, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trăm

nghe thứ nữ Phượng Nhị Nhị của Tiêu Dao vương Phượng Đại Thiên thông minh xinh

đẹp, tinh thông ca múa, đặc tuyển nàng lập tức vào cung, dạy nữ quan trong cung tài ca múa. Khâm thủ!”

“Thần, Phượng Đại Thiên tiếp chi! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nghe xong thánh chỉ, chân tay Phượng Nhị Nhị bủn rủn sắp ngã, may mà có Chanh Nhi đứng bên đỡ lấy nàng.

“Quận chúa, người có sao không?”

“Phượng nhị quận chúa, xin người bảo trọng thân thể, thánh thượng lệnh cho người

theo tôi tới Tị Thử biệt viện, ngài mai vào cung!” (Tị Thử: tránh nóng)

Không hiểu sao tiểu công công cười vô cùng thân thiết với Nhị Nhị, cười như đang nịnh

bợ...

Nhưng lúc này không ai chú ý đến điều đó.

Phượng Đại Thiên lại “mất đi” một người con gái nữa, đôi mắt già nua đầm lệ. Con gái của lão...

Tinh thần Nhị Nhị vô cùng hoảng hốt,

Nếu kháng chỉ, nàng sẽ làm liên lụy đến toàn bộ Phượng phủ.

Còn nếu tuân lệnh vào cung: cung sâu như biển, nhờ đâu...nhờ đâu...

Nàng...nàng với hần còn có tương lai?

...

Dù không muốn nhưng Phượng Nhị Nhị vẫn phải đến Tị Thử biệt viện.

Khi nàng đã đi nửa ngày, một chiếc xe ngựa màu đen dừng trước cửa Phượng phủ.

“Cái gì? Người nói sao?”

Lý Âm Diệp nổi giận túm lấy áo người gác cổng, nhấc bổng y lên.

“Ta...ta nói...nhị quận chúa của chúng ta đã được tuyên vào cung sáng nay rồi, giờ không...không ở trong phủ!”

Trời ơi! Làm gác cổng cho Phượng phủ cũng khó! Mới đến có mấy ngày đã gặp phải một nam nhân đáng sợ!

Nghe xong lời người gác cổng nói, biểu tình Lý Âm Diệp biến hóa, thẳng tay ném y xuống đất.

Ôi đau quá! Người gác cổng cắn răng nuốt đau đón vào bụng.

“Thất Thất của ta đâu!”

Người gác cổng đáng thương còn chưa ho được một tiếng thì lại bị một tên nam nhân khác túm lên như con gà con.

Là “Diêm vương” chuyên chặn đường cướp bóc!

“Thất...Thất...”

“Nếu chàng còn không buông hần ra, hần sẽ không thờ được đâu!” một giọng nói dễ nghe truyền đến đúng lúc, cứu người gác cổng khỏi án tử.

“Thất Thất!” nam nhân râu xồm kinh hi, sai bước tới vô tư ôm nàng vào lòng. “Ta nhớ nàng quá! Không phải nàng muốn chí dương thất bảo sao? Ta vốn muốn tìm cho đủ để làm sinh lễ cưới nàng nhưng Lý Âm Diệp nói, hần đã đem bảo vật của hần làm sinh lễ cho ti ti nàng rồi! Nhưng ti ti nàng không phải đã vào cung rồi sao? Còn lấy sinh lễ của người ta làm gì? Còn có, ta...”

Lúc này hần nói ra rõ không thôi, chẳng giống bộ dạng Diêm vương ghê gớm ở diêm nào.

“Huynh là Lý Âm Diệp?” Phượng Thất Thất không để ý tới hần, mắt đẹp nhìn về phía Lý Âm Diệp.

“Phải!” Lý Âm Diệp bình tĩnh đáp, bởi hần đã có quyết định...

“Nhị ti tôi trước khi đi có nhắn lại một câu: trộm thì được, phản thì không!”

Thông minh như Phượng Nhị Nhị đã đoán biết được phản ứng của hấn, muốn ngăn cản quyết định của hấn. Nàng biết hấn hoàn toàn có thể yên lặng mang nàng ra khỏi hoàng cung.

“Nếu ta làm phản thì sao?” về mặt hấn tràn đầy hận ý.

“Nhị tì nói, làm phản cần có thời gian chuẩn bị, đến lúc đó có khi tì ấy thành ái phi của hoàng thượng rồi!”

“Được, ta nghe lời nàng, đi trốn!” nữ nhân của hấn không cho phép người khác động vào.

Nữ nhân của hấn đã suy nghĩ thấu đáo cho hấn, hấn chỉ có thể nghe lời nàng thôi.

“Vậy thì...” Phượng Thất Thất đẩy nam nhân râu xồm về phía Lý Âm Diệp, “Tôi phái người này đi giúp huynh!”

“Ta không muốn!” râu xồm phản đối, “Thứ nhất, anh hùng không làm hành vi lén lút, tiểu nhân. Muốn cướp phải cướp quang minh chính đại! Thứ hai, ta không thích người này, sao ta phải giúp hấn? Thứ ba, ta không thể rời khỏi nàng, nàng có biết ta rất nhớ nàng không? Nhớ búi tóc đen của nàng, nhớ làn da non mịn, nhớ cái miệng nhỏ nhắn...”

“Diêm Hắc Trì, im ngay!” hai má Phượng Thất Thất hồng như hoa đào, “Thứ nhất, thiếp không tha thứ cho chàng. Thứ hai, chàng đã hứa với thiếp là không cướp bóc nữa. Thứ ba, nếu không phải chàng chặn đường cướp bóc thì nhị tì phu của thiếp đã sớm đón được Nhị Nhị tì đi rồi, chàng còn không mau chịu trách nhiệm!”

“Đã biết...”

“Diêm vương” đại nhân lúc nào cũng bá đạo, ghê gớm, người người kinh sợ giờ đang

khép nép, nhỏ nhẹ nói như cô vợ nhỏ.

...

“Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Thân tự phù vân, tâm như phi nhữ, khí nhược du ti

Không nhất lữ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử ha chi.

Chứng hậu lai thì, chánh thị hà thì?

Đặng bán hôn thì, nguyệt bán minh thì.”

(Tạm dịch nghĩa:

Trước giờ không biết tương tư, nay tương tư lại khổ vì tương tư.

Thân như mây trôi, tâm như tơ bay, hơi thở mong manh như mạng nhện.

Vật đính ước hãy còn đây, người thương đang ở chốn nào.

Tương tư nhất là khi nào?

Là lúc đèn mờ, là lúc trăng lặn.)

Phượng Nhị Nhị tựa người bên cửa sổ, hàng mi rủ xuống, tâm sự nặng trĩu. Phòng của nàng rất lịch sự trang nhã, lụa mỏng khẽ lay động, đồ dùng theo phong cách cổ xưa, tường vẽ hoa văn cánh sen, lá sen tôn quý, tao nhã. Ngoài cửa sổ, đình viện lầu các tầng tầng lớp lớp, mái cong thanh thoát. Trong hoa viên trồng mấy cây hoa đào, hoa hạnh, rồi từng, thược dược, mẫu đơn thi nhau đâm trồi nảy lộc. Cảnh đẹp như vậy mà nàng chẳng có tâm trạng để thưởng thức.

Trong lòng nàng giờ chỉ có hình bóng của hấn.

Rất ngọt ngào mà cũng vô cùng chua xót, mùi vị tương tư này, nàng đã nếm đủ.

Nàng nhớ hấn. Từng giờ từng khắc, hình bóng hấn choán đầy tâm trí nàng.

Tương tư đến tận cùng...

“Phượng nhị quận chúa, hoàng thượng cho mời!” vị tiểu công công truyền chỉ.

Hoàng thượng? Nàng không khỏi cả kinh, sao hoàng thượng lại tới biệt viện này?

Nghe nói đương kim hoàng thượng là vị vua anh minh hiếm thấy, có lẽ...nếu nói rõ ràng với ngài...có lẽ ngài sẽ tha nàng trở về với hắn.

Không kịp suy nghĩ lại, nàng vội vàng tìm khăn che mặt, đi theo tiểu công công.

Thính Ba đình, Tị Thử biệt viện. (Thính Ba: lắng nghe tiếng sóng)

Đình lịch sự, tao nhã, bốn bề lụa trắng rủ, theo gió đêm gọn lên như sóng.

Vừa lúc cuối xuân, hoa sen trong hồ chớm nở, vô cùng tuyệt đẹp.

Trong đình có một nam nhân đang đứng, trên người mặc long bào, mắt sáng như đuốc, tuổi trẻ tuấn lãng, khí chất cao quý.

Người đó chính là vị hoàng đế trẻ tuổi của Hiên Nguyệt quốc: Long Ngự Tôn.

“Phượng phủ Nhị Nhị bái kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nàng vội vàng hành lễ với Long Ngự Tôn.

“Bình thân!” Long Ngự Tôn bước đến bên nàng, hai mày chau lại, ra lệnh: “Gỡ khăn trên mặt ngươi ra!”

Nàng giật mình.

“Nhị Nhị mắc bệnh hiểm nghèo, sợ làm bẩn long mục (mắt rồng) của thánh thượng!”

“Ngươi dám kháng chỉ?”

Để nổi giận, giọng điệu đầy uy hiếp. Hừ, lại thêm một nữ nhân dám kháng chỉ! Phượng phủ khá lắm, nuôi được toàn nữ nhân xảo quyệt! Thực làm cho người khác phải bực mình!

“Nhị Nhị không dám!”

Nàng cắn răng tháo khăn che mặt xuống. Dung nhan tuyệt sắc làm cả gian đình sáng rực rỡ.

Long Ngự Tôn nhìn nàng, ánh mắt có chút si mê.

“Thật là danh bất hư truyền, quả nhiên quận chúa của Phượng phủ, ai ai cũng tuyệt sắc!”

Để khế vượt cái cảm tình xảo của nàng, nhưng ánh mắt lại nhìn ra phía sau nàng.

Hừ, để xem ngươi còn nhẫn nhịn được bao lâu!

Quả nhiên, trong bóng tối có người găm lên.

“Dừng tay!” là một giọng nam đang nổi giận.

“Dừng tay!” là một giọng nữ cũng đang giận dữ không kém.

Long Ngự Tôn có chút ngạc nhiên, ở đâu thêm hai tên nam nhân nữa vậy?

Thấy tay đế ngã ngón Nhị Nhị, Lý Ám Diệp hồng học chạy ra trước mặt đế, không nói một lời, trước tiếp đế một quyền.

Dù ngươi là ai, dám trêu đùa Nhị Nhị của hắn, tội đáng muôn chết!

Hai mắt Long Ngự Tôn tối sầm lại.

“Ngươi là ai?” đế hỏi, khóe miệng cong lên, đôi mắt đầy thịnh nộ.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng ở chỗ, nàng là nữ nhân của ta!” Lý Ám Diệp cũng đang rất tức giận.

“Đại tì, sao tì lại tới đây?”

Phượng Nhị Nhị nhìn về phía nữ nhân vừa kêu “dừng tay”.

Phượng Nhất Nhất không để ý đến tiểu muội của mình, chỉ nhìn hai con “dê béo”...

“Chào hai huynh!” Phượng Nhất Nhất cười đến lộ lúm đồng tiền với Lý Âm Diệp và Diêm

Hắc Tri, “Muốn thành thân với muội muội nhà ta giá cũng không nhỏ đâu nha, nhưng chỉ cần đưa ra số tiền hợp lý, ta sẽ xem xét ưu tiên hai vị, chúng ta đi thương lượng một chút nhĩ?”

Đột nhiên, Lý, Diêm hai người sờn cả tóc gáy, nữ nhân này cười thật đáng sợ, vì một nụ cười tà khí của nàng mà người ta có thể trở thành một món hàng mặc nàng buôn bán.

“Trẫm đã lệnh cho nàng, không được cười với người khác rồi mà!” thấy nàng cả gan cười với người khác, Long Ngự Tôn cười lạnh lạnh, “Hay để trẫm giết hai tên “thích

khách” này trước?”

“Bất ta tới ta còn chưa tính, sao ngài còn bắt cả muội muội ta tới?” Phượng Nhất Nhất bắt kính chất vấn.

“Nàng nhầm rồi, trẫm không bắt muội muội nàng tới mà quang minh chính đại triệu tới! Nếu trẫm vừa ý, nàng ấy sẽ trở thành người đứng đầu hậu cung!” để cố ý chọc giận Nhất Nhất.

“Ngươi dám!”

Lý Âm Diệp nổi giận xông tới...

Phượng Nhị Nhị kịp thời bắt lấy tay hắn, lắc đầu, nhìn hắn mỉm cười.

“Suýt, xem kịch đi!”

Nàng đã sớm nhìn ra đương kim thánh thượng không hề có tà niệm với nàng, lúc để nàng cầm nàng lên, nhưng mắt không nhìn nàng, nàng đã thấy nghi ngờ. Rồi đại tì bỗng từ phía sau nhảy ra, trong giây lát nàng đã hiểu mọi chuyện.

Tuy không hiểu rõ thâm ý trong lời nói của Nhị Nhị nhưng Lý Âm Diệp bị nụ cười tuyệt đẹp của nàng làm say đắm, quên đi hận ý. Rồi sực nhớ ra bên cạnh còn có hai nam nhân “xa lạ” có thể cũng đang ngắm nhìn lúm đồng tiền của nàng, hắn vội vàng chạy đến ôm lấy nàng, giấu kỹ bảo vật đi.

Diêm Hắc Tri thấy vậy cười khẩy, thầm nghĩ, “Giấu điểm làm gì? Làm như động vật quý hiếm không bằng! Thất Thất nhà ta còn xinh đẹp hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Hóa Giải Hiềm Khích Trước Đây.

“Rột cuộc thì ngài muốn thế nào?” Phượng Nhất Nhất giọng cười.

Nàng... cuối cùng cũng không thoát được sao?

“Trẫm muốn gì, nàng là người hiểu rõ nhất!” ánh mắt để sáng quắc như thiêu như đốt nàng.

“Chẳng phải những gì ngài muốn, ngài đều có rồi sao?” ánh mắt Nhất Nhất đau thương, giọng nói yếu ớt.

“Chưa đủ!” để nổi giận, khi để đã có một thì để muốn có tất cả, “Trẫm muốn nàng phải thật sự thuần phục! Không chỉ có cơ thể nàng mà cả trái tim nàng!” để chụp cổ tay trắng như củ sen của nàng, nhấn tâm siết chặt.

“Vậy ngài nghĩ lấy muội muội ta ra uy hiếp thì ta sẽ yêu ngài sao?” nàng thuyết phục đế.

“Trẫm mặc kệ!” để nói giọng hờn dỗi như đứa trẻ con đòi kẹo, “Nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, không chỉ một muội muội mà tất cả các muội muội của nàng đều phải tiến cung, còn hai tên “thích khách” kia sẽ đem đi lăng trì xử tử!”

“Ta phải giết ngươi!”

Diêm Hắc Trì nổi sung. Dám mơ tưởng tới nữ nhân của Diêm vương đại nhân, giết không tha!

“Tốt! Ta và ngươi cùng xông lên!” vẻ mặt Lý Âm Diệp cũng đặng đặng sát khí.

“Thinh!” để neho mắt lại, thủ thế. Nổi bức mình này cần phải trút vào chỗ nào đó.

Giương cung bạt kiếm, tình thế vô cùng căng thẳng...

“Khoan đã!” Phurong Nhất Nhất tiến lên ôm lấy lưng Long Ngự Tôn, “Ta... không, thiệp đồng ý với ngài!”

Để biết nàng rất coi trọng người nhà nên lợi dụng điểm yếu này buộc nàng phải chấp thuận.

“Nàng không hối hận chứ?” để đề nén sự hoan hỉ.

“Tuyệt không hối hận!” ánh mắt nàng kiên định, “Thinh hoàng thương không nuốt lời, thả họ đi!”

“Tội đột nhập vào nơi ở của trẫm, trẫm không truy cứu nhưng bọn chúng lại dám khinh khi phạm thượng...” để không hài lòng liếc xéo Lý Âm Diệp.

Ai sợ ngươi! Lý Âm Diệp trừng mắt chống trả.

“Hoàng thượng, xin ngài nghe Nhị Nhị nói một lời!” Phurong Nhị Nhị quỳ xuống trước mặt để.

“Nói!”

“Ta xin kể cho ngài nghe một chuyện xưa, về một thiếu niên mười lăm tuổi...” giọng Nhị Nhị trầm bổng để nghe...

“Ngươi muốn trẫm khôi phục lại địa vị cho gia tộc hần?” nghe Nhị Nhị nói xong, đôi mắt để trẫm xuống.

Thân là để vương, để không thể có chút mềm lòng! Cho dù để đang sủng Phurong Nhất Nhất nhưng cũng không thể tha cho kẻ đang uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế!

“Ý của Nhị Nhị là xin ngài lấy lại công bằng cho nhà phu quân ta! Ba ngươi mạng người đổi lấy một thánh chỉ, ngài chỉ lái chứ không lỗi!” nàng bình tĩnh phân tích.

“Vậy nội dung thánh chỉ là gì?”

“Khôi phục lại danh dự cho Lý gia!” nàng lạnh trí nói.

“Ngươi không sợ trẫm giết hết các ngươi để diệt khẩu sao?” để uy hiếp, “Xung quanh đình này ít nhất cũng có một trăm cung thủ đang chờ lệnh!”

“Nhị Nhị sợ chứ! Nhưng Nhị Nhị phải đánh cược một lần!” nàng cười, “Cược ngài là vị vua anh minh, cược ngài không rảnh để ra tay giết có một mạng người!”

Nàng nhìn đại tì đầy ý vị.

Ôi, đại tì đáng thương! Bị quân vương mê luyến nhất định đường tình sẽ lắm chông gai, trắc trở; phải chịu bi thương cùng cực.

“Ha ha ha...” để đột nhiên cười phá lên, “Trẫm thích ngươi rồi đấy! Nếu không phải gặp tì tì ngươi trước, nhất trẫm sẽ để ngươi tiến hậu cung! Nhưng... thể hần có buông được hận thù không?”

Nghe để nhắc đến mình, Lý Âm Diệp bước đến.

“Cho dù ngươi gặp Nhị Nhị trước, nàng cũng không vào cung!” hần hùng hồn tuyên bố, “Bởi nàng biết nàng là nữ nhân của ta!”

“Ngươi không sợ trẫm giết ngươi sao?” đôi mắt để bắt đầu nổi gió.

“Nếu sợ ta đã chẳng tới!” hần trấn an Phurong Nhị Nhị đang hoảng hốt, “Cũng may ngươi gặp tì tì của Nhị Nhị trước, nếu không, ngài chẳng yên vị được trên cái ghế hoàng đế đâu, hoàng thượng!”

Hần nói xong liền quỳ gối trước Long Ngự Tôn, thực hiện lời hứa, buông bỏ hận thù, tôn để làm hoàng thượng.

“Rất tốt!” Long Ngự Tôn yên tâm cười, biết lời nói của Lý Âm Diệp là nhất ngôn cửu đỉnh.

“Tiếp theo trẫm sẽ ban thánh chỉ giải oan cho Lý gia! Để bồi thường cho Lý gia, sau này sẽ mở rộng cửa cho tất cả công việc làm ăn của Lý gia, thuê

giảm một nửa!”

Quả không hổ là hoàng thượng, ra tay rất rộng rãi!

“Cảm ơn ngài!” Phụng Nhứt Nhứt cảm kích nhìn đế.

“Dùng lời nói để cảm ơn thì chưa đủ thành ý!” đế nhìn nàng ý vị thâm trường, đôi mắt sắp bốc hỏa.

Đoạn đế nhìn Lý Âm Diệp, “Về sau, chúng ta xóa bỏ hiềm khích, vui vẻ kết thành người thân!”

“Tạ chủ long ân!” Lý Âm Diệp lại quỳ gối tạ ơn, nếu đã muốn tôn đế làm hoàng thượng thì hẳn nên biểu hiện rõ ràng một chút.

“Thật tốt quá!” Diêm Hắc Trì cao hứng nhảy cẫng lên, “Vậy là ta có thể lấy lại công bằng cho Thất Thất!”

...

Đại sảnh Phụng phủ.

“Không! Ta không đồng ý! Con gái ta còn quá nhỏ, còn quá sớm để thành thân, ta...”

Phụng Đại Thiên tức giận nhìn Lý Âm Diệp ôm con gái bảo bối của lão. Sáng nay,

thánh chỉ đã triệu trưởng nữ của lão vào cung làm quý phi chứ không phải làm nữ quan rồi. Lão không dám cãi, chỉ nhẫn nhịn tiếp chỉ! Nhưng lão không chấp nhận hai tiểu tử thôi này mơ tưởng tới con gái yêu của lão!

“Nhị Nhị đã mười chín tuổi rồi, không còn nhỏ nữa! Nếu không phải chàng chán chừ thì con nó đã thành thân lâu rồi!” phu nhân Phụng phủ, phúc tấn Lưu Hà lên tiếng, “Nếu hai đứa nó đã có lòng với nhau, thì ta cũng nên thành toàn cho chúng!”

Nghe phu nhân mình nói vậy, Phụng Đại Thiên không còn dám lớn tiếng, chỉ âm ức nói:

“Vậy còn Thất Thất của ta! Thất Thất thật sự còn rất rất nhỏ, mới có mười sáu tuổi thôi! Không thể gả cho tên ‘râu xồm’ xấu xí kia được!”

Diêm Hắc Trì nghe vậy thì rất bức mình, thét lớn.

“Nhạc phụ đại nhân! Thất Thất là người của ta, nếu ngài không đồng ý thì tiểu Thất Thất sẽ không có cha!”

Nghe hắn nói vậy trước mặt người nhà, Phụng Thất Thất thẹn quá hóa giận, hung hăng nhéo hắn một cái.

“Thiếp đã bảo chàng cáo râu đi rồi mà, giờ lại đến dọa cha mẹ thiếp, cẩn thận da của chàng!”

Diêm Hắc Trì mình đồng da sắt, thực ra chẳng bị làm sao nhưng để đỡ kiêu thê vui vẻ, hắn giả bộ kêu như heo bị chọc tiết, “Ái, ái! Đau chết mất! Có người muốn giết chồng!”

Phụng Đại Thiên không còn để ý tới đôi phụ phụ mới cưới liếc mắt đưa tình nhau nữa, bởi lão vừa bị một tin dữ làm cho đóng băng.

Tiểu Thất Thất? Tiểu Thất Thất!

Con gái như hoa như ngọc của lão, con gái băng thanh ngọc khiết của lão đã bị tên ‘râu xồm’ lão lếu kia ăn mất rồi! Không...lão không muốn!

Sau cùng, lão lăn ra bất tỉnh nhân sự!

“Cha!” thấy phụ thân té xỉu, Phụng Tiểu Bát ‘mất tích’ đã lâu không biết từ đâu nhảy ra, theo sau là nha đầu Thái Nhi không rời nửa bước.

“Tiểu Bát báii kiến hai vị tì phụ!” vẻ mặt hắn tuyệt sắc, đôi mắt trùng trùng nghịch ngợm, gian trá, xảo quyệt mà giống như vô tội.

“Phụng Tiểu Bát! Đệ còn dám về!” Phụng Nhị Nhị vừa thấy hắn là nghiêng răng ken két.

“Đây là nhà của Tiểu Bát, Tiểu Bát đương nhiên phải về!” hắn không sợ hãi mà còn cười vô cùng xảo trá, “hai tì tử à, hai người sau khi thành thân sẽ phải đi khỏi đây, Phụng phủ này chỉ còn là nhà mẹ đẻ. Có câu ‘Con gái lấy chồng như nước hắt đi!’, các tì nên ngoan ngoãn theo tì phụ về nhà mà dạy con giúp chồng đi!”

“Tiểu tử thôi! Ngươi ngứa đòn đây mà!” Phụng Thất Thất xoa tay.

Thế nhưng những lời này của Tiểu Bát làm cho hai vị tì phụ tương lai cực kì mất lòng. Hóa ra tiểu tử này cũng không lão lếu như lời kẻ!

“Hai vị tì phụ, nếu rảnh chúng ta bàn bạc một chút!

Có gì mà không rảnh!

Thế là hai con-dê-béo tự động bước về phía Phụng Tiểu Bát.

“Hai vị ti phu biết đấy! Sau khi các ti ti xuất giá, chắc chắn công việc làm ăn của

Phụng phủ sẽ đi xuống...mà Tiểu Bát vô tài vô đức, e một mình không thể gánh vác nổi...ôi...đáng thương thay!” hán giả bộ làm mặt bi thảm

“Ngươi muốn gì?” Diêm Hắc Trì lớn giọng hỏi.

“Tiểu Bát đâu dám!” giọng hán tròn trọt như cá chạch nhỏ, “Cha mẹ ta cũng đã có tuổi, mà tiền đẻ phụng dưỡng tuổi già...”

“Đề ta lo!” hai người đồng thanh, lưu loát hô.

“Các ti phu thật hào phóng!” hán cười thầm trong lòng, tiếp tục bòn rút, “Vậy còn...sính lễ của các ti ti?”

Không phải là đưa cho Phụng Nhất Nhất sao? Sao hán còn đòi...

Mà thôi, đề ôm được mĩ nhân về nhà, bao nhiêu tiền không thành vấn đề!

“Ngươi nói đi!”

Phụng phủ. An Thụy hiên.

“Cái gì?” Lý Âm Diệp nội trợn lồi đình, “Tại sao tạm thời nàng không thể về cùng ta?”

Phụng Nhị Nhị đã quen kiểu phản ứng này của hán nên chỉ mỉm cười.

“Tuy đã biết tin tức của đại ti nhưng Tam Tam, Tứ Tứ, Lục Lục vẫn bất vô âm tín, thiếp phải ở lại phủ đến khi nào tìm thấy các muội ấy mới thôi!”

“Vậy đề ta giúp nàng tìm!” hán cộc cằn nói, “Nhưng nàng phải theo ta!”

“Thật không?” vẻ mặt nàng kinh hãi nhưng rồi lại sức nhớ ra, “Vẫn không được!”

“Vì sao?”

“Thiếp không muốn xa cha mẹ!” nàng lâm nũng.

“Cái này đơn giản! Dù sao ta cũng đang tính phát triển cơ nghiệp ở kinh thành, sau này chúng ta chuyển tới ở gần Phụng phủ, nàng nhớ cha mẹ khi nào thì sang đây thăm!”

Thì ra hán đã tính toán chu đáo cho nàng! Nàng cảm động, mắt phụng ươn ướt.

“Thiếp yêu chàng quá!”

Nghe lời nàng nói, hán cũng cảm động không thôi, ôm chặt lấy nàng: đúng là “tiểu biệt thắng tân hôn”, họ cũng đã mười ngày không gặp nhau.

“Dù ta có yêu nàng nhiều thế nào, cũng không dễ dàng tha cho nàng tội chạy trốn!” âm thanh của hán nghe thật hung ác.

Hán...hán đang xấu hổ? Phụng Nhị Nhị vừa cảm động vừa thấy buồn cười.

Tuyệt vời! Nam nhân này cuối cùng cũng nói lời yêu nàng! Phu quân như vậy nàng còn đòi hỏi gì nữa!

“Vậy chàng tính trừng phạt thiếp thế nào, phu quân?” nàng ái muội thì thầm vào tai hán.

Thịch!

Lý trí của hán tạm biệt mà đi, giờ hán hoàn toàn hiện hình thành sói hoang.

“Giường nàng ở chỗ nào?” hán hỏn hển hỏi.

Nàng đang định chỉ thì hán lại cướp lời, “Mà thôi, chúng ta còn nhiều thời gian, cứ chậm

rãi “thử” từng nơi trong phòng nàng đi, mặt bàn, cửa rồi giường...”

Sau đó hán vội vàng hôn nàng, cắn lên từng tác thịt của nàng.

Nàng dịu dàng cười rồi ngả đầu vào lòng hán. Nàng cũng rất rất muốn hán đây...

Trong mảnh lý trí còn sót lại, nàng như nhìn thấy:

Tương lai, Lý phủ không còn lạnh như băng.

Phủ đệ của họ tràn ngập không khí ấm áp của mùa xuân, tình yêu kéo dài mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Vật Bí Ẩn

Phượng Nhất Nhất có trong tay một tổ chức bí mật, mỗi người trong số đó đều có nhiệm vụ riêng: người thu thập thông tin, người phân tích tình hình thị trường, người lại là gián điệp đi nằm vùng...

Tóm lại, chỉ có người nghĩ không ra chứ không có chuyện nào mà họ không làm được.

Nhờ vậy mà việc làm ăn của Phượng Nhất Nhất vô cùng thuận lợi, người đời thường gọi nàng là “Thương Hồ” (con cáo trong buôn bán).

Ngày các muội muội nàng tất bật lên xe ngựa chia nhau đi tìm bảo vật, Phượng Nhất Nhất vẫn bình chân không sốt sắng.

“Quận chúa...” nha đầu Xích Nhi của nàng tò mò hỏi, “Người không đi sao?”

“Ta ư?” nàng cười tà, “Người ta muốn tiếp cận ở ngay trong kinh thành này!”

“Hả? Ở ngay trong kinh thành? Là ai thế ạ?” Xích Nhi càng tò mò hơn, ai cũng biết huyết mạch kinh tế kinh thành do chủ nhân nàng nắm giữ, chủ nhân đã muốn cái gì thì dễ như trở bàn tay.

“Đi, chúng ta tới cửa hàng chờ!”

Phượng Nhất Nhất cười thần bí, không muốn giải thích nhiều.

Ai... nếu sự việc mà cứ đơn giản như Xích Nhi nghĩ thì tốt quá. Lòng Phượng Nhất Nhất rồi bời. Bởi vì người lần này nàng cần phải tiếp cận là người khó tiếp cận nhất thế giới.

Cho nên nàng phải chờ một thứ...

Cửa hàng của Phượng phủ, Bí Sảnh (sảnh bí mật)

Đại sảnh được thiết kế theo phong cách cổ xưa, đơn giản mà thanh lịch, điều án kiểu cảm giác, đèn thò Minh cùng ghé tựa làm bằng gỗ tử đàn khắc hoa văn tỉ mỉ thể hiện sự giàu có của chủ nhân. Khói thơm trong lư hương uốn lượn, vẻ mặt Nhất Nhất thanh thản dễ chịu không hề lo lắng.

Thực ra nàng cũng có hứng thú với những người nắm giữ bảo vật, muốn nhân cơ hội này mà học hỏi người ta cách làm giàu. Phải, họ là những người giàu có nhất đất nước này, hề cứ nghe đến chữ tiền thì hai mắt nàng lại lờ lờ tỏa sáng.

Không sai! Nàng yêu tiền nhất đấy, có làm sao không?

Trên đời này có kẻ nào dám hô to: ta không cần tiền? Nếu có cũng chỉ có thể là nói dối, cứ thẳng thắn như nàng mới đáng yêu! He he he!

Muội muội nàng tuy đã bước vào thương trường vài năm nhưng kinh nghiệm còn tương đối non nớt, cho nên nàng đành phải lựa chọn dần thân vào “noi nguy hiểm” nhất...

“Hồ Chủ!”

Một người toàn thân mặc đồ đen đột ngột xuất hiện làm đứt mạch suy nghĩ của nàng.

“Lấy được rồi à?”

Nàng lười biếng ngả người vào ghế phượng, tay chống đầu, chân khẽ co lên, nhìn quẩn rừ vô cùng.

“May mà chưa hổ thẹn!” người đó lễ phép cúi đầu, không thấy rõ diện mạo.

Y lấy ra một vật ở trong người, kính cẩn đưa cho Phụng Nhất Nhất.

“Cảm ơn!” Phụng Nhất Nhất nhận lấy vật đó cũng không xem ngay. Nàng ngoắc ngón tay ý bảo y đến ngồi cạnh nàng, “Nơi đó không thích hợp với tính tình của em, dù là “bán nghệ không bán thân” nhưng em vẫn phải chịu thiệt thòi! Cho nên ta quyết định để em đi nơi khác!”

“Hò Chu...” bóng đèn ngẩng đầu, thì ra là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, đôi mắt thị trong suốt như làn thu thủy, muốn nói điều gì nhưng lại bị Phụng Nhất Nhất lấy ngón trỏ chặn môi.

“Đừng nói lời muốn báo đáp ơn ta thừa thôi! Một năm nay em đã giúp ta kiếm không ít bạc lại nhiều lần cung cấp cho ta những thông tin hữu dụng!”

“Người không cần em nữa sao? Tiểu Nguyệt ở lại Uyển Nguyệt lâu sẽ moi cho chủ nhân thêm nhiều thông tin nữa từ miệng bọn xú nam nhân!” thị vội vàng chộp lấy tay Nhất Nhất nhưng bị gạt. Con mắt đỏ hoe của thị nhìn bàn tay trống trơn.

“Nha đầu ngốc, làm sao ta có thể không cần em nữa?” Phụng Nhất Nhất thở dài, “Tình em vốn thanh cao như hoa sen, ta lại để em vào chốn lầu xanh tanh tưởi, may mà bần không thể làm em vậy bản, nếu không, không biết nghiệp chướng của ta sẽ nặng cỡ nào! Lần này em trộm đồ cho ta, tất sẽ có người truy cứu nên em không thể ở lại Uyển Nguyệt lâu nữa! Em yên tâm, ta đã sắp xếp cho em đường lui thích đáng, ta mãi mãi vẫn là ti ti của em!”

Ti ti?! Phải rồi...nàng vĩnh viễn chỉ có thể là ti ti của thị.

Lần đầu tiên thị gặp Nhất Nhất, người ấy khoác áo bào trắng của nam nhân, phong lưu tuấn kiệt cứu thị khỏi kiếp bán thân chôn chạp. Nụ cười của người ấy như ánh mặt trời xuyên thủng tầng tầng mây đen, chói mắt mà ấm áp, chiếu sáng toàn bộ thế giới của thị. Lúc đó...thị bị người ấy mê hoặc, nghĩ rằng ông trời cuối cùng cũng đối xử tử tế với thị.

Cho dù sau này biết giới tính thật của người ấy, thị chỉ tiếc nuối chứ không hối hận, nguyện cả đời phục vụ cho người ấy.

Thị cũng chẳng dám hi vọng xa vời, chỉ cần ngày ngày được nhìn thấy chủ nhân là mãn nguyện rồi!

Cho nên thị tình nguyện xin đi giặt giũ, tới Uyển Nguyệt lâu như bản kia làm ca kỹ để thu thập thông tin cho Nhất Nhất. Mỗi lần báo được thông tin có ích, thị hạnh phúc vô cùng. Vì Nhất Nhất, thị có thể làm tất cả.

Nhưng vì sao? Vì sao giờ lại muốn cướp đi hạnh phúc nhỏ nhoi của thị?

Thấy Tiểu Nguyệt trầm mặc không nói gì, Phụng Nhất Nhất thở dài. Tâm tư của Tiểu Nguyệt, khôn ngoan như nàng làm sao không nhìn thấu?! Bởi vì biết nên nàng mới không thể tiếp tục để Tiểu Nguyệt ở bên cạnh nữa. Nàng cứu thị là hi vọng thị sẽ có một cuộc đời mới chứ không phải lại trầm luân vào bóng tối khác.

“Ta đang có ý định phát triển cơ ngơi về phía nam, tạm thời em tới đó hỗ trợ cho ta!”

Tổng quản Phó Cương là một nam nhân tốt!”

Nếu hai người họ có thể thành đôi thì quả tuyệt vời!

“Không! Em không muốn! Em ở Uyển Nguyệt lâu đã chịu đựng đủ bọn nam nhân bản thủ, dâm loạn, giờ người còn muốn em đi làm việc với nam nhân, em không chịu! Hơn nữa ma ma cũng sẽ không dễ dàng thả em đi đâu!” con mắt thị hơi hi vọng.

“Quận chúa, người giữ Tiểu Nguyệt ở lại...” Xích Nhi định nói đỡ cho Tiểu Nguyệt thì bị Phụng Nhất Nhất lờm cho một cái sắc lẹm, phải câm nín.

“Lúc trước em vào Uyển Nguyệt lâu không hề làm khế ước bán mình, ta cũng nói rõ với ma ma là chỉ cho em “ở nhờ”. Ta muốn em đi đâu, Hò ma ma cũng không có quyền can thiệp.” ánh mắt Nhất Nhất trở nên lạnh lùng.

“Tiểu Nguyệt xin vâng!”

“Tốt!”

Thấy ánh mắt lạnh lùng ấy, Tiểu Nguyệt biết mình không còn cách nào khác ngoài

ngoan ngoãn nghe lời.

“Giờ em về chuẩn bị đi, hừng đông thì khởi hành!”

“Tiểu Nguyệt tuân mệnh!”

Thị nuốt bất mãn vào trong, ngắm nhìn dung nhan tuyệt trần của Phụng Nhất Nhất thật lâu.

“Lui ra đi!” Phụng Nhất Nhất phát tay vô tình.

Nhìn bóng lưng của Tiểu Nguyệt rời đi mà nàng cười khổ. Ôi, diện mạo nam nữ giai nghi (vừa giống nam vừa giống nữ) này thật hại người! Lúc này nàng buộc phải làm như vậy, buộc phải cứng rắn vô tình! Vô tình nhưng lại là hữu tình!

Chỉ mong Tiểu Nguyệt có thể hiểu được nỗi khổ tâm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó

Đợi đến khi bình tâm lại, Phượng Nhất Nhất mới bỏ vật Tiểu Nguyệt trình lên ra xem kĩ.

“Quận chúa, cái này chẳng phải chỉ là một tấm thiệp mời thôi sao? Người muốn dùng nó để làm gì?” Xích Nhi ngày càng tò mò.

“Phải, đây chỉ là một tấm thiệp mời! Nhưng phải có nó thì chúng ta mới gặp được ‘người nợ’!”

Nét thần bí trên gương mặt Phượng Nhất Nhất vẫn không thay đổi.

Người nợ?!

Xích Nhi tò mò đến chết, “Quận chúa nha, quận chúa, người đừng úp úp mở mở nữa!”

“Người đang nắm trong tay bảo vật!” nàng liếc mắt nhìn Xích Nhi, cười cười.

“Nhưng người đó là ai?”

Hắn là ai????

Truyện, trong kinh thành có một tổ chức mà thành viên là các vị hậu duệ vương tôn quý tộc, các thế tử, bồi lạc tuổi từ mười bốn đến ba mươi lăm. Tuy nhiên, quy tắc của tổ chức rất nghiêm khắc, gác công cũng nhiều nên dù có là thế tử, bồi lạc có thân phận cao quý cũng chưa chắc đã được tham gia. Trừ khi có năm người trong tổ chức tiến cử, nếu không chỉ thấy người vào mà không thấy ra. Tổ chức ấy có tên là “Ám”!

Người đời nói, thủ lĩnh của “Ám” không việc gì là không làm được, chỉ cần được người đó giúp đỡ thì có thể nhanh chóng thăng quan tiến chức, phi vinh tức quý.

Người đời nói, thủ lĩnh của “Ám” vô cùng thần bí, hi vọng vô thường, cực khó hầu hạ.

Người đời nói, thủ lĩnh của “Ám” chỉ cần dậm chân một cái, toàn bộ Hiến Nguyệt quốc sẽ rung chuyển.

...

Không ai biết chính xác người đó là ai. Trừ tổ chức của Phượng Nhất Nhất.

Nhờ vào mạng lưới thông tin rộng rãi mà kín đáo, nàng đã sớm biết thân phận thật của kẻ đó: đương kim thiên tử của nước Hiến Nguyệt: Long Ngự Tôn.

Về phần vì sao để muốn giấu diếm thân phận thì tổ chức của nàng vẫn chưa tìm ra.

Chắc là tại ăn no đừng mỡ! Phượng Nhị Nhị bất kính trộm nghĩ.

Và Long Ngự Tôn cũng là một trong bảy nam nhân sở hữu Chí Dương Thất Bảo: Dục Nhật Thụy Châu (Dục: thấm đẫm, Nhật: ánh mặt trời, Thụy Châu: ngọc bích).

Đề chính là nhiệm vụ của nàng!

Đề lấy được một vật trong tay đề quả là khó hơn hái sao trên trời

Vì vậy, Phượng Nhất Nhất phải phái Tiểu Nguyệt đi ẩn thân trong Uyển Nguyệt lâu để có cơ hội trộm được “vật đó” từ tay một vị khách còn đang say rượu.

Muốn vào được tổ chức cần có thiệp mời!

Mang vật quan trọng như vậy tới Uyển Nguyệt lâu, chẳng biết nên tuyên dương hẳn dừng cảm hay nên khinh thường hẳn bắt cản!

Ha ha, Phụng Nhất Nhất cười khẩy, có trách thì nên trách hẳn tùy tiện đi khoe ra vật quan trọng như vậy, hậu quả là đánh mất luôn cả tiền đồ.

Sáng sớm hôm sau, Phụng phủ, Thần Tài các.

“Thần Tài các” – nghe tên là biết ý nghĩa, là nơi ở của Phụng Nhất Nhất.

Đình đài lầu các nơi này đẹp như tiên cảnh, gió nhẹ lướt qua mặt khiến lòng người khoan khoái, kỳ trân dị thú, hoa cỏ điều trưng vờn quanh tứ phía, sống trong một nơi như vậy thật thoải mái, đắc ý biết bao. Người nhìn qua cảnh này nhất định sẽ phải khen ngợi chủ nhân của nó thật có con mắt thẩm mỹ.

Nhưng thực ra, kỳ trân dị thú đến đây để tiện cho việc sinh nở, hoa cỏ điều trưng là hàng hóa buôn bán, trong mắt chủ nhân háms tiền của chúng nó, chúng nó không có giá trị thường thức mà chỉ là món hàng để hái ra tiền.

“Quận chúa, người lại mặc đồ nam ư?”

Phụng Nhất Nhất bận trên người một bộ quần áo nam trắng như tuyết, vạt áo thêu hoa văn phụng tinh xảo, thỉnh thoảng lại có điểm lóe sáng mỗi khi nàng đi lại, tôn quý mà không gò bó. Bộ bạch sam này là tinh phẩm của phường vải Phụng phủ, dù có chi bội tiền cũng chưa chắc đã mua được một bộ.

Xích Nhi trộm ngắm dung nhan tà mĩ của chủ nhân. Chủ nhân mặc vậy thật giống Tiểu Bát vương gia.

Thực ra gương mặt của Tiểu Bát vương gia khá giống các tí ti của mình, nhưng chỉ có

Đại quận chúa và vương gia mới có sức quyến rũ nam nữ giai nghi như vậy. Vì vậy mà bọn

Chanh Nhi rất hâm mộ nha đầu. He he!

“Cười cái gì đấy?” Phụng Nhất Nhất cốc nha đầu một cái. “Mau đi thay nam trang đi!”

“Em cũng phải thay ạ?” Xích Nhi xoa xoa cái đầu bị đau.

Hức, người ta là thiếu nữ chân yếu tay mềm sao giả thành bọn nam tử chân tay thô lỗ được! Hức! Thế này thì sau này người ta còn gả cho ai được nữa!?

“Sao?!” Phụng Nhất Nhất nhũ mày, nhìn Xích Nhi đầy uy hiếp.

“Đa không!”

Biết rõ chủ nhân hi nộ vô thường, Xích Nhi vội vàng về phòng thay quần áo.

Hu hu, Xích Nhi thật đáng thương!

Tiểu vương gia, ngài có biết vì bệnh của ngài mà Xích Nhi phải hi sinh rất nhiều không?

Nửa canh giờ sau, có một chiếc xe ngựa kì lạ mà lộng lẫy đỗ trước cửa Phụng phủ.

“Ngài là Phụng phủ Phụng Thừa Nghiệp?” hai mắt người đó hướng lên trời, giọng điệu như muốn trêu tức người khác.

Nhìn qua tiểu tử này chắc chỉ khoảng mười tuổi lại cật lực bắt chước điệu bộ của người lớn, Xích Nhi nhìn thấy vậy không khỏi bật cười.

“Không được vô lễ!” Phụng Nhất Nhất vội mắng Xích Nhi.

Tiểu tử tuy thoát nhìn nhỏ tuổi nhưng rất có thể lại là hầu cận bên người của “người nọ”, tuyệt đối không được đắc tội!

“Phải, ta chính là Phụng Thừa Nghiệp! Nô bộc của Phụng phủ không hiểu lễ nghi lại thiếu từng trải mong tiểu ca lượng thứ!”

Nghe nàng nói khiêm tốn như vậy, tiểu tử cảm thấy đắc ý, chuyển ánh mắt về nhìn

Phụng Nhất Nhất một lượt, con mắt đã quen nhìn mĩ nhân vẫn không khỏi sùng sốt, thì thào:

“Trên đời này có người giống thần tiên thế ư!”

Sau khi được thấy dung nhan tôn quý mà tà mị của nàng, tiểu tử không dám khinh thường, thái độ lập tức khiêm tốn lại.

“Không dám, không dám! Thỉnh Phụng tiểu vương gia lên xe!”

Khi vào, Phụng Nhất Nhất mới biết, trong xe chung quanh dày đặc không thể nhìn thấy bên ngoài. Trong xe có kê một chiếc giường cổ khắc hình rồng, đệm trải giường làm bằng tơ tằm hảo hạng, cạnh giường có một bàn trà nhỏ, trên bàn bày biện trà cùng điểm tâm tinh xảo. Bốn góc xe được khảm tám viên minh châu lớn dùng để chiếu sáng, chính giữa có treo một lư hương bằng đồng tản ra hương thơm nồng nàn đến kì lạ.

Phượng Nhất Nhất nhìn viên dạ minh châu đến mê mẩn.

Chà! Thật lắm tiền! Mỗi viên minh châu này đều là vô giá, nếu nhảy lên trộm lấy một viên...

Nhảy! Nhảy! Nhảy lên nào!

Nhưng đỉnh xe quá cao, nàng có nhảy thế nào cũng không tới, chẳng thể đụng được vào viên minh châu kia!

“Quận chúa!” Xích Nhi xấu hổ kéo nàng ngồi xuống giường, “Người hãy nghỉ ngơi đi! Dạ minh châu như vậy phủ ta không phải có mấy viên sao?”

Xích Nhi ngu dốt cũng biết người các nàng sắp gặp không phải người đơn giản. Trong kinh thành số nhà dùng xe ngựa loại này không vượt quá mười lăm, dám khâm minh châu để chiếu sáng trong xe cũng không vượt quá năm. Trong đó bao gồm Phượng phủ nhà nàng.

Người các nàng sắp gặp rốt cuộc là ai?

“Quận chúa...”

“Suyt!” Phượng Nhất Nhất che cái miệng của nha đầu lại, “Phải gọi ta là tiểu vương gia, nhớ kỹ, giờ ta là Phượng phủ Phượng Thừa Nghiệp tiểu vương gia!”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Nhất Nhất, Xích Nhi chỉ gật gật đầu! Theo quận chúa ra ngoài làm ăn nhiều năm nên nàng cũng có hiểu biết đôi chút!

Thiếp mời chỉ thỉnh thế tử, bồi lộc tham gia, còn nàng chỉ là nữ nhân đương nhiên phải mượn danh của Tiểu Bát để trà trộn vào! Cách làm cực đơn giản, chỉ cần sai một người có chuyên môn sửa lại tên trên thiệp mời một chút thì...

Ha ha ha! Thật cao tay! Nàng phục nàng quá đi mất!

Bình thường, các thế tử, bồi lộc ở các phủ khác chỉ được phong vương khi có đặc ân hoặc cha họ qua đời. Còn phủ nàng, Tiểu Bát thì ham chơi, cha nàng vẫn khỏe mạnh, ít nhất cũng sống tới trăm tuổi. Thế nhưng tiểu đệ nàng vẫn được phong vương dù chẳng nằm trong trường hợp nào trong hai trường hợp trên.

Cũng may là, dù được phong vương nhưng tiểu đệ chỉ thích la cà quán xá chứ không giao du với các vương công quý tộc lớn tuổi khác, người từng nhìn thấy mặt hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên khi giả dạng Tiểu Bát, Phượng Nhất Nhất cũng không sợ có người phát hiện ra.

Tuy nhiên, cứ nghĩ đến việc sắp phải gặp “người kia” thì nàng lại lo lắng.

Nếu nàng bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng.

Không biết nàng có thuận lợi qua được cửa này không đây? Mà hang ổ của tổ chức

“Ám” nằm ở đâu?

Phải ghi nhớ đường đi nước bước của họ mới được!

Biết người biết ta là chiến lược mà Phượng Nhất Nhất luôn vận dụng tốt từ trước tới nay.

Nàng vụng trộm vén rèm cửa lên...

Cửa sổ đã bị đóng hoàn toàn không thể nhìn thấy đường bên ngoài!

Hừ, coi thường người khác! Làm vậy mà che được mắt nàng sao?!

Nhưng đột nhiên, cả người Phượng Nhất Nhất mềm oặt ra, ngã xuống.

“Quận... Tiểu vương gia!”

Xích Nhi sợ hãi hô lên, định chạy tới đỡ Nhất Nhất thì hai chân nha đầu cũng mềm nhũn rồi ngã đi.

“Có...khí mê!”

Trước khi hôn mê, Phượng Nhất Nhất chỉ kịp thốt lên một câu như vậy! Lúc Phượng

Nhất Nhất tỉnh lại thì xe ngựa đã dừng lại từ lâu, “tiểu tử” nói vọng vào trong.

“Mời Phượng phủ tiểu vương gia xuống xe!”

Xích Nhi đỡ Nhất Nhất xuống xe, thân thể cũng không thấy mệt mỏi. Có lẽ, khí mê kia chỉ làm người ta tạm thời mất phương hướng chứ không có hại gì.

Phượng Nhất Nhất nhẹ nhàng thờ ra, quan sát xung quanh, thanh sơn uốn lượn, nước biếc vô ngần, trong kính thành mà lại có nơi tuyệt đẹp đến vậy sao? Đẹp đến nỗi làm kẻ ham tiền không có mắt thẩm mỹ như nàng cũng phải mất tròn mắt dẹt sừng sốt.

Hành lang rộng rãi, rường cột chạm khắc tinh xảo. Dòng suối nhỏ chảy uốn lượn quanh núi giả kì thạch, danh hoa dị thú đua nhau khoe sắc. Phong cảnh nơi này thật đẹp, tựa như thiên đình của trần gian.

“Tiểu vương gia, mời!”

“Tiểu tử” gọi nàng, “Mọi người đều đang chờ ngài đây!”

Nàng hồi phục tinh thần bước theo tiểu tử đi về phía trước.

“Này vị tiểu ca...”

“Ngài cứ gọi ta là Tiểu Lý Tử!” tiểu tử cười thân thiện. Không hiểu sao tiểu tử có chút cảm giác kính trọng đối với nàng, như lò mò nhìn thấy tương lai...

“Tiểu Lý Tử, chủ nhân huynh có cho phép ở chung không?” nàng giả vờ hỏi.

“Vậy còn phải xem đó là ai!” tiểu tử đáp như có như không.

“Chắc chủ nhân huynh có nhiều bảo vật lắm nhỉ?” và chủ nhân huynh cất nó ở đâu? He he he!

“Vậy còn phải xem là bảo vật gì!”

Không nói nữa! Phượng Nhất Nhất cười lạnh, tiếp tục dò hỏi...

“Tiểu Lý Tử, chủ nhân của huynh...”

Sau một hồi vòng vòng vo vo, họ đã tới cửa một đại sảnh. Tiểu Lý Tử đi trước đẩy cửa lớn ra.

“Muốn hỏi gì thì ngài cứ trực tiếp hỏi chủ nhân ta...nếu ngài may mắn gặp được chủ nhân!”

Cửa đại sảnh rộng mở.

“Phượng tiểu vương gia đến!”

Giọng hô eo éo quái dị của Tiểu Lý Tử vang lên bên tai nàng...

Giờ thì không thể quay đầu lại được rồi, Phượng Nhất Nhất nhấc chân khoan thai bước về phía trước, bước về khoảng tương lai mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 3: Nhất Tiểu Khuynh Tâm

Phượng Nhất Nhất vừa bước vào đại sảnh rộng lớn đã nhìn thấy một cái ghế làm bằng gỗ tử đàn loại thượng hạng điêu khắc hình rồng tinh xảo, hai bên ghế có bốn, năm người khác ngồi uống trà, tán chuyện phiếm. Trong đại sảnh còn bày một cây đàn cổ làm bằng gỗ tử đàn rất hài hòa với cái thanh tao lịch sự nơi này.

Lúc nàng bước vào tiếng xôn xao trong đại sảnh bỗng im bật. Có lẽ là do không ai nghĩ

Phượng Nhất Nhất lại phong hoa đại tuyệt đến như vậy.

Ai ai cũng trần trối nhìn nàng nuốt khan, có kẻ còn làm rớt cả viên bạch ngọc trên tay.

Thật...buồn cười!

Thực ra Phượng Nhất Nhất không nghĩ mình sẽ cười, nhưng tại biểu hiện của vài người kia khiến nàng phải cố nín nhịn, cúi đầu, khước môi khẽ cau lên.

...

Trong Âm thính.

“Là kẻ đó sao Tiểu Lý Tử?” một giọng nói uy nghiêm, tôn quý cất lên, khiến người người không ai không thể thần phục.

“Bẩm hoàng thượng, chính là kẻ đó!” Tiểu Lý Tử khom người, cung kính trả lời.

“Phù nào?”

“Dạ bẩm, là tiểu vương gia của Tiêu Dao vương Phượng Đại Thiên ạ.”

“Tại sao trẫm không nhớ rõ là có người đề cử Phượng phủ?” đôi mắt đế thâm trầm,

“Nhưng... mấy năm nay tiền tài, quyền thế của Phượng phủ phát triển nhanh chóng, xem ra không thể khinh thường. Nếu có thể phục vụ cho trẫm thì cũng là chuyện tốt!”

“Hoàng thượng anh minh!” Tiểu Lý Tử vội vàng nịnh nọt.

“Vậy ý người thế nào?” đế hỏi đầy thâm ý.

Để lại đem chuyện trọng đại này đi hỏi tiểu tử, tức là không xem tiểu tử là người ngoài. Tiểu Lý Tử thụ sủng nhược kinh, cảm động muốn rót nước mắt.

“Nô tài thấy người này là nhân tài số một...”

“Nhân tài?!” đế cười nhạt.

Ban đầu đế định hỏi qua ý kiến của vài thần tử đắc lực trước nhưng giờ lại muốn tự mình đi xem. Đế vừa thông thả bước đi vừa nói với tiểu tử.

“Đề trẫm đi xem xem nhân tài số một trong miệng người là cái dạng...”

Còn chưa nói hết câu đế đã im bật.

Đế lẳng lặng trân trân nhìn như bị người nào đó điểm huyệt. Bởi đế đứng lúc nhìn thấy

Phượng Nhất Nhất đang cúi đầu khẽ cười. Long Ngự Tôn cảm thấy đại sảnh u ám bỗng được thấp sáng mà toàn bộ ánh sáng ấy như từ người nàng tỏa ra. Nàng kia yêu kiều như cây anh đào, không nói lời tà mị nào nhưng cũng đủ để mê hoặc chúng sinh.

"Ngoảnh đầu nhìn lại

Nhất tiểu mị bách sinh

Khuynh quốc khuynh thành khuynh đế vương."

Không! Dùng khuynh quốc khuynh thành để miêu tả vẻ đẹp của nàng vẫn chưa đủ. Vẻ đẹp này phải là hồng nhan họa thủy.

Nàng đẹp đến hại nước hại dân!

Long Ngự Tôn cảm thấy thế gian này không gì bằng một nụ cười khẽ của nàng.

Để chợt nghĩ, có khi nào không chỉ một mình đế bắt gặp được nụ cười này của nàng.

Trái tim luôn lạnh lẽo của đế vương bỗng nổi cơn ghen tị. Đế hận không thể tự tay móc hết mắt của những nam nhân trong đại sảnh xuống, để như đã quên mất họ đều là thần tử đắc lực của đế rồi.

Đôi mắt đế thâm trầm

Đế muốn “hắn”! Khao khát “hắn”!

Giờ thì đế đã hiểu vì sao hậu cung của đế nữ nhân không đếm xuê mà đế vẫn thấy thiếu. Bởi, thiên hạ của đế bây giờ mới xuất hiện.

Nhưng “hắn” không phải nữ nhân!

Vậy thì đã sao?

Đế vương trẻ tuổi cười ngạo mạn, toàn bộ thiên hạ này là của đế, dù là nam hay nữ thì đều là của đế!

Trợn đời trợn kiếp.

Kẻ này khó chế ngự đây! Nhìn nụ cười nhạt nơi khóe môi của “hắn”, không hiểu vì sao

Long Ngự Tôn lại nghĩ vậy.

Chỉ nhìn liếc qua là đã biết “hắn” là kẻ hướng tới tự do, là một “nam tử” không bao giờ chịu trói buộc, không dễ dàng chịu tuân phục.

Nhưng! Để cũng không ngại bẻ gãy cánh của “hắn”!

“Tiểu Lý Tử!” để trầm giọng hạ chỉ.

“Có nô tài!”

Nhìn đôi mắt lờ lờ sáng của hoàng thượng, thông minh như Tiểu Lý Tử bỗng nhiên có dự cảm không lành: Phụng tiểu vương gia thiên tư ngọc cốt, không lẽ hoàng thượng đối với ngài ấy...

Sống trong cung cũng được coi là nhiều năm, Tiểu Lý Tử đã được nghe quá nhiều về cái chuyện có chẳng ít các vương công quý tộc nuôi nam tử có tướng mạo thanh tú ở trong phủ để thỏa mãn...dục vọng không giống người thường của họ. Say mê nam sắc không sai, sai ở chỗ người đó lại là chủ nhân anh minh thần võ!

Thân là vua một nước, để không được phép hành động theo cảm tính. Chỉ cần một nước đi sai của bản thân sẽ dẫn theo cả vạn dặm sai lầm cho quốc gia. Hoàng thượng là chân tử thiên mệnh, sao có thể bị lời dèm pha làm nhơ nhục!

“Truyền ‘hắn’ vào yết kiến!” Long Ngự Tôn không hề biết nội tâm tiểu thái giám bên người đang đấu tranh dữ dội. Giờ phút này, ngoài “hắn” ra, để chẳng đề ý được đến điều nào khác nữa!

“Hoàng Thượng...”

Tiểu Lý Tử đang định nói gì nhưng ánh mắt sắc bén của đế khiến tiểu tử vội vàng nuốt lại lời định nói.

Gần vua như gần cọp. Hoàng thượng đã ra lệnh thì cấm cãi nửa lời.

“Tuân chỉ!”

Tiểu tử ngoan ngoãn đi truyền chỉ...

Trong đại sảnh.

“Ngươi là Phụng Thừa Nghiệp?” một nam nhân áo trắng lên tiếng hỏi.

Phụng Nhất Nhất nghe tiếng người hỏi, ngẩng đầu lên nhìn thì không khỏi giật mình.

Trước mắt nàng là một nam tử phong lưu phóng khoáng, cử chỉ tao nhã, nhìn thì có vẻ hiền lành vô hại nhưng với Nhất Nhất, chỉ cần nàng liếc qua một cái đã biết nội tâm thâm trầm đáng sợ của hắn, đúng là cáo già đội lốt cừu non.

Còn hắn, khi nhìn thấy tướng mạo của nàng hắn cũng giật mình nhưng sau đó lập tức nheo đôi mắt hẹp dài lại, nghiền răng nghiền lợi nhìn nàng.

Hả...nàng có đặc tội với hắn à?

“Phải! Là tại hạ!” nàng tự nhiên đáp lại, thái độ có chừng mực, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

Nam nhân áo trắng hừ một tiếng rồi nói, “Đạo này kẻ ‘kê minh cầu đạo’ lừa dối người, giả mạo danh thế rất nhiều. Làm thế nào chứng minh được thân phận ngươi là thật?”

Kẻ này...

Phụng Nhất Nhất bực mình định đáp lại thì bỗng có một người từ sau nói chen vào:

“Đã! Hành động của huynh thật chẳng giống bình thường! Hay tại...tên trộm lên vào quý phủ chẳng những lấy đi bảo vật gia truyền mà còn lấy đi cả tính tình của huynh?”

Nam nhân vừa nói chen vào mặc hắc sam, tướng mạo thô kệch, xem ra là quan võ.

Hắn nhìn “Đã” đầy chế nhạo: hắc hắc, thật hiếm khi được nhìn dáng vẻ kinh ngạc của

“Đã”, nếu không nhân cơ hội này để trả thù tên này suốt ngày đi khiêu khích hắn thì thật hổ thẹn với hai chữ “bằng hữu”! Vì vậy hắn tiếp tục nói:

“Nghe nói huynh còn phải huy động rất nhiều người ngựa...một tên trộm cón con mà phải làm kinh thiên động địa thế sao?”

Nghe hắn nói vậy, “Đã” chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi không so đo với hắn.

Lúc này, Phụng Nhứt Nhứt mới ném về phía “Dã” một tấm thiệp mời.

“Xem đi! Cái đó đủ để chứng minh thân phận của ta!” nàng giờ giọng lạt mềm buộc chặt, “Nếu các hạ không muốn cho ta gia nhập hội thì nói nhiều cũng vô ích, tại hạ xin cáo từ!”

“Tiểu huynh đệ tính tình thật khăng khái! Ha ha! Ta thích!” hắc sam nam tử sáng khoái cười rồi nói với nam tử áo trắng, “Dã, huynh thấy sao?”

“Tùy các người!” hắn vẫn làm vẻ mặt khó chịu. Nhìn thấy nàng hắn lại nghĩ đến tên trộm đáng giận kia!

Mà khoan...dung mạo giống nhau như vậy, đều là những tuyệt sắc hiếm thấy...không lẽ...họ có quan hệ gì với nhau?

Hừm, có lẽ hắn bị nha đầu kia làm cho hồ đồ rồi! Vấn đề đơn giản như vậy mà nghĩ mãi mới thông.

Ha ha! Đúng là xa tận chân trời gần ngay trước mắt!

Vậy là đã biết nên tìm “nàng” ở nơi nào! Nghĩ vậy, “Dã” thờ phào, lồng ngực trở nên nhẹ nhõm. Trong nháy mắt, hắn đổi mặt tươi cười, dễ dãi.

“Áy...Phụng huynh đệ, xin ngừng bước!”

Thấy thái độ của hắn biến đổi nhanh như chớp, Phụng Nhứt Nhứt không khỏi mặc cảm. Quả thật là đến cả “hồ ly” dỏm mặt như trò bàn tay nổi danh thương giới là nàng cũng phải chào thua trình độ trở mặt của hắn.

Phụng Nhứt Nhứt ngừng bước. Thực ra nàng chỉ giả vờ bỏ đi thôi.

“Việc Phụng huynh đệ đi hay ở cũng không đến lượt ta quyết định. Mời Phụng huynh đệ ngồi chờ trong giây lát. Người đâu, dâng trà!”

Phụng Nhứt Nhứt vừa ngồi xuống thì có người dâng trà tới.

Lá trà xanh biếc trong chén bạch ngọc nở đều, nàng cẩn thận nhấp một ngụm màu sắc, hương thơm, hình dáng, mùi vị này là của trà Thiết Quan Âm trong Quan Âm Vương, giá năm nay là ngàn lượng một lượng.

Đại sảnh lại rơi vào im ắng, Phụng Nhứt Nhứt chợt nhớ đến câu chuyện hai nam nhân nói khi nãy.

“Đúng rồi, Dã huynh, không biết quý phủ đã xảy ra chuyện gì...”

Không hiểu sao lòng nàng chợt dấy lên cơn bất an.

“À...không có gì...chỉ là một ả tiểu nữ tặc thôi!” hắn nói bằng giọng quơ quơ nhưng kì thực là đang cẩn thận quan sát phản ứng của Phụng Nhứt Nhứt.

Tiểu nữ tặc? Nàng chợt nhớ đến Lục Lục nhà mình.

Người ta gọi hắn là “Dã”! Dã...Chủ nhân của bảo vật mà Lục Lục đang tìm kiếm cũng tên...

Sở Ân Dã!

Mất phụng khê động...không lẽ nào lại khéo như vậy!

Nhưng nghĩ lại thì...Sở Ân Dã là tả tướng, là chỗ thân cận của hoàng đế, nếu thủ lĩnh của “Ám” là hoàng thượng thì việc hắn có mặt ở đây cũng không quá kì lạ.

Sở Ân Dã là kẻ sâu sắc, Phụng Nhứt Nhứt cẩn thận như vậy vẫn bị hắn nhìn ra sơ hở.

“Sao vậy? Quý phủ của Phụng huynh đệ cũng bị nữ tặc đột nhập?”

Nữ tặc?! Muội muội bảo bối của nàng là để cho kẻ khác gọi bừa sao?!

“Làm gì có chuyện đó!” nàng bình thản cười, “Phụng phủ của ta không cất giữ bảo vật! Có bảo vật ấy mà, tự mình trông nom thì vất vả, mà thả ra để thuộc hạ coi sóc cũng không yên tâm! Ai...đáng tiếc thay cho quý phủ!”

Ngụ ý rằng: nhà ngươi bị trộm là đáng! Có bảo vật không lo cất đi còn đem ra khoe khoang, canh phòng thì lỏng lẻo, chẳng trách người khác được!

Nghe câu này của nàng, Sở Ân Dã cười thâm trầm.

Phụng Nhứt Nhứt nổi danh giáo hoạt, khéo mồm mép nhưng lại có thói quen bảo vệ người thân đến cùng khiến nó trở thành điểm yếu chí mạng của nàng. Vì vậy, nàng không nghĩ gì đến việc phải đề phòng con cáo Sở Ân Dã mà vô tình giúp hắn xác nhận điều hắn đang suy đoán.

Giờ thì hắn chắc chắn phải đi đâu để tìm được “nàng”!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Ngón Tay Mảnh Mai

“Truyền Phượng tiểu vương gia vào yết kiến!” tiếng Tiểu Lý Tử từ cửa đại sảnh truyền đến, “Tiểu vương gia, thỉnh đi theo nô tài!”

“Phiền tiểu ca!”

Phượng Nhất Nhất như có cảm giác Tiểu Lý Tử đang nhìn nàng bằng ánh mắt nửa cảm thông nửa áy náy... Hay là nàng nghĩ nhiều quá?

Nàng được Tiểu Lý Tử dẫn đi lòng vòng, nửa canh giờ sau, vòng đông vòng tây, cuối cùng cũng tới được Âm thính.

Lúc Phượng Nhất Nhất đã đi xa. Tại đại sảnh.

“Chà, chà! Dã, có vẻ như ‘hắn’ đã lọt vào mắt xanh của chủ tử rồi!” nam nhân mặc hắc sam lên tiếng.

“Ta có việc phải đi trước, phiền huynh nói lại với chủ nhân một tiếng!” Sở Dã Ân không muốn lần chần nữa, đứng dậy bỏ đi. Đã có tin tức của “tiểu nữ tặc” trong tay, hắn không muốn chờ thêm một khắc nào nữa.

Đội bóng áo trắng đi rồi, mấy kẻ trong sảnh mới dám thì thầm nhỏ to nói xấu.

“Tên này ý vào quan hệ cá nhân với chủ nhân mà coi thường ngài!”

“Chịu thôi! Không biết hắn tài đức thế nào mà chưa đến ba mươi tuổi đã làm Tả tướng!”

Hừ! Đùng là một thằng nhóc ngu dốt mà kiêu ngạo!”

“Hoàng đại nhân, Hà đại nhân, chớ có ở sau lưng người ta mà nói xấu!” nam nhân áo đen giận tái mặt.

“Tổng đại nhân, ngài không biết chúng tôi khổ thế nào đâu...”

...

Âm thính.

Nơi này được gọi là Âm thính, bởi không gian u ám, nơi bầu cửa sổ chỉ thấp vài cây nến nhỏ, ánh sáng thiếu trầm trọng. Phượng Nhất Nhất mơ hồ nhìn người nọ ngồi cao cao tại thượng. Hừ, mọi cử chỉ hành vi của nàng đều bị người ta nhìn rõ, trong khi nàng lại chẳng nhìn thấy gì.

Nam nhân thần bí đó khiến nàng cảm thấy áp lực. Loại cảm giác nàng không hề thích chút nào!

“Chủ nhân, người tới rồi ạ!” Tiểu Lý Tử lễ phép thông báo.

“Lui ra đi!” nam nhân uy nghiêm ra lệnh, giọng nói tràn đầy từ tính.

“Vâng!”

Thế này thì...trong phòng chỉ còn có hai người!

Không gian tĩnh lặng như tờ.

Mãi lúc sau nàng mới thích nghi được với cái u ám, mơ hồ nơi này. Nàng ngược lên nhìn người nọ, tựa hồ người này rất cao, thực rất cao.

Nam nhân chậm chậm từng bước tiến về phía nàng...

Nàng áp chế bản thân, không cho phép để lộ ra vẻ mất bình tĩnh. Nhưng...nam nhân càng lúc càng tiến gần về phía nàng, khí thế vô cùng bức người. Trong vô thức, nàng vội lui lại nửa bước.

“Người sợ ta sao?” giọng hỏi trầm thấp, khàn khàn.

Người nọ không xưng là “trẫm” mà hạ mình xưng “ta”, xem ra vẫn chưa muốn để nàng biết thân phận thật.

Nếu người nọ đã không dùng thân phận để áp bức nàng thì nàng còn phải sợ cái gì!

“Không đâu!” khoe môi nàng khẽ nhếch tạo thành nụ cười tà mị, “Ngài cũng không ăn thịt người!”

Đôi mắt để lóe sáng, lẳng lẳng xáp vô nàng.

“Chưa chắc!” thật ra giờ để rất muốn một ngụm ăn sạch “hắn”, chỉ có điều xưa kia để chỉ ái nữ sắc giờ gặp phải “hắn” tạm thời chưa biết phải “ăn” thế nào!

Để hơi bực mình, mắng:

“Có điều, một khi đã gia nhập tổ chức của ta, cấm tiệt hành vi cười lung tung! Người cười như vậy trông thật ngớ ngẩn!”

Người này! Phượng Nhất Nhất nén bực mình xuống: việc quan trọng bây giờ là tiếp cận đế, là cứu Tiểu Bát, chịu đựng một chút!

“Vâng, chủ nhân!”

Nàng định lấy nụ cười để che dấu tức giận, vừa mới khẽ gọi khoe môi lên lại nhớ đế vừa ra lệnh là không được cười, đành phải cúi đầu che dấu.

Bóng nàng cúi đầu đổ dài theo ánh nến. Khuôn mặt như ngọc, đại mi nhợt nhạt, thanh tĩnh như núi xa, khoe môi như cười như không, tất cả làm lòng đế rung động.

Càng nhìn gần, “hắn” càng làm mê hoặc nhân tâm. Vẻ đẹp tao nhã này không phải chỉ cần ngũ quan xinh đẹp là có được, mà phải do khí chất sinh ra. Để thực sự đã động lòng rồi, nếu không phải bao năm sống kiếp đế vương, quen thói che dấu cảm xúc thì có lẽ đế đã làm mất mặt hoàng gia rồi.

“Được rồi, chúng ta ra tiền sảnh thôi!”

Đế tự nhiên nắm lấy tay nàng dắt đi... Á! Nàng như bị điện giật vội vàng rút tay về.

Nhưng rồi những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh ấy lại bị đế nắm chặt lấy, không giã ra được.

Dù giờ nàng là nam hay nữ thì hành động này của đế vẫn không ổn nha!

Nàng thẹn quá hóa giận, mắt phượng trừng trừng nhìn đế... Rồi nàng không khỏi sùng sờ.

Đế trẻ tuổi, tuấn lãng, mắt sáng như sao, không giận mà uy, khí chất đế vương không giấu vào đâu được. Để nhìn nàng mỉm cười như con báo đen ung dung bình thản nhìn con mồi...

Người không biết sợ là gì như Phượng Nhất Nhất chợt cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Làm bạn với vua như làm bạn với báo đen!

“Người đang run sao?” đế thăm thĩ vào tai nàng càng khiến nàng run rẩy nhiều hơn.

“Không!” có đánh chết nàng nàng cũng không chịu thừa nhận mình vừa thốt lên một từ khiếp đảm như vậy.

“Vạy đi thôi!”

Nàng đành phải để đế nắm tay như vậy không dám giãy ra.

Để bồng giờ tay nàng lên ngắm nghía. Làn da trắng mịn màng, ngón tay thon dài nhỏ nhắn, móng tay sạch sẽ, hồng hào như linh ngọc.

Thật đẹp!

“Hắn” là nam nhân, sao lại có bàn tay đẹp đến vậy? Bàn tay này đáng nhẽ phải là của một tiểu thư khuê các, chưa từng đụng tới bụi trần. Nó...nó phải dùng để cầm quạt che đi nửa khuôn mặt còn đang ngượng ngùng của chủ nhân mới đúng!

Để ngỡ người một lúc rồi vô thức ngẫm:

“Thù lộng sinh tiêu bạch đoàn phiến, phiến thủ nhất thỉ tự ngọc...” (bàn tay cầm quạt trắng nhất thời nhìn như ngọc...)

“Chủ nhân, hai câu này dùng để miêu tả khuê nữ, e là không thích hợp với một nam tử như Phượng Mỗ.”

“Hừ!” nghe vậy đế bắt đầu cảm thấy bực mình.

Tại sao! Tại sao “hắn” lại là nam!

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên, đế đã quyết định phải mang “hắn” cắt đi làm của riêng, nhưng hiện tại, đế mới nhận ra, việc này chẳng dễ dàng chút nào.

Đường đường là đế vương một nước, muốn cái gì có cái đó, không ngờ gặp phải một kẻ cón con như “hắn” lại bó tay bất lực.

Đế hận! Hận “hắn” là nam tử!

Vậy là đế dứt khoát buông bàn tay trắng nõn ra.

“Người không nhớ đường đi sao? Muốn bốn chủ nhân nắm tay dẫn đi chắc, thật khó coi!”

Phượng Nhất Nhất quả quyết, vị đế vương này chắc chắn là một người cực kì vô lý, hi nộ bất thường!

Hơ! Hơ! Rõ ràng người chủ động nắm tay là đế, nàng là người bị ăn đậu hũ còn chưa nói tiếng nào, thế mà kẻ này lại đổi trắng thay đen, vừa ăn cướp vừa la làng!

Nàng bực mình đến muốn giết người rồi! Hôm nay ông trời rõ ràng là sợ nàng chưa đủ tức giận mà!

Hai người một trước, một sau đi ra khỏi Âm thính thì chợt có một tiếng gầm lên:

“Hôn quân vô năng, nạp mạng đi!”

Một người mặc đồ đen, bịt mặt, cầm kiếm xông tới! Là... là thích khách!

Đao quang kiếm ảnh, bốn bề vắng lặng.

Thật may là Long Ngự Tôn không phải dạng hoàng đế trời gà không chặt. Nhưng đế cùng tên thích khách đã so nhau ba trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Phượng Nhất Nhất như sực tỉnh. Nàng tính toán một vòng rồi nhanh chóng đưa ra kết luận: Long Ngự Tôn tuyệt đối sẽ không bị làm sao nhưng vạn nhất đế có chuyện gì thì người gần nhất với hiện trường là nàng sẽ khó mà thoát khỏi trách nhiệm. Mà một khi đã bị liên lụy thì chắc chắn thân phận sẽ bị lộ tẩy, mà khi đã lộ tẩy thì chắc chắn toàn bộ Phượng phủ cũng phải theo đế xuống mồ.

Như vậy, nếu đế có chuyện gì thì Tiểu Bát khó mà toàn thây.

Vì thế, nàng vội vàng hô hoán.

"Có thích khách, có thích khách!"

Không sao! Nhất định sẽ không sao! Thân phận của đế tôn quý như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều thị vệ...

Nhưng...nàng sai rồi!

Khi Long Ngự Tôn rời cung chỉ mang có hai ngự tiền thị vệ theo, mà giờ họ đã vâng mệnh đế đứng gác ở cửa đại sảnh. Tuy đại sảnh và Âm thính nối liền nhau nhưng Âm thính không phải nơi muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Cho nên...

Phượng Nhất Nhất cảm nhận thấy có cái gì đó bỗng lóe sáng...

"Có ám khí!"

Không có thời gian để đắn đo, nàng phi thân ra che cho đế, bắt lấy thanh đao đang phi đến.

Tay đứt ruột xót, con đau đón tràn ngập mọi giác quan của nàng...

Thấy hai tay nàng bị thương, Long Ngự Tôn giận dữ gầm lên, một chương đánh bay thích khách...

Thực ra thích khách nọ không phải đối thủ của đế. Đế đánh cảm chừng như vậy là vì muốn bắt sống thích khách để tra ra kẻ chủ mưu! Vậy mà...

Đau quá!

Thích khách chết tiệt!

Long Ngự Tôn chết tiệt! Nếu sớm biết kẻ này có thể tự mình ứng phó nàng đã chẳng thêm hi sinh thân mình như vậy! Đáng ghét! Chết tiệt!

Đương nhiên, nàng chỉ dám thâm chửi rửa. . .

“Ngươi có sao không?” để nhìn nàng lo lắng.

"Không chết được!"

Con bực mình của nàng vẫn chưa tiêu tan, theo thói quen nàng nắm chặt tay lại vô tình làm miệng vết thương rách lớn hơn.

Thấy nàng đau đớn, để lo sợ hít sâu một cái, toàn thân cảm thấy đau nhói. Để vội vàng xem xét bàn tay của nàng: làn da trắng nõn càng làm bật lên cái màu đỏ tươi rùng rợn của máu.

Đôi tay hoàn nữ như vậy sẽ phải mang một vết sẹo về sau sao?

“Đừng động! Để trẫm. . . trẫm truyền Thái y!”

Trong lúc quýnh quáng, để vô tình để lộ thân phận!

Đến nước này thì Phụng Nhứt Nhứt không dám giả ngơ! Nàng vội vàng làm vẻ kinh sợ:

“Phụng phủ Phụng Thừa Nghiệp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn, vạn tuế!”

“Bình thân!” để vội vàng nâng nàng lên, “Ngươi có công cứu giá, lại bị thương, miễn cho hành lễ!”

“Đa tạ hoàng thượng!”

Thấy nàng đau đớn đến tái nhợt mặt mày, để cũng đau lòng nói:

“Từ nay về sau, ngươi đi theo trẫm, giúp trẫm bảo vệ giang sơn!” Trải qua kiếp nạn này để thực sự đã quyết định! Để muốn “hắn” dù “hắn” có là nam hay nữ!

Nếu không thể làm phi tần thì làm thần tử, chỉ cần lúc nào cũng được nhìn thấy!

"Tạ chủ long ân!"

Cơ hội tốt như vậy nàng sao có thể bỏ lỡ? Đương nhiên là phải nhanh chóng cảm tạ thánh ân rồi!

“Hoàng thượng, ngài có sao không?”

...

Lúc này, chư thần, thị vệ, thái giám mới đổ đến, ai ai cũng sợ hãi.

“Chết! Có máu. . .” một người rống lên rồi té xỉu.

Tất cả cũng đồng loạt quỵ xuống.

“Thần tội đáng muôn chết!”

“Tội thần xin chịu phạt!”

...

“Tất cả đứng lên đi!”

Để chán chường nhìn những kẻ quỵ xuống trước mặt mình.

“Trẫm tuyên bố, kể từ hôm nay, tiểu vương gia của Phụng phủ chính thức gia nhập tổ chức “Ám”!”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Hoa Dung Vi Biến

Từ ngày cứu giá cho Long Ngự Tôn, Phụng Nhất Nhất trở thành thân tín của đế. Càng ngày đế càng tin nhiệm nàng, mấy hôm liền đi đâu đều mang nàng theo.

Nàng mỗi lúc gần với mục tiêu hơn. Nhưng trong lòng nàng luôn thắc mắc: người này làm hoàng đế thật nhàn hạ, cả ngày ăn cư ở đây, không phải đi thượng triều à?

“Phụng tiểu vương gia, năm nay ngài mới có mười lăm tuổi mà đã rất thành thực, trầm ổn. Quả là “anh hùng xuất thiếu niên!”

Đương nhiên! Năm nay nàng hai mươi rồi! Phụng Nhất Nhất thầm phản bác.

“Đúng! Đúng!” một kẻ khác chạy tới phụ họa, “Tiểu vương gia thiên tư ngọc cốt, bất phàm bất tục!”

Hừ! Đúng là theo đóm ăn tàn! Thấy nàng được Long Ngự Tôn trọng dụng là ngay lập tức tới nịnh bợ!

Nàng cẩn thận che dấu vẻ khinh khinh, nói:

“Không, không! Phụng mỗ trẻ người non dạ, sau này mong các vị đại nhân chiếu cố cho!”

“Không dám, không dám! Tiểu vương gia tương lai sáng lạn, sẽ có ngày được phong hầu bá tướng, trở thành rường cột của nước nhà!”

Phong hầu bá tướng?! Đến cái danh hiệu vương gia hiện tại Tiểu Bát nhà nàng còn chẳng ngó ngang tới! Dù có người tình nguyện trao quyền tước cho nó chỉ sợ nó lười không nhận!

“Sao? Các khanh cũng nhìn ra được năng lực của “hắn”?” Long Ngự Tôn thình lình xuất hiện.

Nghe vậy, Phụng Nhất Nhất ngẩng đầu lên vừa vịn chạm vào tầm mắt của đế.

Hôm nay, đế mặc cẩm bào bằng gấm đen, viền thêu hoa văn mây rồng màu, bên thắt lưng đeo một lọ thuốc hít hương cùng một mảnh ngọc hình rồng loại thượng đẳng, đang đưa theo từng bước chân đế, thật tuấn lãng bất phàm, thật tôn quý vô cùng.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn, vạn tuế!”

Các quan thần đồng loạt quỳ xuống, Phụng Nhất Nhất như sức tinh vội vàng quỳ xuống theo.

Để vội vàng đi tới bên nàng, cúi người nâng nàng đứng dậy.

“Vết thương của khanh còn chưa lành, không phải đa lễ!” giọng đế nhỏ nhẹ mà tràn đầy từ tính vương vấn bên tai nàng. Bởi vì dựa quá gần mà nàng cảm nhận được hơi

thở ấm áp phả vào hai má nàng. Khuôn mặt đế lúc này như ánh nắng dịu dàng.

Tuấn dật mà không mất oai hùng, ánh mắt sáng trong, cánh mũi vô tình, bờ môi mỏng manh! Đây không phải là diện mạo của một nam nhân biết kiên nhẫn! Nhưng khi nhìn nàng, đằng sau vẻ uy nghiêm, lạnh lùng đó lại chứa sự dịu dàng.

Về ôn nhu ấy lại hiện hữu trong một vị đế vương. Quả là trong uy có nhu, trong nhu có uy. Hơn nữa lại nắm trong tay tiền bạc cùng quyền lực bậc nhất thế gian, nam nhân như vậy làm sao nữ nhân không yêu cho được?

Con mắt Phụng Nhất Nhất hơi lóe lên một tia thất thần rồi trở về vẻ bình tĩnh như cũ...

Phụng Nhất Nhất yêu tiền thật nhưng nàng còn yêu sự tự do hơn!

Từ xưa tới nay, chốn hoàng cung đều là chiến trường không thuốc súng: âm mưu, hãm hại, huyết tinh, cô độc, đau khổ... Nó giống như một con quái vật đớp lấy không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, thiên chân, giam hãm họ ở trong miệng, sau vài năm thì nhả ra, lúc này, xinh đẹp thì còn nhưng tất cả đều đã biến thành rắn rết!

Huống hồ, nàng lại không có sở thích đi tranh giành nam nhân với người khác. Cái ghế hoàng thượng còn chưa ngồi vào đã có đến bốn phi, đây là còn chưa tính số lượng nhiều không đếm nổi các cung tần, mỹ nữ khác trong hậu cung! Chuyện đế nổi hứng, tùy ý lời một cung nữ xinh đẹp, thuần khiết lên long sàng vui vẻ cũng không phải chuyện hiếm gặp.

Cha nàng tuy yếu đuối, vô dụng nhưng trước sau chỉ chung thủy với một mình mẹ nàng, cho nên nàng luôn tin tưởng vào tình yêu chỉ có hai người với nhau. Nam nhân giờ luôn cho rằng năm thế bảy thiệp mới là phải đạo, kẻ giống như cha nàng thế gian này còn được mấy người? Nàng tuy không có sở thích tranh giành phu quân nhưng không có nghĩa sẽ thỏa hiệp chung chồng với kẻ khác! Chính vì vậy mà đã đến hai mươi tuổi rồi mà nàng vẫn chưa lấy chồng.

“Đa tạ hoàng thượng nâng đỡ!” nàng bình tĩnh nói, “Nhưng lễ nghi giữa quân và thần tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Long Ngự Tôn không phải người thường, một khắc thất thần trong mắt của “hắn” đã bị đế nhìn thấy. Đế chỉ không hiểu được, tại sao “hắn” có thể nhanh chóng khôi phục được vẻ bình tĩnh, lập tức đẩy đế ra cả ngàn dặm xa cách?

Đế nhũ này nhìn nàng vẫn cố chấp quỳ rồi nói:

“Nơi này không phải hoàng cung, các khanh đứng lên cả đi!”

“Tạ hoàng thượng!”

“Đúng rồi, vừa nãy hoàng thượng nói ai có năng lực vậy ạ?” một sủng thần nhanh nhẩu gọi đề tài nói chuyện.

“Ý của trẫm là, nếu các vị khanh gia đều thấy Phụng phủ Thừa Nghiệp Vương gia có năng lực thì trẫm sẽ mang “hắn” về triều, hỗ trợ trẫm trị quốc, vì giang sơn xã tắc mà bày mưu tính kế!”

Mấy ngày này, đề đã quen cảm giác có “hắn” làm bạn, đem “hắn” về triều, ban cho “hắn” một chức quan, quang minh chính đại giữ “hắn” bên người!

“Hoàng thượng thánh minh!” đám nịnh thần lại nhất loạt quỳ xuống.

Nghe đề nói vậy, lòng Phụng Nhất Nhất sợ hãi vô cùng, vội vàng quỳ xuống khấn cầu.

“Tại hạ vô đức vô năng, thỉnh xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

Nàng đã tính toán cả rồi: trước tiên sẽ truy tìm nơi cất giấu bảo vật, tiếp đến dùng tiền mua chuộc hạ nhân trộm lấy bảo vật. Sau đó, nàng sẽ nghĩ cách phạm vào một lỗi nhỏ nào đấy để bị đuổi ra khỏi tổ chức “Âm”, trả lại thân phận Vương gia cho Tiểu Bát, quay về làm trưởng quận chúa của Phụng phủ. Tướng mạo, khí chất của nàng và Tiểu Bát thập phần giống nhau, dẫu sau này có người nhìn thấy đề đề nàng chắc cũng sẽ không phát hiện ra. Vạn nhất một ngày nào đó Long Ngự Tôn có phát hiện ra chân tướng cũng không thể công khai xử nàng tội “khí quân phạm thượng”, bởi tổ chức “Âm” không thể để lộ ra ánh sáng! Nhưng nếu như nàng được phong chức vị thì mọi việc sẽ không như thế nữa, tội khi quân lửa gat trước mọi người là không thể dung thứ...

“Muốn trẫm thu hồi lại “mệnh lệnh đã ban ra”? Lá gan của ngươi quả không nhỏ!” gương mặt đề vì biến.

“Tại hạ không dám...” tính cách nam nhân này thực khó chiều, đã đạt tới trình độ làm người ta giận sôi.

“Nếu đã không dám thì lập tức nhận mệnh!”

“Tại hạ...” nàng định vót vát lần cuối.

“Bất tài vô dụng ấy hả? Hừ, khiêm tốn quá chỉ làm người ta ghét thêm thôi!” đề uy hiếp, “Hay ý ngươi là trẫm và các vị thần tử đều không có mắt nhìn người?”

Thế này thì nàng còn dám nói gì nữa?!

“Tại hạ tuân chỉ!”

“Còn “tại hạ” gì nữa! Trẫm đã phong tước cho ngươi, ngươi có thể xưng thần!” không

hiều sao để rất bức mình khi nghe “hắn” nói ra những lời thấp kém! Cực kì, cực kì bức mình!

Bạo quân! Nàng thầm oán: cái gì mà xem trọng nàng?! Hừ, bốn cô nương là kẻ ham quyền ham chức sao, nếu không phải vì Tiểu Bát, nàng sớm đã...

“Thần tuân chỉ, đội ơn bệ hạ!”

Bước qua mái hiên buộc phải cúi đầu thôi!

Nàng lại cúi người quỳ xuống làm lễ, ôi...đến khổ cái đầu gối yêu dấu của nàng!

“Chúc mừng tiểu vương gia...”

Đúng là cười không được, khóc chẳng xong!

Nàng đành phải khổ sở làm bộ mặt phù hợp với mọi người mong chờ: phấn khởi vì đường quan rộng mở.

Đến mệt! So với việc làm ăn còn mệt gấp trăm lần!

...

Đêm. Xuân Phong các.

Xuân Phong các là nơi để ban cho nàng để nàng ở tạm. Trong phòng có tám chân nến làm bằng đồng được chạm khắc tinh xảo lạ mắt, mỗi chân nến tỏa ra mười tám nhánh, mỗi nhánh để một cây nến, thấp sáng cả căn phòng mang phong cách cổ xưa.

Phượng Nhất Nhất ngồi trên giường bằng gỗ lim, cời giày trắng thêu hình chim phượng ra rồi nhẹ nhàng vén ống quần lên.

Nàng hít sâu một cái. Hai đầu gối mềm mại đã đỡ lưng từ bao giờ, trông vô cùng đáng thương.

Hừ! Đúng là vết thương cũ chưa lành đã chồng thêm vết thương mới. Nợ này nhất định phải ghi sổ cho Tiểu Bát để hôm nào còn đòi lại một trăm tám mươi lượng bạc!

Nàng lấy cao Băng Cơ Ngọc Phụ mà Thái y có để lại mấy hôm trước ra bôi lên vết thương. Bạc hà có trong cao khiến nàng cảm thấy mát lạnh, thoải mái thở phào một tiếng...

“Vết thương này là thế nào?!”

Một vị khách không mời mà lặng lẽ đến, lớn giọng chất vấn nàng.

“Hoàng thượng!” nàng khẽ thờ dài, “Không biết muôn thế này còn vì chuyện gì mà ngự giá tới phòng của vi thần?”

“Sao? Không có việc gì thì trăm không được đến à?” về mặt để hơi nổi giận.

Hừ, xem lại hành vi vào mà không gõ cửa của mình đi, như vậy bình thường sao?

Phượng Nhất Nhất bắt đầu đi ta thán.

“Tại sao lại thờ dài?! Nhìn thấy trăm là khanh muốn thờ dài à?”

Bạo quân! Nàng không có can đảm mắng ác nhân, chỉ dám âm thầm oán hận. Nhưng tiếng nói nhỏ như vậy sao người này vẫn nghe thấy?

"Vi thần không dám!"

“Hừ!”, để lại không hài lòng với vẻ tất cung tất kính này của nàng, “Chỉ có hai người với nhau, khanh không phải giữ kẽ như vậy!”

“Thần sợ...”, nàng lại chọc giận để hơn.

“Vậy khanh cười một cái cho trăm!”

Hả?! Cái này là sao?

“Chẳng phải ái khanh rất giỏi trò dùng nụ cười để che dấu tâm tình sao? Nếu sợ thì cười với trăm một lần đi!” ánh mắt để sáng quắc, chờ mong.

Có trời biết để đang tương tư nụ cười má lúm đồng tiền của nàng đến nhường nào! Mấy đêm nay, nụ cười ấy vẫn cứ chập chòn quanh giấc ngủ của đế.

Tại sao... tại sao để biết nàng quen dùng nụ cười để làm mặt nạ che dấu tâm tình?

“Thần đâu dám! Vi thần cười rất khó coi, nhìn như kẻ ngốc! Sợ phạm tới đôi mắt của

thánh thượng!” nàng khôn khéo lấy gậy ông đập lưng ông.

“Trăm chỉ cấm khanh cười lung tung chứ đâu có cấm cười trước mặt trăm! Giờ trăm muốn xem bộ dáng khó coi của khanh đấy, thì sao nào?!”

Đúng là đồ bá đạo ngông cuồng, đồ cố ý gây sự! Đương nhiên. Nàng vẫn chỉ dám oán thầm!

Bị dồn ép, nàng đành phải cố gượng khóe môi lên, bày ra cho đế một khuôn mặt cười khổ còn khó coi hơn cả khóc. Ngặt một nỗi, tư chất giai nhân khiến nụ cười khổ cũng trở thành một nụ cười mỉa hoặc!

Đế si mê nhìn lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện. Hai cánh môi đỏ tươi, ướt át dụ dỗ để tới nhắm nháp. Như bị thần sai quỷ khiến, đế đi về phía nàng, ánh mắt như báo đen chồn rùng rậm đi kiếm ăn.

“Á...!”

Bản năng nữ tính làm nàng lùi lại nửa bước, nhưng lại không để ý va vào ghế tựa phía sau.

Tiếng kêu khiến “thôi miên” bị phá vỡ, đưa đế trở lại trạng thái tỉnh táo!

Đế đang làm cái gì thế này?! Người trước mắt dù có tốt đẹp cỡ nào thì cũng là nam nhân giống hần! Nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ đem lại chuyện thị phi gì...

Có lẽ... có lẽ tại lâu rồi đế chưa “dùng bữa”!

Q.2 - Chương 6: Thâm Cung Dục Nghiệt

“Khanh kêu cái gì?!” đế khôi phục lại lý trí rồi vô tình nhìn thấy đầu gối đế hờ của nàng, trong lòng dấy lên đau xót, “Phải rồi, khanh còn chưa nói cho trẫm biết vì sao có vết thương này! Là kẻ xác xược nào làm khanh bị thương?”

Nàng thực sự muốn nói cho đế biết kẻ-xác-xược kia là ai...

“Thần đâu dám nói... có trách thì nên trách cái đầu gối vô dụng này không thể gặp người tôn quý như hoàng thượng...”

Dù nàng có khéo ăn khéo nói đến mức nào cũng không dám nói thẳng ra.

Đế đau lòng ngồi xuống xoa lên miệng vết thương đang sưng tấy.

Dưới ánh nến làn da trắng mịn như sữa của nàng lại bị vết tấy làm chướng mắt.

Có lẽ, người gây ra vết thương này là... đế!

“Từ giờ trở đi, khi chỉ có hai người là trẫm và khanh thì không cần quý!”

“Nhưng...”

“Đây là ý chỉ của trẫm!” những ngày ở chung khiến nàng biết được biểu hiện của đế lúc này là sắp nổi giận.

“Thần tuân chỉ, tạ ơn thánh thượng!”

Thấy nàng theo bản năng lại sắp quý, đế giữ người nàng lại, phát hiện cơ thể nàng thật mỏng manh, đế không kiềm được mà ôm nàng vào lòng.

Mặt Phượng Nhất Nhất nóng ran, nàng vẫn là nữ nhi chưa chồng mà! Cho dù thân phận bây giờ là Tiểu Bát cũng không được.

“Hoàng thượng!” nàng vội vàng nhắc đế không được càn rỡ.

Đế ngẩng đầu, ngắm nhìn khuôn mặt ngọc ngà, đôi mắt khể động của nàng, không khỏi thất thần.

Tuyệt sắc thiên hạ như vậy... bắt buộc phải thuộc về đế!

Trong trời đất này, ngoài đế ra còn có kẻ nào đủ tư cách để có được ‘hắn’?

Hai người nhìn nhau không nói gì, luồng không khí ám muội bay vất vương xung quanh.

Nàng nheo mắt phượng lại, khẽ cắn môi dưới. Quả đúng là: ‘tế nhuận như chi, phản quang như ngọc nị.’ Khí chất toát ra từ nàng như tiên hạ phàm.

Đế như bị thần xui quỷ khiến, càng lúc càng cúi thấp, đến lúc sắp đụng vào môi nàng...

“Hoàng thượng, trời cũng tối rồi! Thành quay trở về để giữ gìn long thể!” nàng nhanh nhẹn thoát khỏi móng vuốt của đế.

“A!” mặt đế đỏ ửng lên, lần đầu tiên trong đời biết thế nào là ‘bỏ chạy’: “Trẫm... trẫm về! Ái khanh đi nghỉ đi!”

“Hắn” chính là một cây thuốc phiện yêu diễm, tràn đầy mị hoặc nhưng lại không thể chạm vào! Mang ‘hắn’ về ‘trồng’ làm cảnh đã là khác người rồi, nếu còn dính sâu vào thì còn đâu là mặt mũi hoàng tộc?

Ôi!!!! Đế thở dài thườn thọt.

Không thể đụng vào! Không thể đụng vào!

...

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, Dung quý phi đã tới!” Tiểu Lý Tử cẩn thận nhắc nhở Long Ngự Tôn đang phê duyệt tấu chương.

Lâu lâu hoàng thượng mới nổi hứng gọi người tới thị tẩm, không biết chừng, lần này, quý phi yêu mị động lòng người có thể giúp bệ hạ anh minh của tiểu tử bình thường trở lại, không tơ tưởng tới người kia nữa...

“Cầu nô tài, trầm làm việc gì còn cần người nhắc nhở à?” Long Ngự Tôn nổi giận.

Từ cái đêm để chặt vật chạy khỏi căn phòng kia thì tính tình trở nên vô cùng thất thường.

“Hoàng thượng bớt giận, nô tài đáng chết!”

Mặt Tiểu Lý Tử tái mét, tự động vả vào miệng mình.

“Bỏ đi!” Long Ngự Tôn khoát tay xá tội.

Có lẽ... để thật sự cần một “con đường” để giải quyết. Dung mạo của Dung quý phi kia cũng không thua kém gì “hắn”, hay là...

“Đến Long tẩm cung!”

“Vâng!”

Long tẩm cung.

Vải đỏ bao bọc lấy nữ nhân trần trụi nằm trên giường trải gấm vóc kim hoàng thêu hoa văn hình rồng. Bóng đêm hoa mai. Mỹ nhân như ngọc.

Nghĩ tới người sắp đến, Dung quý phi không nén nổi ánh mắt chờ mong. Đã lâu lắm rồi hoàng thượng mới gọi nàng tới thị tẩm, lâu đến nỗi nàng cứ tưởng hoàng thượng quên mất Dung Quế là ai rồi. Thật không ngờ đột ngột có tin này tới khiến nàng vui không thể kìm nén được... thật vừa vặn đến thời kì nàng dễ thụ thai, hiện tại hoàng thượng mới có hai tiểu công chúa, nếu như nàng mang long thai thì những ngày được hưởng vinh hoa phú quý sẽ rất mau đến.

Nàng hồi lộ công công dẫn nàng đến. Nàng cố ý kéo tấm vải đỏ bao quanh người xuống lại như vô tình để lộ ra một nửa bầu ngực trắng như tuyết. Ha, ha, ha... chắc hẳn hoàng thượng không thể không rơi vào mê hoặc của nàng?

Tóc mây xỏa tung, ngực sữa che đầy. Mỹ nhân sau khi tắm tóa ra hương thơm mê người.

Đúng lúc này, Long Ngự Tôn bước vào, toàn bộ cảnh đẹp rơi vào mắt.

Ái phi của đế đang ngoan ngoãn nằm trên long sàng, được bao bọc trong tầng tầng vải đỏ giống như lễ vật mang tế cho thần linh. Long mây lá liễu khê nhãn, con mắt sáng âm tình. Mái tóc đen buông xỏa trên gối, bộ ngực sữa ản ản hiện hiện, quá thật mê người.

Nhưng... tại sao tâm đế không có chút ham muốn?

Để bước tới, cởi vải đỏ ra, thân thể trần trụi như hương như ngọc của nữ nhân lập tức ngã vào lòng đế.

“Bệ hạ!” ánh mắt nàng kiều mị, âm thanh nũng nịu, tay bắt đầu giúp đế cởi y phục.

Cởi xong, nàng ngoan ngoãn tự mình bôi dầu trơn vào nơi tư mật, nằm xuống, hai đầu gối khê tách ra, chờ đợi đế tiến vào.

Mọi nữ nhân trong chốn hậu cung này đều được dạy dỗ kĩ càng để hầu hạ đế vương thật tốt.

Không có đạo đầu, không có ân cần, để cứ thế nhanh chóng xông vào cơ thể của Dung Quế, dầu có đau nàng vẫn phải nín nhịn, cố nặn ra nụ cười kiều mị lấy lòng đế.

“Ừm...”

Nàng dựa theo động tác của đế mà “biểu diễn” yêu kiều.

Long Ngự Tôn nhìn gương mặt thoát tục của nàng, trong lòng bỗng tưởng tới một gương mặt khác. So về ngũ quan, cả hai người đều xinh đẹp tinh xảo. Nhưng so về khí chất thì Dung Quế lại quá trần tục. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa xinh đẹp và tuyệt sắc.

Con người đen lạnh lùng mất đi sự kiên nhẫn, trong chốc lát, sự ham muốn cũng ra đi.

Thấy đế bỗng dừng lại, nàng vội vàng gượng người dậy.

“Hoàng thượng, nếu như ngài vì quá bận quốc sự mà mệt nhọc thì để thiếp hầu hạ ngài!”

Cánh môi yêu kiều của nàng khê gọn lên, cái lưỡi hồng mềm mại như con rắn chu du trên cơ thể đế vô cùng khiêu khích.

Dục vọng của Long Ngự Tôn lại nổi lên...

Nhưng trong lòng vẫn gào thét một câu hỏi: tại sao “hắn” không phải là nữ nhân? Tại sao?!

Sinh ra trong nhà đế vương, để “muốn gió có gió, muốn mưa có mưa” nhưng giờ ước muốn “như vậy” lại không thể thực hiện được.

Nếu ông trời đã sinh ra “hắn” tại sao lại để “hắn” làm nam tử? Nếu như đến cuối cũng

không có được kết quả gì, tại sao lại còn để để gặp “hắn”?

Để phần nộ phát tiết vào thân thể nằm phía dưới.

“Hoàng thượng, xin ngài nhẹ chút...” nữ nhân làm nũng.

Nhưng nàng không ngờ mình nói lời này không đúng lúc.

Con mắt đế càng lạnh lùng thêm, chẳng nói chẳng rằng rút ra khỏi người nàng.

“Nếu sợ trầm làm đau thì rút!”

“Không...thiếp không dám...” nàng vội vàng giải thích, nước mắt như sắp rơi.

Đáng tiếc, hiện tại, chiều này không có tác dụng.

“Rút ra ngoài!”

“Vâng!”

Nàng dùng vải đỏ bao bọc lại thân thể trần trụi của mình, chật vật chạy khỏi Long tẩm cung.

Vị Ương cung, Tẩm cung của Dung quý phi.

“Đêm thế nào ư? Đêm chưa quá nửa, đuốc lớn thấp sáng. Quân tử dừng lại, tiếng chuông lanh canh.

Đêm thế nào ư? Đêm chưa dứt, đuốc cháy bập bùng. Quân tử dừng lại, chuông ngựa leng keng.

Đêm thế nào ư? Đêm sắp sáng, đuốc cháy rực rỡ. Quân tử dừng lại, ngôn quan kì kì.”

Đã khuấy lấm rồi. Đèn lồng đừng đưa.

Về mặt Dung Quế ngưng đọng.

Trước đây, vì gia tộc nàng phải từ bỏ người yêu thương, bước vào chốn thâm cung, trong lòng tràn ngập hi vọng, đâu biết được có ngày phải chịu nhục nhã như thế này.

Nàng đã hai mươi sáu tuổi, nàng dâng hiến toàn bộ tuổi thanh xuân đẹp đẻ nhất của nàng cho hoàng cung. Nếu như không có con thì tuổi già của nàng... nghĩ tới đây nàng

bỗng thấy sợ hãi quá.

Mà dục vọng chưa được thỏa còn chất đầy trong cơ thể, gào thét được giải phóng...

Đôi mắt nàng nhìn một lượt quanh phòng rồi bắt gặp một bóng dáng.

“Ngươi lại đây!” về mặt nàng trang trọng, “Những người khác thì lui ra!”

“Vâng!” mười hai cung nữ khom người lui ra.

“Nương nương có gì sai bảo ạ?”

Người ở lại có dáng người cao lớn bất phàm, thể nhưng giọng nói lại bán nam bán nữ cực kì khó nghe. Nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy đó là một vị công công mi thanh mục tú.

Giọng nói trang trọng của nàng bỗng chốc biến thành yêu mị. Nàng đứng trước mặt hắn mà thả mái tóc dài ra, cỡi y phục xuống.

Dưới ánh trăng, Dung Quế trong mắt hắn thật nóng bỏng, eo nhỏ uốn éo, ngực đầy đặn trần trụi, chân dài trắng nõn thẳng tắp.

“Bây giờ bốn bề vắng lặng, huynh nói xem ta nên sai bảo điều gì?” nàng cười đông đưa, ngón tay ngọc vuốt ve má hắn. “Chẳng lẽ, huynh không còn thương ta nữa sao?”

Hắn làm sao mà không thương nàng, nếu không thương thì có biến thành thân phận như ngày hôm nay sao...

“Muội biết rõ, ta thương muội, yêu muội đến nhường nào mà...” giọng điệu hắn mãnh liệt.

“Suýt!” nàng đặt ngón tay lên miệng hắn, ngăn lời hắn lại, sau đó, ngón tay dần dần đi

xuống, bắt đầu cời y phục của hắn.

“Đừng nói nữa... âm thanh của huynh bây giờ rất khó nghe!” nàng không e ngại nói như vậy khiến người hắn chợt run run, “Giờ huynh chỉ cần làm theo mệnh lệnh của bổn cung là được...”

Nàng cầm lấy tay hắn đặt vào bộ ngực sữa hoàn mỹ của mình. Mặc dù nam tử đã bị “cắt” nhưng vẫn là một nam nhân chân chính, vì vậy dục vọng trong cơ thể bắt đầu nổi lên, hai tay mạnh mẽ nhào nặn bộ ngực của nàng. Thấy nàng có vẻ thích thú, hắn to gan cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa, bắt đầu mút cắn.

“A... đúng rồi!” nàng thỏa mãn rên rỉ, “Kĩ thuật của huynh càng ngày càng lên, giống như chàng, chỉ thích cảm thú đoạt lấy...”

“Quý phi nương nương...” hắn bỗng bình tĩnh khi nàng nhắc tới nam nhân đáng sợ kia.

“Huynh sợ sao? Nhưng muộn rồi!” nàng lại giằng lấy tay hắn đặt lên bộ ngực cao ngất của mình, “Sẽ không ai biết đâu, huynh hãy làm như hồi chúng mình còn ở nhà ấy!”

Hồi ở nhà! Phải, hắn và nàng là thanh mai trúc mã, hắn vừa là biểu ca vừa là người yêu của nàng. Vì được ở bên nàng, hắn không tiếc tự hiến mình, chỉ cầu mong được ở cạnh làm bạn với nàng.

Hai người yêu nhau lúc ở một chỗ khó mà tránh được những lúc không kìm được lòng.

Nhưng vì không muốn phá trình tiết của nàng nên họ đã dùng một cách khác để thỏa mãn cơn cuồng thú. Khi đó, hắn luôn tâm niệm trong đầu là phải bảo vệ giọt máu xử nữ của nàng cho đến đêm động phòng của họ, nhưng rồi cuối cùng, nàng lại đem nó cho kẻ không biết quý trọng...

“Cầu xin huynh, biểu ca!” nàng rên rỉ khát cầu, hai tay ôm lấy bả vai hắn, “Muội khó chịu quá!”

Hắn cũng không cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, từ nhỏ đã luôn như vậy.

Không chân chủ gì nữa, ngón tay hắn nhanh chóng nắn tới nơi thần bí của nàng, ngón tay thô to vói vào trong, giúp nàng giảm bớt “khó chịu”.

“Tuyệt quá a... Biểu ca, muội muốn nữa, Quê Nhi muốn nữa...” nàng đã hoàn toàn rơi vào trạng thái si mê.

Hắn nghe vậy, sắc mặt phùng phùng, ngón tay điên cuồng chuyển động.

“Không đủ! Không đủ!” thân thể nàng vặn vẹo, khó chịu, “Dùng dụng cụ!”

Nghe vậy, hắn rút ra một vật, đeo vào thắt lưng, bắt đầu chuyển động. Có “nó”, nàng cuối cùng cũng thảo mãn.

“Biểu ca, đổi phiên...” hôm nay tâm trạng nàng tốt, hạ cổ hầu hạ, thỏa mãn hắn một chút.

Vị Ương cung, đêm chưa qua...

(Nguyên văn là: Vị Ương Cung, Dạ Vị Ương, vị ương có nghĩa là chưa tới một nửa)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Ghen Tuông Ngục Trời

Đêm. Tại phủ đệ của một vị quan lớn.

Đêm. Là thời điểm tốt nhất để tội ác nảy sinh.

“Thiếu gia, nô tài tội đáng muôn chết!” trong bóng đêm, một từ sĩ(*) quỳ xuống trước một nam nhân, “Đáng lẽ đã thành công nhưng giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, phá hỏng việc tốt của thiếu gia...”

(*) người chết trận, ở đây có nghĩa là kẻ thất bại.

“Không phải giải thích nữa!” nét mặt của người được gọi là thiếu gia vẫn hiền hòa,

“Đây không phải lỗi của ngươi. Nếu Long Ngự Tôn dễ đối phó như vậy thì lão hồ ly kia đã chẳng tìm tới chúng ta để hợp tác!”

“Nhưng... thiếu gia đã phải mất nhiều thời gian để chuẩn bị kế hoạch ám sát này, e không còn cơ hội thứ hai! Huống hồ, sau lần này, tên hoàng đế kia ắt sẽ có đề phòng!”

“Không được xưng hán là hoàng đế!” vẻ mặt hiền hòa như gió xuân chợt biến thành bạo phong, đôi mắt y lộ vẻ âm ngoan điên cuồng, “Trẫm mới là hoàng đế thật sự, nếu không phải Long gia âm hiểm đoạt vị thì thiên hạ này đã là của trẫm! Cái tên Phụng

Thừa Nghiệp đã làm chuyện xấu kia, nhất định ta phải trừ khử hán!”

“Vâng! Thiên hạ này phải là của ngài!” tử sĩ cung kính quý xuống, “Cầu cho hoàng thượng sớm đạt được tâm nguyện, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn, vạn tuế!”

“Ha ha ha!” Y vừa lòng ngửa mặt lên mà cười, “Ngày mai mời lão hồ ly kia đến quý phủ để ta thương lượng đại sự!”

“Rõ!”

Chớp mắt bóng dáng của tử sĩ biến mất trong màn đêm.

Ngày hôm sau, trời vần vũ, mưa gió sắp sửa ập đến.

Tại tổ chức “Ám”.

Sau tối hôm đó, mấy ngày liền Phụng Nhất Nhất không nhìn thấy Long Ngự Tôn. Mà nghĩ lại, không khí giữa họ vào ngày hôm ấy quá mức quái dị, nên giờ có gặp đề thì nàng cũng chẳng dám tới gần. Cuối cùng, nàng đành phải quay sang hỏi những người thân cận bên đề.

“Tiểu Xích, mau rót đầy cho Tổng huynh!” Phụng Nhất Nhất lên nháy mắt với Xích Nhi một cái.

“Vâng, thưa vương gia!”

Ngươi được gọi là Tổng huynh chính là nam tử mặc hắc sam ngày đó. Họ Tổng tên Vô Hối, quan Binh Bộ Thị Lang.

“Được!” vẻ mặt Tổng Vô Hối hào sảng, ngửa cổ uống cạn ly rượu, “Nào! Phụng lão đệ, đệ cũng mau làm một chén đi!”

Phụng Nhất Nhất cũng ngửa cổ uống cạn chén này. Trong nhà có tiểu muội Thất Thất cực kì thích uống rượu, nhờ công lao tiểu muội huấn luyện cho mà tư lượng của các ti muội trong nhà vô cùng cao.

“Quả nhiên không nhìn lầm người, lão đệ đúng là một người hào sảng, rất hợp với tính tình của Tổng mẫu!” mặt hán đã đỏ bừng vì rượu, “Lão đệ à, huynh đây cũng khổ lắm cơ...”

Phụng Nhất Nhất cười thâm trong lòng: bắt đầu đến tiết mục moi thông tin!

“Tổng huynh đi theo bệ hạ được hưởng vinh hoa phú quý, còn khổ ở chỗ nào?” nàng cẩn thận che giấu tia quý quyết trong mắt.

“Lão đệ không biết đâu! Tục ngữ có câu ‘Gần vua như gần cọp’, ngu huynh lúc nào cũng lo lắng đề phòng, sợ lúc nào đấy có điều gì sơ suất mà đánh mất cái mạng nhỏ này!”

“Hả?!” Phụng Nhất Nhất làm bộ sợ hãi, “Nguy hiểm thế sao?”

“Cực kì nguy hiểm!”

“Vậy sau này Tổng huynh phải chỉ dạy cho Thừa Nghiệp nhiều một chút!” nàng ra vẻ khiêm tốn.

“Ấy chết, ấy chết!”

“À phải rồi Tổng huynh, hay là huynh kể cho đệ nghe chuyện của bệ hạ đi, sau này còn biết mà tránh!”

“Chuyện của bệ hạ ấy hả?” vẻ mặt hán mờ mịt, “Về chuyện gì?”

“Tỉ như...Hoàng thượng thích cái gì chẳng hạn.” Con mắt nàng lóe sáng.

“Cái này thì huynh chịu!” Tổng Vô Hối chau mày rậm, “Hoàng thượng của chúng ta chắc chả thích cái gì quá đâu! Là nam nhân chúng ta thì ai mà chả thích: quyền, tiền, sắc!

Mà cả ba thứ đó bệ hạ đều có cả!”

“Thế...huynh đã bao giờ nghe nói Hoàng thượng cất giữ bảo vật gì chưa?” nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn.

“Cũng chưa luôn! Ta chưa bao giờ thấy bệ hạ quá mê muội thưởng thức cái gì!” rồi hần đột nhiên hoài nghi, “Phượng lão đệ, đệ hỏi mấy chuyện này để làm gì?”

“Ha ha, không có gì, không có gì! Nói ra lại sợ Tống huynh chê cười, tiểu đệ từ lâu đã muốn dò hỏi tâm tình của bệ hạ để tiện bề thăng tiến!”

Nghe nàng nói thẳng thắn như vậy, Tống Vô Hối cười rộ lên.

“Thì ai chẳng thế, ha ha ha!”

“Ha ha!”

“Phượng huynh đệ này!” Tống Vô Hối cầm lấy bàn tay ngọc của nàng, “Huynh đệ ta quả thực quá hợp nhau, đệ yên tâm, sau này ngu huynh sẽ chiều có đệ nhiều hơn nữa!”

“Tiểu đệ xin đa tạ Tống huynh trước!” nàng đang lựa thời cơ để “cứu” bàn tay ngọc của mình ra thì nghe thấy một giọng quen thuộc rống giận.

“Các ngươi đang làm gì thế kia?!”

Đôi mắt Long Ngự Tôn bùng bùng lửa giận nhìn chằm chằm vào đôi gian phu dâm...phu trước mặt.

Mới mấy ngày không gặp “hắn” mà tâm đề đã không chịu được, phải chạy đi tìm gặp “hắn”, ấy thế mà khi gặp được lại phải cảnh lâm đề bóc hóa!

Bàn tay tôn quý của “hắn” là để cho nam nhân khác tùy tiện sờ nắn sao?!

“Tham kiến bệ hạ!”

Trông thấy đề hai người Phượng, Tống vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Tống Vô Hối! Khanh nhân rồi thật đấy! Dám chạy tới đây uống rượu hưởng lạc!” đề mắng.

Dù Tống Vô Hối không biết mình sai ở điểm nào nhưng vẫn vội vàng nhận tội.

“Vi thần tội đáng muôn chết!”

“Hừ! Cũng biết tội mình “đáng muôn chết” cơ đấy, vậy đề trầm thành toàn cho ngươi...”

Không thể nào! Việc nhỏ như vậy mà cũng xử người ta tội chết, Hoàng thượng quá đáng rồi!

Phượng Nhất Nhất thấy bất bình, vội vàng cầu xin:

“Bệ hạ, có trời chứng giám, Tống đại nhân lúc nào cũng một mực trung thành với bệ hạ! Thỉnh bệ hạ thu hồi mệnh lệnh vừa ban ra!”

“Đúng, đúng! Bệ hạ! Thần biết sai rồi! Biết sai rồi!”

Đáng thương cho Tống Vô Hối không biết mình sai ở đâu nhưng vẫn không ngừng dập đầu nhận tội.

“Được! Nếu Phượng khanh gia đã cầu xin thì trầm tạm tha tội chết cho ngươi!” đề lại đổi giọng, “Vừa hay trấn Tây đại tướng quân thắng trận, thu phục được Thịnh Tuyết lĩnh, khanh tới đây dọn dẹp đi!”

“Hoàng thượng...”

Thịnh Tuyết lĩnh kia hoang vắng, lạnh lẽo đâu phải chốn cho người ở! Nước mắt hần như trào tiếp tục cầu xin chủ nhân.

“Sao?” giọng đề cao vút, vẻ mặt uy hiếp.

“Thần tuân chỉ, tạ ơn thánh thượng!”

“Lui ra đi!” Tống Vô Hối đi rồi, Long Ngự Tôn cho tùy tùng ra ngoài chờ, trong phòng lúc này chỉ còn hai người.

“Hoàng thượng!” lòng nàng lúc này rất rối, “Sao ngài lại tới đây?”

Để không để ý lời nàng nói mà cứ thế ôm nàng vào lòng.

“Ồi!” nàng kinh sợ thét lên.

“Hét cái gì!” sắc mặt đề cực kì xấu.

“Ngài, ngài...”

“Trẫm làm sao?” để gờ bàn tay vừa mới bị Tống Vô Hối “khinh bạc” lên, nắm vào bàn tay của mình rồi ra sức lấy ống tay áo chà lau.

Chưa đầy nửa khắc bàn tay nhỏ bé của nàng đỏ ửng lên.

Nàng khẽ nhăn mày nhưng không dám kêu.

Thật là phong hoa tuyết đại! Để khẽ than: khi mi nàng bất động tựa như núi xa yên tĩnh, khi nhăn mày núi xa kia như trở nên sống động...

“Đau không?”

Thấy cái nhú mày của nàng, con tức giận trong lòng để tiêu tan, chỉ còn lại sự xót xa.

“Thần không đau!” nàng đầu phải dạng ngu ngốc, đau cũng không dám nói.

“Nói dối!” khuôn mặt để bây giờ không có vẻ tôn quý cách xa ngàn dặm, không có vẻ lạnh lùng vô cảm mà chỉ có ánh mắt dịu dàng, “Không đau sao lại đỏ lên?”

Để nâng bàn tay bé nhỏ lên gần môi, nhẹ nhàng thổi.

“Không đau... không đau...” Để như đang dỗ dành trẻ con, “Thôi đi hết cái đau...”

Nàng không sợ lửa giận ngập trời của đế, không sợ đế cao cao tại thượng, không sợ sự tôn quý vô cùng, càng không sợ sự lạnh lùng của đế. Nhưng... nàng lại sợ sự dịu dàng này.

Có lẽ... thứ nàng sợ thật sự, là sợ bản thân sẽ bị trầm luân trong sự dịu dàng này.

Nam nhân như vậy, nàng không muốn thoát khỏi, mà cô muốn cũng không thể thoát khỏi.

Nàng thờ dài, lạnh lùng rút tay ra.

“Thần thật sự không đau!”

“Không đau thì tốt!” để thẹn quá hóa giận, “Từ giờ trở đi, ái khanh hãy tự kiểm điểm bản thân, đừng dùng gương mặt bất nam bất nữ đi quyến rũ thần tử của trẫm!”

Trong nháy mắt, Phượng Nhất Nhất tưởng rằng động tâm của mình chỉ là ảo giác.

Không lẽ nàng có khuynh hướng tự ngược, đi thích một nam nhân thế này?!

Hoàng thượng! Ngài được lắm!

“Xin ghi nhớ lời dạy của thánh thượng!” nàng cúi đầu, ra vẻ vâng lời.

Nghe giọng nói bình tĩnh đến kì lạ của nàng, để có chút nghi ngờ, cảm thấy biểu hiện của người trước mắt không hề thật lòng.

“Ngẩng đầu lên nhìn trẫm!” để ra lệnh.

Phượng Nhất Nhất ngẩng đầu lên, dung nhan tuyệt sắc như trăm hoa khoe sắc. Nhưng đôi mắt nàng quá trầm lắng, quá bình tĩnh, chẳng tìm thấy chút thần phục nào!

Để bắt đầu thấy tức giận!

Không hiểu vì sao, từ ngày gặp “hắn” để rất hay nổi giận vô cớ. Không thấy “hắn” cũng tức giận, thấy rồi càng tức giận hơn, trong lòng nghĩ tới “hắn” cũng thấy bực mình,

không nghĩ tới còn bực mình hơn...

“Khanh...” để chỉ vào nàng, muốn mắng nhưng lại không nỡ, “Bỏ đi...” rồi để thờ dài,

“Trẫm về! Khanh nghỉ ngơi đi!”

Nghe thấy tiếng thờ dài của một người lúc nào cũng cao ngạo như đế, nàng không đành lòng:

“Hoàng thượng, thần...”

“Khanh không phải nói gì nữa! Càng nói càng chỉ khiến trẫm bực mình hơn thôi!” để xoay người bước về cửa lớn, dứt khoát kiên quyết, nếu không làm vậy để sợ bản thân sẽ lại luyến tiếc không rời rời nằng, “Nhớ kĩ mệnh lệnh của trẫm, không được đi quyến rũ lung tung thần tử của trẫm, không được tùy tiện đụng chạm...”

Đụng chạm chạm chạm?! Quyển rũ lung tung?! Nàng...nàng đâu có vậy?! Nếu có thì cũng chỉ có để đụng!

“Thần tuân chỉ!”

“Ngoài ra...” Long Ngự Tôn đột ngột quay người lại, nói thật nhanh, “Ba ngày nữa là tới sinh nhật của Hoàng Thái hậu, khanh lo chuẩn bị quà mừng đi!”

Để muốn nhân cơ hội này để chính thức giới thiệu “hắn” với triều đình.

Hả?! Nàng giật mình, ba ngày nữa, sao nhanh vậy? Sinh nhật của Hoàng thái hậu là sự kiện cực kì trọng đại, nhất định tất cả văn võ bá quan đều tới, lỡ gặp phải người quen thì...

“Thần sợ...” nàng còn chưa nói xong đã bị để ngắt lời.

“Ý trẫm đã quyết thì cứ theo thế mà làm!”

Để chấp tay ra sau rồi ra khỏi phòng nàng. Bóng lưng của đế cao ngất, tà áo theo gió phấp phới, khí chất tôn quý không che giấu được. Nhưng...tại sao vẫn cho người ta cảm giác bóng lưng ấy thật...cô độc.

Cô độc! Đế vương từ trước đến nay đều là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Cáo Già Lòi Đuôi

Thời gian ba ngày thấm thoát trôi qua...

Hôm ấy, trời cũng thực chiều lòng hoàng thái hậu, tặng cho một ngày trời quang mây tạnh.

Hoàng cung hùng vĩ, tráng lệ. Các cung điện chính được xây theo trục Bắc - Nam, kiến trúc đối xứng. Sân rồng trang nghiêm, rộng rãi vô cùng. Các cột trụ son son, cửa sổ, cửa ra vào bằng cẩm thạch rộng lớn. Mái cung điện xếp hàng tầng tầng lớp lớp, trên nóc được trang trí các hình chim, thú khác nhau càng làm tăng sự huyền bí. Ngói lưu ly vàng tượng trưng cho quyền tối thượng của hoàng gia, biểu hiện vị trí cao nhất - vị trí thống lĩnh thiên hạ. (truyện chỉ đăng ở diễn đàn LQĐ)

Hoàng cung được chia thành các khu: mặt trước là nơi để hoàng đế xử lý việc triều chính, mặt sau là nơi ở của hoàng đế và các phi tần. Trên các cột nơi cửa ra vào đều son chữ “Hi”, “Phủ” màu đỏ thẫm, có nơi lại được vẽ hình rồng phượng, biễn mây, hoa cỏ màu sắc tươi sáng, hợp với khí chất cao quý của đế vương.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng thái hậu giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!”

Đi đầu là một long liên dùng sức ba mươi hai người kéo, người ngồi bên trong thần thái uy nghiêm, mặc hoàng bào thêu hoa văn rồng bay, vẻ cao quý không che giấu được.

Tiếp đến là chiếc kiệu mười sáu người khiêng, thêu hình phượng. Người ngồi bên trong cũng uy nghiêm - nhân vật chính của lễ thượng thọ ngày hôm nay: Hoàng thái hậu.

Sau cùng là chiếc kiệu do tám người khiêng, thanh nhã mà lộng lẫy. Bên trong là ba quý phi: Dung quý phi, Trương quý phi và Hứa quý phi.

Trong đó, hai quý phi Trương, Hứa mỗi người đều đã có một công chúa nên an phận, tránh khỏi thị phi. Thế cho nên trong cung bây giờ chỉ còn có một người vẫn đang tranh giành cao thấp với Dung quý phi là Lý phi - con quan hữu tướng, trẻ tuổi tuyệt sắc.

Người ta nói, ngôi vị hoàng hậu chỉ có thể rơi vào một trong hai người này. Đây là chuyện mà Phượng Nhất Nhất nghe được khi vào cung được nửa ngày. (truyện chỉ đăng ở diễn đàn LQĐ)

“Hành lễ!”

Mọi người theo tiếng hô mà cúi đầu, kính cẩn quỳ lạy.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Bên trong long liễn, vẻ mặt Long Ngự Tôn lạnh lùng thâm trầm, thần thái mênh mông, toát ra khí chất đứng đầu quốc gia, đứng đầu vạn dân...

Bấy giờ Phụng Nhứt Nhứt mới ý thức được rằng, nam nhân trước mắt này là vua của một nước, là người một tay che cả bầu trời, nắm trong tay vận mệnh quốc gia, nắm giữ quyền sinh sát của người khác.

“Đề mừng ngày vui cho Thái hậu, trẫm đã dọn xong tiệc rượu ở điện Tuyên Hóa, giờ mời chúng ái khanh đến dự tiệc!”

“Tạ chủ long ân!”

Từ Thanh cung,

“Thái hậu, người không xem quà mừng sao?” Từ mẫu, người đã hầu hạ Thái hậu ba mươi năm, cẩn thận hỏi.

“Hừm, cũng chỉ toàn là vàng bạc châu báu, trân châu phi thúy, đến chết cũng có mang theo được đâu...”

“Ấy ấy! Lão phật gia của tôi ơi, hôm nay là ngày vui, không được nhắc tới từ chết chết!”

Từ mẫu vội vàng ngăn lời thái hậu lại. “Đúng rồi, trong các lễ vật năm nay có một thứ rất đặc biệt đấy ạ!”

“Hử?” thái hậu bắt đầu tò mò, “Là cái gì?”

“Bùa cầu bình an của miếu Long Ân”

“Sao cơ?” thái hậu ngạc nhiên, “Mau đem đến để ai gia xem!”

“Vâng!”

Từ mẫu bưng một chiếc khay làm bằng phi thúy đến, trên đó chỉ có một lá bùa nhìn vô cùng bình thường.

“Đúng là bùa của miếu Long Ân rồi!” thái hậu cười hài lòng, “Là ai đem tới?”

“Là tiểu vương gia của Phụng phủ ạ!”

“Sao?” không hiểu sao khi nghe tới Phụng phủ, thần sắc thái hậu có chút biến đổi, ánh mắt hơi lóe lên.

“Thái hậu, chuyện cũng đã lâu rồi, người...” Từ mẫu cảm động khuyên nhủ.

“Ừ, thôi, tuyên ‘hán’ tới gặp ai gia!” thái hậu dường như đã hạ quyết tâm.

“Tuân mệnh!”

Từ mẹ nhún người hành lễ rồi cúi đầu lui ra. “Truyền ý chỉ của thái hậu: tuyên Phụng phủ Phụng Thừa Nghiệp vương gia vào yết kiến!”

“Phụng Thừa Nghiệp tuân lệnh!”

Phụng Nhứt Nhứt đi theo Từ mẫu tới cung Từ Thanh trong ánh mắt hâm mộ của văn võ bá quan... Khi hai người rẽ tới hành lang gấp khúc thì nhìn thấy ba chữ “Cung Từ Thanh” bằng vàng lấp lánh.

Cung Từ Thanh nguy nga, tráng lệ, rèm vàng rủ đất, bích họa mãn tường. Ba mươi cung nữ xinh đẹp, mặt hoa da phấn đứng xếp thành hai hàng ngay ngắn, đương kim thái hậu mặc hoa phục ngồi ở giữa.

“Thần, Phụng Thừa Nghiệp bái kiến Thái hậu lão Phật gia, chúc người phúc như đông hải, thọ tị nam sơn.”

“Ngoan, ngoan!” thái hậu cười hài lòng, “Ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một cái!”

Nghe vậy, Phụng Nhứt Nhứt ngẩng đầu lên. Trước mắt nàng, thái hậu mặc triều phục, đeo cung châu, ngồi chính tề, quả đúng là đệ nhất mẫu nghi thiên hạ tôn quý. Mặc dù tuổi đã già nhưng dấu vết nữ mao năm xưa vẫn chưa bị năm tháng lấy đi hoàn toàn.

Đề ngồi được vào cái ghế này chắc chắn con người này đã phải trải qua đủ thứ huyết tinh, bày đủ thứ mưu ma chước quỷ. Thế nhưng tất cả đã lùi vào quá khứ, giờ đây, vẻ mặt này thật bình yên, thật hiền lành. (truyện chỉ đăng trên diễn đàn LQĐ)

Bà bất động nhìn dung nhan tuyệt sắc của Phụng Nhứt Nhứt. Không nói được lời nào.

“Thái hậu!” Từ mẫu cẩn thận nhắc nhở.

“Hèm!” thái hậu lấy lại tinh thần, “Ngoan, thật sự là một đứa bé ngoan!” trong đôi mắt bà có chút gì đó mãnh liệt.

“Thừa Nghiệp đa tạ thái hậu khen tặng!”

“Nhìn con, ai gia lại nhớ tới hai vị cố nhân!” thái hậu dùng khăn lụa khẽ chấm nước mắt, “Thật đáng khen! Có lòng cầu bùa bình an cho ai gia!”

Miếu Long Ân là ngôi miếu lớn nhất ở Hiên Nguyệt quốc, bùa này giúp con người ta luôn có cảm giác bình yên, ngủ ngon, tránh ác mộng... nhưng để xin được thì rất khó khăn, gian khổ, đòi hỏi sự thành tâm, kiên nhẫn: quỳ đủ bảy bảy bốn chín ngày, cắt đủ mười ngàn sợi chỉ Bảo Diệp mới gặp được phượng trưng đại sư, sau đó phải được đại sư cảm thấy có duyên thì mới lấy được bùa. Cho nên thái hậu cảm động là điều dễ hiểu.

Thực ra bà đã sớm muốn rời xa chốn cung đình tranh đấu nhưng hiềm nỗi những việc bà làm ngày xưa khiến trên tay không tránh được mùi máu tanh. Con người càng lớn tuổi thì lá gan càng nhỏ, chỉ cầu mong một giấc ngủ bình yên vì vậy mà bà đã nhiều lần phái người đến miếu Long Ân cầu bùa mà không thành, nay không ngờ Phượng Nhất Nhất lại đem tới làm quà mừng thọ.

Nhưng bà không biết: Phượng Nhất Nhất và phượng trưng đại sư vốn là chỗ quen biết, đối với nàng, lấy được bùa này chẳng hề tốn giọt mồ hôi nào. Còn về tâm ý, ồm... thật ra là vì nàng muốn tiết kiệm tiền!

Nếu lão phật gia mà biết sự thật, không biết sẽ phản ứng thế nào?

“Con à, con muốn được thưởng gì nào?”

“Thừa Nghiệp chỉ nguyện lão phật gia phúc thọ kéo dài!” nàng đâu phải con ngốc, chưa gì đã mở miệng cầu xin thì hòng hết việc! Vì vậy nàng phải giả vờ, phải làm bộ mình đang có thành ý tốt!

“Tốt! Đúng là một đứa bé ngoan!” quả nhiên thái hậu cảm động, “Sau này gặp phải khó khăn gì thì cứ tới cung Từ Thanh gặp ai gia, ai gia sẽ cố gắng giúp con!”

Lúc Phượng Nhất Nhất ra khỏi cung Từ Thanh thì trời đã tối muộn. Tuy mệt gần chết nhưng nàng vẫn cảm thấy đắc ý lắm.

Có thái hậu che chở thì còn việc gì khó làm!

...

Ngự thư phòng

“Cuối cùng ngài cũng tới, tiểu vương gia của tôi ời! Hoàng thượng chờ sốt ruột rồi đấy!” vẻ mặt Tiểu Lý Tử như trút được gánh nặng, “Ngài vào hầu hạ cẩn thận, lúc làm việc,

Hoàng thượng rất hay nổi cáu!”

“Cảm ơn Tiểu Lý Tử công công đã nhắc nhở!”, đoạn nàng lấy một khối ngọc trong tay áo ra đưa cho tiểu tử, “Có chút vật mọn, nếu công công không chê thì xin nhận cho!”

Tuy rằng nàng yêu tiền nhưng cũng biết lúc nào phải cho đi.

“Cảm ơn tiểu vương gia!” Tiểu Lý Tử cực kì cảm động, “Tiểu Lý Tử liền nhận!”

Cái gì mà “vật mọn”?! Tiểu Lý Tử đi theo hoàng thượng mấy năm liền, lâu ngày cũng có chút hiểu biết về các bảo vật. Khối ngọc này từ ánh sáng, màu sắc đến nét chạm chỗ đều thể hiện đây là hàng thượng hạng!

“Đừng khách sáo! Chúng ta là bằng hữu mà! Nghe nói, ở nhà huynh còn có mẫu thân tuổi đã cao cần người phụng dưỡng, vừa hay Phượng phủ có để trống một gian nhà, nếu huynh không chê có thể đưa mẫu thân tới đây ở!” (truyện chỉ đăng trên diễn đàn LQĐ)

Ai bảo lòng người là khó mua nhất?! Một câu bằng hữu đã đủ chí mạng, huống chi còn cả chuyện nhà cửa!

“Cảm ơn ngài!” Tiểu Lý Tử cảm động sắp rơi nước mắt, “Về sau có việc gì xin ngài cứ sai bảo Tiểu Lý Tử!”

“Áy chết!”

“Thôi ngài mau vào đi kéo thánh thượng nổi giận!” Tiểu Lý Tử thực sự lo lắng cho nàng, “Đề tôi thông báo hộ ngài một tiếng!”

“Phượng phủ tiểu vương gia đến!”

Nghe được giọng hô, Long Ngự Tôn ngẩng đầu lên, con bực mình nãy giờ hoàn toàn biến mất.

“Phượng ái khanh, cuối cùng khanh cũng tới!”

Người xưa có câu, “một ngày không gặp như cách ba thu”, tính lại mới có ba ngày mà đề đã cảm thấy hai người họ như đã cách xa nhau chín năm! Để

nhớ “hắn” thật chỉ muốn chết đi sống lại!

Nhớ tới lệnh của đế, khi chỉ có hai người thì không cần hành lễ nên nàng vào đề luôn.

“Hoàng thượng, nghe nói ngài đang phiền lòng về việc gì đấy.” nàng cẩn thận hỏi.

“Ồm, cũng không có gì!” nghĩ đến lại thấy phần nộ, “Chỉ là một đám thất phu mà thôi!”

“Xin hoàng thượng cứ nói, biết đâu Thừa Nghiệp lại nghĩ ra được ý hay cho ngài!”

Có gì không thể! Dù sao đế vẫn đang định phong cho “hắn” một chức quan hờ để giữ hắn lại bên người.

“Sự tình là thế này...” để nhẹ nhàng kể lại, “...khanh nói xem bọn chúng có quá khinh người hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Thì Ra Là Nàng

Nghe Long Ngự Tôn kể xong, Phượng Nhất Nhất đắm chiêu nghĩ ngợi: tiết mục này triều đại nào cũng thấy, lão thần phản bội thiếu chủ.

Biên giới nhiều lần bị phạm, Long Ngự Tôn luôn phải mạnh tay chỉ cho quân đội để giữ vững bờ cõi, trong khi đó lão thần đứng đầu cánh hữu lúc nào cũng phản đối, thậm chí còn diễn cả tiết mục tuyệt thực...

Có lẽ...đây lại là cơ hội tốt!

Phượng Nhất Nhất chuyển động tròn mắt một vòng rồi cười xảo quyệt...

“Bệ hạ, nếu thần giúp ngài việc này...” nàng lấp lửng.

“Thật sao? Ái khanh thật sự có thể giúp trẫm?” Long Ngự Tôn vui mừng mà không hề đề phòng, “Nếu quả thực khanh giúp trẫm giải quyết được vấn đề này thì thích gì trẫm cũng chiều!”

“Thật không?” nàng tỏ vẻ nghi ngờ.

“Vua không nói hai lời!”

Rất tốt! Nàng chỉ đợi câu này!

“Vậy cứ để Phượng phủ thân phụ trách tiền chi cho biên phòng, nhưng...ngài phải đáp ứng thần ba điều kiện!”

Ba điều kiện? Long Ngự Tôn chăm chăm nhìn nàng, có chút nghi hoặc.

“Nói trẫm nghe thử!”

“Thứ nhất, trong nhà thần có một bằng hữu, muốn xin một bảo vật của hoàng cung, thần nhất thời đã đáp ứng hắn, nên...”

“Muốn bảo vật gì khanh cứ lấy!” hóa ra là bảo vật, có thể xem xét thưởng cho! Được!

Đáp ứng!

“Tạ chủ long ân! Điều kiện thứ hai, thần trước nay rất nhát gan lại sợ phiền phức, sợ nếu có ngày làm việc gì đó mà mắc tội khi quân phạm thượng...” nàng tỏ vẻ lo sợ.

“Một khi khanh đã có công với xã tắc, trẫm sẽ miễn cho khanh một lần tội khi quân phạm thượng!”

“Tạ ơn thánh thượng!” nàng vừa ý cười, “Thứ ba, thần hi vọng hoàng thượng sẽ không ép thần làm những việc thần không muốn làm!”

Để bị nộ cười của nàng mê hoặc nên không hề để ý đến ba điều kiện kia có gì đó không đúng mà vội vàng gật đầu đồng ý.

“Được!”

“Tốt!” Phượng Nhất Nhất hùng hồn vỗ ngực, “Vậy tiền cứ để Phượng phủ lo!”

...

Nửa tháng sau.

Long Ngự Tôn không thể không bội phục hiệu suất làm việc của Phụng Nhứt Nhứt.

Phụng Nhứt Nhứt chỉ cần ra lệnh một tiếng, chỉ trong vòng nửa tháng đã có rất nhiều tiền được huy động về kinh thành, chuyển vào quốc khố.

Đối với Phụng Nhứt Nhứt việc này không hề khó, người của nàng ở khắp nơi nên chỉ cần hô một tiếng là làm được tức thì.

Long Ngự Tôn cực kì hài lòng, để ban ngay cho Phụng Nhứt Nhứt Dục Nhật Thụy Châu.

Ngày đó, ánh nắng tươi sáng, chim muông ca hát...

Ngự thư phòng.

“Tốt lắm! Phụng ái khanh!” để xem qua tờ giấy nhập khố do Phụng Nhứt Nhứt trình lên, mặt tỏ rõ sự hài lòng, “Hôm nay Phụng Nhứt Nhứt lập được công lớn như thế này, trẫm nhất định phải thưởng mạnh! Từ ngày hôm nay, phụng vải của Phụng Nhứt Nhứt được phong làm Ngự Y Phụng!”

Vụ làm ăn này lãi thật lớn!

Phụng Nhứt Nhứt cười gian xảo.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

“Ái khanh không phải khách khí! Trẫm quyết định rồi, ngày mai sẽ phong cho khanh chức nhất phẩm Đô Sát viện tả Đô Ngự Sử!”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Cùng lúc đó, tiếng của Tiểu Lý Tử truyền tới.

“Sở tể tướng, Hoàng thượng có chỉ... không được quấy rầy...” Tiểu Lý Tử lo lắng vô cùng.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

“Người gọi cái gì!” Long Ngự Tôn nét mặt không đổi, “Đề Sở tể tướng vào!”

Sở Dĩ Ân hùng hổ bước vào, quần áo lộn thối, râu tóc phờ phạc, dáng vẻ phong trần tuyệt nhiên không thấy dấu tích dàu.

“Hoàng Thượng!” hần khom mình hành lễ với Long Ngự Tôn rồi nhìn thẳng vào người nào đó đang đứng trong phòng, “Thần không gọi ngài!”

Họ Sở dĩ bị tiểu ma nữ lẩn như trạch kia làm cho phát điên rồi, giờ lòng hần đang ngùn ngụt sự tức giận và thất bại không còn để ý gì đến nghi lễ tiểu tiết nữa rồi.

May mà hần có quan hệ tốt với Long Ngự Tôn, không thì...

“Nói như vậy, người Sở tể tướng muốn tìm là tôi?”

Nhìn sắc mặt của hần, Phụng Nhứt Nhứt đã hiểu có chuyện gì đã xảy ra.

“Ai cha...” Phụng Nhứt Nhứt bày bộ mặt vô tội, “Sở tể tướng lại mất cái gì à? Hay là mất... người?”

“Đừng có giả bộ!” Sở Dĩ Ân tiến lên túm lấy áo nàng nhưng lại bị Long Ngự Tôn lôi ra.

“Trước mặt trẫm không được động chân động tay!” để nổi giận, mãnh liệt giữ lấy nàng vào lòng.

“Lục Lục, ta cần Lục Lục!” hần vứt bỏ hết tự tôn, điên cuồng hét lên.

Lục Lục? Phụng Nhứt Nhứt neho mắt, đáy mắt hơi lóe lên.

“Không biết tả tướng đại nhân tìm Lục Lục nhà ta có việc gì? Quận chúa Phụng Nhứt Nhứt tốt xấu gì cũng là danh môn khuê tú, làm gì có chuyện để cho loại nam nhân phàm phu tục tử gọi bừa tên tuổi, làm bẩn khuê danh!” nàng nhấn mạnh bốn chữ “Lục Lục nhà ta”.

Muốn có được muội muội của Phụng Nhứt Nhứt này ư? Được thôi, chỉ cần tiền tài của người thật lớn mạnh!

“Ngươi?!” Sở Ân nổi giận đùng đùng, nhưng rồi hắn chợt nhớ ra một chuyện bèn dịu giọng lại, “Nói, làm thế nào thì huynh mới nói cho ta biết nàng đang ở đâu?”

“Huynh muốn tìm người để trả thù à?” nàng cẩn thận hỏi.

“Không phải!” đôi mắt hắn kiên định mà thâm tình nhưng lời nói ra lại trái ngược, “Vì thiên hạ thái bình, ta quyết vì nghĩa diệt thân, đi bắt “tai họa” nhốt lại trong phủ!”

“Huynh thật có tinh thần hi sinh!” giọng nàng đầy châm biếm nhưng trong lòng lại bức mình, hừ, Lục Lục nhà nàng tệ như vậy sao!

“Tàng Vương Bồ Tát đã dạy: ta không vào địa ngục thì ai vào.” Vẻ mặt hắn cực kì nghiêm túc.

“Nghe nói, huynh trước vốn là một nam nhân trắng hoa, phong lưu!” nàng vẫn chưa buông tha cho hắn.

“Đây là chuyện của trước đây!” hắn bắt đầu dùng chiêu khích tướng, “Chẳng lẽ huynh không tin vào sức quyến rũ của Lục Lục ư?” hoặc nói là sức phá hoại cũng được!

“Đạo này ta đang tính mở rộng làm ăn đến Miêu Cương...”

Đến cả nơi đó cũng tra ra được?! Sở Ân Dĩ hơi chột dạ.

“Được, cần gì huynh cứ nói Sở mỗ một tiếng!”

“À...đạo này Phụng phũ ta có chút khó khăn...” nàng vẫn chưa buông tay tiếp tục thả mồi câu.

Cuối cùng con cá lại tiếp tục cắn câu.

“Huynh muốn bao nhiêu?”

“Bao nhiêu? Phụng phũ ta không bán nữ nhi!” nàng được thể châm chọc, “Để xem trong lòng huynh, Lục Lục đáng giá bao nhiêu!”

Chết tiệt! Hắn nghiêng răng nghiêng lợi!

Nữ nhân này...quả là một con buôn khó chơi! Trong lòng hắn, Lục Lục đương nhiên là bảo bối vô giá.

Phải rồi, nữ nhân! Đôi mắt hắn bỗng sáng ngời, nhớ tới lúc đang điều tra về Phụng

Lục Lục thì phát hiện ra một sự việc cực kì hay ho.

Thấy Hoàng thượng lúc nào cũng che chở cho nàng, hắn cười thầm trong lòng: phải có người trị được nữ nhân vô pháp vô thiên này! Hừm, kẻ dám đối đầu với Sở Ân Dĩ này, trời tru đất diệt!

Hắn cẩn thận thu lại ánh mắt sắc bén, “Chỉ cần là thứ Sở mỗ có, huynh cứ việc lấy!”

“Tốt!” Phụng Nhất Nhất tỏ ý vừa lòng, “Ba tháng xa nhà, cũng đã đến lúc hồi phủ!”

Nàng chẳng do dự bán luôn muối muối của mình.

“Rất cảm ơn...” đôi mắt Sở Ân Dĩ như có nét cười, vẻ mặt gian manh. Phụng Nhất

Nhất giật mình cảm thấy có gì đó không ổn nhưng đáng tiếc là muộn mất rồi!

Sở Ân Dĩ nói tiếp, “...đại tì!” quăng bom xong, Sở Ân Dĩ nghênh ngang lui ra.

Trong phòng yên lặng như tờ.

Đề chẳng nói chẳng rằng khiến nàng cũng chẳng dám nói gì. Hai người chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Mãi lâu sau...

“Đại tì?” vẻ mặt đề cực kì bình tĩnh, khiêm nhường gọi hai tiếng.

“Trưởng quận chúa Phụng phủ Phụng Nhất Nhất xin tham kiến Hoàng thượng, hoàng

thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” nàng vội vã khom người hành lễ.

Nàng là nữ! Hóa ra nàng là nữ?

Cái tin này khiến đế mất nửa ngày mới tiêu hóa được!

Trong phút chốc, đế không biết phải phản ứng thế nào. Chỉ biết phát tay bảo nàng lui đi...

Nàng là nữ nhân!

Sự thật này khiến tâm trạng đế phập phồng không yên.

Có thể nói là vừa giận vừa vui. Giận vì nàng gạt đế, khiến đế lúc nào cũng đau đầu suy

nghĩ về cái thân phận “nam tử” của nàng trong khi nàng luôn nhún nhường, vô tư, không đoái hoài tới đế. Vui vì cuối cùng đế có thể đường đường chính chính có được nàng!

Phải đến đêm thứ ba, đế mới nghĩ thông suốt vấn đề này.

Không có tức giận, chỉ có vui sướng ngập tràn.

Nàng là nữ nhân! Điều này làm đế cực kì hài lòng!

Bởi nàng là của đế, không ai có thể thay đổi được sự thật này!

Bởi vì đế muốn nên đế chấp nhận!

Đã nhiều ngày trôi qua nhưng Phụng Nhát Nhát vẫn chưa về Phụng phủ mà ở lại biệt

viện. Nàng cũng không muốn việc bị Long Ngự Tôn truy tội làm kinh động tới cha mẹ.

Đêm. Gió khẽ lướt qua mặt hồ phẳng lặng, vàng trắng như treo lơ lửng trên màn trời

đen, không gian vô cùng tĩnh mịch.

Tám nửa xong, Phụng Nhát Nhát đến bên cửa sổ ngồi xuống, gió đêm lùa vào mái tóc dài còn ướt, nàng mơ mơ ngủ...

“Ái khanh thật nhân nhả!”

Long Ngự Tôn đứng sừng sững trước cửa. Đế mặc trường bào thêu hình bạch long, ánh trăng phản chiếu xuống, làm họa tiết trên áo có màu lạnh lạnh.

Là đế!? Nàng hoảng hốt đứng dậy, tại sao đế lại tới đây?

Lúc này nàng chỉ mặc một quần áo ngủ màu trắng, nước từ mái tóc đen nhỏ xuống áo, dính chặt lấy da thịt, vô cùng gợi cảm. Khuôn mặt quyến rũ, ánh mắt trong sáng, khoe miệng như cười như không, tà mị không sao tả xiết.

Tại sao trước kia đế có thể nghĩ nàng là nam tử được chứ?!

“Hoàng thượng! Phụng Nhát Nhát không nghe thấy thông báo nên y quan không được chỉnh tề, thật là bất kính!”

“Thôi!” con người rục rủa của đế nhìn nàng chằm chằm, “Người còn chưa đủ bất kính với trẫm sao?”

“Xin hoàng thượng thứ tội!”

“Thứ tội? Chẳng phải lá gan của người rất lớn sao? Tội khi quân đâu phải tội nhỏ!” đế dọa nàng.

Đáng tiếc, trước mặt đế không phải một thiếu nữ bình thường.

“Lá gan của nô tì cũng không lớn lắm, nhưng lại nhận được sự ưu ái của hoàng thượng miễn cho nô tì tội khi quân thì nô tì phải sợ điều gì đây?”

Kì thật, nàng là quận chúa, hoàn toàn không phải tự xưng là nô tì, nhưng nàng cố tình xưng hô như vậy để kéo dài khoảng cách với đế.

“Người...” hần bật cười “Người quả là một đại tiểu nhân!”

“Nô tì không dám!”

“Nô tì? Xưng hô thật khó nghe! Trẫm đã tha thứ cho người rồi còn chưa chịu đổi xưng hô?” đế nói mập mờ.

“Nô tì...”

“Vậy nàng cứ xưng hô là nô tì đi!” đế tỏ ý không hài lòng.

Trong cung, chỉ có tần đến tuổi trưởng thành mới tự xưng là nô tì. Sau khi thị tẩm cho

Hoàng thượng xong, nếu được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì tương lai rộng mở. Trong khi nàng chẳng “làm nên công trạng” gì mà tự nhiên được sắc phong làm phi thì thiệt thòi lắm!

“Tạ ơn Hoàng thượng nâng đỡ!” về mặt nàng vô cùng bình tĩnh, “Nhất Nhất là người thô lỗ không dám vào cung làm bẩn mắt thánh thượng!”

“Nàng dám cự tuyệt trẫm sao?” đế nhũ mày, giọng tràn đầy tính uy hiếp

“Trái tim nô tì lạnh lẽo, nô tì không cự tuyệt ngài mà là tất cả nam nhân trong thiên hạ!”

Rõ ràng là nàng đang cự tuyệt đế!

Nữ nhân to gan này!

Đế tiến lại phía nàng, vồ lấy nàng, thô lỗ nắm lấy cổ nàng.

“Người trẫm muốn, ai trong thiên hạ này dám cự tuyệt?! Nhớ cho kĩ! Nàng thuộc về trẫm!”

“Hoàng thượng!” nàng giãy dụa muốn thoát khỏi nang vuốt của đế, “Ngài nghe nô tì nói...”

Thấy nàng giãy dụa, đế chẳng dừng lại một giây nào nữa, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Ban đầu đế chỉ định ngăn nàng nói mấy lời khó nghe nhưng khi vừa tiếp xúc với môi nàng lại bị cái ngọt ngào của nàng làm quên hết thảy...

Đế đã từng có trong tay vô số nữ nhân...nhưng chưa bao giờ đế chủ động hôn họ một cái...

Nàng ngây ngốc không biết phản ứng thế nào... Tìm bắt đầu gia tốc và hơi thở mỗi lúc một dồn dập! Đế đang hôn nàng đấy ư?

Biết phải phản ứng thế nào đây? Phụng Nhất Nhất choáng váng! Dù nàng có là người xảo quyệt đến mức nào thì cũng vẫn chỉ là một thiếu nữ mới đôi mươi, lần đầu trải nghiệm tình cảnh này khó tránh khỏi việc lúng túng!

Nụ hôn của đế mãnh liệt như khí thế ba quân, nhưng biển xanh cuộn sóng, con sóng trước chưa qua con sóng sau đã ập tới, mỗi lúc một mạnh. Hơi thở nóng bỏng của nam nhân tràn ngập khoang miệng nàng.

Đầu lưỡi lùa vào trong dự đồ lưỡi của nàng cùng nhảy múa...

Nóng!

Nàng sắp không thờ nổi nữa rồi!

Lạnh!

Đế thuần thục trút bỏ y phục của hai người xuống!

Tiếng quần áo rơi xuống như gọi thần trí nàng lại, nàng tiếp tục giãy dụa, nhưng làm vậy càng khiến đế khát khao nàng hơn...

Phụng Nhất Nhất xấu hổ vô cùng, bởi dạo này nàng mặc nam trang, chỉ có mảnh vải quần quanh ngực...đã vậy còn vừa tẩm xong...như thế chẳng phải là chỉ cần cởi một lần áo là thấy hết hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 10: Y Nhân Như Thủy

Chết tiệt! Cái cảm giác này!

Nơi miễn cảm truyền đến cảm giác khó chịu làm nàng muốn hét lên...

Nhưng nàng cố cắn chặt môi để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nam nhân tự cao tự đại này! Chẳng lẽ nữ nhân trong thiên hạ đều phải khuất phục hắn sao! Không! Ít nhất thì còn trừ nàng ra!

Ngón tay tà ác của đế vẫn tiếp tục “công thành chiếm đất”, chậm rãi tiến xuống phía dưới...

“Hoàng thượng! Thịnh tự trọng!”

Nhưng lúc này đế đâu có nghe lời nàng.

“Định dùng trò “lạt mềm buộc chặt” với trẫm ư?” ngón tay đế dao động, khẽ chạm vào tiết khớp của nàng...

Mặt nàng nóng bừng, vừa thẹn vừa tức.

“Nô tì không giờ trò! Không phải ngài đã đồng ý với nô tì việc không ép nô tì làm điều nô tì không thích sao?”

Tay đế khựng lại, để nhìn vào đôi mắt đen láy của nàng: bình tĩnh như nước, không có lấy một tia đóng kịch.

“Nàng...” để hỏi “...thật sự muốn cự tuyệt trẫm sao?”

“Phải!” nàng kiên định trả lời.

“Nhưng... trẫm đổi ý rồi!”

Trong lúc tinh thần lên cao như thế này làm sao nói bỏ qua là bỏ qua được! Hơn nữa, nữ nhân này, vốn là của đế!

“Vua không nói chơi!” nàng bình tĩnh đáp, “Từ xưa đến nay, vua muốn thần chết, thần không thể không chết. Dù nô tì chỉ là kẻ thấp hèn nhưng đạo làm vua cũng vẫn phải giữ. Nếu hoàng thượng muốn nô tì như thế thì nô tì sẽ không giãy dụa! Coi như nô tì đã chết!”

Nàng nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Nàng cược, cược đế là minh quân, cược đế không có hứng thú với loại nữ nhân như gỗ...

Đế nghiêng răng nhìn nữ nhân trên giường, nữ nhân này như nước vậy, nhìn qua thì sóng yên bể lặng, tiêu kiều lưu thủy nhưng thực ra dưới đáy chứa lớp lớp đá ngầm.

Thân thể đế kêu gào đòi giải phóng, nữ nhân thì cách đế trong gang tấc...

Đế... đế...

Đế hừ một tiếng, mặc thêm quần áo, khoát tay bỏ đi.

Đợi đến lúc đế đi khuất rồi, Phụng Nhất Nhất mới khẽ thở hắt một cái, nằm bệt xuống giường.

Gi thế này?!

Nàng liếc mắt nhìn long bào màu bạc. Không xong rồi! Đế lấy nhầm đồ rồi!

Không muốn làm kinh động tới người ngoài, nàng đành lặng lẽ lấy áo của đế mặc vào.

Hương thơm của đế vất vưởng quanh nàng cả đêm không hết...

Nam nhân đó... thực sự không thể yêu...

“Ôi...” nàng thở dài.

Đêm vẫn chưa qua.

Long tấm cung.

“Choang!”

Bảo bình Phật tổ bằng phi thủy rơi xuống, vỡ tan tành.

Cung nữ, thái giám khiếp sợ đứng sát vào nhau.

“Nữ nhân chết tiệt!” Long Ngự Tôn nổi cơn thịnh nộ.

“Choang!”

Lại một chiếc bát ngọc hình song long ra đi.

Nhưng con tức giận của đế thì chưa nguôi xuống.

“Tuyên Lý phi vào thị tắm!” đế trầm giọng hạ lệnh.

Lúc nghe lệnh truyền, Lý phi vội vàng đi tắm rửa, trang điểm. Một canh giờ sau mới xong.

Lý phi nương nương tuy không đẹp bằng Dung quý phi phong tình vạn chủng nhưng cũng được tính là một mỹ nhân trong thiên hạ.

“Hoàng thượng” nàng lẳng lơ gọi.

Không hiểu sao, đế bỗng nhiên thấy chán ghét cả người đầy son phấn của nàng.

Con người đen trầm xuống, đế hạ lệnh.

“Đi rửa mặt đi!”

Hả?!

Tuy không hiểu nhưng Lý phi vẫn vội vàng đi làm như lệnh của đế.

Đế làm vẻ mặt vừa lòng, tay xoa lên bộ ngực của nàng.

Cảm giác có chút không vừa ý cho lắm!

“Ừm...”

“Còn chưa làm gì đâu! Kêu cái gì!”

Nàng vội vàng cắn môi lại, vẻ mặt khổ sở.

Hành động này làm đế nhớ tới người nào đó, không dám đo suy nghĩ, đế vội hôn lên môi nàng.

"Hoàng Thượng!"

Mỹ nhân vội vàng phối hợp với đế.

Không! Hương vị này không đúng!

Đế vội đẩy nữ nhân ra!

Không đủ ngọt! Không đủ tự nhiên!

Môi rất đẹp! Nhưng không tự nhiên bằng của người ấy!

Đế như biến thành thực khách khó tính! Soi môi trên dưới, trước sau!

Đôi mắt không đủ trong trẻo!

Nụ cười không đủ tà mị!

Âm thanh quá mức kiêu mị!

...

Nữ nhân kinh khủng này! Sao đế có thể tuyển chọn?

“Người thử cười cho trộm xem... Không phải vậy! Khéo miệng nhếch cao lên! Như thế gọi là nhếch miệng à! Còn khó coi hơn cả khóc! Cút! Cút cho trộm!”

Đêm thị tắm cứ thế chấm dứt ở đây!

“Hoàng thượng?” Lý phi hoang mang nhìn đế, không lẽ... không lẽ... bệ hạ... không... không được? “Hoàng thượng, người... có cần gọi thái y không?”

“Sức khỏe của trẫm rất tốt! Gọi thái y làm gì?” đế xua xua tay, “Người đâu, đưa Lý phi hồi cung!”

Đêm nay... Đế cũng mất ngủ!

Trong đầu đế bỗng bình nụ cười mỉm của nàng, khóe môi khẽ câu lên tựa như đang cười nhạo đế.

Đế đường đường là vua một nước mà lại bị một nữ nhân nhỏ bé vòn qua lại sao?!

Mắt đế chợt lóe sáng.

Có lẽ chỉ có một người mới nghĩ ra cách!

“Tuyên Sở thừa tướng!”

Sở Ân Dã nửa đêm gà gáy bị đào khỏi ổ chăn, bị lôi đến ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, không biết có chuyện gì mà gấp vậy?” thực ra hần đã sớm đoán ra được chuyện chắc chắn có liên quan tới con cáo già họ Phụng kia nhưng vẫn hỏi cho phải đạo.

“Nữ nhân đáng giận kia!” đế lại nổi cơn thịnh nộ, gạt hết mọi uy nghiêm đi.

“Hoàng thượng muốn nàng thế sao?”

Sở Ân Dã cẩn thận hỏi. Dù sao nàng cũng là tì ti của Lục Lục. Nếu như hoàng thượng chỉ muốn đùa bỡn thì hần sẽ trở thành đồng phạm. Đến lúc ấy biết ăn nói thế nào với

Lục Lục.

“Phải!” đế nói chắc như đinh đóng cột, “Dã, khanh nói xem ta phải làm thế nào?”

Đế gọi “Dã” xưng “ta”. Chứng tỏ trong việc này, đế hỏi với tư cách là một người bạn thân chứ không phải tư cách của một hoàng đế.

Hần có thể giả ngu trước mặt hoàng đế chứ tuyệt không lừa bạn bè.

“Trực tiếp rước nàng vào cung có phải đơn giản hay không?”

“Nếu đơn giản thế thì tốt!” đế ảo não, “Ta đã đồng ý với nàng, sẽ không ép nàng làm những điều nàng không thích!”

Đúng là quá sai lầm! Phải chi ngày ấy đế tỉnh táo hơn để không rơi vào bẫy của nàng...

“Nữ nhân Phụng phủ quả thật người nào cũng khó chơi!” Sở Ân Dã cười khổ.

Thật không thể ngờ có một ngày quân thần hai người đều rơi vào tay nữ nhân Phụng phủ.

“Trẫm không tìm người đến đây để cùng trẫm thờ dài! Khanh nghĩ đi xem có cách gì không?” đế quay trở lại cách xưng hô quân-thần, “Làm sao mà trẫm có được nàng mà không mang tiếng “nói lời mà không giữ lấy lời”?”

“Chuyện này...” hần ngập ngừng, “...thực ra cũng không khó!”

“Nói!” mắt đế tỏa sáng, “Ái khanh nói mau!”

“Nếu việc thành công, thần mạo muội cầu xin hoàng thượng một việc!” hần cúi người hành lễ.

Yêu cầu?! Nghe đến hai chữ này, đế bắt đầu cảnh giác.

“Khanh lại muốn ta không ép khanh làm những việc khanh không muốn làm hả?” đế nổi giận, “Trẫm không đồng ý! Trẫm sẽ không bao giờ đàm phán điều kiện với ai nữa!”

“Vậy thôi... thần cáo lui!” hần làm bộ lui ra.

“Sở Ân Dã, khanh không sợ trẫm giết sao?” đế trừng mắt đe dọa.

Nhưng Sở Ân Dã đâu có sợ.

“Thần sợ hoàng thượng nhưng không sợ bằng hữu!”

“Ha ha ha!” Long Ngự Tôn cười phá lên, “Khá lắm bằng hữu! Trẫm cũng chỉ giết nghịch thần chứ không giết bằng hữu!” đế đi về phía Sở Ân Dã, vỗ vỗ vào vai hần nói, “Yêu cầu của khanh là gì?”

“Xin hoàng thượng cho phép thần tự do tuyên thệ!”

Tuyển thế? Đôi mắt Long Ngự Tôn thâm trầm.

“Thực sự thì... nha đầu Yên Nhi kia rất thích khanh, Thái Hậu cũng...”

“Nhược thủy ba ngàn, Ân Dã chỉ cầu một ly rượu!” nghĩ đến Lục Lục, đôi mắt hắn trở nên dịu dàng.

Gi thế này? Một kẻ nổi tiếng như Sở Ân Dã mà có thể nói được những lời này sao?

“Được! Trẫm ân chuẩn cho khanh!”, để cực kì thích thú bộ dạng lúc này của Sở Ân Dã, đây đâu chỉ là trung thân, đây còn là bạn thân của đế nữa.

“Tạ chủ long ân!” hắn cười nhẹ nhõm.

“Giờ thì nói ra chủ ý của khanh đi!”

“Là thế này...” Sở Ân Dã cười đến quý dị, “Hoàng thượng chỉ đồng ý việc không ép nàng ấy làm những việc nàng không muốn làm... Nếu như nàng ấy nguyện ý hay chủ động thì sao?!”

“Hừm...”

“Người có thể làm như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Hoạt Sắc Sinh Hương

Đêm hôm sau.

Phượng Nhất Nhất day day cái trán đau đớn, từ từ mở mắt ra. Nàng bàng hoàng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Giường rộng lớn, làm bằng gỗ lim chạm khắc hình rồng, màn trướng vàng bằng gấm vóc thêu hình rồng, bàn làm việc đựng giấy tờ gì đó cũng được chạm khắc hình rồng, bốn phía tơ vàng, ngọc mắt mèo xa hoa.

Trên bàn, lư đồng tỏa khói nghi ngút.

Tại sao nàng lại ở đây? Hình như có kẻ lén nhét vào miệng nàng một viên thuốc, sau đó... đánh nàng bất tỉnh.

“Nàng tỉnh rồi à?”

Long Ngự Tôn ngồi bên cạnh nàng, mỉm cười giảo hoạt.

Đến lúc này nàng mới chợt nhớ ra, trong thiên hạ này, ngoài hoàng đế ra còn ai dám dùng màn gấm thêu hình rồng.

“Hoàng thượng muốn gặp nô tì thì chỉ cần tuyên một tiếng đâu cần phải làm “chuyện” này...”

Nghe giọng nói bình thản của nàng, đế ngạc nhiên thầm hỏi: “Sao không có phản ứng gì?” Thuốc Sở Ân Dã đưa cho là giả sao? Không thể nào! Mùi này đúng là mùi của mị hương điệp mà! Lúc vừa mới bước vào phòng đế đã thấy có “cảm giác” rồi...

Thử chờ một lát xem sao...

Quả nhiên Phượng Nhất Nhất dần dần bị ảnh hưởng bởi mị hương, hai gò má nàng trở nên ửng hồng, hô hấp bắt đầu gấp gáp, dồn dập. Con người trong trêu dần mờ đi, xuẩn ý ẩn hiện nơi đuôi mày.

Xuân được bắt đầu phát tác...

“Ừ...” nàng xoắn vặn lấy vạt áo trước ngực, thở phì phò. Nàng... nàng bị sao thế này?

“Nàng làm sao vậy?” Long Ngự Tôn giả vờ hỏi.

“Nóng quá!” nàng không hiểu vì sao cơ thể bỗng nóng bừng lên, từng đợt nhiệt đánh úp vào nàng... Mồ hôi vã ra như tắm... Triệu chứng này... Nàng

không phải nữ nhân cả ngày chỉ biết ở trong khuê phòng... Nàng đã từng biết qua một ít kiến thức ngoài luồng

Nhìn đến chiếc lư đồng đặt trên bàn, rồi nghĩ đến viên thuốc bị ai đó nhét vào miệng, hai mắt nàng trầm xuống.

Nàng không ngờ đường đường là đế vương một nước lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ này.

“Nô tỳ...bỗng nhiên nô tỳ cảm thấy không khỏe...Nô tỳ xin cáo lui.” Nàng nặn ra từng tiếng, cố gắng gượng dậy nhưng rồi lại ngã phủ phục xuống giường.

Nàng muốn chạy trốn sao? Con người đen của đế lóe lên. Hừ! Nàng còn muốn chạy sao!

“Nàng không khỏe chỗ nào? Để trẫm xem!” đế giả vờ hỏi han, đưa tay áp vào trán nàng. Bấy giờ, nàng cực kì miễn cảm với động tác này, không nhận được rên rỉ một tiếng. Muốn tránh xa ma trảo của đế nhưng mỗi lúc lại áp vào gần hơn... Nàng biến thành con mèo nhỏ, nũng nịu cọ cọ vào bàn tay đế.

“Nàng khó chịu lắm à?” nhìn phản ứng của nàng, đế mỉm cười tà ác, “Có lẽ trẫm sẽ giúp được nàng...”

Giúp?! Nàng giật mình tránh khỏi bàn tay của đế!

Con mèo nhỏ ngoan ngoãn trong nháy mắt biến thành mèo hoang.

“Không được tới gần!”

“Trẫm cứ tới thì sao?” đế cười xảo trá.

“Không được!” nàng xuống nước, “Thả ta ra...” nàng còn chưa nói xong đế đã nhào tới,

khẽ hôn lên vành tai nàng, nàng cảm giác như có một luồng điện chạy qua người.

“Không được!” đế khẽ thì thầm bên tai nàng, hai tay đặt lên người nàng.

“Người...người đã đáp ứng ta...” nàng không muốn khuất phục, nói lý với đế, “Vua không giữ lời, chẳng khác nào là hôn quân!”

“Trước mặt mĩ nhân, ai còn muốn làm minh quân!” vẻ mặt đế cực kì vô lại, “Giờ trẫm chẳng cần ép buộc nàng...đợi lát nữa...tự nàng...sẽ đi bóc tách trẫm”

“Người...um...”

“Nàng muốn rời sao?” hai tay đế vẫn để trên người nàng “sấn sóc”.

“Không! Không! Tuyệt đối không muốn!” ánh mắt nàng đã mờ mịt, thần trí hoảng hốt nhưng vẫn kiên quyết khước từ.

Long Ngự Tôn khẽ vuốt ngực nàng, rập tâm làm nàng trầm luân.

“Ừ...!” nàng không tự chủ ưỡn người lên, muốn được âu yếm nhiều hơn nữa...

“Cầu xin trẫm đi!” Long Ngự Tôn nhẹ nhàng cắn lên da thịt nàng. Chính đế lúc này cũng đang không chịu nổi.

Nàng bị xuyên được khổng chế, đôi mắt càng mị hoặc. Đôi môi nhỏ nhắn khẽ bật lên từng tiếng lẳng lơ.

Quả là cực phẩm trời ban! Nam nhân nào có thể kháng cự được dụ hoặc này!

Nhưng...để phải nhẫn nại, bởi đế muốn nàng phải cầu xin đế...muốn cho nàng biết nàng không thể kháng cự.

Ai ngờ, nàng vẫn quật cường lắc đầu cự tuyệt...

“Nàng thật kiên cường!” đế thở dài, ngón tay ác ý di chuyển tới nơi “thần bí”...

“Không...muốn!” nàng ngăn bàn tay hấn lại nhưng bất lực, khoái cảm đánh úp lấy nàng..

“Là “không” hay là “muốn”? Bảo bối! Nàng phải nói cho rõ ràng thì trẫm mới biết phải làm sao chứ!” tốc độ ngón tay của đế tăng lên, “Nàng nên ngoan ngoãn nhìn rõ xem...trẫm là ai!”

“Người...”

“Một câu cầu xin khó vậy sao?” giọng đế khàn khàn “Nàng muốn chọc giận trẫm sao?”

Sao không nói gì? Nàng không nói làm sao trẫm biết được nàng muốn gì! Hay nàng lại sắp đưa ra ba yêu cầu mới!”

Nói đến đây, lửa giận của đế cháy phừng phừng... tốc độ ngón tay mỗi lúc một nhanh...

“Người...”

“Nói xem...trẫm là ai?”

“Là hoàng thượng!”

“Gọi tên trẫm!”

“Long Ngự Tôn, người còn muốn gì nữa!” nàng thét lên.

“Tốt! Còn biết trẫm là ai!” để quyết tâm phải khiến nàng phục tùng, “Biết trẫm là ai thì nàng sẽ không dám đưa trẫm vào bầy nữa!”

Nàng đau khổ nhìn đế.

“Cầu xin trẫm đi!” đế ra lệnh.

“Cầu xin người...” cuối cùng thì nàng cũng bại trận.

“Nhớ kĩ! Là nàng cầu xin trẫm, trẫm không hề ép nàng!”

...

“A...” bị xé rách đến đau đớn, nàng khô sở co quắp người lại, ngón tay cào mạnh lên

tám lưng để tạo ra vài vết máu đỏ tươi.

Cứ như thế bị mất đi sự trong sạch...nàng không cam lòng...

...

Sáng hôm sau,

“Hoàng thượng, tới giờ lâm triều rồi!”

Là tiếng của Tiểu Lý Tử!

Phượng Nhất Nhất giật mình mở mắt ra.

Sự cuồng bạo của đế đêm hôm qua làm nàng không chịu nổi đến ngất đi.

Nàng là người thực tế, không muốn lãng phí thời gian khóc lóc thương tâm...

“Tiểu vương gia?” nhìn thấy Phượng Nhất Nhất nằm trên giường, Tiểu Lý Tử vô cùng hoảng sợ.

Hoàng thượng...hoàng thượng...anh mình thân võ của tiểu tử...thật sự...thật sự...?!

“Cầu nô tài! Thất thân cái gì!” đế vội ôm nàng vào lòng.

Nàng là của đế, dù là nam hay nữ hay thái giám cũng không được nhòm ngó tới! Nếu không giết không tha!

“Nô tài đáng chết!” Tiểu Lý Tử sợ hãi, vội vàng cúi đầu.

Thật đáng sợ! Hoàng thượng chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu?! Nhưng...nhà tiểu tử trên còn có tám mươi cao đường...dưới còn có...còn có một con chó nhỏ cần nuôi dưỡng...

“Nô tài chưa nhìn thấy gì cả! Chưa nhìn thấy gì cả!”

“Khanh sợ cái gì?” tâm tình đế lúc này cực kỳ tốt “Khanh tới Phượng phủ truyền khẩu dụ cho trẫm!”

Phượng phủ?!

“Khẩu dụ thế nào ạ?” Tiểu Lý Tử lễ phép hỏi.

“Trưởng quận chúa Phượng phủ - Phượng Nhất Nhất hiền lương, thực đức. Phong làm

Phượng quý phi!”

“Phượng quý phi?” Tiểu Lý Tử giật mình, hậu cung biết bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ không ngờ lại đứng đầu bởi một nam nhân! Thật nực cười!

“Không được!”

Ai! Ai dám phản đối! Để nhìn lại người vừa mới được phong chức.

“Nàng lại tự chối trăm?” để tức giận, “Đừng quên, nàng đã là người của trăm!”

“Thần cũng đã nói! Người thần cự tuyệt không phải người mà là toàn bộ nam nhân trong thiên hạ!” ánh mắt nàng kiên định, “Thần sẽ không vì sự việc tồi qua mà thay đổi ý định!”

“Nữ nhân to gan! Dám hết lần này đến lần khác đối nghịch trăm!” để hung hăng cầm lấy tay nàng, “Nàng đã quên, đêm qua, dưới thân ta, nàng đã hầu hạ uyển chuyển đến mức nào?”

“Hầu hạ hoàng thượng là mị được chứ không phải nô tỳ!” Nàng bình tĩnh phản bác.

“Nhưng nàng vẫn là của ta!” để không giữ được bình tĩnh, giận dữ như một đứa trẻ.

“Còn một thứ vẫn là của Phượng Nhất Nhất này!” nàng đặt tay lên ngực.

Chỉ cần trái tim vẫn là của nàng thì không sao cả!

Đối với những lời nàng nói, để không hiểu, càng không muốn hiểu, cố tình hiểu rằng nàng muốn cự tuyệt để.

Nữ nhân không biết tốt xấu này! Có biết bao nhiêu người thèm khát sự ân sủng của đế mà nàng còn dám cự tuyệt!

“Ý trăm đã quyết! Tiểu Lý Tử!”

Tiểu Lý Tử vẫn chưa hoàn hồn.

Thì ra... Tiểu vương gia là nữ nhân!

“Cầu nô tài! Ngươi điếc à?” để bực mình mắng, đập cho Tiểu Lý Tử một cước.

“A! Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!” Tiểu Lý Tử nhin đau đớn, vội vàng tạ tội!

“Mau đi truyền khẩu dụ của trăm!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Kim Thiên Thoát Xác

Sau khi đưa ra khẩu dụ, Long Ngự Tôn vui vẻ lên triều.

Lời cự tuyệt của nàng là chuyện nhỏ không đáng lo lắng, lòng đế niềm vui phơi phới.

Trước khi đi, để nhìn thật kĩ nàng.

Nàng co chân theo hình long phượng đến quá cảm, đôi mắt long lanh trong suốt, môi đỏ xinh đẹp ướm át.

Tuyệt mỹ giai nhân này cuối cùng cũng thuộc về đế! Chuyện vui thế này, làm đế cười không khép miệng vào được.

Gạo đã nấu thành cơm còn trốn được sao? Để tự tin như vậy.

Điện Chính Đức. Hoàng triều.

“Hoàng thượng, lão thần nghĩ, hiện tại quốc khố đang thâm hụt, không nên động thổ.

Việc sửa chữa tường thành, e là...” hữu tướng Lý Ứng Long ý mình là công thần khai quốc, cầm đầu một đám lão thần thông thái rôm rỏi đối nghịch với Long Ngự Tôn.

“Lý khanh nói có lý!”

Tâm trạng để hôm nay cực kỳ tốt, không muốn so đo với lão thất phu, dù sao khoản tiền sửa tường thành đã được thông qua.

Hả? Bàn bạc suốt cả đêm, chuẩn bị một bụng lý lẽ mà cuối cùng không được dùng đến!

Nét mặt già nua của Lý tướng điểm vài phần kinh ngạc! Chuyện dễ dàng thế sao?

Hoàng thượng hôm nay làm sao vậy?

“Vậy chúng ái khanh còn chuyện gì cần bẩm báo không?”

Trong lòng để lúc này chỉ có người đang nằm trên long sàng kia, hận không thể ngay lập ôm nàng vào lòng, hưởng thụ hương vị mất hồn kia một lần nữa. Giờ để đã hiểu thế nào là vua mất nước chỉ vì một bóng hồng!

“Thần xin khỏi tấu...” Một vị quan văn nhị phẩm mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Nói!” Để tức giận, lại làm chậm trễ thời gian của đế!

“Con gái Lý tướng, Lý phi nương nương, hiền lương thực đức, có khí chất của mẫu nghi thiên hạ, mong bệ hạ cân nhắc lập làm hậu!”

Vô tài vô đức! Phúc gì mà leo được cao! Long Ngự Tôn trầm nghĩ.

Bỗng để nhớ tới hình ảnh Phụng Nhất Nhất mặc Bách Niên Hương Phụng đứng bên đế, cười khuynh thành, thật ra đáng mẫu nghi thiên hạ, tôn quý biết bao. Đường như đế đã tìm được người thích hợp để làm hoàng hậu...

Đúng vậy! Quý phi đã là gì! Nàng phải làm hoàng hậu mới xứng!

Để trầm ngâm.

“Việc lập hậu là việc trọng đại, cần phải bàn bạc kỹ hơn!”

“Hoàng thượng...” Lý tướng khẽ nháy mắt, một quan văn khác lại đứng lên. “Vi thần cảm thấy việc lập hậu...”

Hừ, lại là bè cánh của Lý tướng! Ánh mắt Long Ngự Tôn trầm xuống. Giới lắm, đế sẽ nhớ kỹ việc này, sau này nhất định sẽ tính sổ!

Để khoát tay đầy uy nghiêm.

“Trẫm đột nhiên cảm thấy không khỏe, bãi triều!”

Cùng lúc đó. Ngoài cửa Long tẩm cung.

“Tiểu Lý Tử!” Phụng Nhất Nhất gọi Tiểu Lý Tử đang chuẩn bị tới Phụng phủ.

“Phụng quý phi có gì sai bảo ạ?” Tiểu Lý Tử lễ phép hỏi.

Loại cung kính này không chỉ vì nàng có ân với tiểu tử mà còn vì nàng là người của

Hoàng thượng. Nói thật, kể từ khi đi theo Hoàng thượng, tiểu tử chưa từng thấy hoàng

thượng sùng ái nữ nhân nào như thế. Nữ nhân được hoàng thượng sùng ái chính là kẻ nắm quyền lực lớn nhất trong hậu cung, làm sao có thể đắc tội.

“Ngươi không được tới Phụng phủ truyền khẩu dụ!” Tình thế cấp bách khiến lời lẽ của nàng có phần quá khích.

“Sao ạ?”

Ý thức lời lẽ của mình nàng vội vàng lấp liếm.

“Ừm, ý ta là, trước mặt Tiểu Lý Tử công công chưa cần tới Phụng phủ truyền khẩu dụ vội.”

“Vi sao?” Về mặt tiểu tử khó hiểu, khi nhận được thánh ân này, nếu là nữ nhân khác đã sớm vênh váo, sao người này lại muốn chần chừ? Phụng tiểu vương gia, à không, Phụng trưởng quận chúa, không lẽ đầu người bị...úng nước?

“Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy! Coi như giúp ta một lần đi, được không?”

“Nhưng lệnh của Hoàng thượng...” Tuy tiểu tử vẫn nhớ ân tình của nàng, nhưng nếu cãi lại thánh chỉ thì cái mạng nhỏ này e không thể giữ được.

Con người nàng chuyển động.

“Nghe ta nói này, một ngày Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, khó tránh khỏi việc không chu đáo trong những việc nhỏ như chuyện ở hậu cung này. Bây giờ, đứng đầu hậu cung là Thái Hậu, việc lập quý phi đương nhiên phải do người quyết định, làm vậy mới không thất lễ.”

“Việc này...” Tiểu Lý Tử do dự, lời nàng nói liệu có đáng tin không?

“Chúng ta phải nghĩ cho Hoàng thượng chứ!” Giọng điệu nàng vô cùng thành khẩn, cứ như là một lòng quyết tuyệt, trung quân ái quốc.

“Vây, được rồi!” Tiểu Lý Tử do dự mãi mới đưa ra quyết định.

Đôi mắt nàng nheo lại, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Ha ha! Thành công!

Tiểu Lý Tử vô tình nhìn thấy, giật nảy cả người, cảm giác mình vừa bị lừa một vố.

Liệu... liệu tiểu tử có vừa quyết định sai việc gì không?

...

Tâm cung Thái Hậu.

“Quả nhiên người là nữ nhân!” Đôi mắt Thái hậu khẽ chớp. “Ngay từ đầu ai gia đã thấy lạ rồi!”

“Nô tỳ tài hèn, không thể thoát khỏi con mắt của Thái Hậu lão Phật gia!”

“Phượng nhi, người tìm ai gia có việc gì?”

“Xin Thái Hậu cho hạ nhân lui ra trước đã ạ!” Chuyện này càng ít người biết càng tốt.

“Được?” Con mắt Thái Hậu chột lóe, trầm giọng nói “Tất cả lui ra cho ta.”

“Vâng!”

Hai hàng cung nữ lần lượt lui ra phía cửa.

Lúc này, Phượng Nhất Nhất mới nhanh nhẩu quỳ xuống ôm gối Thái Hậu.

“Chuyện là thế này...”

Nghe Phượng Nhất Nhất nói xong, ánh mắt Thái Hậu sắc bén, người cẩn thận nói.

“Sao người tự tin ai gia sẽ giúp người?”

“Chắc chắn người sẽ giúp!” vẻ mặt nàng bình tĩnh.

“Ồ? Bởi vì ai gia còn nợ người một mối ân tình sao?”

“Vẫn chưa đủ ạ.” nàng thành thật trả lời “Nếu người không giúp, nô tỳ không thể nắm chắc mười phần thắng, dù mới chỉ gặp một lần nhưng nô tỳ cảm thấy mình rất có duyên với người. Thái Hậu là mẫu nghi thiên hạ, hòa ái dễ gần, nhất định sẽ không ép buộc ai.”

“Ai... Hoàng nhi của ai gia có gì không tốt?”

Nàng khẽ chớp mắt, kiên định nói.

“Hậu cung sâu thẳm, chẳng bao giờ thấy được mùa xuân. Nhất Nhất là người yêu tự do, không thích hợp với cuộc sống trong cung!”

Nàng là con chim nhỏ hướng tới bầu trời, hướng tới tự do, tự tại... Sao có thể chôn thân ở chốn tù ngục hậu cung hắc ám?

Thái Hậu trầm tư: ánh mắt này sao lại quen thuộc như vậy? Ngữ điệu này, ba mươi năm trước cũng đã có người nói! Thái Hậu chỉ không hiểu, hoàng cung thực sự tệ vậy sao?

“Người thật giống mẫu thân người!” thái hậu lẩm bẩm.

“Hả? Mẫu thân? Thái hậu biết mẫu thân nô tỳ sao?”

Thái hậu không trả lời câu hỏi của nàng, mà chỉ nhìn sâu vào mắt Phụng Nhất Nhất như tìm kiếm bóng hình nào đấy.

“Được rồi, ai gia đồng ý với người!”

...

Long Ngự Tôn vừa trở về đã hỏi.

“Nàng đâu rồi?” tâm tình hứng khởi giờ đã bay biến hết sạch.

“Bầm, bầm, bầm Hoàng thượng...quân chúa...đã...đã về Phụng phủ!”

Tiểu Lý Từ đã biết sự không ổn.

“Nàng dám rời khỏi trẫm!” về mặt để ám u “Nàng dám đi sao?”

“Không...không phải tự tiện đi!” Tiểu Lý Từ run rẩy.

“Cái gì?” để càng tức giận “Không phải tự tiện đi thì ai để nàng đi? Ai mà to gan dám...”

“Là ai gia!”

Thái hậu xuất hiện.

Tiểu Lý Từ thở một hơi nhẹ nhõm: may quá, cái mạng nhỏ này có thể bảo toàn được rồi!

“Sao Thái Hậu lại để nàng đi?”

Để không thân thiết với Thái Hậu lắm nên chỉ gọi là Thái Hậu chứ không gọi mẫu hậu.

Trong hậu cung này, mẫu hậu cũng chỉ là một loại xưng hô, không hơn không kém.

“Là ai gia để con bé đi!” đối với sự xa cách của con, bà vô cùng tức giận, sau bao đấu đá, tuổi đã nhiều, bà chỉ muốn được gần con để bù đắp cho con. Nhưng rồi lại tức giận nhận ra rằng tình mẫu tình đã phai nhòa từ lúc nào. Tự trách lúc ấy chỉ lao vào vòng chiến tranh giành sủng ái mà quên đi đứa con yêu dấu.

“Tại sao?” để bình tĩnh lại, tiến đến hỏi.

“Con bé không thích hợp với cuộc sống trong cung! Hoàng nhi, để mẫu hậu kể cho con một câu chuyện xưa, con có muốn nghe không?”

“Chuyện xưa?” đôi mắt để u ám, khoe miệng đầy trào phúng “Để chứng minh nàng ấy không thích hợp với cuộc sống ở trong cung ư?”

“Phải! Chuyện này cũng đã lâu lắm rồi!” ánh mắt Thái hậu nhìn xa xăm “Hồi ấy hai nhà Long, Phụng cùng hợp tác chống lại chính sách tàn bạo của triều đại trước. Nhưng khi lật đổ được rồi thì không quyết định được ai lên nắm ngôi báu. Thế rồi, tước đoạt thay, phụ hoàng con và Phụng Đại Thiên cùng đem lòng yêu thương một người con gái. Người đó quả thực là tiên nữ giáng trần, thể gian độc nhất vô nhị...” Thái hậu nhớ về một người có dung mạo giống Phụng Nhất Nhất như đúc.

“Vậy việc đó có liên quan gì đến người Thái hậu vừa thả đi?”

“Con nghe ta nói xong đã. Điều kiện để cưới người con gái này là phải từ bỏ ngôi vị hoàng đế! Sau cùng Phụng Đại Thiên chọn người ấy, còn phụ hoàng con chọn ngôi vị hoàng đế. Nhưng sau khi ngồi vào ngôi báu, nỗi nhớ nhung của phụ hoàng con dành cho người con gái kia không hề biến mất. Vì vậy, ngài dùng trăm phương ngàn kế để phá hoại hôn sự của Phụng Đại Thiên. Để xóa tan hoài niệm của hoàng thượng về mình, người con gái đó đã tình nguyện uống thuốc hủy dung, biến thành người bình thường. Phụng Đại Thiên thấy vậy cũng không suy nghĩ nhiều mà uống theo nàng, bỏ mặc tất cả ở phía sau, làm một Tiểu Dao vương bình thường...”

Đáng tiếc thay cho một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Mới hôm nào còn đứng bên nhau, phong thái ngất trời, người người ngưỡng mộ. Quả là một đôi trời sinh...

“Vậy chuyện này có liên quan gì đến người không?” để hỏi vào trọng tâm

“Ta là biểu muội của phúc tấn Phụng phủ và cũng là...” hừm, thái hậu không thể nói

cho con biết mình từng là một cô gái ôm ấp tình cảm trong lòng. Chính bà đã thay biểu tị vào cung, tác thành cho hai người, từ bỏ những thâm oán với Phụng Đại Thiên.

“Đây là chuyện của người xưa. Mẫu thân nàng lựa chọn như vậy không có nghĩa là nàng cũng chọn như vậy!”

“Con bé...thực sự không hợp với chôn này...”

“Trẫm chỉ biết nàng là người của trẫm! Mặc kệ nàng có tình nguyện hay không, mặc kệ nàng có phù hợp với cung cấm hay không!” ánh mắt đế kiên định
“Biết đâu...đêm qua nàng đã mang trong mình thai rồng, thái hậu muốn hoàng tôn của người lưu lạc bên ngoài hay sao?” rồi đế nhếch mép cười nhạt
“Cũng phải phải thôi, người đâu biết cái gì gọi là cốt nhục tình thâm!”

Nói xong, đế phẩy áo bỏ đi.

Đưa con này đúng là động tình thật rồi!

Thái hậu sững sờ nhìn đế bỏ đi. Trước kia, bà đã không nuôi nấng con mình cho thật tốt, bây giờ còn thả mất người con gái mà con mình yêu thương nhất. Bà làm mẫu thân đúng là quá thất bại mà!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Bĩ Thái Cát Hề

“Người đi hái sắn, một ngày không gặp, tưởng đã ba tháng!

Người đi hái tiêu, một ngày không gặp, như qua tam thu!

Người đi hái ngải, một ngày không gặp, ngỡ đã ba năm!”

Trước kia, khi nghe câu “Một ngày không gặp mà như cách tam thu”, đế cảm thấy quá phóng đại. Nhưng bây giờ đế đã cảm nhận được một cách chân thật câu ấy rồi!

Đế đứng ngồi không yên, ăn ngủ bất an, tâm thần bất định, tim như có dao cứa vào...

Đế nhớ đóa hoa ấy...

Chỉ muốn gặp nàng ngay tức thì...

Sở Ân Dã cực kì bức mình vì lại lần nữa bị đào ra khỏi chốn. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thất thần của hoàng thượng anh minh thần võ kiêm bạn tốt của hần thì hần vô cùng thông cảm.

Hầy...cảm giác này hần cũng vừa mới trải qua mà!

Còn chưa kịp hỏi, Long Ngự Tôn đã ù rử ra lệnh.

“Nàng bỏ trốn rồi! Khanh nghĩ cách giúp trẫm đi!”

“Việc này...” hần khó xử, việc hoàng thái hậu đồng ý cũng là ý chỉ, thật khó xử biết bao!

“Nếu không, trẫm sẽ thu hồi lời hứa!” để uy hiếp, vớt cái đạo “vua không nói chơi” sang một bên.

Thu lại lời hứa? Không được! Đôi mắt Sở Ân Dã khê động rồi cẩn thận nói.

“Có thể...đánh vào nhược điểm của nàng!”

“Nhược điểm?” đôi mắt đế sáng ngời, mấy ngày rồi khuôn mặt u ám mới có chút ánh sáng.

“Thần được biết, nàng thân là trưởng nữ trong nhà, cực kì có trách nhiệm với gia tộc, là người quan tâm lo lắng nhất cho các muội, đệ!” hần lại cười gian xảo như hồ ly, “Vì vậy...chúng ta chỉ cần...”

“Được! Vậy trẫm liền triệu tất cả các muội muội của nàng ấy vào cung!”

Tất cả?! Sở Ân Dã thót tim! Không được...thể khác nào gây ông đập lưng ông!

“Khoan! Đợi chút! Không cần gọi tất cả! Chỉ cần gọi một người thôi!” hần sốt ruột thốt lên.

Ây... dù biết chỉ là giả... nhưng hấn cũng không thể để Lục Lục thân yêu của mình đi vào hàng hùm được!

“Vậy gọi người nào? Ừm... Phụng Lục Lục có về được đấy nhi?” Long Ngự Tôn nói đùa.

Vậy mà tên cáo già Sở Ân Dã chỉ vì một khắc bối rối mà mất cảnh giác.

“Hoàng thượng đừng có giỡn vi thần!” lúc nói xong hấn mới nhận ra vừa bị hoàng thượng đùa giỡn.

“Được rồi! Không nháo nữa! Tiểu Lý Tử đi truyền chỉ...”

“Có nô tài!”

“Trẫm nghe nói thứ nữ của Tiều Dao vương Phụng Đại Thiên - Phụng Nhị Nhị thông

minh xinh đẹp, tinh thông ca múa, đặc tuyển nàng lập tức vào cung dạy ca múa cho nữ quan!” rồi để nhũ mỳ, giọng đầy uy hiếp, “Lần này làm cẩn thận cho trẫm, làm hỏng việc tốt của trẫm thì cứ nạp đầu ra!”

"Nô tài tuân mệnh!"

Tiểu Lý Tử đáng thương chỉ biết vội vàng chạy tới Phụng phủ, dọc đường không dám nói chuyện với ai, sợ lại gây ra chuyện.

Chỉ có một điều tiểu tử không hiểu: tại sao lần này lại là nhị quân chúa của Phụng phủ?

Phụng phủ. Thần Tài các.

Tuy đã thành công trốn thoát nhưng Phụng Nhất Nhất chẳng hề cảm thấy vui vẻ.

Nàng luôn luôn nhắc nhở bản thân rằng, đêm đó, để chỉ thuốc giải cho nàng, không hơn không kém. Nhưng không hiểu sao trái tim nàng giờ đây như chìm ngấm, chua xót khôn nguôi...

Theo bản năng, nàng lại lấy long bào đêm ấy để bỏ lại khoác lên người, hít hà hơi thở còn vương trên áo.

Không biết để sẽ phản ứng như thế nào khi biết nàng đã trốn mất? Để...

Ôi... không thể yêu... thực sự không thể yêu mà!

Yêu đồng nghĩa với mất tự do.

Nàng vội đến bên bàn gỗ lim khắc hoa, cầm bút viết nhanh.

“Tơ liễu là lướt bay theo gió, hoa đào bập bềnh xuôi dòng nước.

Ta chẳng phải liễu chẳng phải hoa, muốn làm hùng ưng tự do phiêu.”

Lúc viết xong những dòng này, nàng chợt cảm giác có cái gì đấy quen thuộc phía sau...

Nàng vội quay đầu lại, quả nhiên có một nam tử vận đồ đen, che mặt lẳng lặng đứng sau nàng.

“Lần trước là nguoi cho ta một chương bất tỉnh nhân sự?” về mặt nàng vẫn bình tĩnh, không hoảng sợ.

“Đúng là nô tài!” người vận đồ đen vội vàng quỳ xuống thỉnh an, tuy hấn tuân mệnh thánh chỉ hành sự nhưng tuyệt thế giai nhân trước mắt này chắc chắn được hoàng thượng sủng ái rất nhiều nên dù có là thủ lĩnh của Cẩm y vệ nhận mệnh tới bắt người hấn cũng không được phép vô lễ.

“Là người đó sai nguoi đến? Lại muốn tới bắt người sao?”

Nhiều lúc nàng rất buồn phiền vì khả năng tài trí của bản thân, thật tình, đoán sai một lần cũng không được sao?

“Thần xin lỗi!” hắc y nhân giờ tay chuẩn bị hành động.

Chắc chắn sẽ rất đau đây! Tay hấn còn chưa đánh tới, Phụng Nhất Nhất đã vội vàng... té xỉu. Nếu thực sự phải đi gặp người đó thì nàng đành cam tâm tình nguyện nhưng nàng không chịu được đau đâu.

“Hừ... đừng bảo sợ quá ngất luôn nhé?”

Hắc y nhân lăm bắm, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ. Dù biết thừa lòng mi nàng đang rung động nhưng chỉ cần mạng được người đi là được rồi.

Tị Thử biệt viện.

“Mang tới rồi à?” Long Ngự Tôn vội vàng hỏi.

“Vâng!” hắc y nhân khom người hành lễ, “Thần đã để trong phòng của ngài!”

“Ngươi lui xuống đi!” để tỏ ý hài lòng.

“Nô tài có nhặt được một thứ trong phòng quận chúa, không biết...” hắc y nhân do dự không biết có nên trình lên hay không.

“Mang lên đây!”

“Vâng!”

Hắc y nhân đặt một tờ giấy vào tay đế.

Giời lắm! “Muốn làm hùng ung tự do phiêu” à? Để nổi giận: nữ nhân này, đến bây giờ còn muốn tự do ư?

Để mang theo con giận dùng dùng đi tới tẩm cung.

Cửa bị đá văng ra. Nhưng vừa nhìn giai nhân đang “mê man” trên long sàng thì bao nhiêu tức giận chợt bay biến. Để quá nhớ nàng! Nhớ cái nhẵn mày của nàng, nhớ từng cử chỉ động tác của nàng, nhớ tức tấc da tấc thịt của nàng...

Bỗng đôi mắt đế sáng rực lên: nàng đang mặc áo choàng của đế...

Để vui sướng vô cùng: có lẽ nàng cũng có cảm giác với đế...

Để nhưng nhớ vuốt ve đôi má nàng, không hề biết mình đang một loại động tác cực kì dịu dàng.

Môi đế in lên môi nàng, tìm kiếm vị ngọt ngào trong trí nhớ.

Thật đẹp... thật ngọt... hơi thở đế bắt đầu rối loạn.

“Nàng biết không? Trẫm rất nhớ nàng... cực kì nhớ...” nhân lúc nàng “mê man”, đế không kiêng kị tỏ lộ lòng mình.

Đôi tay bắt đầu không khách khí lướt trên người nàng. Để cần xác mình nàng không phải ảo mộng... Để cần giải quyết mấy ngày tương tư khổ sở...

Đúng lúc này nàng nhòe dậy, vội vàng giữ chặt lấy vạt áo.

“Nàng...” nàng không bị ngắt ư?

“Lại gặp người rồi, hoàng thượng!” nàng giả bộ như không có chuyện gì, nhưng mà nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi đã làm má nàng ửng hồng, mắt đẹp khẽ động cực kì tà mị.

Để cẩn thận đánh giá nàng: mái mày hơi rối, chỉ vẩy qua bằng một cây trâm bạch ngọc trên châu, trên châu tỏa sáng làm cho quanh người nàng như được vây bởi quang hoa.

Không cần trang điểm dư thừa, nàng vẫn thành một đại mỹ nhân phong tình vạn chủng.

“Về cung với trẫm, trẫm sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra!” đế tiến lên, muốn ôm nàng vào lòng lại bị nàng né tránh.

“Thái hậu đã cho nô tì tự do rồi!” giọng nói nàng âm u.

“Trong cung có gì không tốt?” đế không tức giận, chỉ nhìn nàng chờ đợi câu trả lời.

“Hoàng cung rất tốt nhưng không hợp với nô tì!” nàng kiên nhẫn giải thích, “Nô tì phận

thôn dã...”

“Đừng lấy cớ! Trẫm muốn nghe nguyên nhân thực sự!” giọng đế trầm trầm.

“Vậy được!” nàng liều mạng đáp, “Chốn thâm cung ngoài đấu đá nhục mạ, âm mưu quỷ kế, khuê oán tranh thủ tình cảm ra thì còn cái gì? Kẻ được sủng thì bị ghen ghét đố kỵ!

Người không được sủng bị rẻ mạt khinh thường! Không bạn bè, không người cảm thông, không được yêu thương, người xem xem, nô tì vào đó thì được lợi lộc gì?”

“Trẫm sẽ đối xử tốt với nàng!” đế chân tình nhìn nàng.

“Hong nhan rồi cũng có lúc tàn phai, thế gian chẳng có gì là bất biến!” nàng lại bình tĩnh phân tích.

“Nàng...” để thờ dài, “Chẳng qua nàng không có tự tin, sợ bản thân không có đủ năng lực để đối phó mọi chuyện!”

Hoàng thượng đang khích tướng đấy à? Rất tiếc, Phụng Nhất Nhất nàng không dễ bị mắc lừa đâu!

“Không phải là có ứng phó được hay không mà là có muốn đi ứng phó hay không thôi!” ánh mắt nàng kiên định, “Nô tì muốn được tự do...”

Tự do?!

Nghĩ đến câu “Muốn làm hùng ung tự do phiêu”, để lại nỗi giận.

Nàng muốn tự do bay nhảy phải không? Được, vậy để sẽ bẻ gãy cánh nàng!

“Muốn được tự do à? Hừ, nàng cứ ngoan ngoãn mà chờ đợi ở đây đi!” để phát áo bỏ đi,

“Ngoài ra...đừng có hối hận đấy!”

Ôi...động tác phát áo hình như trở thành thói quen của đế rồi.

Phụng Nhất Nhất nhìn bóng đế đi xa, thờ dài chán nản. Phòng này tuy không tôn quý bằng hoàng cung nhưng rất tao nhã. Mãn lạc uyển chuyển bay theo gió, bốn tường vẽ rồng bay phụng múa, tao nhã mà không mất đi lãng mạn. Ngoài cửa sổ, đình viện lầu các tầng tầng lớp lớp, hình chim thú trên nóc trước ánh tích dương cong cong như khoe môi đang cười khe, trong đình viện hoa đua nhau nở rộ...

Phụng Nhất Nhất chán nản tựa bên cửa sổ, chợt nhìn thấy một bóng dáng lén la lén lút quen thuộc.

Nàng nhàn nhạt chào.

“Tiểu Lý Tử công công, lâu rồi không gặp!”

Trước đây nàng lừa tiểu tử nên giờ có chút áy náy. Tuy cũng đã cầu xin thái hậu đỡ lưng cho tiểu tử nhưng nàng vẫn cảm thấy có lỗi.

“Quận chúa!”

Tiểu Lý Tử ngoan ngoãn đáp.

“Ngươi muốn đi đâu vậy?” nàng hỏi băng quơ.

“Bẩm, nô tì đang đi chuẩn bị phòng cho một vị khách quý!” tiểu tử trốn tránh ánh mắt nàng.

Khách quý?! Bụng nàng bắt đầu hoài nghi nhưng mặt không đổi sắc.

“Được rồi! Ngươi đi làm việc đi!”

“Nhanh tay lên nào, hoàng thượng muốn triệu kiến nhị quận chúa Phụng phủ ở Tam

Đình đấy...” Tiểu Lý Tử sai bảo các cung nữ, thái giám liên quan.

Nhị quận chúa Phụng phủ?! Phụng Nhất Nhất giật mình.

Đế...để muốn ra tay với muội muội của nàng sao???

Lời đế nói hiện ra trong đầu nàng: “...đừng có hối hận đấy!”

Không! Làm ơn chỉ là tưởng tượng thôi! Nàng vội vàng chạy về phía Tam Đình.

Đợi đến khi nàng đi rồi, Tiểu Lý Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôi...không biết diễn như vậy đã hài lòng hoàng thượng chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Phụng Phi Cửu Thiên

Nàng chắc chắn sẽ là vị hoàng hậu không cam tâm tình nguyện nhất lịch sử!

Chỉ vì hạnh phúc của các muội muội khác mà vào cung.

Từ nay về sau, nàng đã thành cá chậu chim lồng rồi.

Ban đầu Phụng phủ tiếp ý chỉ tuyên là quý phi nhưng khi vào đến cung thì lại lên hậu!

Hoàng hậu ư? Nghe thì tôn quý biết bao! Nhưng đối với nàng, nó chẳng khác nào cái

nhà giam được sơn son thiếp vàng. Chung quy, nó vẫn chỉ là cái nhà giam! Tự do từ đây chỉ còn là ảo mộng!

Ngày đó, vạn dặm không mây, vạn dặm thiên tình.

Phụng Nhất Nhất mặc hi phục theo hình loan phụng, tay đeo vòng phi thúy, mũm mĩm, đầu đội mũ phụng trên châu tỏa sáng lấp lánh, mái tóc đen xõa ra như suối, đôi môi đỏ thắm cong cong, tuyệt thế giai nhân.

Thật ra đáng một vị mẫu nghi thiên hạ.

“Đại lễ phong hậu bắt đầu...” một vị quan lớn tiếng hô, “Quỳ xuống!”

Trước lạy trời, sau lạy tổ tông, tiếp đến lạy các trưởng bối.

“Lạy!”

Cuối cùng nàng quỳ gối xuống trước mặt Long Ngự Tôn. Nữ tử lấy phu vì thiên, từ nay về sau, nàng phải tuyệt đối trung thành với đế.

Ngày hôm nay, lòng Long Ngự Tôn vui không sao tả xiết. Cuối cùng đế cũng có được nàng rồi!

Đại lễ rầm rã đã kết thúc. Đêm động phòng đầy mong chờ cuối cùng cũng tới.

Phụng Nhất Nhất được đưa vào hi phòng, đầu đội mũ phụng, khăn hi theo hình long phụng phủ lên, nàng ngồi trên giường, lặng lẽ đợi chờ Long Ngự Tôn.

“Thái hậu giá lâm!”

Phụng Nhất Nhất khẽ nâng mắt rồi vội vàng đứng dậy.

“Thỉnh an Thái hậu!”

“Đứng dậy đi!” thái hậu nâng nàng dậy, “Đêm nay, đáng lẽ ai gia không nên tới đây nhưng trong lòng ta không yên, cho nên...”

“Thái hậu có gì dặn dò, Phụng Nhất Nhất xin nghe!”

“Con à, ta biết con cũng không thiết tha gì địa vị này nhưng một khi đã làm hoàng hậu thì...”

“Người yên tâm... thần nhất định có thể làm được!”

Con người nàng là vậy! Không làm thì thôi còn một khi làm thì sẽ làm tới nơi tới chốn.

“Hậu cung không giống bên ngoài, khó tránh khỏi những lúc va chạm...” thái hậu cẩn thận nói, không muốn dọa Phụng Nhất Nhất sợ.

“Người yên tâm... thần đã sớm chuẩn bị rồi!”

Phụng Nhất Nhất vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của thái hậu!

“Còn nữa, hoàng nhi của ta vì việc lập hậu cho con mà công khai đối đầu với một lão thần, cho nên...”

“Người xưa có câu: lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Tuy có hơi thô tục nhưng thần thấy rất có đạo lý!” nàng trấn an vị mẫu thân đang bất an.

“Con ngoan, nghe những lời này của con, mẫu thân rất yên tâm!”

Bà tự xưng là mẫu thân có nghĩa là đã thừa nhận thân phận của Phụng Nhất Nhất.

“Cảm ơn người, mẫu hậu!”

Mẫu hậu! Nghe Phụng Nhất Nhất xưng hô như vậy, bà cảm thấy vô cùng ấm lòng, đã lâu lắm rồi không có người gọi bà như vậy!

“Con yên tâm, có mẫu hậu ở đây thì không ai có thể bắt nạt con.”

Rất tốt! Dưới lớp hi khăn, người nào đó cười gian xảo. Có thái hậu chống lưng cho thì

còn phải ngần ngại việc gì nữa!

Thái hậu đi không lâu thì Long Ngự Tôn bước vào, toàn thân đầy mùi rượu.

Đế cảm chọn thước đẩy hi khăn lên, để lộ ra một khuôn mặt đang cười xinh đẹp.

“Nhất Nhất!” đế dịu dàng gọi.

Chỉ tiếc là giai nhân không để ý gì tới đế.

“Đói quá!” nàng vọt tới bên bàn ăn, bản chất hổ báo lộ ra.

Hả? Đói ư?!

Nhìn hoàng hậu mới nhậm chức ăn như hùm beo, đám cung nữ thái giám nén cười nhìn nhau.

“Đói chết mất!” Phụng Nhất Nhất đã nửa ngày chưa được ăn gì, bất chấp mọi lễ nghi, cầm lấy một cái bánh cực lớn cho lên miệng cắn. . .nhưng đột nhiên sắc mặt nàng tái mét.

“Khụ! Khụ! Khụ! Đây là...!”

“Chúc hoàng thượng và nương nương sớm sinh quý tử!”

Thì ra thứ bánh nàng vừa ăn là bánh Tử Tôn!

Mặc kệ. Nàng bắt đầu càn quét những món ăn khác, ăn lấy ăn để. Đột nhiên. . .

“Khụ! Khụ! Khụ!” nàng vút đồ ăn xuống, tay đập thùm thụp vào ngực.

Nghẹn rồi!

Những người nãy giờ vẫn đang nhin cười giờ đã cười thành tiếng.

Nhất Nhất làm ngo, cứ cười đi! Nếu như các người cũng ở trong tình cảnh của nàng: phải mặc hi phục nặng, đội mũ phụng cũng nặng, cả ngày không ăn không uống, phải ngoan ngoãn để cho người khác điều khiển như con rối. . .xem các người có chịu được không! Hừm, chẳng phải biểu hiện của nàng như vậy là quá tốt rồi sao! Biết đâu đây có ngày được lưu danh sử sách!

Sau đó sử sách có ghi: hoàng hậu Phụng Nhất Nhất bị chết đói ngay trong đêm tân hôn hoặc là hoàng hậu Phụng Nhất Nhất bị nghẹn chết trong đêm tân hôn.

“Ăn từ từ thôi!” Long Ngự Tôn lại gần, vỗ nhẹ lên lưng nàng. Tiện thể lườm đám cung nữ, thái giám một cái.

Bị đế lườm, tất cả mọi người vội vàng cúi mặt xuống, không dám ho he nửa lời.

“Cảm ơn!” nàng mỉm cười tà mị với đế.

Chà. . .ăn cũng được khá nhiều rồi! Bụng không còn đói nữa!

Sau lễ hợp cẩn, đế phát cho mọi người hạt sen bách hợp. Cung nữ, thái giám sau khi

nhận được vui vẻ lui ra. Giờ phút này, trong phòng chỉ còn có hai người, Phụng Nhất

Nhất bắt đầu thấy bồn chồn.

“Hoàng thượng. . .”

“Nàng đang sốt ruột sao?” đế khẽ cười, “Ái thê của ta!”

Từ nay về sau, khi chỉ có hai người, đế sẽ không xưng trẫm với nàng nữa, trước mặt nàng, đế chỉ là một vị phu quân. Còn nàng là hiền thê xinh đẹp của đế.

“Thiếp...thiếp đâu có!” nàng vội né tránh cánh tay để, ánh mắt lóe lên.

Thấy vậy, đế buồn cười.

“Không suốt ruột ư? Ta thừa nhận, lần đầu tiên của chúng ta có chút... ừm... không hoàn hảo vì nàng không cam tâm tình nguyện. Đạo này, ta có cần thận suy nghĩ những gì nàng đã nói, có lẽ ta đúng là một nam nhân không tốt, không hề để ý tới cảm nhận của nữ nhân. Nhưng... từ nay về sau... ta sẽ luôn quan tâm tới cảm nhận của nàng!” đế ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói, “Tâm của nàng trước cứ tạm để trên người nàng nhờ nàng giữ gìn giúp, ngày nào đấy, ta sẽ đến lấy nó đi!”

Nàng làm sao thế này? Tim bỗng đập loạn nhịp.

Đế bế nàng lên, đi về phía giường, cảm thấy cả người nàng cứng ngắc.

“Đừng sợ...ta sẽ không ép nàng!” đế cười trấn an.

Có đế cam đoan, thân thể nàng dần dần mềm ra, cảm giác bàn tay đế trên người nàng cũng không quá tệ...cứ thế...tiến vào mộng đẹp.

Còn đế...cả đêm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng...không chớp mắt được.

Đế đầu phải Liễu Hạ Huệ thấy sắc mà không loạn, làm sao đế chỉ ôm nàng mà dục niệm không dậy lên? Thậm chí đế còn đoan chắc rằng, nếu Liễu Hạ Huệ gặp nàng chắc chắn cũng không cảm lòng được.

Nhưng đế nhất định phải nhẫn nại, bởi sau khi biến nàng thành người của mình, tâm đế như hư vô. Sau khi cẩn thận suy nghĩ những lời nàng nói ngày đó, đế mới hiểu ra, thứ đế cần không chỉ thân thể nàng mà còn cả trái tim của nàng. Đế có thể làm mọi việc để nàng tình nguyện dâng cho đế tất cả! Đây chính là tôn nghiêm của một nam nhân.

Đêm còn dài, cặp nến long phượng trên bàn cháy đã gần hết. Mối quan hệ của hai người đã có một chuyển biến vô cùng lớn lao.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Long Đăng Tứ Hải

Sáng hôm sau.

“Hoàng thượng, tới giờ lên triều rồi!” Tiểu Lý Tử đứng ngoài cửa cẩn thận gọi.

“Ngươi cứ lui ra trước đi!”

Đế đứng dậy, không vội gọi cung nữ tới hầu hạ mà cẩn thận ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của nàng một lúc.

Như cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng của đế, Phượng Nhất Nhất dụi dụi con mắt còn

buồn ngủ, từ từ mở mắt ra.

“Hoàng thượng, chào buổi sáng!”

Lúc này nàng mới tỉnh hẳn, đôi má phỉm hồng. Đôi mắt còn ngái ngủ xinh đẹp như giọt sương sớm.

Đế động lòng, cúi xuống hôn lên môi nàng.

Trần trọc qua lại, hôn mỗi lúc một sâu.

Đáng lẽ ra chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ nhưng dần dần mỗi lúc một sâu... Đầu nàng nhất

thời trở nên trống rỗng, hai tay đế ôm chặt lấy nàng, không cho nàng nhúc nhích. Nàng chỉ có thể để mặc thuận theo đế.

Đế cảm nhận được đôi môi mềm mại của nàng đang run run như cánh hoa trước gió bão. Hương thơm trên người nàng làm đế say mê.

Hi bảo của nàng thật rườm rà! Đế thăm oán, thờ dài cời từng vạt áo của nàng ra.

Tay hấn to gan chạm vào yếm nàng, chuẩn bị làm loạn.

“Hoàng thượng, đến giờ lên triều rồi!”

Nàng tỉnh táo nhắc nhở.

Để bỏ ngoài tai lời nàng nói, tiếp tục làm càn. . .

Cảm giác khô nóng quen thuộc làm nàng sợ hãi, nàng vội vàng cản tay để lại.

“Chẳng phải tôi qua người đã đồng ý với thiếp. . .”

Hắn cúi đầu, khẽ cười.

“Yên tâm, ta tuyệt đối không nuốt lời! Nhất là đối với nàng!” ánh mắt đế kiên quyết,

“Trẫm sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng trẫm!”

Hả? Ý đế là sao?

“Nếu ta vì nàng mà bị thương, nàng có đau cho ta không?”

Bị thương? Không lẽ đế bị Lý Âm Diệp kia làm thương? Nàng. . .nàng. . .

“Trước đây ta rất sợ thuốc. . .mỗi lần uống đều phải cho đường vào.” Nàng càng lúc càng

không hiểu đế nói gì. Con mắt nàng nheo lại nghi ngờ.

Đế lấy dao cắt lên tay mình.

“Môi của nàng. . .chính là thứ đường ngọt nhất!” đế thần nhiên cười.

“Hả?” hành vi của đế làm nàng sợ ngây người.

“Đừng kêu lên!” đế bôi máu của mình lên nệm trắng tinh.

Vết máu này dùng để chứng minh trinh tiết của nàng, mặc dù trinh tiết của nàng đã bị đế đoạt đi từ lâu. Nhưng thân là hoàng hậu một nước, sau đêm động phòng lại không có vết máu chứng minh thì người ngoài sẽ không phục, cho dù người có được trinh tiết của nàng là đế.

Đế. . .đế. . .vì nàng nên mới. . .

Nàng vô cùng cảm động, đôi mắt hơi ươn ướt.

Nhưng tại sao đế phải cắt sâu như thế?

“Người đâu, có thích khách!”

Long Ngự Tôn nhìn nàng rồi hô lớn.

Hả? Thích khách?!

“Làm sao có thích khách?!”

"Hộ giá, hộ giá!"

...

Đoàn thị vệ rầm rập xông vào Long Tâm cung.

“Hắn. . .hắn chạy theo đường cửa sổ rồi!” Long Ngự Tôn “run run” chỉ về phía cửa sổ.

“Mau đuổi theo!”

Thị vệ trưởng toát mồ hôi lạnh, trời ạ, tâm cung hoàng thượng phòng vệ nghiêm mật mà vẫn để thích khách lọt vào, lại còn làm hoàng thượng bị thương, nếu bị truy cứu, e cái mạng nhỏ này không thể bảo toàn.

“Rõ!” đoàn thị vệ chạy ra ngoài đuổi theo.

Ngày hôm đó, cả hoàng cung vì “gặp biến” mà náo động.

Phượng Nhất Nhất ở trong cung Phượng Minh cực kì thoải mái. Cứ nghĩ hôm nay sẽ phải so chiêu với các phi tử. Nhưng bởi vì hoàng thượng “gặp nạn” nên mọi quan tâm đổ dồn về người, chẳng ai chú ý đến nàng. Điều này khiến nàng vô cùng vui vẻ nhân nhả, tranh thủ đi thăm tẩm cung của mình.

Phượng Minh cung ở sát bên Long Tâm cung, trong cung điều lan họa trụ khắp nơi, kim bích huy hoàng. Những bức bích họa trên tường màu sắc hài hòa, đường nét tinh xảo.

Cung có mười cột trụ Viên Mộc sơn màu đỏ son, mỗi cột đều được vẽ hình rồng bay phượng múa tràn ngập sức sống, tôn quý bất phàm. Ngoài hành lang cung nữ, thái giám đứng xếp hàng nghiêm chỉnh chờ người sai bảo.

Nhìn đến họ, đôi mắt Phượng Nhất Nhất khẽ chớp. Xích Nhi cũng từng khẩn cầu nàng cho theo vào cung nhưng nàng từ chối. Nàng không muốn nha đầu vô tội ấy dấn thân vào thế giới người ăn thịt người này, cứ để em ở lại phủ rồi tìm cho em một nhà chồng tốt, cho em một cuộc sống bình dân nhưng an lành cả đời.

Những cung nữ, thái giám theo nàng bây giờ sẽ là người của nàng sau này!

Nàng ngồi chính tề trên ghế phượng, tay nhắc ly trà đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi trầm giọng ra lệnh.

“Các người lại đây!”

“Dạ, hoàng hậu nương nương!”

Một nhóm cung nữ, thái giám đi tới trước mặt nàng. Bởi vì không biết tính khí của chủ nhân mới như thế nào nên họ e dè sợ sệt.

Sợ là tốt! Có sợ mới có thể ra uy, mới có thể dễ dàng sử dụng. Thân cung âm u như vậy, ai biết được có bao nhiêu cung nữ, thái giám nằm vùng.

“Từ nay trở đi, các người là người của bản cung, phải nghe lời bản cung. Đừng tưởng bản cung là người mới tới mà muốn ma cũ bắt nạt ma mới!”

“Chúng nô tài không dám!” đám nô tài nghe nàng nói vậy thì sợ hãi, vội vàng quỳ mọp xuống.

Nàng nhìn họ quỳ xuống nhưng không có ý định để họ đứng lên, nàng tiếp tục nói:

“Không dám là tốt! Nếu bản cung phát hiện ra ai chân ngoài dãi hơn chân trong, thì kẻ đó sẽ như cái chén này...”

Nàng ném mạnh ly trà xuống đất, cái chén vỡ tan tành.

Đám cung nữ, thái giám càng thêm sợ hãi, bắt đầu sụt sịt.

“Sao phải khóc!” nàng đổi giọng ôn hòa, đứng dậy dịu dàng nhìn kẻ đang quỳ, khẽ miệng hơi cong lên. Khiến tất cả người trong phòng ngất ngây.

Nụ cười mới đẹp làm sao... nhưng cũng đáng sợ làm sao!

“Chỉ cần trung thành với bản cung, bản cung nhất định sẽ không bạc đãi các người!” nàng rành nhất thủ đoạn vừa đánh vừa xoa vì vậy thuận tiện tháo chiếc xuyên trâm châu trên cổ tay ra rồi đưa cho một tên thái giám, “Vật này ban cho các người!”

“Đa tạ thánh ân của hoàng hậu nương nương!”

Đám nô tài không tin vào mắt mình, vội vàng cảm ơn. Trời ạ, không phải thiên hạ đồn rằng vị hoàng hậu này yêu tiền hơn mạng sao? Sao giờ vung tay hào phóng vậy? Ban đầu, trong lòng họ không muốn ở lại đây hầu hạ nhưng bây giờ lập tức cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa.

“Tốt! Các người lui ra đi!”

Giải quyết xong việc này, nàng bắt đầu suy tư:

Tại sao hoàng thượng phải làm như vậy? Đây là thắc mắc của nàng cả ngày qua.

Đêm buông xuống. Hoàng cung lên đèn. Nàng cũng đang chuẩn bị nghênh đón người “giải thích thắc mắc” cho nàng.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Long Ngự Tôn bước đi dồn dập, phía trước là hai thái giám cầm đèn, phía sau là cả một

đoàn cung nữ, thái giám.

“Nô tì xin thỉnh an hoàng thượng!”

Nàng quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi!"

Long Ngự Tôn tiến đến đỡ nàng dậy, kéo nàng về phía sập gỗ lim, để nàng xuống, để nàng ngồi vào lòng đế.

"Áy!" nàng khẽ hô, toàn bộ hành động thân thiết này bị "người ngoài" nhìn thấy hết.

Đám "người ngoài" vô cũng biết điều, cúi đầu coi như không nhìn thấy.

"Ái thê của ta thẹn thùng sao?" đế ghé vào tai nàng thì thầm.

Cảm nhận được hơi thở ái muội của đế, mặt nàng càng lúc càng đỏ.

"Các người lui ra cả đi!" đế xua tay.

Trong chốc lát, cả Phụng Minh cung chỉ còn có hai người.

Họ chăm chú nhìn nhau, không ai nói lời nào, hưởng thụ giây phút thân mật...

Bỗng nhiên nàng chú ý tới cánh tay đang băng vải trắng của đế.

"Hoàng thượng, vết thương của người sao rồi?" nàng cũng không định quá quan tâm tới đế nhưng vết thương này là đế vì nàng mới bị, nàng không thể nhẫn tâm coi như không

thấy.

"Hiện tại chỉ có ta và nàng, Phụng Minh cung chỉ có phu quân không có Hoàng thượng.

Phu quân? Nàng khó xử cắn môi, làm sao nàng có thể gọi thành tiếng được!

"Thôi bỏ đi, ta không ép nàng!" đế cười dịu dàng, có do dự là được, điều này chứng tỏ tình cảm của nàng đang thay đổi từng chút một. "Có phải nàng có rất nhiều điều muốn hỏi ta?"

"Đương nhiên, thiếp muốn biết..."

"Suýt!" đế cười thần bí, đưa ngón trỏ lên chặn miệng nàng lại, "Ta cũng có một vật muốn cho nàng xem!"

Vật gì?

Đế lấy ra trong ống tay áo một tờ giấy, trải lên bàn.

Đây là...

Đôi mắt Phụng Nhất Nhất khẽ động.

"Đúng vậy! Đây là bản đồ của Hiên Nguyệt quốc!"

Từ lúc bỏ bản đồ ra, thái độ đế thay đổi hẳn, trở lại làm một hoàng đế uy nghiêm.

"Nàng xem, đây là biên giới của trăm! Đây là cửa khẩu hàng hóa ra vào, đây là trấn

Nguyệt Lạc...hừ...cũng là địa bàn của tên Lý Âm Diệp kia..."

Giờ phút này đế hùng tài vĩ lược, duy tôn khí phách.

Ánh mắt nàng không rời khỏi đế được. Một nam nhân trời sinh cao ngạo, đầy tính chinh phục như vậy lại đem lòng yêu thương nàng.

Là ai nói, nam nhân chinh phục thế giới còn nữ nhân chinh phục nam nhân?

Được đế yêu, toàn bộ Hiên Nguyệt quốc ở ngay dưới chân nàng.

"...Cho nên trăm có trách nhiệm bảo vệ quốc gia của trăm, con dân của trăm!" đế nhìn nàng sâu sắc, giọng điệu cương cường, "...và cả người trăm yêu nhất!"

Nàng không biết phải đáp lại thế nào, chỉ biết ngây ngốc nhìn đế.

"Đám người tiền triều vẫn còn ôm vọng tưởng cấu kết với lũ nghịch thần trong triều, chống lại chính quyền của trăm, nhưng chẳng qua chỉ là mộng tưởng! Nay trăm tương kế tựu kế, âm thầm lập ra tổ chức "Ám", nhân chuyện có thích khách hôm trước mà đổi tất cả các thủ vệ trong triều thành người thân tín

của trăm!”

“Ý người là... người không hoàn toàn vì thiếp mà làm thương bản thân?”

Hay cho trò một hòn đá trúng hai con chim, hay cho một nam nhân giảo hoạt thủ đoạn!

Hừ, chiều “khổ nhục kế” này của để làm nàng áy náy suốt cả ngày trời!

“Tại sao lại không phải vì nàng?” ánh mắt để cực kì kiên định, “Để bảo vệ thứ trăm yêu, trăm sẽ chẳng tiếc nuôi điều gì, đem nghiền tan xương nát thịt đám nghịch thần tặc tử!”

Nàng có nên cảm động không đây?

“VẬY... tại sao người lại đi phong hậu cho thiếp mà đắc tội với lão thần?” nàng phát hiện ra một điểm không đúng.

“Có hai nguyên nhân.” Để không ngại giải thích cho nàng, bởi vì, nàng càng biết nhiều thì nàng càng không thể rời xa để. “Thứ nhất là vì trăm muốn vậy! Ngoài nàng ra, không ai xứng làm hoàng hậu của trăm! Thứ hai, Lý tướng luôn nghĩ rằng trăm sẽ phong con gái lão làm hậu nên ôm mộng ảo tưởng, mà trăm muốn nhân cơ hội này đập tan ảo mộng của lão, buộc lão phải chó cùng rứt giậu! Hãy tin trăm, trăm có đủ khả năng để bảo vệ tốt cho non sông của trăm!”

Lúc này đây, để khí phách phi phàm, khí chất uy nghi của bậc đế vương không giấu đâu được.

Lòng nàng khẽ rung động: nam nhân này chính là rồng!

Long đăng tứ hải, ngao thị thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Cung Sâu Như Biển

Long Ngự Tôn quả thực lợi hại, chỉ cần dùng một thủ đoạn nho nhỏ là đã có thể tiến hành một cuộc thay máu, đổi tất cả những kẻ đang giữ vị trí quan trọng thành người thân cận trong tổ chức “Ám”.

Vây cánh của Lý tướng còn chưa kịp phản ứng gì nên nhất thời bị chao đảo. Muốn làm cái gì đó nhưng đáng tiếc đã vượt mất thời cơ.

Lý Tướng lấy cố bệnh không lên triều. Vây cánh của lão như rắn mất đầu, như chim lạc đàn.

Mọi việc vô cùng tốt đẹp...

Phòng ngủ Cung Phượng Minh.

“Hoàng hậu nương nương! Chúng phi tần đang chờ ở ngoài để bái kiến!” một cung nữ mới nhậm chức tên Minh Thúy cúi đầu nói.

Ai... cuối cùng cũng đến rồi! Đúng là chạy trời không hết nắng!

Phượng Nhất Nhất lên tinh thần, mắt phượng khẽ chớp.

“Mời các nàng vào! Thay quần áo!”

“Vâng!”

Vài cung nữ vội vàng đến thay quần áo, trang sức cho nàng.

Tóc nàng như mây, trăm kim lông lánh đen như mực được gài lên cẩn thận, tao nhã tuyệt đẹp. Nàng mặc một bộ xiêm y theo hình phượng màu hồng, trang điểm kĩ càng, tay đeo vòng phỉ thúy.

“Nương nương, người thật đẹp!” Minh Thúy nhìn đến ngây người, không để ý để đầu

nhộn trâm sụt qua da đầu Phượng Nhất Nhất.

“Á!” Phụng Nhứt Nhứt mới hô một tiếng mà nha đầu đã vội vàng kêu to, “Nurong nurong tha mạng! Nurong nurong tha mạng!” Ý thức được mình vừa gây ra họa lớn, nha đầu run run quỳ dưới đất, nước mắt giàn dụa.

“Đứng lên đi!” Phụng Nhứt Nhứt bắt đắc dĩ cười, xem ra, bản thân đã quá ghê gớm rồi!

Nhưng nhìn nàng rất hiền lương mà, đầu đến mức dọa người như thế!, “Bổn cung còn chưa khóc, ngươi khóc cái gì!”

“Tạ hoàng hậu nurong không giết, tạ nurong nurong đại ân!”

Minh Thúy vô cùng cảm kích, dập đầu lia lịa.

Tiền sảnh Cung Phụng Minh.

Phụng Nhứt Nhứt vừa đi vào tiền sảnh thì tất cả các phi tần quỳ xuống hành lễ.

“Thịnh an hoàng hậu nurong nurong! Nurong nurong vạn phúc kim an!”

Phụng Nhứt Nhứt ngồi chính tề xuống ghế, tay giơ về phía trước, giọng nói đầy uy nghiêm, trông vô cùng đẹp mắt.

“Chư vị muội muội đứng cả lên đi! Đây là người nhà, không cần khách khí!”

"Tạ nurong nurong!"

Các phi tần đứng dậy ngồi xuống hai hàng ghế hai bên.

Minh Thúy bưng hương trà tới, Phụng Nhứt Nhứt uyển chuyển bưng chén lên, đưa đến bên miệng thổi nhẹ.

“Các muội muội cũng nếm thử trà của cung Phụng Minh ta đi!”

“Vâng!”

Cung Phụng Minh rơi vào bầu không khí trầm lắng, Phụng Nhứt Nhứt không nói lời nào khiến các phi tần cũng không dám nói.

“Hoàng hậu nurong nurong quả đúng là thiên tư ngọc cốt như trong truyền thuyết!”

Mãi sau Trương quý phi mới lên tiếng phá vỡ sự yên lặng. Khuôn mặt nàng tĩnh lặng như hồ nước, thân đã rời khỏi hàng ngũ tranh thủ tình cảm, những lời khen này là lời thực lòng.

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Lại một người nữa lên tiếng phụ họa, chỉ có điều không mấy thật tâm.

Phụng Nhứt Nhứt ngấm ngầm quan sát, quả nhiên bắt được mấy ánh mắt ghen tuông.

Phụng Nhứt Nhứt cẩn thận nhớ kỹ từng gương mặt.

“Ừ...mà sao không thấy Dung quý phi đâu?” một vị phi tử lên tiếng. Phụng Nhứt Nhứt nhìn về người vừa nói, người này mặc quần áo bằng tơ lụa màu xanh nhạt, đầu đội châu ngọc kiều diễm như hoa. Chỉ tiếc ánh mắt quá mức kiêu ngạo, làm hỏng một thân thanh lệ.

“Vị muội muội này là...”

“Ta là Lý phi, con gái tả tướng!”

Nàng trả lời bất kính, không những xưng “ta” mà còn khoe khoang gia thế của bản

thân. Chưa biết hôm nay phụ thân mình đã cáo ốm trốn lên triều.

Hừ! Tưởng dim được Dung quý phi xuống thì bản thân mình ngư ông đắc lợi à? Hừ! Phụng Nhứt Nhứt liếc mắt, bày ra dáng vẻ mỉa mai thiên hạ.

“Dung quý phi thân thể không khỏe có thể tha thứ cho việc không tới thịnh an. Còn muội đường đường là con gái tả tướng mà ăn nói ngông cuồng, không có gia giáo như vậy là sao? Hôm nay bổn cung có nên tha cho tội dám xưng “ta” với bổn cung không đây!”

“Thần thiếp biết sai rồi!” Lý phi vội vàng nũng nịu nhận lỗi, nước mắt lưng tròng. Chẳng phải khi nãy rất kiêu ngạo hay sao?

“Được rồi, bổn cung hơi mệt! Các muội lui cả đi!” nàng xua tay, “Người đâu, mau mang đến cho các nurong nurong mỗi người hai mâm cài, hai đĩa hoa châu!”

Đã nói rồi, chiều vừa đánh vừa xoa của nàng luôn luôn thành công.

“Tạ ơn hoàng hậu!”

Quả nhiên, mọi người đều sung sướng tạ ơn.

Diễn trò với họ có một lúc mà nàng thấy mệt mỏi quá!

Sau khi người ra về hết, nàng nằm nhoài xuống ghế quý phi.

“Hoàng hậu nương nương, có một chuyện không biết nô tì có nên nói hay không?” Minh

Thủy cẩn thận tới bên nàng.

“Nói đi!” đôi mắt nàng lim dim.

“Là... là thế này!” nha đầu quanh co kể lể, “Nô tì vốn là cung nữ bên cung Lý phi nương nương, nhờ mua chuộc được thái giám tổng quản mà nô tì được đưa đến bên này...”

“Chuyện qua rồi, không cần nhắc lại nữa!” đôi mắt nàng vẫn nhắm, khoe miệng khê cong lên, “Bỏn cung chỉ cần biết, giờ ngươi là người của bỏn cung!”

“Tạ nương nương nâng đỡ! Từ nay về sau, nô tì nhất định một lòng trung thành với nương nương! Lý phi bản tính cao ngạo, độc ác, chúng nô tì luôn bị nương nương ấy làm khó dễ. Khi này nếu đổi lại là làm nương nương ấy đau, có lẽ... có lẽ... cái mạng của nô tì đã...”

Đây cũng chính là lý do vì sao nha đầu phản bội chủ cũ. Con giun xéo mãi cũng quặn, huống chi là con người.

"Đứng lên đi!"

Phượng Nhất Nhất rời khỏi ghế đi đến đỡ Minh Thủy dậy. Hành động này làm Minh Thủy

cảm động vô cùng, đôi mắt rung rung.

“Nương nương, hôm nay trước mặt bao nhiêu người mà nương nương làm mất mặt Lý phi, sau này phải tuyệt đối cẩn thận! Thủ đoạn của nương nương ấy vô cùng độc...”

“Bỏn cung biết rồi!”

Đôi mắt nàng bình tĩnh nhìn về nơi xa xăm. Chờ đợi ngày Lý phi phản pháo.

...

Chưa hết một ngày, một đoàn thị vệ đã xông vào tẩm cung của hoàng hậu. Nghe đâu nhận được mật báo, có kẻ đang âm mưu gây rối. Tệ hơn là, họ tìm thấy trên giường ngủ của Phượng Nhất Nhất có một mảnh bùa chú.

Trên đó có ghi ngày sinh tháng đẻ của thái hậu!

Ở hoàng cung này, bùa nguyên rửa là thứ cực kì tối kỵ! Long Ngự Tôn nghe vậy tuy có chút hồ nghi nhưng vẫn cho mời thái hậu tới.

Nghe thị vệ bẩm báo xong, thái hậu thoải mái cười:

“Trễ như vậy rồi mà còn không cho ai gia ngủ, làm ai gia tưởng việc gì to tát lắm!”

“Thái hậu, việc này liên quan đến tính mạng của người mà!” Lý đại nhân cáo ốm đã ba ngày không biết ở đâu nhảy vào nói.

Dùng móng chân để suy nghĩ cũng biết ai đã ra lệnh cho đám quân lính này. Hừm, vẫn để vậy cánh của lão hồ ly này lọt lưới sao?

“Nhất Nhất, chuyện là thế nào?” thái hậu nhìn nàng cười hòa ái.

“Con dâu không hề biết lá bùa này!” ánh mắt nàng quật cường, chuyện chưa làm bao giờ có chết cũng không nhận.

“Không biết? Bùa lấy từ trên giường người ra, không phải người làm thì chẳng lẽ có người vu khống cho?” giọng điệu Lý tướng đầy giận dữ, ý muốn đòi lại mặt mũi cho con gái yêu.

“Lý đại nhân! Sự việc còn chưa được làm rõ! Ngươi lấy quyền gì để chất vấn hoàng hậu của trẫm!” Long Ngự Tôn không muốn nàng phải chịu áy náy, lập tức ra mặt.

“Thần là người có công khai quốc, chịu sự ủy thác của tiên đế! Loại nữ nhân tâm địa độc ác này sao đủ tư cách làm hoàng hậu Hiên Nguyệt quốc!” Lý tướng làm vẻ mặt

“chính trực nghiêm nghị”, “Thần cầu xin thái hậu hãy phế truất ngôi hậu của nữ nhân này!”

“Nhất Nhất à...con thừa nhận đi!” vẻ mặt thái hậu nghiêm nghị, “Ai gia biết là con làm!”

“Thái hậu!” Long Ngự Tôn khiếp sợ, đang định ngăn cản thì...

“Ai gia biết đây không phải bùa nguyên rửa mà là bùa bình an mới nhất của miếu Long

Ân, Nhất Nhất lúc nào cũng lo lắng cho thân thể của ta mà tốn bao nhiêu công sức!”

Cái gì? Sao lại biến thành bùa bình an thế này?

Về mặt Lý tướng sững sờ, khiếp sợ.

“Phải...đây đúng thật là bùa bình an của miếu Long Ân, nếu không tin có thể truyền ông từ của miếu tới chứng minh!” Phụng Nhát Nhát ưỡn ngực, tự tin nói.

Ha ha! Chỉ tiếc là ông từ lại là bạn lâu năm của nàng!

Sự kiện bùa nguyên rửa cũng kết thúc. Quân lính lui về.

“Chuyện này là sao?”

Long Ngự Tôn cảm thấy mình trở thành người thừa.

Hai người kia ă ý truyền nhau một ánh mắt chỉ cười mà không đáp.

“Hoàng thượng, lần này thần thiệp may mắn thoát thân, ít nhiều là nhờ thái hậu giúp đỡ!” nàng đi đến cầm tay đế, kéo sang đặt lên tay thái hậu.

Là tay của mẫu thân!

Hồi còn nhỏ, để lúc nào cũng chờ mong một ngày được nắm tay mẫu hậu, được làm nũng giống như bao đứa trẻ khác.

Lòng đế chấn động, khóe mắt hơi ươn ướt.

Khóe mắt thái hậu lúc này cũng rung rung.

“Trẫm...trẫm còn có việc phải làm...hai người cứ nói chuyện đi!” đế bỏ đi như chạy trốn.

“Ai...! Tiếc thật! Cứ nghĩ sẽ thành công chứ!” nhìn bóng dáng đế bỏ đi, Phụng Nhát Nhát ảo não.

“Không sao con ạ! Băng dày ba thước còn vỡ, nó đã có thể cầm tay ai gia là một bước tiến rất lớn rồi!” thái hậu vừa lòng mỉm cười, nước mắt nhỏ xuống, thì ra đứa con duy nhất của bà đã lớn như vậy rồi! Đôi bàn tay nhỏ nhắn, mịn màng giờ đã đủ lớn để nắm giữ cả thiên hạ! Vậy mà bà không hề nhận ra!

“Được rồi thái hậu, mẫu thân mình cùng nói chuyện tiếp!” thấy thái hậu buồn bã, Phụng Nhát Nhát vội lái sang chuyện khác, “Cứ nghĩ tới vẻ mặt kia của Lý tướng mà con lại thấy buồn cười!”

“Đúng vậy! Lão còn tưởng ai gia sẽ giúp lão!” nghĩ đến khuôn mặt già nua kia hết xanh lại trắng, Thái hậu lại thấy buồn cười.

“Lão đâu ngờ, người đã bàn bạc trước Phụng Nhát Nhát!”

Phải! Vỡ kịch vừa rồi diễn là để mẫu tử Long Ngự Tôn làm hòa, ai ngờ cha con họ Lý lại diễn nhiệt tình như vậy!

“Ha ha ha...” Hai người đắc chí cười

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Hoa Lê Trước Mưa Lớn

Ngày hôm sau.

Phải nói rằng tác phong làm việc của Phụng Nhất Nhất quá nhanh nhẹn, toàn bộ chi tiêu trong hậu cung đều đã rơi vào tay nàng. Hiện giờ nàng đang cực kì vui vẻ. Ha ha ha! Không vui vẻ sao được khi ngày ngày được nhìn thấy thật nhiều tiền! Nghĩ đến đây đôi mắt nàng lại sáng rực lên.

Đương nhiên, sau khi có quyền lực trong tay, những kẻ tới nịnh bợ nàng ngày một nhiều. Có lẽ là do nghe nói tính nàng yêu tiền nên không ít kẻ tranh nhau tặng lễ vật cho nàng.

Mới trước đây, Phụng phủ rách nát tồi tàn không chấp nhận được khiến một nữ nhân nhỏ bé như nàng vì cuộc sống của các muội, đệ mà coi trọng tiền bạc. Nhưng bây giờ tiền tài của Phụng phủ đã đi vào quỹ đạo, nàng cũng đã thành hoàng hậu một nước dĩ nhiên đã ít nhiều xem nhẹ tiền bạc.

Người xưa có câu, vuốt mặt phải nể mũi. Vì vậy nàng cũng không quá so đo với những người này nhiều. Chỉ có điều lại đổi lấy cái danh hám lợi. Bởi nàng vẫn giữ nguyên tắc, nàng đỡ những kẻ nịnh bợ này. Hành vi này của nàng làm khá nhiều người không vừa mắt.

“Hoàng hậu nương nương... người của Vị Ương cung đang làm loạn ở bên ngoài... họ nói là tiền tiêu vật tháng này bị thiếu!”

Nàng thu ánh mắt lại, đi ra cửa.

“Có chuyện gì?”

Vừa thấy nàng đi ra đám nô tài đang làm loạn lập tức im thin thít.

“Hoàng hậu nương nương... chuyện là như vậy... phí tiêu dùng của cung Vị Ương đột nhiên tăng...”

“Đột nhiên tăng? Tại sao lại tăng? Dung quý phi đã nằm trên giường bệnh một tháng, chẳng lẽ đám nô tài các ngai dám tăng phí?”

Nàng cười khẩy, bày ra bộ dáng uy nghiêm. Dung quý phi từ đầu đến cuối không coi trọng hoàng hậu là nàng, đã giả bệnh hơn một tháng để không phải tới bái kiến.

Hừ định ra oai với nàng sao, không có cửa đâu!

"Nô tài không dám! Nô tài không dám!"

“Trở về nói với chủ nhân của các ngai, vốn bốn cung nên tới hỏi thăm nàng nhưng thân là mẫu nghi một nước, việc vặt vãnh rất nhiều, không rảnh để tới thăm, thỉnh nàng thứ lỗi!”

“Tạ hoàng hậu nương nương thương nhớ!” đám nô tài cung Vị Ương khúm núm cúi tạ.

“Còn nữa...” nàng nheo mắt uy hiếp, “Nhấn với chủ nhân các ngai rằng nhớ giữ gìn sức khỏe kéo bệnh nhẹ lại biến thành bệnh nặng!”

...

“Cái gì cơ? Lại còn bắt bốn cung đi thỉnh an ả? Hừ, chẳng qua chỉ là con gái của một vương gia nghèo rớt mùng tơi, cả ngày phơi mặt ra ngoài buôn bán, người toàn hơi tiền, còn làm bộ thanh cao sao!”

Dung quý phi ở Vị Ương cung làm vẻ mặt ghen ghét.

“Nương nương, người cứ giả bệnh như thế này cũng không tốt!” một nam tử mặc quần áo thái giám nhú mày khuyên can nàng.

“Từ khi nào tới lượt người giáo huấn việc của bốn cung vậy?” nàng lườm một cái sắc lẹm.

“Nô tài không dám!” hắn không dám nói nhiều, khom lưng lui ra một bên.

“Tuy nhiên... có lẽ bốn cung cũng phải đi thăm ả một chuyến!” đôi mắt nàng chuyển động, bụng bắt đầu tính kế, “Để còn tặng ả một ‘lễ vật’!” rồi nàng cười khoái trá, tiếng cười lạnh đến tận xương tủy.

...

Cứ năm ngày lại thì ba ngày có chuyện, vị trí hoàng hậu tôn quý này không biết bao ánh mắt đang rình rập, thèm khát. Thật sự ngồi vào cũng không yên tâm

“Nương nương, Dung quý phi cầu kiến!”

Nghe lời báo, đôi mày Phụng Nhất Nhất khẽ nhướn. Dung quý phi ngang ngược trong truyền thuyết cuối cùng cũng đến!

“Hoàng hậu nương nương!” cung nữ truyền tin thấy nàng không đáp lại, cao giọng nhắc nhở.

“Trật tự ngay! Bốn cung còn đang tắm, bảo nàng đợi đi!” chiêu ra oai không phải chỉ có mình Dung quý phi biết dùng.

“Vâng!”

Lụa mỏng lay động, trong làn hơi nước nàng thoải mái chậm rãi giờ chân dài lên... có kiên nhẫn thì cứ chờ đợi đi.

Hai canh giờ sau.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Phượng Nhất Nhất từ từ đi vào tiền sảnh, nàng đội mũ phượng hoàng châu hoa, mặc váy không tước lục bảo địa sa dài chấm đất, trên váy thêu hình bách điều bằng kim tuyến, lấp lánh theo từng bước đi của nàng. Thật tôn quý làm sao.

“Dung Quế xin thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

Dung quý phi này có đôi mắt đẹp như tranh, là một giai nhân tuyệt sắc thanh lệ, nàng luôn luôn tự mãn với nhan sắc của mình... chỉ có điều... gặp Phượng Nhất Nhất tao nhã mà mị liên biến thành cớ đại bên đường.

“Muội muội đứng dậy đi!” Phượng Nhất Nhất cười nhạt, khách sáo nói, “Thân thể muội không khỏe, đáng lẽ bổn cung nên tới hỏi thăm muội trước mới phải. Ai lại để muội mang bệnh tới gặp ta! Minh Thủy, châm trà!”

Dung quý phi nhận trà từ tay Minh Thủy, uống được hai ngụm bắt đầu thờ dài.

“Ôi... thân thiếp đã muốn tới bái kiến nương nương từ sớm chỉ có điều thân thể lại không cho phép!” nàng giả vờ lấy khăn tay khẽ chấm nước mắt, “Khụ khụ...”

“Áy chết! Thân thể muội muội còn yếu, mau hồi cung nghỉ ngơi đi thôi!” Phượng Nhất Nhất lười làm bộ làm tịch với nàng, hạ lệnh đuổi khách.

“Vậy thân thiếp xin cáo lui!” trong đáy mắt Dung quý phi chợt lóe lên một tia sáng lạnh.

Đêm buông xuống, Phượng Minh cung đèn đuốc sáng trưng, Cung nữ thái giám ra vào tấp nập.

Long Ngự Tôn quả nhiên giữ gìn lời hứa, mấy ngày nay đều đến cung Phượng Minh nhưng không làm gì quá giới hạn. Chỉ có điều, lần nào để cũng nhìn nàng bằng con mắt nóng bỏng, khiến tim nàng đập nhanh, mặt nàng ửng hồng... Dần dần nàng bắt đầu mong ngóng để tới mỗi ngày...

Nàng không thích phải chờ đợi ai, nhưng lại không chán ghét tình huống bây giờ. Trong đầu luôn trầm nghĩ, chắc để sắp tới rồi...

“Hoàng thượng giá lâm!” cuối cùng ngoài cửa cũng có tiếng người thông báo, nàng theo bản năng vội vàng sửa sang đầu tóc nhưng rồi cảm thấy việc này thừa thãi liền làm bay rồi như cũ.

“Nô tì thỉnh an hoàng thượng!” nàng khom người hành lễ.

"Không cần!" Đế nhíu mày.

Hình như đang tức giận? Lòng nàng tràn ngập hồ nghi ngẩng đầu nhìn đế, giọng nói của đế có chút lạ lẫm.

“Hoàng thượng, là ai chọc người tức giận?”

Nàng lơ đãng hỏi, vô tình toát ra ý quan tâm.

“Ai à? Hừ! Lại còn giả vờ! Chẳng phải chính nàng chọc giận trẫm!”

Con người đế đầy hận ý.

“Nô tì? Nô tì cả ngày ở trong cung Phượng Minh, làm sao có thể chọc giận được người?” nàng chau mày khó hiểu, hoàng thượng đôi khi thật giống một đứa trẻ muốn gây chuyện.

“Nàng nói đi! Có phải hôm nay Dung Quế đã tới đây không?” đế bắt đầu chất vấn.

“Dung quý phi? Phải, đúng là nàng có đến! Có chuyện gì sao?”

“Làm sao à? Sau khi Dung Quế trở về Vị Ương cung thì không ngừng chảy máu... nàng... nàng đã làm mất đứa con hai tháng của trẫm rồi!”

Mất con? Đôi mắt nàng mở lớn, vô cùng tức giận! Hai tháng! Không phải là thời điểm để muốn phong nàng làm phi sao? Nam nhân dối trá này! Một bên dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ nàng! Một bên đi ôm nữ nhân khác hưởng khoái lạc!

"Người cho rằng là nô tì làm?"

“Trẫm đã hỏi rồi, ngoài đến nơi nàng ra, nàng ấy không đi đâu nữa!”

Lòng nàng trùng xuống, để không tin nàng! Để thà tin lời của Dung Quế chứ không tin nàng! Rõ ràng nàng bị xò mũi rồi! Còn luôn miệng nói yêu thương nàng, thực tế thì sao? Để tin Dung Quế chứ không tin nàng! Lừa đảo! Đồ lừa đảo!

“Được! Ngài nói là nô tì làm thì là nô tì làm!”

Nàng cười khổ. Miệng cười nhưng khóe mắt đã đỏ hoe...lòng nàng quặn đau, tim như bị ai bóp nghẹt. Phụng Nhứt Nhứt ôm ngực gượng cười: còn có thể trách ai, chỉ có thể tự trách mình tình nguyện để cho để làm tổn thương...

“Người đâu! Mau áp giải hoàng hậu vào Võ Thanh cung!”

“Rõ!”

Võ Thanh cung chẳng phải là nơi giam giữ hoàng hậu, phi tần có tội để chờ ngày xét xử hay sao? Phụng Nhứt Nhứt khẽ rùng mình, hoa lê trước gió bão, đến cuối cùng còn giữ được toàn vẹn cả bông?

....

Ba ngày sau, Vị Ương cung.

Hôm nay cung Vị Ương giăng đèn kết hoa sáng sủa. Đám nô tài mặt cười tươi hơn hờ! Hoàng thượng đã ở Vị Ương cung ba ngày rồi! Ha ha ha! Chủ nhân sắp sửa đổi mệnh! Ngày lành của họ cũng không còn xa nữa!

“Ngươi thấy bốn cung có thông minh không?”

Dung Quế nhìn nam tử đang trải đầu cho mình qua gương đồng. Từ nhỏ, nàng đã luôn là người Ô Phát hân yêu nhất, vì không muốn để nàng khinh thường, hân tiếp nhận việc chải đầu cho nàng. Ngày qua ngày, kĩ năng chải đầu của hân ngày một điêu luyện. Một bàn tay bỗng nắm lấy tay Ô Phát khiến hân dấy lên cơn bất an.

“Nương nương, thỉnh thu tay lại! Nô tài thấy không thích hợp cho lắm!”

“Sợ gì! Bốn cung đã sớm mua chuộc được ngự y...hân nói ra chỉ có đường chết...lấy gan đâu làm phản bốn cung!”

Nàng cười đắc ý, đẹp như hoa, độc như rắn rết.

“Nhưng...”

“Được rồi! Được rồi! Đừng nhưng nhị nữa!” nàng không kiên nhẫn đánh tan sầu lo của hân. Đôi mắt nàng chuyển động, cười quyến rũ, “Hôm nay hoàng thượng không đến, ngươi không muốn rình rập bốn cung sao?”

“Nương nương, giờ là thời điểm nhạy cảm, nên cẩn thận một chút...” hân nhắc nhở.

Nàng chậm rãi lui về phía giường, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp. Hân cuối cùng cũng bất chấp tiếng cảnh báo trong đầu, nhào đến ôm lấy nàng. Nàng chính là độc dược của đời hân... hai người điên cuồng quấn lấy nhau giống như hai con thú.

“Ây da...thật tình thú biết bao!”

Một tiếng thở dài ngân nga truyền đến khiến đôi uyên ương sợ hãi rời nhau ra.

Phụng Nhứt Nhứt từ chỗ tối đi ra.

“Ngươi...ngươi...tại sao?” về mặt Dung Quế khiếp sợ, “Không phải ngươi...”

“Không phải ta đang ở Võ Thanh cung à?” nàng tốt bụng bổ sung nốt câu hỏi. “Thực ra hoàng thượng cũng không tin ta sẽ làm việc này, chỉ có điều sự việc có liên quan đến con nối dõi của hoàng gia nên để ngăn chặn thị phi hoàng thượng phải đưa bốn cung vào Võ Thanh cung, sau đó âm thầm sai thuộc hạ đưa bốn cung ra khỏi cung, buông tay để ta có thể tự do đi điều tra việc này. Cũng phải nhờ muội muội của ngươi hỗ trợ bốn cung mới sớm xong việc!”

Sau khi nàng xuất cung lập tức sai thuộc hạ đi điều tra sự việc, còn mình trở về Phụng phủ gặp cha tiện thể dạy dỗ tên thích gạt người Tiểu Bát! Hừ, tiểu tử này đúng là vô pháp vô thiên, dám lập mưu lừa cả bảy tì tì! Tội không thể tha! Vài ngày sau thì có kết quả điều tra...hóa ra là như vậy...

“Như...như vậy là ngài quá nhân nhượng cho ngươi rồi! Để cho ngươi xuất cung!” về mặt Dung Quế thay đổi liên tục: từ kinh ngạc đến tức giận rồi thất vọng, sợ hãi, ghen tị...

“Cũng đúng!” nàng thoải mái gật đầu.

“Ngươi thì có cái gì tốt mà ngài lại yêu ngươi như vậy! Yêu nữ! Ta nhất định phải tố cáo việc ngươi tự ý xuất cung!” do không biết tình huống hiện tại, Dung Quế bắt đầu nói nhăng cuội.

“Tổ cáo? Tổ cáo bốn cung tội gì? Tên thái y nguoi mua chuộc đã tự sát ở nhà, trước khi chết còn để lại một lá thư nhận tội. Mà nguoi... cùng với hần... ai da... chuyện tình huynh muội này có lẽ phải giải thích kĩ lưỡng cho hoàng thượng biết nha!”

Dung Quế sợ đến sắp té xỉu.

“Hoàng hậu nương nương, xin người đại ân đại lượng tha cho nô tỳ!” nàng ôm lấy chân Phụng Nhất Nhất cầu xin, “Là hần... tất cả là tại hần quyền rũ thiếp!”

Trong nháy mắt vẻ cao ngạo đã biến thành hèn mọn, nữ nhân này đổi nét mặt còn nhanh hơn trở bàn tay! Phụng Nhất Nhất tỏ vẻ chán ghét, tránh né sự đụng chạm của Dung Quế.

“Chuyện của các nguoi, bốn cung không quản! Nguoi đến mà giải thích với hoàng thượng!”

Nàng không hơi đâu đi đâm chọc! Huống chi, giờ đi nói cho một nam nhân như để biết thế tử của đế đang làm trò mèo mà gà đồng chắc chắn không có gì tốt! Người ấy là vua một nước, lòng tự trọng cực kì cao. Ai biết được để có thẹn quá hóa giận mà ra tay giết người diệt khẩu hay không! Gần vua như gần cọp, nàng cứ cẩn thận một chút vẫn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Minh Châu Có Cái Lệ Gọi Là “Ba Mươi Năm Hà Đông, Ba Mươi Năm Hà Tây”

Tối nay, Phụng Minh cung giăng đèn kết hoa, các cung nữ, thái giám hân hoan chào đón chủ nhân trở về. Các phi tần cũng quay đầu, vội vàng tới Phụng Minh cung thỉnh an hoàng hậu.

Trong chốn hậu cung này làm gì có tính người, muốn tồn tại được phải nằm lòng ba thủ đoạn: nịnh nọt, gió chiều nào theo chiều đấy và ném đá giấu tay. Không có người đưa than sưởi ấm những ngày tuyết rơi, chỉ có kẻ thích dệt hoa trên gấm. Chỉ là Phụng Nhất Nhất không có tâm trạng tiếp các nàng, lấy có thân thể không thoải mái, sớm đuổi khách đi.

Không biết hôm nay... để có đến không? Để vẫn còn nợ nàng một lời giải thích.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Quả nhiên, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Phụng Nhất Nhất hơi nhướn mày, quý xuồng nghênh giá.

“Tội thần Phụng Nhất Nhất bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nàng làm mặt lạnh, trong lòng vẫn còn đang giận dỗi đế. Cho dù có là vì nàng thì cũng đâu cần đối xử với nàng như vậy. Dám diễn tuồng với nàng, bắt nạt nàng!

“Vẫn còn giận lắm sao?” đế cười hiền hòa.

“Nhất Nhất nào dám?” Nàng hừ lạnh.

“Nàng không dám thì còn ai dám!” đế đỡ nàng dậy, ôm nàng vào lòng, “Đề ta nhìn nàng xem nào...”

“Vậy trước tiên phải giải thích rõ ràng cho thiếp biết vì sao ngài lại giả vờ làm vậy!”

Hừ! Kẻ dám diễn trò trước mặt Phụng Nhất Nhất này không yên thân được đâu!

Để bắt đắc dĩ ôm lấy nàng, thân là vua một nước, chưa có ai dám nói chuyện như vậy với đế cả! Chỉ có một điều là đế không cảm thấy tức giận, ngược lại còn đang mừng thầm: nếu là trước đây nàng chỉ làm mặt lạnh với đế chứ không truy hỏi thế này, kiểu truy hỏi này thật giống một đôi phu thê bình thường...

“Đứng, đứng, đứng! Là ta đã giả vờ! Nàng biết không, hôm ấy vừa vặn ta nhận được một mật báo nói rằng đám nghịch thần đang muốn nhắm vào nàng, cho rằng ta đã quá sủng ái nàng nên hiệp các chư hầu lại để chống đối. Trẫm chỉ là muốn lái sự chú ý của chúng sang hướng khác nên mới giả bộ lạnh lùng, vô tình với nàng! Nàng có biết không, lúc ấy, nhìn nàng cười khổ mà tim trẫm cũng tan nát...”

Đáng lẽ nàng phải phi nhỏ vào những “lời ngon tiếng ngọt” này của đế hoặc ít ra cũng phải cười nhạo lời dối trá ghê tởm này. Nhưng...nàng lại cảm thấy ngực mình vừa ngọt ngào vừa chua xót, vừa cảm động vừa ảm ức...

Hai dòng nước mắt lăn dài trên má nàng khiến cả hai người cùng chấn động. Trước giờ bản thân nàng luôn kiên cường hành vi khóc lóc, mềm yếu không phải tác phong của nàng! Người đời ai chẳng biết, Phượng Nhất Nhất là hồ ly xảo trá trên thương trường, nàng lạnh lùng vô tình, luôn đặt lợi ích của mình lên hàng đầu. Mà bây giờ...nàng bị sao thế này?

Đề sợ hãi nhìn hai hàng nước mắt của nàng. Trái tim cứng rắn của đế vương giống như bị xuyên một nhát, đau đớn kịch liệt...

“Đừng khóc! Nàng đừng khóc!” đế luống cuống lau nước mắt nàng đi.

Ai ngờ sự dịu dàng dễ dàng của đế chẳng làm nàng nín mà càng làm nàng cảm thấy tủi thân hơn. Nàng khóc mỗi lúc một lớn, cảm thấy bản thân vô cùng oan ức...

“Hu hu hu...”

Đế cuống quýt không biết phải làm thế nào. Mắt nhìn từng giọt từng giọt nước mắt của nàng tuôn rơi...Cuối cùng, đế hôn lên những giọt nước ấy, mong rằng có thể làm nàng ngừng khóc.

“Mặn thật!” giọng nói đế tràn đầy nhục cảm. Đôi mắt nhìn nàng thâm tình.

Cuối cùng nàng cũng ngừng khóc, há hốc kinh ngạc nhìn hành động vừa rồi của đế.

Đế thở dài thườn thượt, nàng thực sự quá mê người, đế thuận theo suy nghĩ, hôn lên cái miệng đang mở của nàng...đế đã chờ đợi đủ lâu rồi...Ban đầu nàng còn cự tuyệt, mãi sau mới buông tay triền miên cùng đế...không biết qua bao nhiêu lâu đế mới buông nàng ra...

“Có thể chứ?” đế ý vị thâm trường hỏi.

Lúc này Phượng Nhất Nhất mới phát hiện ra hai người giờ đã nằm trên giường, quần áo xộc xệch. Nàng phải trả lời sao đây? Là “có thể” hay “không thể”? Nàng...nàng...

“Thiếp là thê tử của chàng mà!” nàng ngượng ngùng khẽ đáp, mắt phượng nhìn đế quyến luyến...

Thú tính nam nhân trong phút chốc bộc phát, còn gì có thể ngăn đế trong lúc này? Đế vội vàng cởi áo, để lộ ra lồng ngực tinh tráng... Cúi đầu hôn lên đôi môi hồng của nàng...

“Ừm...” một luồng nhiệt như được thổi vào miệng nàng làm nàng mê man, nàng bị sao thế này? Không lẽ bị trúng độc?

“Nhất Nhất của ta...” đế thâm tình ní non...

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Chuyện lớn rồi!” đột nhiên Tiểu Lý Tử hốt hải chạy vào bẩm báo.

Nàng lấy lại tinh thần đẩy người đế ra, “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Có người gọi...”

“Kệ đi!” hai con mắt đế đã nhuộm đỏ, dục hòa hừng hực, muốn ngay lập tức được ăn món ngon.

Nàng vội khép hai vạt áo vào, che đi thân thể nõn nà...

“Có lẽ là chuyện quan trọng!”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” ngoài cung, Tiểu Lý Tử gọi mỗi lúc một gấp khiến Long Ngự Tôn bức mình khoác áo vào.

“Chờ trăm chờ về, hai ta lại tiếp tục!” đế khẽ lướt qua vành tai của nàng, hơi thở ái muội khiến nàng thờ gáp, đôi má ửng hồng.

Nàng hơi gật gật đầu.

“Có chuyện gì? Hô to như vậy còn ra thể thống gì nữa!” Long Ngự Tôn nổi giận, lườm Tiểu Lý Tử.

Tiểu tử đã đắc tội với Hoàng thượng sao? Tại sao sắc mặt của hoàng thượng như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? Tiểu Lý Tử sợ hãi quỳ mọp xuống đất.

“Bẩm...bẩm...Dung quý phi xảy ra chuyện rồi!”

...

Cung Vị Ương

“Biểu ca, huynh phải cứu lấy Quế nhi!” Dung quý phi khóc thảm thiết.

“Nhưng...” không phải hán không muốn giúp mà là không giúp được, “Ta phải giúp muội thế nào đây?”

Đôi mắt nàng tràn ngập hi vọng, “Huynh có thể giúp! Chỉ cần huynh nguyện ý là có thể giúp!” về mặt nàng ích kỉ, “Đầu tiên huynh để lại một phong thư, lãnh mọi trách nhiệm về mình, nói rằng chính huynh đã hãm hại hoàng hậu! Sau đó thì tự sát, người chết rồi không thể đối chứng, mọi thứ thật dễ dàng!”

“Muội...” Tâm hán đau đớn nhìn nữ nhân xa lạ trước mặt. Tiểu cô nương đáng yêu còn quần quýt lấy hán ngày giờ đâu mất rồi?

“Sao? Huynh không muốn? Huynh sợ chết?” mắt nàng tối sầm xuống, “Dù sao mọi chuyện cũng bại lộ rồi, huynh không thể thoát khỏi tội chết, hai người chết chỉ bằng chỉ cần một người, huynh còn do dự điều gì? Biểu ca, đồng ý với ta đi!” nàng năn nỉ hán lần cuối.

Trước nay, mỗi lần muốn cầu xin hán điều gì nàng lại giờ chiều này, lần nào cũng thành công.

“Quê Nhi! Không phải là ta không muốn giúp, mà là cách này không thể thực hiện được!” hán tận tình khuyên bảo, “Hoàng hậu đã biết hết mọi việc, muội cho rằng hoàng thượng sẽ để cho một nữ nhân thất tiết sống sót sao? Chỉ bằng cứ nhận tội, ít ra còn được chết toàn thây!”

“Biểu ca, huynh nói đúng!” nàng như đã nghĩ thông suốt tiến đến ôm lấy hán, “Chỉ hận một điều kiếp này đôi ta không được làm phu thê chân chính!” nàng nhắm mắt lại, dâng lên môi thơm ngọt ngào.

Đây cũng là điều mà hán hối tiếc nhất! Hán hoàn toàn chú tâm vào nộ hôn sinh lý từ biệt mà không để ý có một cây trâm đang đâm xuống.

“Á!” hán thét lên đau đớn, ngực ướt đầm một mảng máu.

“Ngaoan! Đừng kêu!” đôi mắt nàng lộ ra tia thâm độc, miệng dịu dàng nói như đang dỗ dành một đứa trẻ, “Lập tức sẽ hết đau thôi! Thật đấy! Biểu ca hãy chết thay cho Quê Nhi!”

“Hừ, không ngờ nữ nhân của cậu hoàng đế lại là người như vậy!”

Một kẻ mặc áo đen bỗng xuất hiện trong cung Vị Ương.

“Là người!” về mặt Dung Quế khiếp sợ, “Sao lại là người...”

Nàng còn chưa kịp nói hết đã bị hán cho một chưởng vào ngực... Đúng lúc này nam tử mặc áo thái giám cố gắng chạy đến, đỡ thay cho nàng.

“Quê Nhi! Mau chạy đi...”

Hán đã sức cùng lực kiệt, ôm lấy đùi kẻ mặc đồ đen, cố gắng kéo dài thời gian cho Quê Dung. Dù nàng có tuyệt tình thế nào hán cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị thương. Bảo vệ nàng sớm đã thành thói quen, từ nhỏ hán đã thề rằng không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương nàng...

“Hừ!” kẻ mặc áo đen không thương tiếc đá văng hán ra, sau đó vươn tay tóm lấy Dung Quế.

“Đừng giết! Đừng giết ta!” nàng hoảng sợ cầu xin, “Chỉ cần người thả ta ra, muốn gì ta cũng chiều!” nàng không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng cõng phăng áo ra.

“Tốt! Để cho tên cậu hoàng đế kia nếm thử mùi vị bị thê tử cấm sùng là như thế nào!”

Ánh mắt hán dâm tà, bàn tay tóm lấy một bên ngực nàng nhào nặn.

“Từ lâu ta đã muốn nếm thử mùi vị nữ nhân của hán...” đôi bàn tay hán nhanh chóng lột sạch quần áo trên người Dung Quế, sau đó không chút lưu tình đâm vào thân thể nàng.

“A... Ừm...” Dung Quế ra sức kêu hồng lấy lòng hán, vì con đường sống duy nhất của mình.

“Ấm ỉ chết đi được!” con người hán lóe sáng, tay bóp lấy cổ họng nàng, phía dưới vẫn ra vào không ngừng...

Nàng ra sức giãy dụa, hơi thở yếu dần... khiến tên áo đen kia càng thấy hưng phấn.

Đáng thương thay cho một đời người con gái, cứ như vậy ngọc nát liễu tàn... cách đó không xa, biểu ca nàng chết không nhắm mắt...

...

“Hoàng thượng! Giờ phải xử lý ra sao?” Nhìn hai thi thể trước mặt, Tiểu Lý Từ lo lắng hỏi.

Con người Long Ngự Tôn chợt lóe, đưa ra quyết định.

“Triệu trấn tây đại tướng quân Phong Dực Khiếu tới hộ giá!”

Rồi để lạnh lùng nói.

“Còn hai kẻ kia, đem ra ngoài uy cầu! Mọi việc hôm nay, kẻ nào dám kể ra ngoài giết không tha!”

“Vâng!”

Lòng Tiểu Lý Tử nhộn nhạo lên, ánh mắt của hoàng thượng bây giờ thật... thật đáng sợ! Người xưa có câu, một ngày vợ chồng ân nghĩa trăm năm. Không phải để không lưu tình, mà thật sự giữa hai người họ chưa từng tồn tại nghĩa vợ chồng. Xưa nay mỗi lời để nói đều ảnh hưởng đến vận nước nhà vì vậy là để vương buộc phải vô tình. Ngoài nàng ra còn có ai có thể làm trái tim sắt đá của đế tan chảy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Hoa Lặng Lẽ Nở

Phượng Nhất Nhất nằm trên ghế quý phi làm bằng gỗ từ đàn chạm khắc hình long phượng, hai chân bắt chéo nhau, miệng nhàn nhạt cười, rõ ràng là động tho tục nhưng nếu là nàng thì lại cực kì tao nhã tôn quý.

Thật chán! Ngày ngày cứ bình bình trôi qua, chẳng có chuyện gì vui để tiêu khiển...

Đúng lúc này thì Tiểu Lý Tử thông báo:

“Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng tuyên người tới ngự thư phòng!”

Tới ngự thư phòng? Đồi mây Phượng Nhất Nhất khẽ nhướn, khóe miệng cong cong như cười như không, trông gian xảo hết hồn.

Có chuyện hay rồi đây!

Nhìn nét mặt tà mị của nàng, Tiểu Lý Tử giật mình, cảm giác mình biến thành con chuột chuẩn bị rơi vào móng vuốt của mèo.

Hu hu hu! Nhất định là mắt của hoàng thượng có vấn đề mới chọn một hoàng hậu như thế này cho Hiền Nguyệt quốc. Tuy nhiên, đây chỉ là lời oán thán mà thôi!

Trong ngự thư phòng, các loại tấu chương được xếp chồng chất trên bàn gỗ lim khắc hình long điêu, không gian trang nghiêm đến lạnh sống lưng.

Phượng Nhất Nhất đi vào. Ngoài hoàng thượng ra còn có một người xa lạ đang đứng nghiêm trang bệ vệ.

Y mặc trang phục quan võ nhất phẩm kì lân. Lưng hùm vai gấu, mày kiếm mắt sáng, đôi môi mông đầy châm chọc, khí thế uy vũ, bất phàm. Chỉ tiếc, trên mặt y lại có một vết sẹo dài từ mí phải tới tận khóe môi, nhìn vô cùng dữ tợn.

Mắt nàng chột lóe: người này chắc chắn có thể dễ dàng dọa trẻ con khóc! Và... tiểu nữ nhân nhất gan.

“Phong Dực Khiếu bái kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!” chỉ là hành lễ mà y cũng làm rõ ràng nhấc.

Người này có lẽ chỉ thích hợp với việc tự do giao du, nghi lễ phiền phức nơi quan trường làm y thấy không thoải mái.

Mày nàng lại hơi nhướn, khóe môi đang chuẩn bị nở một nụ cười thì chợt bắt gặp một ánh mắt cảnh cáo. Nhớ tới mệnh lệnh của đế, nàng nuốt vội nụ cười xuống, không cẩn thận bị sặc.

"Khụ khụ!"

Long Ngự Tôn vội vàng tới bên nàng, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng.

“Cẩn thận! Đừng làm ta lo lắng!”

Trước mặt người kia mà đế vẫn đối xử tình cảm với nàng như vậy, ắt hẳn y không phải người ngoài.

“Tại chàng cả đấy!” nàng lườm đế một cái, tiện thể hỏi thăm người kia:

“Ngũ Ngũ có khỏe không? Chắc cũng sắp sửa lâm bồn rồi nhỉ?” giọng nàng có chút trách móc, “Khi nào thì mới đưa muội ấy về thăm phủ? Cha mẹ ta đang lo lắng vô cùng!”

Phải! Chẳng cần giới thiệu nàng cũng biết y là ai. Ngoài Trần Tây đại tướng quân uy vũ, thiện chiến Phong Dực Khiếu ra thì còn có ai có được khí thế

như vậy nữa?

Phong Dực Khiếu nhú mày, mắt hơi trùng:

“Chắc chắn thần sẽ làm! Sau khi nàng ấy tỉnh dưỡng xong thần sẽ mang nàng về nhà bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân!” nhắc tới “nàng” đôi mắt mắt y như dịu dàng hơn.

Đến lúc này Phụng Nhát Nhát mới an tâm một chút, tuy nhiên, không có chuyện bắt muội muội nàng đi dễ dàng như vậy!

“Khoan đã! Ngũ Ngũ nhà ta chưa lập gia thất, lấy đâu ra ‘nhạc phụ nhạc mẫu’ để gọi bừa!”

Long Ngự Tôn vội vàng chạy ra tới làm “người tốt”.

“Hoàng hậu à, Khiếu nó biết sai rồi! Hơn nữa con cũng sắp sửa ra đời làm sao mà không thừa nhận rõ được! Phải không Khiếu?”

Phong Dực Khiếu bất mãn nói.

“Ngũ Ngũ và đứa bé đều là của ta, không ai có thể cướp đi được!”

“Hừ, muốn thành thân với muội muội nhà ta, sinh lễ phải đầy đủ!” nàng không chịu nhún nhường, đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện là thế này!” Long Ngự Tôn nắm lấy tay áo nàng, “Lần này Khiếu trở về, trước là để dẹp loạn đảng sau là để ta ban cho một hôn sự...”

“Ta chỉ cần Ngũ Ngũ thôi!” y kiên quyết nói.

“Được! Ha ha, nếu ái khanh muốn Ngũ Ngũ, trăm liền ban nàng cho khanh!” để cười giảo hoạt “Tuy nhiên, trước đó phải giải quyết xong loạn đảng...”

Phụng Dực Khiếu mừng ra mặt, hồ hởi nói.

“Tạ chủ long ân! Chuyện loạn đảng cứ giao cho thần xử lý!”

“Nếu ái khanh có thành ý như vậy thì trăm cũng không từ chối!” để cười vui vẻ, “Vậy giao lại hoàng cung cho khanh. . .hoàng hậu, nàng có muốn ra ngoài chơi không?”

Cũng đến lúc bồi dưỡng tình cảm phu thê rồi!

Ra ngoài chơi? Quá tuyệt! Mắt Phụng Nhát Nhát sáng như sao, gật đầu lia lịa.

...

Đoàn người chậm rãi ra khỏi cung, mục đích là đưa thái hậu tới miếu Long Ân cầu phúc. Vì vậy, thái hậu cũng đi theo.

Đoàn có ba xe ngựa, một chiếc để Thái hậu ngồi, một để tùy tùng ngồi, vì vậy, không còn cách nào khác, hoàng thượng phải ngồi cùng hoàng hậu nương nương.

Để cho an toàn, họ sẽ bí mật xuất cung, trên xe đều là người của tổ chức “Ám”.

Trong xe có một cái giường gỗ lim chạm khắc hình rồng, bên cạnh là bàn trà nhỏ, trên mặt bàn bày một bộ ấm chén đường nét tinh tế cùng điểm tâm tinh xảo. Bốn góc của trần xe có gắn tám viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng, ở giữa là một lư đồng tỏa hương nghi ngút.

Long Ngự Tôn bước đến ngồi xuống giường, nệm dày lún xuống, vô cùng thoải mái.

“Hoàng hậu. . .nàng lên đi!” để nhìn nàng giả cười ngây thơ.

Sói đội lột cừu! Không hiểu sao Phụng Nhát Nhát lại liên tưởng tới hình ảnh này. Cô nam quả nữ ở trong một xe, không có chuyện mới lạ!

Thấy nàng do dự, Tiểu Lý Tử nhanh trí quỳ xuống, lấy thân làm bậc thang, mời Phụng Nhát Nhát:

“Hoàng hậu nương nương, thỉnh lên xe!”

Nàng cắn răng chịu đựng, bắt đầu đi bước vào xe.

Cửa xe nhanh chóng đóng lại.

“Lại đây ngồi với trăm!” để vẫy vẫy nàng.

Gớm! Trông cười vui vẻ chưa kìa! Làm nàng cảm thấy mình giống như món ngon chuẩn bị dâng sói đói.

Thấy nàng không nhúc nhích, để lại cười châm chọc:

“Sao thế? Sợ trẫm à?”

Ai thèm sợ! Phụng Nhất Nhất ngẩng cao đầu, uốn ngực đi đến bên giường, ngồi xuống.

Để nhìn khoảng cách giữa hai người mà không vừa lòng tí nào, nhanh chóng tiến đến ôm nàng vào lòng.

Nàng giãy dụa lung tung khiến đế phải giữ chặt chân tay nàng lại.

“Ái ân của ta...nàng quên ước hẹn của hai ta rồi sao?” hơi thở ái muội của đế phả vào tai nàng khiến nàng run run.

Nàng nhớ tới ngày đây “chuyện tình” của họ mới làm được một nửa, rồi đế còn ghé vào tai nàng mà nói, “Chờ trẫm trở về, chúng ta tiếp tục”, bản thân nàng thì...hình như...có hơi hơi gật gật đầu...

Đôi mắt đế u ám, cúi đầu hôn lên gò má đỏ ửng của nàng.

“Trẫm đã đợi lâu lắm rồi...e là không đợi được nữa...”

Nàng chỉ um một tiếng, không nói gì.

Ác khoát được nhẹ nhàng cởi ra, để lộ cái yếm hồng thêu hoa văn phụng vàng óng ánh, khuôn mặt hoa đào nổi bật, da thịt như ngọc như ngà.

Cánh xuân sắp sửa dang kín...

“Hoàng thượng...có chuyện rồi!”

“Lại gì nữa!”

"Có...có mai phục!"

Nghe đến đây, khuôn mặt Long Ngự Tôn trở nên lạnh như băng, hừ thật không đúng lúc!

Để nhanh chóng sửa sang lại quần áo cho Phụng Nhất Nhất, nữ nhân của đế chỉ một mình đế có thể nhìn!

Để mở cửa xe, nhìn ra. Bên ngoài đã bị vây kín bởi một đám người mặc đồ đen. Chiếc xe của Thái hậu đã rơi vào tay chúng.

“Long Ngự Tôn! Giờ mẫu thân ngươi đã rơi vào tay chúng ta...mau ngoan ngoãn đầu hàng đi biết đâu chúng ta cao hứng để cho ngươi được chết toàn thây!” kẻ đứng đầu đám người lớn giọng dọa nạt.

“Thả ra!” Long Ngự Tôn quát, khiến vài kẻ áo đen sợ hãi lùi lại.

“Ha ha!” tên cầm đầu gượng cười hai tiếng, che giấu sự sợ hãi trong lòng, “Ta không thả thì ngươi làm gì được ta?”

Lúc này thái hậu bỗng hô to, “Hoàng nhi! Không được thỏa hiệp với bọn chúng! Nếu không mẫu hậu chết không nhắm mắt!”

“Chát!” tên thủ lĩnh cả gan tát thái hậu một cái khiến bà phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẫu hậu!” trong tình thế cấp bách, đế bất chấp mọi thứ, bật ra hai tiếng mà bao nhiêu năm không dùng đến.

Thái hậu nghe vậy liền mỉm cười mãn nguyện, vậy là đủ rồi! Cuối cùng bà cũng đợi được ngày này! Con bà đã tha thứ cho bà, gọi lên hai tiếng “Mẫu hậu!”

“Tình mẫu tử mới thấm thiết làm sao!” tên thủ lĩnh cười khẩy, “Nhưng ta sẽ không để các ngươi toại nguyện!” hần nhanh chóng rút kiếm ra.

“Vị đại ca kia...huynh gấp cái gì?”

Phụng Nhất Nhất đột nhiên đi ra, nàng cởi áo ngoài ra, uốn éo vòng eo, mắt phụng liếc ngang, bày ra dung nhan tuyệt trần, lời nói tà mị mê hoặc chúng sinh.

Trong nháy mắt, đám người áo đen bị hấp hồn...

Một đại đội người ngựa thừa cơ xông ra nhanh chóng bắt gọn bọn chúng, cứu được Thái hậu. Đi đầu chính là đại tướng quân Phong Dục Khiếu.

“Ai cho nàng làm vậy hả?” Long Ngự Tôn vội vàng cởi áo, khoác vào cho nàng. Trong lòng vô cùng bức tức, bờ vai của nàng chỉ có đế được nhìn thôi!
“Trẫm đã sớm cho người mai phục rồi!”

“Nhưng tính mạng của thái hậu vô cùng quan trọng!” nàng không cho là đúng, coi thường đế câu nệ tiểu tiết, dù sao cũng chỉ được thấy chứ đâu được sờ

vào!

“Nàng...”

“Hoàng thượng...đám nghịch tặc này xử lý thế nào?” Phong Dục Khiếu hỏi.

“Móc mắt chúng ra!” con ghen làm đế càng tàn nhẫn hơn, “Hỏi cho rõ chủ mưu phía sau là ai!”

Bởi vì thái hậu sợ quá nên Phong Dục Khiếu đành phải hộ tống về cung. Chỉ còn Long Ngự Tôn và Phụng Nhất Nhất tiếp tục đi tới miếu Long Ân.

Đường dễ đi nên nửa ngày sau đã tới!

“Chủ trì phụng trượng đã đi vắng, thỉnh Phụng thí chủ trở về. Đúng rồi, có một túi gấm phụng trượng muốn đưa cho thí chủ!” tiểu hòa thượng nói.

Đi vắng? Hừ! Sớm không đi, muộn không đi lại đi đúng lúc này!

Phụng Nhất Nhất nhận lấy túi gấm, bắt đầu đi hồi cung.

Nhìn xe ngựa đi xa, một lão hòa thượng râu trắng mới lên lút bước ra.

Thật nguy hiểm! Thiếu chút nữa thì bị con tiểu quỷ hút máu này bắt được! Cứ nghĩ đến ngày trước bị nó lừa lấy hết các loại đồ quý mà hai hàng lệ lại tuôn rơi!

“Phụng trượng! Không phải người dạy chúng con không được nói dối sao?” một tiểu hòa thượng mặt khó hiểu.

Phụng trượng đại sư nhanh chóng làm bộ nghiêm nghị, nói bừa:

“A đi đà phạt! Không tức là sắc, sắc tức là không! Nói dối chính là không nói dối, không nói dối lại đúng là nói dối! Con tuổi còn nhỏ, phải học tập nhiều!”

“Vâng!”

Tiểu hòa thượng hâm mộ nhìn phụng trượng, ngoan ngoãn đi tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Tình Thâm Không Oán

Phụng Nhất Nhất mở túi gấm ra xem, bên trong có một giấy viết năm chữ:

“Cẩn thận có tình nhân!”

Nghĩa là sao? Nàng nghi hoặc.

Suốt cả đường về, Long Ngự Tôn không hề để ý tới nàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Nam nhân keo kiệt! Nàng nhỏ giọng than thở.

“Nàng bảo sao?” để nhủ mày.

Lỗi tại thật là thánh!

Nàng cười ngọt ngào, nịnh nọt.

“Thiếp có nói gì đâu...chắc hoàng thượng nghe nhầm rồi! Khi nào hồi cung phải truyền thái y tới khám mới được!

Hừ! Lãng tai là triệu chứng của tuổi già đấy! Nàng cẩn thận cười trộm!

“Hừ...tiểu nha đầu này!”

Đề quyết định không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng bắt lấy nàng. . .

Lúc chuẩn bị hành sự thì lại có đến người quấy rầy.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Không hay rồi!”

Lại là Tiểu Lý Tử đáng ghét!

“Lại có chuyện gì?” để nổi giận.

“Lại. . . lại có thích khách!”

Lại là bọn thích khách mặc áo đen, trên cánh tay chúng có buộc phù Hoàng Cân.

Sao bọn này đánh mãi mà không chết vậy? Lũ người này chẳng nhẽ là gián đầu thai?

“Trẫm bực mình rồi đây!”

Lời hấn nói đầy lãnh khốc, uy hiếp. Gió bắt đầu nổi.

“Chúng ta muốn khôi phục tiền triều!”

“Đừng ảo tưởng!” Long Ngự Tôn cười lạnh lùng, “Bọn chuột nhắt chỉ biết che mặt đề hành động như các nguoi thì khôi phục được cái gì? Xem ra. . . các nguoi vẫn không chịu đầu hàng! Vậy thì đừng mong được chết toàn thây!”

“Các huynh đệ! Đừng nghe hấn! Lên!”

Hai bên bắt đầu chém giết!

“Nàng ngoan ngoãn ngồi yên ở trong này cho trẫm, không được xuống nghe chưa!” để dận dò cẩn thận rồi xoay người nhảy ra khỏi xe ngựa, xâm nhập vào trận địa địch.

Có để trợ giúp, bọn thuộc hạ như lấy lại được tinh thần, hăng hái chiến đấu, chỉ trong chốc lát đã giải quyết xong.

Phượng Nhất Nhất ngồi trong xe ngựa, lòng lo lắng bồn chồn, như kiến bò chảo nóng, đứng ngồi không yên! Để. . . để là con trời. . . có trời phù hộ, chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì. . . chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì! Nhưng càng ngày nàng càng không thể an ủi được bản thân mình, nàng lo lắng, sợ hãi, từ khi nào nàng lại để ý đến đề vậy? Nàng có cảm giác nếu như mình không ra xem thì sẽ không an tâm được.

Nàng xuống xe, nhìn quanh, người chết như ngã rạ, chỉ còn đề là vẫn không sao. Để đứng trong ánh tịch dương, long bào nhuộm màu máu nhìn như một chiến thần oai phong凛凛 liệt.

Nàng liều mạng chạy tới ôm đề nên không phát hiện ra có một tên giả chết, hấn đột nhiên rút đao hướng về phía nàng. . .

“Nộp mạng đi!”

Máu chảy xuống róc rách, nhuộm đỏ cả bộ quần áo trắng như tuyết của đề.

“Vậy là hòa nhé!” đề gượng cười, vô cùng vui vẻ: tốt, đề đã cứu được nàng.

“Đồ ngốc!”

Một khi được nữ nhân gọi nguoi là đồ ngốc thì nguoi nhất định phải cảm thấy vinh dự. Bởi nữ nhân ấy rất yêu nguoi.

Khuôn mặt đề tái nhợt, tay giơ lên lau nước mắt của nàng đi.

“Trẫm. . . trẫm đã thề rằng. . . không được để nàng bị tổn thương, cũng không để cho nàng phải rơi nước mắt!”

Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều nhưng miệng nàng vẫn cố mỉm cười.

“Được rồi! Được rồi! Thiếp không khóc! Không khóc!”

...

Long tâm cung tràn ngập mùi thuốc, Tiểu Lý Tử bưng bát thuốc tới bên giường.

"Hoàng Thượng, ngài uống thuốc đi!"

“Không uống! Ta không uống!” Long Ngự Tôn xua tay, đánh rớt chén thuốc xuống đất, “Hoàng hậu đâu rồi?”

Hôm qua để mới tỉnh lại nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

“Hoàng thượng, ngài hôn mê cũng đã được nửa tháng, đều là hoàng hậu ở bên chăm sóc ngài, mãi đến khi ngài tỉnh nương nương mới an tâm đi nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, đôi mắt của đế dịu đi một chút.

“Vậy bỏ đi! Trẫm muốn nghỉ ngơi, người đi ra ngoài đi!”

“Hoàng thượng!” Tiểu Lý Tử cười khổ, “Vậy còn thuốc này...”

“Đương nhiên là phải uống!” Phụng Nhứt Nhứt đi tới góp lời. Nhìn thấy nàng, Tiểu Lý Tử vui mừng khôn xiết.

“Ai bảo trẫm còn phải uống thuốc? Trẫm cảm thấy khỏe rồi!” nhìn bộ dạng tiều tụy của nàng, đế cực kì đau lòng. Chỉ vì chăm sóc đế mà nàng... Có phải... có phải... nàng đã giao lòng cho đế rồi không?

Nàng ngồi xuống long sàng, dịu dàng nói.

“Hoàng thượng, ngài phải biết coi trọng long thể, suy nghĩ cho quốc gia xã tắc! Thuốc này nhất định phải uống!”

“Trẫm...”

Nàng nhận lấy khăn tay từ một cung nữ, chấm chấm những giọt mồ hôi trên trán đế.

“Đừng để người khác phải chê cười! Đường đường là vua một nước chẳng lẽ lại sợ một chén thuốc đắng?”

Vì tôn nghiêm vua của một nước, đế vội vàng tỏ thái độ.

“Trẫm mà sợ uống thuốc? Ha ha ha! Nực cười!”

Tất cả mọi người ở đây đều biết đế đang đầu đầu hờ đuôi!

Nàng vốn chỉ muốn khích tướng ai ngờ lại đánh trúng tim đen của đế. Thấy khuôn mặt đế đỏ bừng lên, nàng cười trộm: nam nhân lớn tướng rồi mà còn sợ uống thuốc... ha ha ha... nhưng cũng hơi đáng yêu!

“Hoàng thượng, thuốc tới rồi!” Tiểu Lý Tử công công lại đến phá đám.

Đế lấy can đảm nhanh chóng uống cạn.

“Sắp hết rồi sao?” đế thì thầm hỏi, trông đến đáng yêu.

Nàng ghé vào tai đế thì thầm, “Tại thiếp cho đường vào đây!”

Nghe vậy, con người đen của đế chợt lóe, lòng tôn nghiêm của nam nhân bị tổn thương nghiêm trọng. Vì vậy đế giận dữ uống hết bát thuốc đắng. Tiểu Lý Tử đứng bên cạnh kinh ngạc không thôi.

Hoàng hậu nương nương thật lợi hại! Chỉ cần thì thầm một câu mà có thể khiến hoàng thượng uống hết bát thuốc đắng! Tiểu Lý Tử cực kì, cực kì hâm mộ!

Uống xong, đế không khách khí bắt lấy cánh môi của nàng, quần quýt lấy lưỡi nàng, hấp thu ngọt ngào của nàng.

“Nàng chính là mật đường của trẫm!”

“Á!” má nàng ửng hồng, vẻ mặt thẹn thùng. Nam nhân này!

Chà mặt đỏ hết cả lên rồi! Long Ngự Tôn nhìn nàng yêu thương.

...

Đế đã điều tra ra, kẻ giúp đỡ đám người áo đen kia chính là Lý tướng. Nhưng nể tình lão ngày xưa có công, Long Ngự Tôn không truy cứu nữa, thả lão về quê, cho lão an hưởng tuổi già.

Hôm nay, Phụng Minh cung có khách.

“Quận chúa, em nhớ người quá!”

Chỉ mấy tháng không gặp, Xích Nhi đã trở mã, trở thành một cô nương thanh tú.

“Ta cũng vậy!” nàng ôm lấy Xích Nhi, mắt ướt ướt.

“Quận chúa, nhìn người càng ngày càng tốt lên!” Xích Nhi nhìn nàng say mê.

Ngày trước, quận chúa đẹp mê người tự nam tự nữ, toàn thân tỏa ra khí chất yêu nghiệt.

Còn giờ, nàng trở thành một nữ nhân ngọt ngào, mặc dù khí chất tà mị, nhưng là tà mà không yêu, mị mà không nghiệt.

Xem ra, quận chúa đang rất hạnh phúc.

Hai người đã lâu không gặp, có biết bao nhiêu chuyện để nói.

“Đúng rồi, quận chúa, Tiểu Nguyệt đã gặp người chưa?” Xích Nhi bỗng giật tái mặt.

“Tiểu Nguyệt? Không phải ta đã phái em ấy xuống phía nam rồi ư? Tại sao lại âm thầm trở lại?”

“Đừng nói nữa! Tí ấy đã một mình trở về rồi! Nghe nói, sau khi tí ấy được gả cho Tổng quản Phó Cương, mới đầu thì tốt đẹp, nhưng khi Phó Cương kia biết tí ấy từng ở Uyển Nguyệt lâu thì trở mặt, ngày nào cũng đánh đập tí ấy!”

“Tên Phó Cương này!” mắt nàng lạnh lẽo, “Truyền lệnh của ta, phế bỏ chức vụ của hắn, đuổi khỏi Phụng phủ, không bao giờ thuê lại!”

“Vậy... người không tính đi gặp tí ấy sao?” Xích Nhi hỏi.

“Được rồi!” nàng ra quyết định, “Hiện tại em ấy ở đâu?”

“Biệt viện của Phụng phủ, Tiểu Hiên viện.”

Phụng phủ, Tiểu Hiên viện.

“Hoàng hậu nương nương, cuối cùng người cũng đến!”

Phụng Nhất Nhất không thấy Tiểu Nguyệt đâu, chỉ thấy một nam nhân áo đen che mặt. Trên cánh tay hắn buộc phù Hoàng Cân, là đồng đảng của bọn thích khách!

Nàng đè nén sự sợ hãi xuống, bày ra vẻ mẫu nghi thiên hạ tôn quý.

“Thuộc hạ của bốn cung đều ở ngoài cửa, người có chuyện gì mau nói!”

Tên áo đen vỗ tay tán thưởng.

“Khá khen cho một đại mỹ nhân thấy nguy mà không loạn! Chuyện này trầm hời toi rồi!” hắn bước từng bước về phía nàng, ánh mắt dâm tà, “Trẫm muốn nếm thử mùi vị của nữ nhân mà hân yêu như thế nào?”

“Ngươi dám?” Phụng Nhất Nhất chấp tay ra sau lưng, che giấu sự sợ hãi, giả bộ bất cần, “Người chắc chắn sẽ băm vằm ngươi ra làm ngàn mảnh!”

Hức! Sớm biết thế này đã không một mình ra khỏi cung! Giờ thì ai cứu nàng!

“Băm vằm thành ngàn mảnh? Ha ha? Thuộc hạ của trẫm đã bị hắn một lưới bắt hết, nghiệp lớn của trẫm cũng bị hắn hủy hoại! Dù có chết cũng phải làm quỷ khoái hoạt!”

Hắn tóm lấy tay nàng, bàn tay vuốt ve má nàng.

“Ái chà! Mới mịn màng làm sao! Không biết... chỗ khác thì thế nào?” hắn vùi đầu hôn lên cổ nàng.

Cảm giác ghê tởm chạy khắp người Phụng Nhất Nhất. Đến giờ nàng mới phát hiện ra, bản thân mình không thể chịu đựng được sự đụng chạm của nam nhân khác. Mặc dù cách một lớp vải che mặt, nhưng nàng vẫn cảm thấy ghê tởm đến muốn cắn lưỡi tự sát!

Tay nàng giơ lên, giật phất khăn che mặt của hắn xuống.

“Là huynh?” nàng cả kinh, “Không phải huynh đang ở Thịnh Tuyết lĩnh sao?”

Trước mắt nàng chính là vị huynh đệ đã bị phạt tới Thịnh Tuyết Lĩnh, Tổng Vô Hối, Tổng đại nhân!

“Trẫm là thái tử tiền triều, thân phận cao quý, sao có thể tới nơi hoang vắng, lạnh lẽo như vậy để ở?” bị lấy mặt khăn che mặt nhưng hắn cũng không thêm che giấu, “Ngày đó, chỉ vì ngươi mà trẫm thất bại trong gang tấc, không giết được tên cầu hoàng đế kia! Bây giờ, những gì ngươi nợ trẫm, trẫm sẽ đòi lại hết!”

Tay hắn bắt đầu di chuyển trên đường cong của nàng...

“Tiểu mỹ nhân, nàng thật chu đáo, biết đường gỡ khăn che mặt cho trẫm xuống, chuyện tình của chúng ta sẽ càng dễ dàng hơn!”

Hắn lấy dây thừng trói chặt hai tay nàng lại, sau đó, đắc ý cời từng lớp áo của nàng ra. Xương quai xanh hiện ra, cái yếm đỏ như lửa...

“Ha ha ha! Thật là đẹp!” hắn đang định chạm vào nơi cao ngất kia của nàng thì bỗng cảm thấy đau nhói, hắn ré lên một tiếng rồi lăn đùng ra, “Ngươi... ngươi...” hắn quay lại nhìn.

Phía sau hắn là Nguyệt Nhi, vẻ mặt nàng lạnh lẽo.

“Ha ha ha! Ngươi không được trách ta vô tình!” Nguyệt Nhi cười điên cuồng, “Tất cả là do ngươi sai trước! Chúng ta đã thỏa thuận là ta lừa hồ chủ đến cho ngươi để ngươi lấy tí ân uy hiếp hoàng thượng sau cùng thì hồ chủ sẽ thuộc về Nguyệt Nhi! Tại ngươi không tuân thủ lời hứa, dám thêm khát hồ chủ của ta! Hừ! Hồ chủ là của ta! Không ai được động vào!”

Tình huống này là như thế nào? Phụng Nhát Nhát ca thán!

"Nguyệt Nhi, buông ra!"

“Không! Em không buông!” nàng như kẻ tâm thần hô to, “Nếu buông ra, người sẽ lại đi mất! Hồ chủ, người không cần Nguyệt Nhi nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Tình Thâm Ý Thiết

Thấy nàng như phát điên, Phụng Nhát Nhát dịu dàng dỗ dành:

“Nguyệt Nhi ngốc! Làm sao ta lại không cần em? Mau...cởi trói cho ta, ta sẽ không bỏ em đâu!”

“Thật không?” Nguyệt Nhi mong đợi.

“Ta đã lừa em bao giờ chưa?” nàng nhún mày, “Áy...cổ tay ta đau quá...”

Nguyệt Nhi vừa nghe vậy, nhìn cổ tay đã ngấn đỏ của Phụng Nhát Nhát, nàng sợ hãi.

“Được rồi!” Nguyệt Nhi do dự rồi cời trói cho nàng.

Đúng lúc này thì Tống Vô Hối nhào đến.

“Trẫm không chiếm được thì hắn cũng đừng hòng!”

Không chút do dự, Nguyệt Nhi đẩy Phụng Nhát Nhát ra, thay nàng nhận một đòn trí mạng.

“Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi!” Phụng Nhát Nhát vội vàng chạy tới bên Nguyệt Nhi, ôm nàng vào lòng, “Em sao rồi?”

“Em...em...khụ, khụ!” Nguyệt Nhi hấp hối, “Em...không dậy nổi...Hồ...chủ...là Nguyệt Nhi không tốt...làm hại...người...”

“Đừng nói nữa! Ta lập tức mang em đến chỗ ngự y! Em phải gắng lên!”

“Không...cần!” vẻ mặt Nguyệt Nhi vô cùng miễn cưỡng, “Nguyệt Nhi...có một...tâm nguyện...mong...người...chấp...nhận...cho...”

“Nói! Em nói đi!” đôi mắt Phụng Nhát Nhát ngân ngấn nước mắt, ngày đây nàng cứu Nguyệt Nhi cuối cùng vẫn là hại em ấy! Sớm biết có ngày hôm nay thì ngày đó có nên cứu hay không?

“Nguyệt Nhi...rất...rất muốn...người...yêu...thương Nguyệt Nhi một chút!”

“Được! Được!”

Nàng không do dự hôn lên bờ môi tái nhợt của Nguyệt Nhi, hai phiến môi chỉ đơn thuần chạm vào nhau, không mang tình dục chỉ có ấm áp.

Trong lúc hấp hối, Nguyệt Nhi tưởng đến ngày họ mới gặp nhau, Phụng Nhát Nhát mặc nam trang trắng tinh khôi, phiêu dật, tuấn tú như thần linh. Nụ

cười của nàng như ánh sáng phá vỡ tầng tầng mây đen, ấm áp mà chói mắt, chiếu sáng toàn bộ thế giới của Tiểu Nguyệt.

Nhưng “chàng” chỉ đến đây thôi...

Môi Nguyệt Nhi dần trở nên lạnh băng...

Trên khuôn mặt nụ cười vẫn nở rộ.

...

Tình huống như vậy làm người khác hiểu lầm sâu sắc!

“Hai người làm gì vậy!?” Long Ngự Tôn dẫn binh lính xuất hiện trước mặt nàng.

Sau khi để không thấy hoàng hậu đâu, lòng tràn ngập lo sợ, xét hỏi cung nữ, thái giám mới biết nàng đến đây. Để vô cùng lo lắng chạy đến đây cứu nàng thì lại gặp một cảnh tượng khiến người ta phải ói máu!

Hoàng hậu của đế đang hôn người khác!!!!

“Người đâu! Mau đem kẻ to gan kia đi chém cho ta!”

“Nàng ấy chết rồi!” Phương Nhất Nhất bình tĩnh lại. Trước khi xuất cung, nàng bỗng nhớ tới túi gấm mà Phương trượng đại sư có trao cho, nàng liền đưa cho Minh Thúy, coi như để lại dấu vết nơi mình muốn đi. Ai ngờ đế sớm không đến, muộn không đến, lại nhầm đúng lúc này...

“Vậy...lời thi thề kia đi cho trẫm!” đế vẫn không thỏa hiệp.

“Hoàng thượng! Nàng là nữ nhân mà!”

Nữ nhân thì sao? Đế nhìn đôi môi nàng, trong nháy mắt lại thấy bực mình...

Nữ nhân của đế ai cũng không được đụng đến! Già trẻ, nam nữ! Tất cả đều không được!

Đế bước đến chà chà lau lau môi nàng, tựa như muốn lau đi những thứ không sạch sẽ!

Nàng thờ dài.

“Nguyệt Nhi đến cứu thiếp! Nếu không có em ấy, có lẽ bây giờ ngài cũng không còn nhìn thấy nô tì nữa! Cho nên ngài không được ngược đãi em ấy, phải lo mai táng tốt cho em! Ngoài ra Tổng Vô Hối chính là kẻ cầm đầu loạn đảng, hẳn là thái tử tiền triều!”

Đế chú ý đến Tổng Vô Hối.

“Hừ! Hảo huynh đệ Tổng Vô Hối! Ngươi ẩn mình thật sâu! Trẫm thiếu chút nữa bị ngươi lừa gạt! Người đâu, mang hắn đi uy cầu!”

Thôi kệ đi...không nhắc tới chuyện nàng bị hãm sát nữa...

Nàng...còn rất thiện lương mà!

Sự việc loạn đảng chính thức kết thúc.

...

Hiên Nguyệt quốc người người vui mừng.

Hoàng cung lại tổ chức thịnh yến tuyển tú được tổ chức mỗi năm một lần.

Phương Minh cung im lặng đến bất thường.

Tuyển tú! Tuyển tú!

Từ ngày biết mình đã động tâm với đế, Phương Nhất Nhất càng ngày trở nên khó tính: nàng không thể dễ dàng tha thứ cho đế bất trung, nhưng từ trước đến nay, đế vương một nước có mấy ai một lòng một dạ với một người không?

Mấy ngày liền, mặt mày nàng ủ rũ, đóng cửa cáo ốm, không tiếp khách. Còn đế cũng chẳng đoái hoài, không đến Phương Minh cung nhiều ngày rồi.

Nam nhân có mới nói cũ! Đáng giận!

Nghe nói, hội tuyển yến thành công tốt đẹp.

Nghe nói các tú nữ được Hoàng thượng yêu thích, có khả năng sẽ phong tước.

Nghe nói các tú nữ được tuyển phần lớn được phong làm Thần Từ, chỉ có một người được tiến vào hậu cung, phong làm Tô mĩ nhân.

Nghe nói để liên tục ngủ lại chỗ Tô mĩ nhân.

Nghe nói, từ nay, quân vương sẽ không tới đây nữa...

Ở chốn hậu cung này, đủ thể loại nghe nói.

Phượng Nhất Nhất đau khổ ôm ngực, đôi mắt ngấn lệ.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Mắt Phượng Nhất Nhất khẽ động, không muốn ngồi dậy. Long Ngự Tôn đi tới, cười đơn đả.

"Trẫm nhớ nàng muốn chết!"

"Nô tì không dám! Tuồng hoàng thượng còn đang vui vẻ bên Tô mĩ nhân!" nàng cảm thấy ngực đau ê ẩm, nói năng bất kính.

"Ha ha ha! Nhất Nhất của trẫm học được tính ghen tuông ở đâu vậy?" đế cười vui vẻ.

"Nô tì đâu dám! Phải chăng đã phạm thượng! Hoàng thượng có muốn phế nô tì không?"

"Nàng nói bậy gì đấy?" đế mắt hững, "Trẫm làm sao bỏ nàng được!"

"Chàng đi đi! Thiếp không muốn nhìn thấy chàng! Vài ngày liền không xuất hiện, bây giờ đang làm gì hả?" nàng không khống chế được cảm xúc, hét lớn.

"Nhất Nhất, nàng làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?" đế hoảng hốt, Nhất Nhất của đế trước giờ trầm ổn, tao nhã, lúc nào cũng biết giữ chừng mực.

Phải! Nàng đang cực kì không thoải mái!

Cứ nghĩ đến cảnh đế ôm Tô mĩ nhân, cũng dịu dàng dỗ dành Tô mĩ nhân như vậy...

Càng nghĩ càng không thoải mái, nàng đột nhiên nôn khan.

Đế hốt hoảng thốt lên.

"Người đâu! Mau truyền ngự y!"

...

Sau khi vị ngự y râu bạc xem mạch cho Phượng Nhất Nhất xong thì vô cùng vui mừng.

"Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng nương nương!"

Chúc mừng? Long Ngự Tôn làm mặt lạnh.

"Hoàng hậu nương nương bị bệnh mà tên lang băm nhà nguoi còn chúc mừng cái gì!!!"

"Thần không dám!" lão ngự y dập đầu, "Hoàng hậu nương nương thân thể không có gì đáng ngại, chỉ hơi nóng gan thôi, không có gì đáng ngại..."

Chỉ hơi nóng gan? Không đáng ngại à?

"Không nói nhiều nữa! Mau bốc thuốc đi!"

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng trong bụng nương nương có long thai, không uống thuốc cũng được!" lão chậm rãi nói.

Long thai? Cả hai người Long, Phượng giật mình.

Ngự y lui ra, trả không gian lại cho hai người.

Phượng Nhất Nhất vuốt ve bụng, lòng trăm mối ngổn ngang. Thảo nào mấy ngày nay tâm trạng thất thường, lại còn nổi máu ghen, thì ra là vì đang mang

thai.

“Tốt quá! Trẫm có con rồi!”

“Không phải ngài đã làm cha hai lần rồi sao?”

“Con nàng sinh sao giống được!” để làm vẻ phụ thân kiêu ngạo, “Trẫm sẽ cẩn thận bồi dưỡng nó, để nó trở thành một ông vua tốt, làm Hiến Nguyệt quốc ngày một hùng mạnh!”

“Còn chưa biết là trai hay là gái đâu!” nàng thích con gái hơn.

“Con gái cũng được! Nó sẽ tao nhã, động lòng người giống mẫu thân nó!” cái miệng để như ăn phải mật ngọt.

“Làm sao xinh đẹp bằng Tô mỹ nhân của chàng!”

“Hũ dấm chua nhỏ!” để khêu búng mũi nàng, “Trẫm nói cho nàng biết, Tô mỹ nhân gì đó, đến chạm trẫm còn chưa chạm qua, trẫm chỉ triệu vào cung để chọc tức nàng thôi!”

“Nhưng người ta nói...”

“Lúc nào trẫm cũng là người ghen! Trẫm không cam lòng!” để nháy mắt nghịch ngợm.

Nếu để người ta nhìn thấy bộ dạng lúc này của hoàng thượng vĩ đại thì chắc họ sẽ đập đầu mà chết!

Trước mặt nàng, để chi là một nam nhân ái ân không hơn không kém.

“Chàng có ý gạt thiệp...” nàng giơ tay lên định đánh.

“Ái ái!” để cố tình hét lên, “Long thể trẫm bị thương rồi! Trẫm phải phạt nàng!” đôi mắt để thăm thẳm, “Nhất Nhất của ta...”

Phạt nàng? Để dấm lửa nàng, giờ còn mơ tưởng đến “chuyện tốt”, không có cửa đâu!

“Ái ái, bụng thiệp!”

Chỉ một câu đã có thể đánh lui sói đói.

“Ngự y! Mau truyền ngự y!” để sốt ruột hô to, để nổi giận, “Vẫn còn chưa sao...”

Thực xin lỗi ngự y! Phụng Nhất Nhất vụng trộm cười giảo hoạt! Tin hoàng hậu có thai lan ra khắp Hiến Nguyệt quốc.

Lễ lộc bay vèo vèo tới Phụng Minh cung.

Cuộc sống boi trong bể tiền của nàng, cuối cùng cũng thành hiện thực. Thế nhưng, lần

đầu tiên trong đời, Phụng Nhất Nhất cảm thấy không có hứng thú với tiền tài. Bảo thạch, trân châu còn có thể làm đạn châu chơi, trang sức còn có thể ban cho cung nữ để đổi lấy một câu nương nương thiên tuế, chứ còn hoàng kim kia vừa nặng lại vừa tốn chỗ, nhờ có kẻ muốn trộm thì phải làm sao đây?

Mộng đẹp dần biến thành ác mộng, hại nàng mấy hôm đều mơ thấy toàn thân mình hóa vàng.

Hu hu hu! Nàng không muốn làm một cục vàng đâu!

...

Tháng năm nông lịch, trời nắng chói chang.

Hoàng cung, Ngự hoa viên.

Chín khúc mười tám dòng suối khéo léo len lỏi qua núi giả. Cây hòe cổ thụ tỏa bóng rợp dương, kỳ hoa dị thảo rực rỡ.

Nàng nhân tăng ngồi trong ngự hoa viên ngắm hoa, chờ đợi một người khách đã lâu chưa tới...

Bạn đang đọc truyện *Phụng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Long Phượng Trình Tường

“Cha, mẹ!” nàng vội vàng chạy đến bên cha mẹ, khuôn mặt xúc động.

Cho dù đã sắp làm mẫu thân rồi nhưng đứng trước cha mẹ, nàng mãi mãi là một đứa trẻ. Chỉ có điều, hành động này làm mấy người phía sau sợ tái mặt. Nương nương mà có mệnh hệ gì thì họ cũng không sống nổi.

"Nương nương thiên tuế!"

Có người ngoài ở đây, họ vẫn phải hành lễ.

“Mau đứng lên, đừng làm thế với Nhất Nhất!” nàng vội đỡ cha mẹ dậy, “Các người lui cả ra đi!”

“Vâng!” ngượng, cung nữ mấy chục người bị nàng đuổi đi nơi khác.

“Ôi! Cha nhớ con quá!” Phượng Đại Thiên khóc nức nở, nhìn cũng chẳng khác gì đứa trẻ không bao giờ lớn.

“Được rồi, đừng làm con nó khổ sở!” Phượng phúc tấn liếc mắt nhìn con, muốn nói lại thôi, “Con à...”

“Dạ?” nàng hỏi.

“Con...” Phượng phúc tấn lo lắng căn môi, “Con ở trong cung có vui vẻ không?”

“Mẫu thân, người yên tâm! Nhất Nhất rất ổn! ‘Chàng’ thật lòng yêu thương Nhất Nhất!” nàng then thùng nói.

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy của con gái, Phượng phúc tấn yên lòng, nữ nhân có phúc của nữ nhân, Nhất Nhất có thể hiểu được hạnh phúc ấy thì được rồi.

"Thái Hậu giá lâm!"

Thái hậu? Phu thê Phượng nhìn nhau sững sờ.

“Nhất Nhất, con cảm thấy thế nào?” Thái hậu lão phật gia còn chưa tới nơi đã thấy tiếng. Nhưng khi nhìn thấy hai người kia thì bà bỗng câm nín.

Đã vài chục năm không nhau, cảm xúc như dâng trào. Đã bao lâu ba người không nói với nhau câu gì.

“Hai người có khỏe không?” ngày ấy hai người họ lựa chọn rời đi, chôn vùi tình cảm, tình thân hai bên.

“Khỏe! Còn muội?” đối với bà, họ vẫn cảm thấy áy náy.

“Ừm, khỏe!” sau khi làm hòa với con, bà cảm thấy rất vui vẻ, hơn nữa còn có Nhất Nhất làm bạn, hậu cung không còn vắng lặng như xưa nữa.

“Vậy, Nhất Nhất nhờ muội chiếu cố!”

“Yên tâm! Ta sẽ chiếu cố nó thật tốt!”

Trước khi đi, thái hậu nhìn mẫu thân Nhất Nhất hỏi:

“Ti có hối hận với lựa của mình không?”

Dù sao ngày đây, bà cũng là một tuyệt thế giai nhân!

Bà cười cười, nhìn phu quân đứng bên cạnh, lão vẫn còn đang luyện tiếu con gái mà lau nước mắt không ngừng.

“Không hề hối hận!” bà kiên định trả lời.

...

Nông lịch hai mươi tám tháng năm. Sinh nhật lần thứ ba mươi của Long Ngự Tôn.

Ngày sinh nhật lần thứ ba mươi là ngày vô cùng quan trọng.

Vì thế, cử quốc đồng khánh, đại xá thiên hạ.

Thọ yến được tổ chức ở cung Phúc Thọ, văn võ bá quan tề tựu, còn có cả hoàng thân quốc thích sống bên ngoài đến chúc mừng. Lễ yến thọ rườm rà trôi qua thì đến tiết mục ca múa náo nhiệt, ca múa đi qua là đến phần tặng quà.

"Dâng tặng lễ vật!"

Các loại kỳ trân dị bảo được dâng lên trước mặt Long Ngự Tôn.

Phượng Nhất Nhất mặc triều phục, mang cung châu, đầu đội mũ phượng, vô cùng tôn quý đứng bên Long Ngự Tôn. Lúc này để mặc long bào thêu vân cẩm, vẻ mặt uy nghiêm, khí chất đế vương thuộc về vạn dân, thuộc về thần tử, thuộc về phi tần... nhưng lại không thuộc về mình.

Thật đáng thương, ngay cả sinh nhật của mình cũng không có không gian riêng. Trong lòng nàng đã tính sẽ chuẩn bị cho để một bữa sinh nhật đặc biệt.

Đêm. Phượng Minh cung.

Cung sa màn gấm, châu ngọc lưu ly được sắp đặt xa hoa.

Màn hồng mới thay lay động trong gió, chấn gấm đỏ thắm thêu hình long phượng làm người ta không khỏi liên tưởng đến khung cảnh phiên lãng, hương điểm.

Long Ngự Tôn vừa bước vào Phượng Minh đã thấy cảnh tượng này.

“Hoàng hậu đâu?” để hỏi một cung nữ.

Cung nữ chỉ che miệng cười khẽ.

Quái lạ! Để nheo mắt lại.

Lúc này, sau tấm bình phong cổ xưa, âm thanh ma mị của Phượng Nhất Nhất vọng ra.

“Nô tì đang tắm trong này!”

Tắm bồn? Trong đầu để tức thì hiện lên một hình ảnh nóng bỏng, khí tâm bốc lên. Hừ, bề rộng vững chắc thì không tắm lại thích tắm trong thùng gỗ nhỏ xíu sao?

Để muốn đi vào xem thế nào thì nàng nũng nịu ngăn cản:

“Hoàng thượng, nô tì có chuẩn bị vài món ăn để chúc thọ người. Trong lúc chờ đợi, ngài thử ném thử xem!”

Ăn sao? Nàng đang chơi trò gì vậy? Tuy nhiên, đêm nay để rất rảnh, không ngại chơi đùa với nàng.

“Được!” để gạt đầu.

Mỉ nhân ngồi trong thùng nước không nhịn được cười.

“Mang đồ ăn lên!”

Đồ ăn nổi danh nam bắc không được mang lên, bày vào cái bàn tinh xảo.

"Báo, long phượng trình tường!"

"Báo, tình nhân tam giọt lệ!"

"Báo..."

Bánh bao nhân thịt gà, gà tam hoàng, canh tiết vịt, bánh rán nhân đậu đỏ, hoành thánh rỗng, bánh uất đầu, bánh trôi trần châu, kê vị oa thiếp, bánh lá sen, bánh củ cải, bánh bột đuôi phượng, bánh bột cá vàng, bánh thỏ ngọc, canh cá, bánh lương tam sắc...

“Tuy trong cung cũng có thể làm được những món này nhưng cũng không bằng đánh ngựa đến tận nơi mua! Hoàng thượng, ngài ném thử đi! Bánh tình nhân ba giọt lệ này ngọt mà không ngấy, tươi mà không nhạt, thanh nhẹ, cực kì thích hợp làm đồ tráng miệng, giống như muốn rơi lệ...”

Để mang được những thức ăn này về, thuộc hạ Phượng phủ vô cùng vất vả!

Tâm ý này để hiểu nhưng cả bữa tối nay để cũng không ăn nhiều lắm, để không muốn ăn.

“Nhất Nhất, ta hiểu tâm ý của nàng nhưng...”

“Thật chứ? Chàng chắc chắn chứ?” không hiểu sao giọng của nàng rất tặc.

Để do dự, lo sợ lại rơi vào bẫy của nàng.

“Có lẽ là no rồi...”

“Ôi...tiếc thật!” nàng làm bộ than thở.

“Để lần sau đi! Lần sau trăm nhất định sẽ để dành bụng!”

“Vậy chàng có muốn xem một chút không?” nàng như sắp khóc.

Nhớ tới nàng đang mang thai, tâm trạng thất thường, khiến đế mềm lòng.

“Được rồi...để trăm xem...”

Sau bình phong, Phượng Nhất Nhất nằm trong thùng tắm, thân mình chỉ khoáng một chiếc áo trắng trong suốt, cảnh xuân trước ngực lộ ra một nửa, đùi ngọc bóng loáng, ả ả hiện hiện.

“Nàng...” đế nuốt nước bọt, không nói lên lời.

“Chỉ tiết là...hoàng thượng không muốn ăn!” đôi mắt nàng tà mị chuyển động.

“Có thể sao?” đế hỏi.

“Ngự y có nói, chỉ cần qua ba tháng thì không phải lo lắng!” khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên ngưng ngững, “Nhưng...ngài không muốn ăn thì...”

Nam nhân như biến thành sói đói, nhanh chóng nhào đến.

Đế đã đợi ngày này lâu lắm rồi...

Đế nhào về phía nàng, nàng khẽ hô lên một tiếng, vài trắng bao phủ...

“Trăm sao không ăn cho được...”

Trong phòng tĩnh mịch ý nồng, không lời nào miêu tả. Màn trắng buông xuống...

“Giờ thì ta đã biết vì sao người ta gọi nàng là ‘hồ chủ’!” Long Ngự Tôn thì thầm.

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng là một tiểu hồ ly tinh!” đế trêu đùa.

“Vậy hoàng thượng là gì?”

“Ta...ta đương nhiên là một nam nhân đáng thương sa bẫy hồ ly rồi!”

Người này...người này đã chiếm tiện nghi mà còn vờ đáng thương.

Nàng lườm đế, “Chàng bắt hạnh như vậy thì tìm người tới tiêu diệt hồ ly đi!”

Đế đứng dậy, nhìn nàng bằng con ngươi đen láy, vẻ mặt thâm tình:

“Không! Tuyệt đối không! Dù nàng có là hồ ly tinh ta vẫn muốn mãi mãi được ở bên nàng!”

“Nhất Nhất vô phúc, ngài vẫn nên tận hưởng hậu cung của ngài đi!” nàng che dấu nỗi ảm ức trong lòng.

“Nhất Nhất, hãy nghe ta nói!” vẻ mặt đế nghiêm túc, “Trước mặt nàng ta chỉ là một vị phu quân bình thường, chỉ yêu nàng, cung chiều một mình nàng! Trong lòng ta, chỉ có nàng là thê tử! Chỉ vì muốn chọc giận nàng mới gọi Tô mĩ nhân kia vào cung. Hôm nay trăm đã hạ lệnh giải phóng cho tất cả nữ tử trong hậu cung. Phi tần, mĩ nhân đều đã giải tán hết. Chỉ có Trương và Hứa quý phi đã sinh cho trăm hai hoàng nữ, các nàng đều biết thân biết phận, nên trăm cho ở lại để nuôi dưỡng hoàng nữ. Các nàng nói hai người đã có nhau làm bạn, tuyệt sẽ không làm phiền chúng ta. Trăm thực sự cũng không nỡ nên...”

Đối với nàng, đế là thực lòng!

Đôi mắt nàng ươn ướt, không nói lên lời.

“Nhất Nhất nàng vẫn chưa yên tâm sao?” đế nhìn nàng đăm đăm, “Có lẽ...ta sẽ sớm

truyền ngôi cho đứa bé...sau đó chúng ta rời khỏi hoàng cung...làm một đôi phu thê bình thường...”

Nàng lấy môi ngăn miệng đế lại...

Thân mình trở lên khô nóng, thần trí chuẩn bị lạc đi...

Có để ý không ư? Làm sao không thể thế nhưng chỉ cần nàng yêu để...

Chỉ cần nghĩ đến cảnh để thuộc về nữ nhân khác, dù chỉ là trên danh nghĩa, lòng nàng cũng vô cùng đau xót.

Nhưng nàng hiểu được thứ mình mong muốn là cái gì. Với nàng, được ngày đêm ở cùng để là quan trọng nhất...

Cho nên, nàng thấy thỏa mãn rồi...

Có được nam nhân nàng yêu, tương lai còn có đứa bé...

Tương lai, sống trong cung khó tránh khỏi những lúc xung đột, nhưng chỉ cần có hai người nàng không hề hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Lục Lục Xuất Mã

“Quận chúa, người nhìn kia, hoa đó!”

“...”

“Quận chúa người xem, hoa nở thật đẹp!”

Hoa thì đương nhiên phải đẹp rồi! Trong lòng nàng thầm nghĩ nhưng không thém nói ra.

“Quận chúa! Quận chúa! Người nhìn xem!” Một tiểu nha đầu mặc áo màu lam nhạt tíu tít nói. Mọi thứ đối với nha đầu quá mới mẻ!

Làm sao phải ngạc nhiên đến vậy? Phượng Nhất Nhất nhìn ra ngoài.

“Quận chúa! Là mặt trời trong truyền thuyết kìa!” đôi mắt tiểu nha đầu vô cùng thích thú.

Chết mất thôi!

Nhìn thấy mặt trời mà cũng thích thú như vậy thì sau này sẽ thế nào đây?

“Lam Nhi! Em im lặng một chút được không?” nàng nhăn mày.

Nghe vậy, mặt Lam Nhi xị ra, “Quận chúa! Người chê Lam Nhi ảm đạm phải không? Hu hu... Tại trước giờ em đã ra khỏi Phượng phủ bao giờ đâu đương nhiên phải tò mò rồi! Hu hu... lần nào người ra ngoài cũng đâu có mang theo em...”

Phượng Nhất Nhất hơi áy náy, cũng phải, Lam Nhi chưa xa nhà bao giờ, sao có thể trách em ấy.

“Được rồi! Được rồi! Đừng khóc nữa, giờ chẳng phải ta mang em theo rồi sao?” nàng dỗ dành Lam Nhi, ôi, thế này thì ai mới là quận chúa đây?

“Hu hu... Không phải! Tại trường quận chúa bắt người mang em đi theo...” nha đầu nghẹn ngào, vô cùng ảm ức.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời: Ông trời ơi! Tại sao! Tại sao Phượng Lục Lục nàng lại có một nha đầu thích khóc giống Ngũ Ngũ thế này? Nàng chọn nhầm nha đầu rồi sao?

“Đủ rồi!” Phượng Lục Lục hét lớn làm Lam Nhi đang khóc phải im bật. Nàng còn chưa kịp mừng thì Lam Nhi khóc lớn hơn.

“Quận chúa không thích Lam Nhi! Hu hu hu... Người thật hung dữ!”

Ôi, lỗ miệng thôi mà! Phượng Lục Lục cố gắng thật mềm mỏng.

“Đừng khóc mà! Lát nữa ta mua kẹo hồ lô cho em ăn nha! Lam Nhi ngoan!”

“Hu hu... Em không cần! Em thích đồ ăn vặt thật ngon cơ, hu hu hu...”

Lại còn kén chọn! Phụng Lục Lục buồn cười, vội vàng đáp ứng.

“Được! Nhất trí!”

Lam Nhi lập tức trở nên vui vẻ, nếu không phải trên mặt vẫn còn nước mắt thì chẳng ai tin nha đầu này vừa khóc xong đã cười!

“Quận chúa! Người nhìn kia...” nha đầu tiếp tục nhìn ra ngoài, về mặt háo hức, “Mặt trời còn mọc râu kia!”

Ôi...tha cho nàng đi!

Phụng Lục Lục ngồi trong xe ngựa rộng rãi, thoải mái mà nhàm chán muốn chết. Đường đường là thiên hạ đệ nhất thần trộm, đi ăn trộm lại còn ngồi xe, định báo cáo cho cả thiên hạ biết rằng ta đang chuẩn bị đi ăn trộm sao? Đã vậy còn phải mang theo Lam Nhi phiền phức! Đều tại đại tì, cái gì mà sợ nàng gây rắc rối nên phải có người bên cạnh mới yên tâm!

“Phải rồi! Quận chúa, người xem tư liệu mà “thần y” đưa cho chưa?” Lam Nhi bỗng nhắc nhở.

Ừ nhỉ! Phụng Lục Lục vội mở tư liệu ra xem.

Tả tướng Sở Ân Dã, sở hữu “Hấp Quang Ngọc Bội” (ngọc hấp thụ ánh sáng), loại ngọc này có sức hút nhiệt thần kì, sờ vào thấy áp áp, trên ngọc có khắc hình kì lân. Sở Ân Dã là người phong lưu, phóng khoáng, tao nhã, thích nữ tử nhiệt tình như lửa.

Tả tướng? Một vị quan văn sao?

Phụng Lục Lục tự động mặc định hắn thành một tên thư sinh yếu đuối.

“Ha ha ha!” nàng ngửa mặt lên cười rộ, đi đối phó với một tiểu bạch kiểm môi hồng răng trắng à? Vụ này đơn giản rồi đây!

Nhưng có lẽ...sự thật không dễ dàng như nàng nghĩ...

Phủ đệ của Sở Ân Dã nằm ở Sơ Nhật trấn cách kinh thành nửa ngày đi đường.

Đoàn người Phụng Lục Lục nhanh chóng đi tới trấn.

“Quận chúa nhìn kia! Ở đó có bán đồ ăn vặt! Lam Nhi muốn ăn! Lam Nhi muốn ăn!”

Phụng Lục Lục ngao ngán! Quý tham ăn!

Sơ Nhật trấn, ta đến rồi đây! Dựa vào năng lực thần trộm của nàng, chắc chắn chỉ trong vòng nửa ngày có thể hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng nếu chạy trốn mà mang theo Lam Nhi thì rất rắc rối! Thế cho nên, việc đầu tiên là phải bắt được đuôi tiểu nha đầu này đã!

Phụng Lục Lục cười ngon ngọt, “Lam Nhi, em về Phụng phủ trước đi! Xong chuyện, ta sẽ mang đồ ăn ngon về cho em!”

“Không được! Quận chúa lại muốn bỏ rơi em chứ gì! Trưởng quận chúa nói Lam Nhi phải đi theo để chăm sóc, bảo vệ cho người!”

Bảo vệ? Nha đầu này á? Phụng Lục Lục tròn tròn mắt!

“Em đã thấy có gì mà bốn quận chúa không trộm được chưa?”

Lam Nhi lắc đầu.

“Vậy đã từng thấy bốn quận chúa thất thủ bị bắt chưa?”

Lam Nhi chần chờ một chút rồi tiếp tục lắc đầu.

“Thế bốn quận chúa đã thất tín với em bao giờ chưa?” Nàng hỏi tiếp.

Lần này thì Lam Nhi hết lớn, “Thường xuyên! Người thường xuyên lừa Lam Nhi!”

Trên trán Phụng Lục Lục xuất hiện ba vạch đen.

Con mắt Phụng Lục Lục chuyển động.

“Ôi...chúng ta đều ra khỏi phủ chỉ còn mỗi Tiểu Bát ngày đêm nằm trên giường...không nơi nương tựa...không người chăm sóc...” về mặt nàng vô cùng bi thương.

Giữa mùa xuân bỗng một cơn gió thu heo may thổi qua.

“Hức!” nghĩ đến Tiểu Bát vương gia, nha đầu lại thấy đau lòng. “Tiểu Bát vương gia thật đáng thương!”

“Vậy thì em về phủ chăm sóc cho đệ ấy đi!” đuôi cáo đã lộ.

“Nhưng có Thái Nhi chăm sóc ngài ấy rồi!” thỏ trắng nhỏ ngây thơ nói.

“Thế còn nguy hơn! Trong lúc Tiểu Bát yếu đuối nhất chỉ có Thái Nhi bên cạnh, hai người sớm chiều bên nhau, lâu ngày sinh tình. . .biết đâu. . .” cáo già tiếp tục dụ dỗ thỏ con.

Lam Nhi do dự một chút rồi kiên định gật đầu.

“Tuy em thích Tiểu Bát vương gia thật đấy nhưng em lo lắng cho quận chúa hơn! Nhờ người gặp rắc rối thì sao!”

Quạ! Quạ! Quạ!

Được rồi! Thất bại là mẫu thân thành công! Phụng Lục Lục tiếp tục cố gắng.

“Thôi chết! Ta quên mang bảo bối ăn trộm đi rồi!”

“Chết!” Lam Nhi tin sái cổ, “Có phải chìa khóa vạn năng không?”

“Phải!” nàng cúi đầu, đôi vai run run, “Làm sao bây giờ? Làm sao để cứu Tiểu Bát đây?”

“Quận chúa! Người đừng khóc! Để Lam Nhi quay về lấy!”

Phụng Lục Lục nhìn cười không dám ngắt đầu, tiếp tục nức nở.

“Thật không? Em bằng lòng chứ?”

“Đương nhiên! Chờ em quay lại người nhất định phải dẫn em đi ăn vặt!”

Nhớ dai thật!

“Vậy. . .Lam Nhi. . .đi đường cẩn thận!”

Ha ha! Đợi nha đầu quay lại thì nàng đã về phủ lâu rồi!

Đi nhanh đi! Đi nhanh đi!

Đang định lên xe thì Lam Nhi quay đầu nói.

“Quận chúa, người lại lừa Lam Nhi đấy à?”

Nha đầu nhìn quận chúa đầy nghi ngờ! Cũng chỉ tại quận chúa lừa nha đầu nhiều lần quá!

“Cái ánh mắt này là sao?” nàng bày ra khí thế của một quận chúa tôn quý, “Bỏn quận chúa mà phải lừa em à?”

“Vậy Lam Nhi đi nha!”

Đi đi! Đi mau đi!

“Ta sẽ nhớ em chết mất, Lam Nhi!” nàng giả vờ níu kéo.

“Hay hai chúng ta trở về lấy?”

Ấy! Nàng diễn quá đà rồi!

“Không không! Dù ta nhớ em nhưng cứu Tiểu Bát quan trọng hơn, ta còn phải đi trước để quan sát địa hình!”

“Cũng đúng!” Lam Nhi cười ngây thơ, “Em phải đi thật rồi!”

Xe ngựa cuối cùng cũng lăn bánh đi về phía vừa đi tới.

“Xong! Chào nhé cái đuôi!” nàng vui vẻ ca hát, cảm thấy thời tiết hôm nay thật đẹp.

Nhưng xe ngựa bỗng dừng lại, Lam Nhi thò đầu ra khỏi cửa sổ.

“Khụ khụ!” nàng bị sắc nước miếng, “Sao vậy Lam Nhi?”

“Lần này người thật sự không lừa em chứ?” nha đầu bắt nàng cam đoan.

“Không!”...mới là lạ!

Nàng vẫy vẫy tay tạm biệt chiếc xe ngựa, trong lòng nghĩ, phải đi thám thính tình hình Sở phủ đã!

“Này tiểu ca! Tiểu ca!”

Nhìn nàng xinh đẹp tuyệt trần, tên bán hàng ngáy mặt ra.

Tiên nữ sao?

Tiên nữ nhăn mày, lay lay hần tỉnh mộng.

“A! Tiểu tiên nữ có gì dạy bảo?”

“Xin hỏi, phủ của Sở Ân Dã đi thế nào?” nàng cười ngọt ngào, mê hoặc lòng người.

Tên kia không tỉnh táo đáp, “Nằm ở phía đông, cửa cao nhất, lớn nhất là Sở phủ!”

“Cảm ơn huynh!” nàng lấy một ít bạc vụn đưa cho hắn.

Ôi, cảm động quá! Tiên nữ cho hắn bạc!

Hôm nay hắn thật hên!

Sở phủ.

Phượng Lục Lục nhìn hai chữ vàng cứng cáp, tú ngoại tuệ trung, phóng khoáng mà sâu sắc. Trước cửa lớn đặt hai con sư tử đá uy nghiêm, bề vệ.

Nhưng...mấy thứ này Phượng Lục Lục không xem vào mắt.

Lỗ chó quá lớn, tường xây còn thấp...

Khà khà, Hấp Quang Ngọc Bội, Lục Lục tới lấy đây!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Sắc Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Xuân Sắc Liêu Nhân

Đêm. Trăng sáng vắng vặc. Mặt nước lấp loáng. Ngàn sao nhấp nháy giữa nền trời đen. Bầu trời mặt đất hòa hợp như thơ như họa...

Hậu hoa viên Sở phủ là nơi rất thích hợp để ngắm trăng ngâm thơ, học đòi văn vẻ. Chỉ tiếc là nơi đây lại vang lên tiếng rên rỉ của một nữ nhân phá vỡ đêm thanh vắng.

“A...! Gia, xin ngài nhẹ chút...nhẹ chút thôi...”

Có người đang bị đánh đập sao? Sở phủ này đối xử với người dưới thật hà khắc!

Hừ, không thể tha thứ được! Một chút máu chính nghĩa nho nhỏ của Phượng Lục Lục nổi lên, nàng quyết định tới xem đang có chuyện gì đang xảy ra.

Nàng nấp sau một lùm cây quan sát, vừa nhìn, cái cằm nàng suýt rớt xuống.

Trời ơi! Một đôi nam nữ đang quần nhau trên cỏ mà không kiêng dè cái gì. Từ góc quan sát của nàng, áo nữ nhân kia đã bị kéo xuống một nửa, sóng mắt mờ mờ, vẻ mặt vừa thống khổ lại vừa vui sướng, cái miệng một lúc lại kêu “Ừm!”. Hầy, có thật là “ừm” không? Lục Lục khó hiểu gãi gãi đầu.

Còn nam nhân kia. Tuy không nhìn thấy mặt mũi nhưng dáng người hắn cực đẹp, làn da trắng như ngọc nhưng không hề gầy yếu, cơ bụng sáu múi săn

chắc, cái mông tinh trắng...

Mùa xuân là mùa động dục, câu này đúng là không ngoa chút nào!

Phượng Lục Lục có cảm giác cái mũi xinh đẹp của mình có chút chất lỏng âm ẩm chảy ra.

“Gia...tha cho thiếp đi! Á!” nữ nhân nhìn như đang giả vờ cầu xin tha thứ.

“Tiểu yêu tinh, hôm nay bổn tướng nhất định phải thu phục được nàng!” nam nhân cười hoang dại.

Bổn tướng? Không lẽ hần là Sở Ân Dã trong truyền thuyết?

Hần cúi đầu hôn lên nụ hoa trên ngực nữ nhân.

“A...um...” nữ nhân dưới người hần lại ra sức kêu...

Không được! Không được! Hình ảnh quá mức nhạy cảm! Nàng sắp sửa lại chảy máu mũi nữa rồi!

Đúng lúc này, Sở Ân Dã nhìn về chỗ nàng đang nấp, đôi mắt thăm thẳm:

“Đi ra đi!” giọng nói hần trầm âm vô cùng dễ nghe.

Ồi! Bị phát hiện rồi sao? Phượng Lục Lục há hốc mồm, làm sao có thể được, đường đường là một thần trộm, điều chỉnh nhịp thở, đi trên mái nhà... không tuyệt kỹ nào nàng không biết. Chẳng lẽ vừa nãy xem nhập tâm quá nên không kịp điều chỉnh hô hấp?

Hừ! Cứ ra thử xem làm gì được nhau!

Nàng nghênh ngang đi ra, cùng lúc này cũng có một nữ tử từ lùm cây đi ra.

Người này rất đẹp, mặc y phục tơ lụa hồng nhạt, đầu vấn tóc như ý, trâm cài lấp lánh, mày thanh thoát như vẽ, thanh lịch tôn quý. Nàng nhìn Sở Ân Dã si ngốc, dường như cả trời đất chỉ còn hần, đôi mắt đầy oán thán.

Chết thật! Tự nhiên lại nộ mình cho giặc!

Sự xuất hiện của Phượng Lục Lục cũng làm Sở Ân Dã sững sốt: tại sao lại có nhiều người tới xem vậy?

Nhưng trước mắt, hần gạt tạm việc này sang một bên, giải quyết nữ tử kia trước.

Hần chỉnh trang lại y phục, nói: “Yên Nhi, muội thấy cả rồi chứ? Sở Ân Dã ta tình tình phong lưu hoang dại, không thể làm một vị phu quân chung thủy!”

“Tại sao? Tại sao huynh lại đối với ta như vậy? Chẳng lẽ huynh thích loại nữ nhân như thế sao?” nàng chỉ vào vị nữ nhân đang nằm dưới Sở Ân Dã.

“Chắc! Chắc! Tiểu muội muội! Ta là loại nữ nhân gì nào?” trong giọng nói của nàng tràn đầy ý khinh miệt, mắt hững, nữ nhân vặn vẹo eo nhỏ đứng dậy.

“Câm mồm! Tiện nữ nhà ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!” Yên Nhi kiêu ngạo nói, nghe đúng giọng của một tiểu thư khuê phòng luôn được chiều chuộng.

“Yên Nhi! Không được vô lễ!” Sở Ân Dã nghiêm nghị nói, “Mau xin lỗi Hồng Thành cô nương!”

“Đúng rồi! Xin lỗi đi!” nữ nhân tên Hồng Thành có chỗ để chống lưng nên cười vô cùng đắc ý, bộ ngực của nàng lúc này vẫn để lộ, không có ý định che đi.

“Tại sao huynh lại bắt ta xin lỗi loại nữ nhân này? Sở ca ca! Ta...ta sẽ không bao giờ để ý tới huynh nữa!” chưa từng phải chịu áp lực nào như vậy, Yên Nhi ôm mặt khóc, xoay người chạy đi!

Phù! Sở Ân Dã thở ra nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng chạy, không uổng công hần tận tâm diễn một vở xuân cung đồ.

Bây giờ hần mới để ý tới người bỗng nhiên xuất hiện Phượng Lục Lục, hần hơi khựng lại, thảng thốt.

“Vân tướng y thường, hoa tướng dung,

Xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc son đầu kiến,

Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.”

Mọi người có thể xem phần dịch thơ tại đây: [https://dzjao.wordpress.com/2010/11/30/ ... o-ly-bach/](https://dzjao.wordpress.com/2010/11/30/...o-ly-bach/)

Nàng mặc xiêm y phần hồng mùa xuân, đứng đó thanh nhã, giống như nụ hoa chớm nở ngày đầu xuân, dưới ánh trăng dịu dàng, mây tựa thu thủy, mi như núi xa, da thịt như Ngọc Vô Hạ, đáng đi như nhược liễu trước gió...

Thật đẹp! Đẹp đến nỗi khiến một kẻ phong lưu như hần phải rung động. Hồng Thành đứng bên cạnh cũng không hít sâu một cái, vì vẻ đẹp của nàng không phải vẻ đẹp ở chốn nhân gian.

Môi hần khẽ gợn lên, giờ ra nụ cười khiến ngàn vạn nữ nhân điều đứng của tề tướng phong lưu.

“Người là ai?” con người ôn hòa của hần dần sáng lờ lờ.

Bây giờ Lục Lục mới nhìn thấy rõ hần, đôi mày dài hẹp đa tình, môi mỏng khẽ cười, khắp người phát ra tà khí dụ nhân khiến người ta phải si mê. Một nam nhân quá mức mê người!

Phượng Lục Lục tự nhiên bất động.

Quan phục trên người không chỉnh tề lại còn thoang thoảng mùi phấn của nữ nhân, ai mà có thể có ấn tượng tốt về hần đây?

Hừ! Nam nhân môi mỏng thường đa tình! Bề ngoài thì như dát vàng nạm ngọc không chừng bên trong đã mục ruỗng hết rồi!

Nàng lạnh nhạt đáp:

“Anh hùng chớ hỏi xuất thân!”

Ý cười trên môi mỏng càng đậm hơn, giọng lẩm, anh hùng chớ hỏi xuất thân à? Tiểu mỹ nhân này dám tự xưng là anh hùng ư?

Hồng Thành đứng bên cạnh cảm thấy có gì đó không lành, không lẽ hần lại có hứng thú với tiểu nha đầu lai lịch bất minh này? Không được! Phải cản lại! Nàng vội vàng ngã vào lòng hần.

“Gia, đừng để tiểu nha đầu ấy nữa... chúng mình còn chuyện chưa làm xong...” công phu trên giường của Hồng Thành là bậc nhất, tiểu nha đầu này sao sánh bằng!

Sở Ân Dã đẩy thân thể mềm mại của nàng ra, cười dịu dàng mà ánh mắt xa cách.

“Khuya rồi! Nàng về đi!”

“Gia...” con mắt nàng đỏ lên, cứ tưởng rằng đêm nay hần sẽ cùng nàng...

“Từ nhỏ đến lớn, nàng biết ta ghét nhất điều gì mà!” đôi mắt hần híp lại.

Nàng không dám cãi lại nữa, nam nhân này nhìn thì tưởng hiền lành vô hại nhưng thực ra vô cùng thâm trầm đáng sợ, nàng sao đỡ được! Nàng ngoan ngoãn nhặt y phục rơi vương vãi dưới đất mặc vào rồi cúi đầu chào hần.

“Gia, Hồng Thành đi đây! Người nhất định phải tới Hồng lâu thăm Hồng Thành nhé!”

nàng vờ nhu thuận như vậy mới có thể khiến hần dễ tâm tới.

Hần không đáp lại.

Chứng kiến cảnh này, Phượng Lục Lục càng không có ấn tượng tốt về hần!

Dùng tám chữ để khái quát nam nhân này thì là “một con sắc lang, một quả trứng thối”!

Lúc này, cả hoa viên rộng lớn chỉ còn nàng và hần.

Sở Ân Dã nhìn nàng cẩn thận, không biết trong đầu nghĩ gì mà ánh mắt khẽ lóe một cái.

Phượng Lục Lục tự nhiên cảm thấy không ổn, muốn quay đầu bỏ chạy.

“Ha, ha! Người cũng đi cả rồi! Vậy ta cũng đi! Cáo từ!”

Còn nhiều cơ hội khác để trộm bảo vật!

Nàng nhún chân định dùng khinh công nhảy ra khỏi hoa viên nhưng không ngờ lại đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Hần...hần không phải là một tên thư sinh yếu đuối ư? Làm sao có thể nhanh hơn cả nàng?

Sở Ân Dã cười vô tội, chỉ là đôi mắt hấn đã lộ hết về gian xảo.

“Nhưng nhớ ta sao?” hấn cười cười, “Thì ra là một cô nương hâm mộ Sở mỗ!”

Hâm mộ cái đầu người! Nàng phẫn nộ lườm hấn.

“Cô nương thật sự không muốn cho Sở mỗ biết quý tính đại danh sao?” hấn lẳng lặng ôm lấy nàng, chà, thơm quá! Đây không phải mùi phấn son mà là mùi của một cô nương thanh khiết!

Hấn không khỏi thất thần...

“Chỉ là người giang hồ qua đường, sớm đã quên tên tuổi, còn người buông ra mau!” nàng giầy dụa, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng.

“Nếu vậy... để ta đặt cho người một cái tên, được chứ?” hấn thì thầm bên tai nàng, “Gọi là Tiểu Nô Nhi nhé?”

Tiểu Nô Nhi? Ai cho phép hấn gọi nàng như vậy! Hấn dựa vào đầu mà tự ý đặt tên cho nàng!

Nàng nén cơn giận lại, việc lớn bây giờ là phải thoát thân đã.

“Không phiền ngài lo lắng!” nàng cười đáng yêu, “Đêm đã khuya, ta không quấy rầy nữa...”

Hấn nhìn nụ cười đáng yêu của nàng, cảm giác như muốn nhảy dựng lên.

Nụ cười tựa như làn tuyết ngàn năm tan chảy, tựa như ánh mặt trời chói lóa, tựa như rượu quý lâu năm uống một chén đã khiến người ta muốn say...

“Người cười thật đẹp! Khiến cả ánh trăng cũng phải thất sắc!” giọng nói hấn nghèn nghẹn, “Nếu biết đêm đã khuya, chỉ bằng ở lại Sở phủ làm khách?” nói xong, hấn ôm nàng thật chặt.

Gi? Nàng chẳng thèm!

“Không cần! Dựa vào cái gì mà người áp đặt ta!”

“Dựa vào hành động... người dám rình trộm chuyện... phòng the của ta!” hấn nói không

chút thẹn thùng.

Lục Lục quận chúa của chúng ta mặt lại đỏ lựng.

“Thèm vào! Nếu biết người đang làm chuyện xấu xa này có mời ta cũng không thèm đến xem! Hừ! Làm bẩn tâm hồn thanh khiết của ta! Mau thả ta ra nếu không ta sẽ đi báo quan phủ!”

“Tổ cáo ta?” hấn nhìn nàng khinh thường, “Làm thế nào? Ai dám đắc tội phủ tể tướng? ngược lại ta có thể giam người lại! Bao lâu tùy thích!”

Hừ! Tương bốn quận chúa không đào tẩu được sao! Ngậy thơ!

“Đừng mong chạy trốn được!” nhớ tới khinh công của nàng, hấn vội điểm huyết nàng lại.

“Người dám...” nàng thầm than không ổn, cảm thấy không tài nào cử động được. Thì ra tên này có võ công.

“Làm mất khả năng khinh công của người thì cần gì đến võ công cao cường!” hấn cười giả lả. Đường đường là phủ tể tướng sao có thể để người tùy tiện ra vào!

Hu...

Phượng Lục Lục không cử động được chỉ có thể dùng đôi mắt đen lấy ra sức kháng nghị.

Thả ta ra!

Thả ta ra!

...

